

Ati Slavko Barbaric pagëzoi Julijana Ebert më 19 maj 1984 në Međugorje.

(J) Julijana përpara shtëpisë së saj në Pyllin e Zi – në vitin 2014.

Ditari i Julijana Ebert

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Shpjegim

Sipas dekretit të Kongregacionit për Doktrinën e Besimit, të lëshuar nga Papa Pali VI (14 tetor 1966), nenet 1399 dhe 2318 të së drejtës kanonike janë shfuqizuar. Shkrimet fetare mund të lexohen dhe shpërndahen nga besimtarët pa leje të shprehur kishtare, për sa kohë që përputhen me moralin e përgjithshëm kristian.

Komenti:

Zoti i Shenjtë dhe Hyji është gjithashtu një Zot i gjallë në Oltarin e Shenjtë. Hyji i Shenjtë është i pranishëm edhe në grimcat më të vogla (siç shihet në Shenjën e Shenjtë të Rodalbenit: një pikë e vogël e kuqe, e dukshme në pjesën e poshtme majtas të shenjës së Gjakut).

Prandaj, duhet të përdoret një patenë kur administrohet Komunia e Shenjtë.

**Në përputhje me vullnetin e Trinisë së Shenjtë të Plotfuqishme,
† Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë, unë, Julijana Ebert,
kam shkruar këtë ditar.**

(Pa pagesë)

Mund të shkarkoni ditarin, të gjitha lutjet, mrekullitë dhe CD-të pa pagesë këtu:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – SHBA

Përgatitur për shtypje: Mars 2026

Autor: Triadë e Shenjtë e Plotfuqishme, Julijana Ebert
Transkriptuar nga ditari origjinal nga: Bernhard Koppenhagen
Rishikuar për gabimet tipografike nga Vëllai në Krisht Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebert
Kolpingstraße 19
68789 – St. Leon-Rot (adresa në atë kohë)

Prill 1991:

Për rreth shtatë vjet hezitova të shkruaja atë që kisha përjetuar që nga dita e pagëzimit tim pagëzimit tim, më 19 maj 1984. Kisha përjetuar vizione, dhe tani dëgjoj zëra – zërin e Zotit tonë Jezu Krishtit, ose zërat e engjëjve, ose zërin e frymës së papastër – dhe ndiej sulmet e djallit.

E shtyja vazhdimisht sepse nuk dija nëse do të ishte me të vërtetë e dobishme. Ka kaq shumë gjëra të ngjashme, si kaseta dhe libra mbi këtë temë. Gjithashtu supozoja se çdo katolik e dëgjon këtë zë dhe ndjen këtë paqe të thellë gjatë bashkimit me Zotin Jezu Krisht në

Komunioni i Shenjtë. Nuk e kuptoja që kjo është një karizëm e veçantë dhe një hir nga Zoti. Një arsye tjetër për hezitimin tim ishte njohja e dobët që kisha në gjermanisht. Dhe më e rëndësishmja, mendoja me vete se njerëzit që nuk luten, nuk agjërojnë, nuk bëjnë pendesë dhe nuk jetojnë sipas Dhjetë Urdhërimeve nuk mund të besojnë në Zot, me përjashtim të atyre të cilëve Zoti u jep hirin e besimit. Edhe unë e mora këtë hir të madh, jo sepse isha i mirë, por sepse isha mëkatar. Zoti i mëshirshëm jep hir kujt të dojë, kur të dojë, ku të dojë dhe sa të dojë. Sepse Ai e njuh shpirtin tim më mirë se të gjithë kardinalët, ipeshkvijtë dhe priftërinjtë në të gjithë botën.

Kam kuptuar se Zoti i Trinisëhëm është Ati im më i mirë dhe se e Bekuara Virgjëreshë Maria është Nëna ime më e mirë, dhe se gjëja më e rëndësishme është 'dashuria e vërtetë', të cilën askush përveç Te nuk mund ta japë. Sepse ekziston edhe dashuria pseudo (e rreme), e cila maskon ligësinë e saj me pamjen e virtytit.

Gjatë gjithë jetës sime kam kërkuar dikë që jo vetëm më do, por edhe unë ta dua. Pas një kërkimi të gjatë, e kam gjetur këtë. Megjithatë, nuk kam

gjetur 'dikë', por Zotin e vërtetë, të gjallë, me të cilin bashkohem shpirtërisht disa herë në ditë dhe të cilin e marr një herë në ditë në Komunionin e Shenjtë.

Veçanërisht, unë bashkohem me Të në Sakramentin e Shenjtë, kur marr Ostinë e Shenjtë, ku Ai është i pranishëm si Zoti i vërtetë dhe njeri i vërtetë prej mishi e gjaku.

Përmes Nënës sonë qiellore, Mariës, e cila në Medjugorje e quan veten Mbretëreshë e Paqes, arrita të bëj hapin tim të parë drejt Zotit.

Para pagëzimit tim, isha i verbër dhe i shurdhër. Në atë kohë nuk njihja ende paqen e vërtetë. Herë pas here më kapte një tronditje e brendshme, dhe kishte net të panumërta kur nuk mund të flija. Tani jam dëshmitar i paqes së vërtetë që mund ta japë vetëm Zoti i Trinisëhëm, dhe asnjë person tjetër në këtë tokë.

Prandaj, sa herë që bashkohem me Të në Komunionin e Shenjtë, gjithmonë dua të them: 'Ti je Mbreti im i Paqes.' Nuk jemi ne njerëzit që krijojmë paqen; përkundrazi, ne duhet t'i kërkojmë paqen Zotit dhe ta pranojmë atë si një dhuratë nga Zoti dhe si hir të Zotit.

24 Prill 1991

U lutesha në kapelë nga ora 12:05 deri në 12:40. Duhet të them se nuk më pëlqen pamja e jashtme e kapelës. Ka statuja të shëmtuara përpara kapelës, dhe brenda, tabernakulli duket si një furrë.

Prandaj, është shumë modern në dizajn. Në fillim, shpesh qaja kur isha në kapelë duke u lutur, sepse e konsideroja këtë si një ofendim për Zotin. Megjithatë, më tërhiqte përsëri atje për të lutur, sepse ndjeja se Zoti i gjallë është i pranishëm edhe në këtë kapelë.

Megjithatë, ka kaq shumë njerëz – mjekë, infermierë dhe pacientë – që kalojnë përpara kësaj kapelë çdo ditë pa nderuar Zotin tonë.

Ashtu si bëja çdo ditë gjatë pushimit tim të drekës, isha thellësisht i përqendruar në lutje me Shpëtimtarin. Për herë të parë, dëgjova: 'Unë jam udhëheqësi yt shpirtëror':

U befasova pak; në të vërtetë, isha më i habitur sesa i befasuar. Pas një kohe, ndodhi përsëri. Më pas, i kërkova Shpëtimtarit se çfarë duhej të bëja së pari nëse Ai do të ishte udhëheqësi im shpirtëror. Shpëtimtari më tha: 'Së pari duhet të më kushtosh veten.'

Mendimi im i parë ishte, 'Ja edhe një fjalë që më duket e vështirë për t'u kuptuar.'

Kisha dëgjuar më parë fjalën 'të shenjtërosh', por ende nuk e dija kuptimin e saj më të thellë. I thashë Jezusit se tashmë ia kisha dhënë gjithçka – zemrën, jetën, shpirtin, trupin. Por Shpëtimtari më tha: 'Unë dua të ardhmen tënde.'

Dhe unë iu përgjigja se Ai mund ta kishte edhe atë.

Pastaj e pyeta Jezusin nëse duhej t'ua thoja këtë priftërinjve, duke menduar për Atin Dochat, Atin Johannes, Atin Vogt dhe Atin Gebhard Heyder, të cilët aktualisht janë drejtuesit e mi shpirtërorë. Shpëtimtari tha: "Po."

Gjatë gjithë ditës isha më e lumtur se kurrë më parë në jetën time. Shpëtimtari më dhuroi kaq shumë hiri, sa që nuk mund t'i përshkruaj me fjalë, dhe për të cilët nuk mund t'i falënderoj dot mjaftueshëm. Ishte thjesht e papërshkrueshme të ndjeja këtë gëzim të brendshëm. Isha thjesht një person tjetër. Në mbrëmje shkova në Kapelën e Shën Roch-it në Mingolsheim. Atje u rrëfeva.

Megithëse prifti tha se ato nuk ishin mëkate, unë doja të isha krejtësisht e pastër. Pas Komunionit të Shenjtë, mora edhe më shumë hiri. Me vështirësi po e përballoja më tej. Zemra më digjej nga dashuria. Teksa po dilja nga kapela, qaja nga hiri i pastër që më ishte lejuar të pranoja. Pastaj takova shoqet e mia nga grupi i lutjes, Hilde dhe Hedwig, dhe u tregova atyre për përvojën time. Ato ndanë gëzimin tim. Në rrugën për në shtëpi, takova një burrë të verbër me ngjyrë që po udhëhiqej nga një grua. I dhashë burrit të verbër një rruzare dhe gruas një ikonë të bekuar të Zonjës së Bekuar, dhe i kërkova Shpëtimtarit t'u jepte edhe këtyre njerëzve gratë që më ishin lejuar të pranoja. Burri i verbër u kënaq shumë, dhe unë më pas u nis për në shtëpi me makinë. Në shtëpi, nuk mund të haja asgjë sepse kishim vizitorë. Lutëm së bashku një dekadë të Rruzares, të cilën më pas ia ofrova Zonjës Sonë.

Atë natë, rreth orës 11:30 të mbrëmjes, tundimi erdhi menjëherë. Po shtrihesha në shtrat kur papritmas ndjeva dikë që më hipi sipër dhe më tundte. Thjesht thashë 'Jezu', dhe gjithçka mbaroi. Pastaj u ktheva sërish në gjumë.

25 Prill 1991 – E enjtë

Në mbrëmje në Rot, në kishë para Meshës së Shenjtë, u lutesha me Rruzaren e Dhimbëse. Pas Komunionit të Shenjtë, u bashkova me Jezusin. Jezusi më tha: "Hesht." Pas disa minutash heshtjeje, i kërkova Shpëtimtarit çfarë të bëja, pasi, për më tepër, i kisha dhënë Atij vullnetin tim. Mora përgjigjen e Shpëtimtarit: "Duhet gjithmonë të mbetesh besnike Mua." Pastaj sërish u krijua heshtje, derisa dëgjova: "Nuk duhet të largohesh pa mua." Mendova çfarë donte të thoshte Shpëtimtari dhe mendova me vete se duhej të bashkoja veten shpirtërisht me Shpëtimtarin para se të largohesha. Por vendosa t'i pyes priftin tim të rrëfimit më pas. Në shtëpi, pas

Më telefonoi Ati Johannes Ordinski. Ai më bekoi në telefon. Disa minuta më vonë, burri im më dha përsëri receptorin. Këtë herë, në linjë ishte Ati Gebhard Heyder nga Regensburgu. Ne u pajtuam që unë ta vizitoja të dielën e ardhshme në orën 11:00. Edhe ai më bekoi në telefon. Kjo bekim ishte ndryshe nga ai i Atit Johannes. Ndjeva kaq shumë dashuri dhe forcë në bekimin e Atit Gebhard Heyder, sa që menjëherë pas telefonatës u luta tre Ati Ynë për të.

Që nga pagëzimi im, kam folur me pacientë – jo me të gjithë, por vetëm me ata që më udhëheq Fryma e Shenjtë. Kështu ndodhi edhe sot, kur një paciente më tha se vuante prej tre ditësh nga dhimbjet në faqe, të cilat nuk i kalonin. Unë iu përgjigja spontanisht: "Ata me besim të vogël duhet të vuajnë më gjatë." (Këto janë fjalë që më dha Shpirti i Shenjtë.) Ajo buzëqeshi dhe tha se ishte mirë.

26 prill 1991 – E premte

Në punë, një pacient po ankohej tek unë ndërsa po bënte rreze X. Ai kishte bërë një operacion 14 ditë më parë dhe nuk i kishte sjellë aspak përfitim, dhe tani duhej t'i nënshtrohej një operacioni tjetër. Në fillim mendova: "Nuk do të them asgjë." Por kur mbaruam me rreze-X, papritmas e pyeta: "A lutesh më shumë apo më pak tani?" I mbushur me krenari, ai tha se ishte një njeri i lirë, nuk besonte në Zot dhe nuk kishte Zot.

Unë i përgjigjesha: "Nëse beson se ke tru, atëherë beson edhe që ekziston Zoti." I mbushur me gëzim, ai u përgjigj: "Kjo është e mirë, nuk e kam dëgjuar kurrë më parë." Atë mbrëmje në Rot, në kishë para Komunionit të Shenjtë, pashë motrën (murgeshën).

Ishte vërtet e vështirë për mua të shkoja te motra për të marrë Komunionin, dhe unë pyeta Jezusi: "Të kam dhënë vullnetin tim." Jezusi tha: "Shko te prifti." Dhe motra kaloi pranë meje pa më ofruar Trupin e Krishtit për ta marrë.

Unë mora Trupin më të Shenjtë të Krishtit nga prifti.

27 prill 1991 – e shtunë

Atë mëngjes, më ishte shumë e vështirë të ngrihesha. Megjithatë, isha e vendosur të merrja pjesë në Meshën e Shenjtë. Ajo filloi në orën 7:15 të mëngjesit në kishën e pelegrinazhit në Waghäusel. Që në rrugë për në Waghäusel dhe përpara Meshës së Shenjtë në kishë, u luta për priftin që do të kremtonte këtë Meshë. Një prift i moshuar, Ati Alanus, kremtoi Meshën, dhe ndjeva dhe mund të shihja që Ati Alanus po e kishte të vështirë ta kremtonte Meshën. Ai po shqetësohej në devotshmërinë e tij. Para Konsagratimit, pata një vizion. Pashë Atin Alanus që qëndronte te altari në errësirë, duke kremtuar Meshën. U befasova shumë nga kjo dhe mendova se çfarë mund të nënkuptonte. Ndërsa ai po shpërndante Komunionin e Shenjtë, ndjeva hezitimin e tij për t'më dhënë Komunionin e Më të Shenjtë ndërsa isha në gjunjë. Meqë në kishë nuk ka barrierë për komunionin, më duhej të gjunjëhesha në dysHEME. Unë mund të marr Komunionin e Shenjtë vetëm duke qenë në gjunjë, pasi kam një respekt të madh për Zotin Trinitar.

Ai hezitoi dhe mbajti Ostinë Më të Shenjtë rreth dhjetë centimetra larg gojës sime. Hapa gojën, dhe Ostia Më e Shenjtë fluturoi vetvetiu nga ajo distancë drejt gojës sime. Kjo nuk ishte hera e parë që e përjetoja këtë kështu; edhe me priftërinj të tjerë, Trupi Më i Shenjtë i Krishtit më kishte ardhur vetvetiu. Rreth orës 10:30 të mëngjesit, shkova në manastirin karmelit në Speyer. Dëshiroja të merrja qirinjtë që mbajnë simbolin e Gjakut të Çmuar të Rodalbenit.

Më pas, vizitova prelatin Bruno Tiebes në Engalgasse 4, shtëpinë e të moshuarve në Speyer. Ishte rreth mesditës, dhe meqë duhej ta prisja, i fala një rruzare në kapelë. Rreth një viti më parë, kisha takuar prelatin Tiebes në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Roch. Së bashku me Atin Zeitler, të Shën Augustin, atëherë kishim folur për Rodalben, përfshirë mrekullinë e gjakut në Rodalben. Në atë kohë, MonsinJOR Tiebes nuk e besonte atë dhe fliste haptazi kundër saj.

Gjatë gjithë atij viti, u luta për të dhe i kërkova Jezusit që të mos e lejonte të vdiste pa u ndriçuar për ngjarjet në Rodalben. MonsinJOR Bruno Tiebes më njohu menjëherë kur e vizitova. I dhashë një tufë trëndafilash të kuq dhe një qiri që mbante simbolin e

Gjakut të Çmuar të Rodalbenit, si dhe një libër nga Ati Gebhard Heyder mbi ngjarjet në Rodalben. Ai u kënaq shumë me këto dhurata dhe më kërkoi t'i përcjell përshëndetjet e tij Atit Gebhard Heyder dhe t'i them se ai ishte informuar hollësisht për ngjarjet në Rodalben. Ai gjithashtu nuk ishte më aq kundër tyre sa kishte qenë një vit më parë. Para kësaj vizite, kisha shkuar në treg në Speyer dhe nuk dija se cilat lule të bleja për prelatin. E pyeta Shpëtimtarin, dhe ai u përgjigj: 'Çfarëdo që ia ke dhënë një prifti, ia ke dhënë mua.' Kështu vendosa për një tufë trëndafilash të kuq.

Është thjesht e mrekullueshme të shohësh Jezusin në çdo prift.

28 prill 1991 — e Diela

Sot mora pjesë në Meshën e Shenjtë në manastirin karmelit në Regensburg. Atje gjithashtu kalova rreth katër e gjysmë orë me Atë Gebhard Heyder. I falënderoj Zotit që kemi priftërinj të tillë. Gjatë bisedës sonë, i bëra më shumë se 20 pyetje, të cilave ai u përgjigjej me paqe, qetësi dhe dashuri. Ishte sikur të kisha kaluar atë kohë me Jezusin. Ai është 86 vjeç, ka dëgjim shumë të mirë për moshën e tij dhe është shumë i saktë në përgjigjet e tij. Besnikëria e At Gebhardit ndaj Zotit duhet të shërbejë si shembull për shumë priftërinj. Pas bisedës sonë, ai më bekoqi qirin, fotografi dhe ujë. Mora shumë hiri përmes tij dhe më erdhi vështirë t'i them lamtumirë. I dhashë para që kisha mbledhur për të në grupin tonë të lutjes, në mënyrë që të botohej një libër i ri për Rodalben. Ati Gebhard Heyder ishte dëshmitar i mrekullisë së gjakut në vitin 1952, e cila ndodhi në Rodalben. Sa herë që më janë dhënë hiri të mëdha, ndiej sulmet e djallit edhe më fuqishëm më pas. Kështu ndodhi edhe në udhëtimin për në shtëpi nga Regensburgu për në St Leon-Rot. Ndërsa burri im po ngiste, vura re se si po ndryshonte; filloi të ndihej keq. Në shpirtin tim, megjithatë, ndjeva praninë e frymës së papastër. Fytyra e burrit tim u skuq dhe ai u ndje i sëmurë. I kërkova të ndalonte në krahun e emergjencës së autostradës, por ai u përgjigj se kjo nuk ishte e lejuar. Kuptova menjëherë se kjo ishte një justifikim nga shpirti i papastër, kështu që spërkatën menjëherë burrin tim me ujë të shenjtë dhe thashë me zë të lartë: 'Ju urdhëroj në emër të Zotit, ndaloni menjëherë dhe qëndroni.' Ai e bëri këtë menjëherë. Ne ndërruam vendet; mbaja rruzaren në njërin dorë dhe timonin në tjetrën, dhe vozita qetësisht drejt shtëpisë. Burri im u zgjodh menjëherë dhe u zgjua pas rreth njëqind kilometrash, dhe gjithçka kishte përfunduar. Ndërsa burri im flinte, unë lutej me përkushtim për të. Kjo nuk ishte hera e parë që përjetoja një sulm të tillë nga djalli.

29 prill 1991 – e hëna

Kisha dëgjuar tashmë se prifti ynë kishte gjetur dy ndihmëse të reja për Komunionin. Pas Komunionit të Shenjtë, e pyeta Jezusin nëse dy gra do të shpërndanin me të vërtetë Komunionin e Shenjtë në të kuqe në të ardhmen e afërt. Jezusi tha: "Po. Gjëra edhe më të këqija do të vijnë."

Në mbrëmje, rreth orës 20:00, grupi ynë i lutjes filloi përsëri. Atë Dochat kishte ardhur gjithashtu dhe kishte sjellë me vete Komunionin e Shenjtë, të cilin e shpërndan besimtarëve pas Adhurimit. Ne adoruam Shpëtimtarin; isha në gjunjëzim rreth një metri larg tij. Gjatë recitimit të Rruzares, dëgjova Shpëtimtarin të thoshte: 'Vetëm ata që janë të sëmurë dhe që nuk kanë mundur të marrin pjesë në Meshë mund të marrin Komunionin e Shenjtë.' Pasi mbaruam lutjen tonë, shkova të rrëfhem me Atin Dochat dhe i thashë se Jezusi është drejtuesi im shpirtëror. Ai tha se e dinte këtë prej kohësh. Atë ditë ndjeva sikur isha nën sulm nga brenda, pjesërisht për shkak të pranisë së Atë Dochat. Megjithatë, nuk e tregoja. Pothuajse humba besimin tek ai. Nga kjo, kuptova se duhej të lutesha më shumë për të. Atë mbrëmje, burri im ishte sërish nën sulm nga shpirti i papastër.

Një nga të pranishmit që po lutej, Marga, e vuri re gjithashtu. Ai do të kishte dashur t'i thërrmonte të gjitha copë-copë. Por ndërsa po lutej në grupin tonë, ai u mposht nga gjumi.

Në grupin e lutjes, pasi u shpërnda Komunia e Shenjtë, Ati Dochat mori enën e vogël në të cilën kishte ruajtur Sakramentin e Bekuar gjatë procesionit dhe derdhi mbetjet – grimcat e vogla ose thërrimet e Komunës së Shenjtë – në ujin e shenjtë. Kjo më tronditi. Mendova se nuk ishte e drejtë. Por pastaj shkova të fle.

30 prill 1991 — e martë

Herët në mëngjes, kur u zgjova, vrapova menjëherë te uji i bekuar në të cilin Ati Dochat kishte hedhur grimcat nga Komunia e Shenjtë. Mora tasin e ujit të bekuar në dorë dhe thashë: "Pij kupën me ty, Jezus." Pastaj e piva tërë tasin me ujë të bekuar, sepse besoja se Jezu Krishti ishte i pranishëm.

Në mbrëmje, pas Komunionit të Shenjtë, i kërkova Jezusit nëse ajo që kishte bërë Ati Dochat ishte e drejtë. Jezusi tha: "Kjo nuk është e drejtë." I kërkova Shpëtimtarit nëse duhej t'ia thoja këtë Atit Dochat. Shpëtimtari tha: "Po." Mendova se çfarë do të më thoshte prifti, nëse do të më qortonte. Jezusi tha: "Prifti do ta pranojë."

Gjatë kësaj kohe në kishë u këndua himni 'Trup i vërtetë, o përshëndet'. Unë qaja dhe i kërkova Shpëtimtarit falje në emër të të gjithë priftërinjve që nuk besojnë se Shpëtimtari është i pranishëm edhe në grimcat më të vogla të Hostisë së Shenjtë.

Duhet të kthehem edhe një herë te e hëna, **29 prill 1991**:

Në mesditë në kapelën e punës, pas Engjëllit, u bashkova me Shpëtimtarin dhe e pyeta për At Alanusin, të cilin e kisha parë në errësirë të shtunën e kaluar dhe ende nuk dija çfarë do të thoshte kjo. Jezusi më tha:

"Kështu duket një prift pa hir." Shpëtimtari më lejoi të shkoja tek Ati Aemilian, gjithashtu në Waghäusel, për t'i folur atij për këtë. Kështu, të martën,

30 prill 1991. Prifti im lokal, At Vogt, të cilit i kisha treguar për këtë, ishte gjithashtu në dijeni.

Kur mbërrita në manastirin e Waghäusel, Vëllai Alois njoftoi për ardhjen time Atë Aemilian. Ndërsa po e prisja, erdhi Vëllai Blasisus, dhe unë u lutesha me të dy dekada të Ruzares derisa mbërriti Ati Aemilian. Gjatë bisedës sime me Atë Aemilian, ndjeva se nuk isha vetëm, sepse më parë i kisha kërkuar Jezusit të ishte me mua që të mos thoja ndonjë gjë të gabuar. Isha i fortë, i prerë dhe i qetë, dhe madje fola për marrjen e Komunionit në gjuhë dhe në gjunjë; gjithashtu i fola atij për Atë Alanus dhe për atë që kisha përjetuar të shtunën në mëngjes. Gjatë bisedës sonë, i kërkova të lutej për At Alanusin, dhe gjithashtu premtova të lutesha për At Alanusin dhe për të.

Ati Aemilian më bekoi, dhe u gëzova që kisha përmbushur vullnetin e Zotit ndërsa po kthehesha në shtëpi.

4 maj 1991 – e shtunë

U ktheva në Waghäusel për Meshën e Shenjtë në orën 7:15 të mëngjesit. Edhe një herë, Ati Alanus kremtoi Meshën, dhe e pashë përsëri në errësirë.

6 maj 1991 — e hëna

Në mbrëmje isha në kishën e Rotit. Më pas ishte grupi i lutjes. Pastaj bisedova me Atin Dochat dhe i kërkova që të mos derdhte më copat dhe thërrimet e mbetura të Ostisë së Shenjtë në ujin e shenjtë. I thashë atij se Shpëtimtari më kishte thënë se kjo nuk ishte e drejtë, dhe shpjegova se kisha pirë gjithë ujin e shenjtë javën e kaluar, sepse Jezu Krishti ishte i pranishëm edhe në grimcat më të vogla, dhe se ky është besimi im.

Ai më premttoi se në të ardhmen do t'i merrte me vete në shtëpi copat e Ostisë së Shenjtë.

7 maj 1991 — e martë

Në kapelën e vendit tim të punës, u bashkova me Shpëtimtarin. I thashë Shpëtimtarit se nuk isha asgjë. Vazhdova t'i them: "Shpëtimtar, unë tashmë të kam dhënë gjithçka. Ti gjithashtu ke vullnetin tim. Çfarë tjetër mund të të jap?" Shpëtimtari u përgjigj: "Unë dua lëvizjen tënde." Nuk e kuptoja këtë. Më vonë, gjatë një rëntgeni, një paciente private pyeti pse nuk i ishte dhënë një përparëse plumbi për t'u mbrojtur nga rrezet X, edhe pse përparëseja ishte tashmë varur në karrigen ku ajo ishte ulur dhe ajo kishte mbrojtje të mjaftueshme. Unë iu përgjigja krejt spontanisht: "Duhet të lutesh që të mund të shohësh dhe të dëgjosh gjithçka." Ajo qeshi dhe tha se ishte mirë, pastaj vazhdoi rrugës së saj.

8 maj 1991 — e mërkurë

Të mërkurën, mora pjesë në Meshën e vigjiljes përpara Festës së Ngjitjes në Qiell në Mingolsheim,

9 maj 1991 — E enjtë — Dita e Ngjities

Në festën zyrtare, shkova në meshë në Rot dhe më pas mora pjesë në procesionin nëpër fshat. Ishte bukur.

10 maj 1991 — e premte

Në mbrëmje, në kishën e Rotit, ndërsa po bashkoja veten me Shpëtimtarin në Komunionin e Shenjtë, Jezusi më tha se mund t'i thoja Atit Johannes që librat e tij nuk ishin të sakta, dhe se duhej të shkoja tek ai të shtunën dhe t'i thoja këtë.

11 maj 1991 — e shtunë

Kisha fjetur tepër dhe kisha humbur meshen e hershme, por menjëherë u luta për një orë për ta kompensuar. Rreth orës 11:00, z. Deris nga Zeutern erdhi të më shihte dhe më tha se Roland kishte mbërritur i sigurt në Rusi me librat e Atë Johannesit. Kjo ishte një goditje e rëndë për mua, pasi dija që këta libra nuk ishin të mirë.

Rreth orës 15:30 shkova ta takoja priftin tonë të famullisë, Atë Vogt, në Rot dhe i thashë se tani doja të shkoja ta takoja Atë Johannes, dhe e informova për atë që Mëshira më kishte thënë për Atë Johannes. Së fundi, i kërkova At Vogt një bekim dhe pastaj shkova në shtëpi. Në shtëpi, lutesha me një rruzare për At Johannes para se të nisesha ta shihja. Në lutjen time personale dhe të sinqertë, i kërkova Jezusit të vinte me mua tek Ati Johannes. Kur mbërrita në shtëpinë e Atit Johannes, ai më përshëndeti me një puthje. Në fillim mendova për puthjen e Judës dhe nuk mundja t'ia ktheja këtë puthje. Sapo hyra në shtëpi, ai më tha se isha krejt ndryshe sot. Ai tha: "Nuk je si zakonisht." Ai ishte shumë i trazuar. Unë thashë: 'Po, nuk jam vetëm.' I befasuar, ai u përgjigj: 'Oh, po e shoh.' Dhe me të vërtetë nuk isha vetëm; ndjeja një paqe të veçantë brenda vetes, si dhe forcë, dhe as më të voglin shqetësim për atë që duhej t'i thoja Atit Johannes. Gjatë bisedës sonë, i tregova atij atë që Jezusi më kishte thënë për librat e tij.

Ai u mundua menjëherë. Ai tregoi pasigurinë e tij, dhe ndjeva se po torturohej nga disa shpirtra të papastër, megjithatë ata nuk mund të më bënin dëm, sepse ai kishte respekt për mua dhe për shokun tim (Jezusin). Unë rrezatoja dashuri dhe qetësi dhe isha e përlurur. Ai më tregoi disa libra dhe u përpoq të justifikoj. Pastaj tha, 'Tani jam sërish i sëmurë dhe duhet të vdes.' Megjithatë ai ishte shumë impulsiv. Unë i përgjigja: "Kjo është vetëm një pikë në oqean krahasuar me përjetësinë." E inkurajova dhe vazhdova duke i thënë se kisha ardhur për ta ndihmuar. Ai pyeti se çfarë duhej të bënte tani, dhe unë i thashë se duhej të ndalonte botimin e librave dhe të mos lejonte shpërndarjen e tyre. Më vonë, Ati Johannes më tha se më **7 maj 1991** ipeshkvi i tij, Ipeshkvi Gorniliak Platon, e kishte telefonuar dhe e kishte informuar se librat e tij përmbanin mësim herezie. Ati Johannes e quajti këtë ipeshkv psikopat dhe mendonte se ishte i çmendur. Ai refuzoi ta dëgjonte. Si dhuratë, i kisha sjellë Atë Johannes një tufë me trëndafila të kuq dhe frezija, si shenjë që kujdesesha për të dhe doja ta ndihmoja. Atë Johannes më ndaloi të flisja me Ipeshkvin Gorniliak Platon dhe donte të më ftonte në një moment për të diskutuar librat e tij me ipeshkvij të tjerë. Ai vazhdoi duke më thënë se tani e kisha bërë mjaft të sëmurë dhe se nuk do të më besonte, por që megjithatë do të më besonte. Përgjigja ime për këtë ishte: "Me zemra kaq të shpërqendruara, nuk mund të besohet."

U gëzova që pata këtë bisedë me Atë Johannes. Në fillim, e pyeta Jezusin nëse mund ta thoja këtë fare, pasi dija që ai ishte një njeri i sëmurë. Por Shpëtimtari tha: 'E vërteta ka përparësi mbi sëmundjen.'

12 maj 1991 – e dielë

Burri im mbushi 50 vjeç sot. Ne nuk festuam, sepse mendimet tona ishin me njerëzit e uritur të botës. Gjatë Meshës së Shenjtë në Rot: Zonja Wennebusch mbajti predikimin atë të diel. Nuk më pëlqeu, sepse At Vogt ishte gjithashtu i pranishëm, dhe unë lutesha me një rruzare për këtë qëllim.

Në mbrëmje, i kërkoja Shpëtimtarit nëse duhej të shkoja ta takoja Ipeshkvin Gorniliak në Mynih. Jezusi tha: "Sa më shpejt të jetë e mundur." Shpresoja që të mund të shkoja të shtunën. Devocioni marian në mbrëmje ishte shumë i bukur. Ati Vogt e kishte udhëhequr mirë shërbesën.

13 maj 1991 – E hëna

Rreth orës 10:00 në klinikë: E pyeta Shpëtimtarin se çfarë shenje të sigurt do të më jepte nëse do të ngrihesha kundër herezive. Shpëtimtari më tha: "Do të të jap kuptimin tim." Unë thashë: "Oh, por kjo është shumë." Ora 12:00 në kapelën e klinikës: Ndjeva se vizita te ipeshkvi në Mynih ishte urgjente, se ishte çështje nxitim. E pyeta Shpëtimtarin kur duhej të shkoja ta takoja ipeshkvin, dhe ai u përgjigj: "Të premtën." Më pas e pyeta pse duhej të vizitoja ipeshkvin Gorniliak. Shpëtimtari tha: "Për Kishën Katolike." Kur e pyeta më pas nëse ipeshkvi do të fliste fare me mua, Shpëtimtari tha: "Po."

Shqetësimi im i radhës ishte: "Jezu, do të ketë shumë trafik të premtën, sepse është Pentekosta!" Por Jezusi u përgjigj: "Jo në mëngjes." U largova nga kapela i mbushur me gëzim dhe paqe.

Midis orës 16:30 dhe 17:00, bisedova në telefon me Ipeshkvin Gorniliak Platon në Mynih. Para se të flisja me të, lutesha disa herë me rruzare për të. Pastaj i thashë ipeshkvit arsyen pse doja ta vizitoja. Ai më caktoi një takim për të premtën në orën 15:00.

U pajtova.

Gjatë kësaj bisede, nuk mora vërtetë përshtypjen se Ipeshkvi Platon Gorniliak ishte një psikopat, ashtu siç e kishte përshkruar Ati Johannes. Përkundrazi, ai ishte praktik, i saktë dhe i përkushtuar ndaj vullnetit të Zotit. Unë tashmë mezi po prisja të premtën, pasi atëherë do ta njihja më mirë.

Në orën 7:00 isha në devocionin marian në Rot, dhe në orën 8:00 filloi grupi ynë i lutjes. Sipas një zonje me emrin Nuncia nga Mannheim, atë ditë duhej të kisha një shfaqje të Zonjës Sonë. Por Shpëtimtari më kishte thënë tashmë të mos i besoja kësaj gruaje. Gjatë lutjes, demoni bëri të ndjehej prania e tij. Më shtynin dhe më godisnin, dhe devocioni im u shqetësua shumë. Kështu që spërkatëm ujë të shenjtë mbi vendin ku isha ulur. Mendova me vete se tani mund ta shpoja. Por nuk doja që dikush që të ulej pranë meje të merrte një shuplakë. Ndërsa këto mendime më shkonin nëpër kokë, papritmas duhej të qeshja. Në fund të lutjes, kisha marrë kaq shumë hiri sa që këto shqetësime nuk më kishin shqetësuar aspak.

14 maj 1991 – e martë

Burri im u shqetësua natën nga një shpirt i lig, ashtu si edhe unë. Unë rrallë ëndërroj, ose nuk mund t'i kujtoj ëndrrat e mia, por këtë mëngjes e kujtova ëndrrën.

Ëndrra ishte interesante dhe do të doja ta shkruaja:

Pashë shumë zogj, pafund zogj, që në të vërtetë nuk ekzistojnë në tokë. Dukeshin si zymbyla, por ishin sikur të fryrë dhe po aq të mëdhenj sa pëllumba. Papritmas u kthyen në njerëz të ndotur, të pista dhe të mjerueshëm për t'u parë. Ata lypnin ndihmë, dhe njeriu nuk mund të mos ndjente dhembshuri për ta. Unë i bekoja, dhe pikërisht në atë çast dëgjova njerëz krejtësisht të ndryshëm që thërrisnin nga ana tjetër: 'Largoni nga ata – kanë SIDA dhe lebëri.' Unë nuk kisha frikë; u përula në gjuhë dhe bërtita me gjithë fuqinë time: 'Jezu, ndihmo këta njerëz.' Njerëzit e ndotur gjithashtu u përulën dhe kërkuan ndihmë. Papritmas, njëri prej tyre goditi dorën time të djathtë. Në atë çast, dora më digjej si me zjarr. E kuptova menjëherë që ishin demonë. Pastaj u zgjova; mund të ndjeja ende djegien në dorë për disa minuta, dhe pastaj gjithçka u errësua.

Atë ditë u zgjodhëm vonë dhe unë vonova për në punë. Kjo nuk më kishte ndodhur që nga dita e pagëzimit tim në vitin 1984.

Djalli do të kishte dashur të shfaqej si Zonja jonë dje. Por për shkak të lutjeve tona, besnikërisë sonë dhe dashurisë sonë për Jezusin dhe Zonjën tonë, ai nuk u lejua.

Sepse djalli mund të bëjë gjëra të tilla vetëm nëse është vullneti i Zotit dhe nëse ai ka lejen e Zotit.

Midis orës 10:00 dhe 10:30 të mëngjesit në sallën e përbashkët të klinikës:

E pyeta Jezusin për demonët e ditës së mëparshme. Jezusi tha: "Do të ketë më shumë raste të tilla." Me 'raste', Ai nënkuptoi sulmet nga demonët. Vazhdova ta pyes: "O Zot i dashur, nëse dikush lutet shumë, a do të sulmohet edhe më shumë?" Jezusi u përgjigj: "Po, po u largon shumë shpirtëra atyre!" Pyetja ime e radhës ishte: "A e di Ati Johannes që librat nuk janë të sakta?" Jezusi u përgjigj: "Po!" Pastaj u mendova pse librat nuk po ndaleshin, domethënë që duhej t'i hiqnin. Jezusi u përgjigj: "Satanai ka pushtet mbi të."

Rreth orës 14:30, burri më telefonoi në klinikë dhe më tha se do të merrte një ditë leje për të më çuar me makinë në Mynih për të takuar Ipeshkvin Platon Gorniliak, edhe pse më kishte thënë atë mëngjes se do të duhej të shkoja vetë. Dhe këtë mëngjes kisha lutur që, nëse do të ishte vullneti i Zotit të shkoja te ipeshku, atëherë gjithçka do të dilte mirë. Rreth orës 16:30, unë dhe burri im u nisëm për në shtëpi nga puna. Gjatë udhëtimit, burri më tregoi se si ishte torturuar nga djalli gjatë natës. Ai kishte pasur një vizion të ferrit, dhe djalli i kishte thënë: "E sheh, Virgjëra e Bekuar nuk iu shfaq gruas tënde. Ishte të gjitha gënjeshtër dhe mashtrim. Dhe as ajo nuk pati një shfaqje të Virgjëreshës së Bekuar në Medjugorje." Kjo ishte rreth orës 2:30 të mëngjesit. Pastaj ai u ngrit, zhyti gishtat në ujë të bekuar dhe luti 30 Ati ynë pa i nxjerrë gishtat nga uji i bekuar. Pastaj erdhi paqja dhe ai u kthye përsëri në gjumë. Në orën 19:00 mora pjesë në devocionin marian të udhëhequr nga Ati Vogt. Ishte shumë bukur. Ai recitoi Litanitë e Zonjës së Bekuar Mari. Kjo më kënaqti shumë, pasi recitohet shumë rrallë. Edhe para se të arrija në kishë, takova një grua të moshuar nga Lituania. Ajo më tha se ishte torturuar gjithë natën dhe nuk mund të flinte, dhe se kjo i ndodhte shpesh. Ajo u kthye në shtëpi me mua dhe i dhashë ujë të shenjtë, kripë të bekuar dhe qirinj të bekuar. Ndërsa ajo po largohej, mora një vizitë tjetër nga një grua nga Rot (Hedwig H.). Ajo po qante dhe më kërkoi ndihmë, sepse kishte probleme me burrin e saj. Ne lutëm së bashku Ruzaren e Dhimbshme.

15 maj 1991, e mërkurë

Herët në mëngjes, burri im më tregoi për një ëndërr që kishte pasur, në të cilën pa shumë zogj të zinj po aq të mëdhenj sa pëllumba.

Rreth orës 10:00 në dhomën e mjekut, i kërkova Jezusit: "Jezus, nëse burri im është kaq i torturuar nga demonët, si duhet të udhëtoj me të në Poloni?"

Jezuusi u përgjigj: "Unë jam me ty!"

Gjatë pushimit tim të drekës, shkova në kapelë, u bashkova me Jezusin dhe u luta. Pastaj e pyeta Jezusin se çfarë mund të nënkuptonin zogjtë e zinj. Mora përgjigjen: "Ata janë demonë të papastërtisë." Pastaj e pyeta Shpëtimtarin: "O Jezus i dashur, a është vullneti yt që unë të ngrihem kundër herezive të Kishës Katolike?" Jezusi u përgjigj: "Po, është vullneti im." E pyeta Shpëtimtarin nëse duhej t'i tregoja gjithçka Atë Vogt, dhe Shpëtimtari u përgjigj: "Po." Pas kësaj, Jezusi më pyeti: "A ndjen paqe edhe tani?" Unë u përgjigja "Po" dhe dëgjova Jezusin të thoshte: "Shpirti i papastër nuk mund të japë paqen e vërtetë."

Në orën 14:15, erdhi një pacient për një rëntgen (të qafës) që kishte vetëm një krah. Më tha se e kishte humbur gjatë luftës në Francë. Bisedova me të dhe i thashë se po kalonte një provë të vështirë pa një krah. Ai më pas tha se njeriu i mësohet çdo gjëje.

Unë i përgjigja menjëherë:

"Do të ishte mirë sikur të gjithë njerëzit të mësoheshin me Zotin."

Në orën 19:30 mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch-it në Mingolsheim. Prifti e kremtoi Meshën e Shenjtë me një ritëm shumë të shpejtë. Nuk ishte e këndshme, dhe as kongregacioni nuk këndoi mirë. Më pas, shkova ta takoja priftin dhe pata një

pendim. Prifti dukej mjaft i trazuar brenda vetes. Në zemrën time kishte paqe të thellë, dhe ndjeja se nuk isha vetëm; Jezusi ishte me mua.

Kur prifti mbaroi së foluri, i thashë: 'Kjo ishte urtësi tokësore.' Desha të marr absolucionin, dhe prifti më tha: 'Ti nuk ke mëkat.'

Pastaj kërkoja bekimin e tij dhe u largova. Jashtë, Julchen nga Malchenberg më po priste tashmë. Ajo më tha se sot në Kronau po mbahej një ligjëratë për Monsignor Lefebvre. U gëzova shumë dhe shkova atje menjëherë me Julchen. Kryeprihti i Mingolsheim-it foli. Megjithatë, ai nuk tha të vërtetën. Ai foli aq keq për Lefebvre-n, sa që mendova se çfarë mëkati të madh mund të po përpiquej të fshihte brenda Kishës Katolike. Ai pa pëlusën në syrin e Lefebvre-s, por nuk pa trarin në syrin e tij.

Në fund të ligjëratës, i bëra dy pyetje: 1. "Ju flisni për mosbindjen e Lefebvre-it; për këtë do të doja të vë në dukje: 'Nuk e njoh mirë Lefebvre-in, por shpirti im ndjen çfarë është e mirë dhe çfarë është e keqe.' Dhe tani do të doja të pyesja, sa priftërinj ka në këtë botë që janë të pabindur sepse kanë hequr gardhet e komunioneve nga kisha?"

Por ka ende kisha të arsyeshme ku stolat e komunioneve janë ende brenda. Të gjithë kanë vullnet të lirë nëse duan të marrin Komunionin në këmbë apo në gjunjë, ose nëse e marrin në gjuhë apo në dorë. Por ata që dëshirojnë të marrin Komunionin në gjunjë duhet t'u jepet mundësia për ta bërë këtë, dhe banka e komunionit duhet të jetë e disponueshme. Sepse në Oltarin e Shenjtë është i pranishëm Zoti i vërtetë dhe Njeriu i vërtetë, me mish e gjak; prandaj unë gjunjëzohem kur marr Zotin e gjallë." Njerëzit përreth meje ishin sikur të zotëruar nga një frymë e papastër. Më bërtisnin dhe thanë: "Ik nga këtu – kush të ftoi në radhë të parë? Nëse dëshiron, mund të rriësh në gjunjë gjithë ditën në shtëpi."

Në atë çast, mendova për Biblën dhe se as për Jezusin gjërat nuk kishin shkuar më mirë. Pastaj i kërkoja shpirtërisht Shpirtit të Shenjtë nëse duhej të bëja pyetjen e dytë. Mora përgjigjen: "PO". I falënderova Zotin për pagën e thellë që ndjeja; dhe bëra pyetjen e dytë: "Reverend, ju nuk mund të krahasoni Uta Ranke-Heinemann dhe Lefebvre!" Ai hezitoi pak para se të përgjigjej dhe tha: "Ndoshta për shkak të mosbindjes."

Shkova në shtëpi me Julchen dhe mora shumë hiri.

Rreth orës 22:30, shkova te statuja jonë e Zonjës së Bekuar në shtëpi, ndizja një qiri për Lefebvre-n dhe u luta për të, sepse ai ishte fyer kaq shumë. Pastaj i kërkoja Zonjës së Bekuar me gjithë zemër: "Pse Lefebvre-i u ekskomunikua?" Mora përgjigjen: "Jezu ishte me të". Pastaj shkova të fle.

16 maj 1991, e enjtë

Pothuajse çdo mëngjes kur zgjohem, ofroj indulgjencat që do t'i kërkoja atë ditë në emër të dikujt. Sot ofrova të gjitha indulgjencat për Lefebvre. Në orën 12:00 shkova në kapelën e klinikës. Së pari, dy persona po flisnin shumë fort me njëri-tjetrin, dhe më pas dikush luajti organin shumë fort. Mendova të lutesha për Engjëllin; kjo padyshim do të ishte vullneti i Zotit, pasi ishte ora 12:00. Së pari, u luta disa Herë Përshëndetje Mari dhe Lutjen për Shën Mihailin Arkengjëll për dy zotërinjtë. Pastaj një burrë i tretë iu bashkua bisedës, dhe u luta edhe për të. Lutja ime u përgjigj, sepse të gjithë dolën jashtë. I falënderova Zotin dhe munda të vazhdoja të lutesha në paqe.

Rreth orës 15:30 isha në Abacinë e Neuburgut. Bisedova me Vëllanë Johannes për rreth gjysmë ore. Më pas, u luta para tabernakullit për rreth dy orë. Pastaj shkova në Rot. Meqë atje nuk kishte Meshë të Shenjtë, shkova në Maishack dhe ofrova Meshën e Shenjtë për Ipeshkvin Platon Gorniliak.

17 maj 1991 — E premte

Herët në mëngjes, unë dhe burri im udhëtuam me makinë për në Mynih për të vizituar Ipeshkvin Gorniliak. Ishte pikërisht ashtu siç kishte thënë Jezusi. Nuk kishte trafik në rrugë, as bllokime, dhe gjithçka shkoi mrekullisht.

Peshkopi na priti në orën 15:00. U befasova nga dashuria e madhe dhe qetësia që rrezatonte Ipeshkvi Gorniliak. Ipeshkvi më tha se Ati Johannes më parë ishte pezulluar nga shërbimi sepse kishte shkruar shumë gënjeshtër për mësimet e Jezusit. Ai shtoi se tashmë kishte shkruar shumë priftërinjë duke i paralajmëruar se artikujt e Atit Johannes ishin të pasaktë, megjithatë askush nuk e dëgjonte.

Siç mund ta shihni, Ati Johannes ishte i padisiplinuar ndaj ipeshkvit të tij. Kalova rreth një ore me ipeshkvin dhe falënderoj Zotin që pata mundësinë të flisja me të.

Në rrugën për në shtëpi ndalua për të vizituar Atë Gebhard Heyder në Regensburg. Ndërsa po ndryshonim autostradën drejt Regensburgut, dëgjuam një këndim të mrekullueshëm. Për rreth 20 minuta dëgjuam koret e engjëjve që këndonin; nuk ishte asnjë këngë tokësore. Ndjemë një frikë të thellë dhe secili prej nesh u lut me shumë përkushtim në zemër. Falënderoj Zotin që edhe burri im pati mundësinë ta dëgjonte këtë, sepse unë e kisha përjetuar një herë disa vjet më parë. Kur mbërritëm në shtëpi, kishim recituar shtatë Rruzare dhe lutje të tjera. —Kalonim rreth një ore me Atë Gebhard.—

18 maj 1991 — e shtunë

Mora pjesë në meshat e hershme në orën 6:30 të mëngjesit në Waghäusel. Mëshë e Shenjtë u kremtua për prindërit e mi të ndjerë dhe për vëllezërit e motrat e mia. Ky ditë ishte gjithashtu përvjetori i shtatë i shfaqjes së Zonjës së Bekuar tek unë.

Në pasdite, u bashkova me Shpëtimtarin dhe e pyeta: "Jezus, nëse ishe me Ipeshkvin Lefebvre, pse e lejoje të ekskomunikohet?" Jezusi u përgjigj: "Që të shpëtohen shumë shpirtëra." Kjo përgjigje më dukej disi e paqartë, pastaj Jezusi shtoi: "Përmes vuajtjeve të tij, u shpëtuan shumë shpirtëra."

19 maj 1991 — Diela e Pentekostit

10:00 — Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot.

Rreth orës 13:00, më telefonoi Ati Buran nga Mannheim. Më tha se Ati Johannes ishte mirë dhe se duhej të shkonte në Francë për të takuar ipeshkun. Ati Buran e lavdëroi Johannes, por unë nuk komentova, sepse e dija që ai nuk po thoshte të vërtetën. Kisha përshtypjen se Ati Buran kishte telefonuar sepse Ati Johannes kishte ndërgjegje të fajshme dhe kishte kërkuar kontakt me Atin Buran.

Pasdite, u lutesha me Rosarin me Hedwig nga Rot. Në orën 19:00 shkova në devocionin marian në kishë.

Rreth orës 20:00, Zita nga Rot erdhi të më shihte dhe ne u lutëm një

Rruzare së bashku. Zita më tha se prifti i parishës së Mingolsheim kishte mbajtur një predikim të dobët. Ai kishte thënë se njerëzit nuk duhet të shkojnë në vende pelegrinazhi. (Ky prift gjithashtu kishte mbajtur fjalimin kundër Lefebvre. Unë tashmë kisha lutur shumë për këtë prift gjatë ditëve të fundit.

Ishte një ditë shumë e bukur, sepse sot bëheshin shtatë vjet që kisha marrë pagëzimin dhe mbeta besnike Jezusit dhe Mariës. Falënderoj Zotin për këtë hir të madh që më ka dhënë. Sa e mrekullueshme është të jesh me Jezusin dhe Mariën. Nuk mund të imagjinoja më të jetoj pa Zotin. Kjo do të ishte e tmerrshme, sepse nuk ka të keqe më të madhe se sa të shkëputesh nga Zoti.

20 maj 1991 — E hëna e Pentekostit

Në orën 7:00 të mëngjesit mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Waghäusel, e cila u tha për prindërit e mi të ndjerë dhe vëllezërit e motrat e mia. Ishte shumë bukur. U bashkova me Jezusin dhe Marinë. Jezusi tha: "Vazhdo të lutesh kështu, bija ime."

Më pas, shkuam në shtëpinë e familjes Hambsch në Wiesental dhe aty bëmë mëngjes. Ajo më dha një tufë të bukur me trëndafila të kuq për Zonjën tonë. Ishte tufa që burri i saj i kishte dhënë për përvjetorin e martesës së tyre.

Kur mbërrita në shtëpi, menjëherë lutesha me një rruzare për këtë familje.

Pasdite, u tundova. U ndjeva keq dhe u përziera.

U shtriva për pak dhe më shqetësuan fjalët: "Mos shko në kishë, je e sëmurë, ke qenë tashmë një herë në kishë sot, etj."

Shikova një fotografi të Jezusit dhe dëgjova: "Lutju!" U ngrita menjëherë dhe u luta me Rozarin e Dhimbjeve, e ndjekur nga Koronela e Mëshirës Hyjnore.

Pastaj simptomat u zhdukën papritmas.

Shkova në kishë për devocionin marian. Një prift i ri po udhëhiqte shërbimin. Pak më shumë se pesë minuta pasi mbërrita në shtëpi, dhoma tashmë ishte plot me njerëz. Megjithatë, kisha menduar më parë se askush nuk do të vinte në grupin e lutjes në të Hënën e Pantehkostës. Por u luta shumë për grupin tonë të lutjes. Atë ditë u lutëm veçanërisht për priftërinjtë.

21 maj 1991 – e martë

Nga ora 9:00 deri në 10:00 të mëngjesit isha te dentisti. Ofrova dhimbjen për lavdinë më të madhe të Zotit. U luta në heshtje gjatë gjithë trajtimit. Duke ditur që zonjusha

Bennebusch do të udhëhiqte një shërbesë të Fjalës atë mbrëmje dhe më pas do të shpërndante Komunionin e Shenjtë, i kërkova Jezusit se çfarë do të bënte Ai në vendin tim. Shpëtimtari tha: "Mos shko atje." U luta në shtëpi për rreth një ore dhe mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore.

22 maj 1991 – e mërkurë

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch-it në Mingolsheim. Ofrova Meshën e Shenjtë dhe Komunionin e Shenjtë për të rinën nga RDGJ-ja. I dhashë kartela lutjesh, medalje të bekuara dhe një ikonë të bekuar të Zonjës së Bekuar. Ajo ishte rritur si komuniste dhe u gëzua shumë me sendet e bekuara. Nuk mendova shumë për faktin që unë dhe burri im u martuam me një ceremoni katolike në Waghäusel 26 vjet më parë, pa u pagëzuar më parë. Meqë atëherë flisja vetëm disa fjalë gjermanisht, nuk kuptoja fare priftin. Sot e shoh këtë si një mëkat, për të cilin shpesh jam penduar.

23 maj 1991 – E enjte

Isha në kapelën e klinikës dhe i kërkova Shpëtimtarit nëse duhej të shkoja në shërbesën e Fjalës së zonjushës Bennebusch. Shpëtimtari tha: "Jo." Pastaj i kërkova Shpëtimtarit nëse Calugjero dhe Wendi nga Kronau duhej të bëheshin priftërinj. Shpëtimtari tha "Po" për të dy.

Në mbrëmje, së pari shkova në kishën e Malshit. Meqë atje nuk kishte Meshë të Shenjtë, shkova në Mühlhausen dhe mora pjesë në devocionin marian atje.

24 maj 1991 – E premte

Meqë nuk kishte Meshë të Shenjtë në Rot, shkova në Malsch. Por as atje nuk kishte. Kështu i thashë Shpëtimtarit: "Nëse dëshiron që të jem i bashkuar me ty, atëherë më ndihmo të arrij në Mühlhausen në kohë, sepse janë dy minuta para shtatë." Me ndihmën e Zotit, arrita të mbërrij në Mühlhausen pikërisht në kohë për Meshën e Shenjtë. Ishte si një mrekulli. Ishte shumë bukur; mora shumë hiri dhe u bashkova thellë me Shpëtimtarin. Të falënderoj, o Zot dhe o Perëndi im.

25 maj 1991 — E shtunë

Në mëngjes, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Waghäusel në orën 7:15. Pasdite, Beate dhe Marion Hambsch erdhën nga Wiesental dhe sollën një tortë. Më pas, mbërriti edhe z. Dieter Erben. Pastaj u luta me të tre dekada të Rruzares për qëllimin e tij.

26 Maj 1991 — E Diela

Në orën 10:00, mora pjesë në Meshën e Madhe në Rot në kishë. Në këtë ditë, vuaja nga një dhimbje koke e fortë, kështu që u shtrita nga ora 13:30 deri në orën 15:00. Pastaj erdhi Hedwig nga Rot. Ne të tre u lutëm me Rruzaren e Dhimbjeve; burri im u lut me ne. Nga ora 15:00 e tutje, dhimbja e kokës më kaloi.

Unë i ofrova vuajtjet e mia për konvertimin e mëkatarëve. Në mbrëmje shkova në devocionin marian në Rot.

27 maj 1991 – E hëna

Ishte një ditë e vështirë. Ndjeva shpirtin e papastër tek disa pacientë. Në kapelën e punës, takova një grua rumune që më falenderoi për lutjet.

Në mbrëmje shkova në Rot për Meshën e Shenjtë. Grupi ynë i lutjes filloi në orën 20:00. Atje kishte shumë njerëz, përfshirë edhe shumë fëmijë. Ne adoruam Shpëtimtarin, dhe shumë njerëz gjithashtu shkuan për t'u rrëfyer me Atin Dochart. Ishte shumë bukur dhe mora shumë hiri.

28 maj 1991 — E martë

Një kapje e mirë!

Një grua katolike, rreth 30 vjeç, erdhi tek unë si paciente dhe ndjeva shumë qartë se ajo ishte e pushtuar.

Djalli i kishte shtrembëruar plotësisht hundën dhe gojën. Hunda i ishte bërë krejtësisht e shtrembër. Ishte plot urrejtje për Zotin dhe shumë e trazuar.

Pastaj erdhi një paciente nga Rumania; ajo i nënshtrohej burrit të saj si një skllave. Ai ishte 58 vjeç dhe ajo 32 vjeç. I dhashë asaj një fotografi të Zonjës së Bekuar, disa medalje dhe disa lutje. Ishte interesante sepse ajo nuk fliste fare gjermanisht, por kuptonte atë që i thosha për Zotin.

Pastaj erdhi një burrë hebre, të cilit gjithashtu i dhashë një ikonë të Zonjës së Bekuar.

Pacientja tjetër ishte një grua polake, me të cilën gjithashtu bisedova për Zotin. Në kapelë, u luta për të gjithë. Nga ora 15:00 deri në 15:30, unë dhe Veronika, një kolege, lutëm Rruzaren e Dhimbshme. Ndërsa po lutesha vetëm në kapelë, u bashkova me Shpëtimtarin, komunkova me Të shpirtërisht dhe e pyeta nëse duhej të udhëtoja gjithashtu në RDGJ dhe në Poloni. Përgjigjja ishte: "Shpëto shpirtërat." Unë thashë se pa Jezusin nuk mund të shpëtoja shpirtërat. Shpëtimtari tha: "Unë jam gjithmonë me ty." I kërkova Shpëtimtarit si mund t'i ndihmoja pacientët, dhe ai u përgjigj: "Lutuni për ta." Më pas pyeta nëse duhej të agjëroja për ta. Jezusi u përgjigj: "Nëse mundesh." Pastaj u luta për pacienten rumune që e kisha rrezatuar me rreze X atë mëngjes, duke e bekuar me ujë të shenjtë dhe duke u lutur për të gjatë kësaj kohe. Unë u luta për të, që burri i saj të mos mund t'i merrte letrat e lutjes, sepse burri i saj ishte i lig dhe ia ndalonte gjithçka. Ajo ishte e dobët dhe e sëmurë, si një skllave, dhe e torturuar nga djalli. I kërkova Zonjës së Bekuar ta mbrojtë.

I kërkova Jezusit edhe një herë që burri i saj të mos mund t'i merrte letrat e lutjeve, dhe Jezusi më tha: "A nuk ke fare pak besim?" Unë menjëherë i kërkova Jezusit të më jepte më shumë besim.

Pas lutjes në kapelë, u ndjeva shumë e lumtur; madje as nuk isha lodhur, edhe pse kisha shkuar të fle vetëm rreth orës 1:00 të mëngjesit. Shpëtimtari më dha hir të madh dhe forcë.

Një mjek, Dr. Wenig, hyri në dhomën e rrezeve X. Gjatë një bisede me mua, ai ofendoi Shpëtimtarin. E pyeta Veronikën se çfarë donin të thoshin fjalët e tij. Ajo tha se ai kishte mallkuar Zotin. Duke qeshur, ai më pas u largua përsëri. Menjëherë më pas dëgjova një zë: "Mos hidh perlat para derrave". Në mendjen time, iu përgjigjja menjëherë: "Shpëtimtar, nuk e dija që ai ishte derëk." U befasova nga mendimet e mia. Kur doktori u kthye gjysmë ore më vonë, i tregova atij çfarë më kishte thënë Shpëtimtari dhe çfarë më kishte ardhur papritmas në mendje. Ai u skuq dhe tha se e kishte thënë vetëm si shaka. Unë iu përgjigjja se nuk duhet të bëjmë shaka me Zotin, dhe se të dy duhej të shkonim në rrëfim.

Rreth orës 16:15, dola nga klinika dhe shkova ta merrja burrin nga puna. Udhëtova përmes stacionit. Pas kryqëzimit të parë drejt Römerkreis, ndalova sepse duhej t'i jepja rrugën një automjeti tjetër. Ndërsa isha ndalur, një makinë e zezë përplasi makinën time. Parakolpi im u përkul. Ndjeva menjëherë se në shpirtin e asaj personi kishte një Satan.

Ai nuk donte që policia të përfshihej. I thashë atij, "Nuk ke shkuar në rrëfim prej shumë kohësh." Ai tha se nuk shkonte kurrë në rrëfim. I thashë se dëmi do të ishte të paktën 500 DM. Ai tha se do të më jepte DM

200. I thashë se ishte në rregull.

Ai hapi portofolin, por kishte vetëm 130 DM me vete. Mora 130 DM dhe i thashë: "Pjesën tjetër do ta llogaris si ofertë për konvertimin tënd." Ai u kundërshtua dhe tha se nuk i duhej Zoti, se po ia dilte mirë. Ai kundërshtoi: "Ti ke frikë, apo jo!"

Pastaj i thashë se në përjetësi ai do të kishte frikë.

Ai u përgjigj se kur vdes, nuk mbetet asgjë.

Unë thashë, "Po, ka," dhe i tregova rruzaren që e mbaja ende në dorë, duke i thënë se do të lutesha për të. Ai u kundërshtua dhe iu përgjigj me zemërim se nuk kisha nevojë të lutesha për të. Thirra burrin tim dhe, derisa të ktheheshim në shtëpi, u luta me Rruzaren e Dhimbëbëshme për këtë burrë.

Në orën 18:20 shkova në kishën e Rotit, aty lutesha me Rruzaren dhe ofrova Komunionin e Shenjtë për pacientët që kisha bërë me rreze sot.

Ashtu si peshkimi i sotëm kishte qenë i suksesshëm, ashtu edhe djalli kishte bërë rezistencë. Besoj se kjo shpirt ishte i rëndësishëm për Jezusin për shkak të aksidentit, sepse unë do të vazhdoj të lutem për këtë njeri.

29 maj 1991 — e mërkurë

Nuk shkova në kishë e as nuk mora pjesë në Meshën e Shenjtë. U luta në kapelë dhe u ndjeva keq që nuk kisha marrë pjesë në Meshën e Shenjtë.

30 maj 1991 — E enjtë — Corpus Christi

Mora pjesë në procesionin në Rot. Ishte e mrekullueshme. Para procesionit, u sulmova nga i Ligu. Pas procesionit, mora shumë hiri. Mot i mrekullueshëm, asnjë re në qiell, dhe mund të lutesha me përkushtim gjatë procesionit. Ati Vogt e organizoi shumë bukur.

1 qershor 1991 — e shtunë

Në mëngjes shkova në kishë në Waghäusel. Meshën e Shenjtë e kremtoi Ati Reinhold, i cili sapo kishte mbërritur në Waghäusel. Para Konsagratimit, Ati Reinhold më shikoi thellë në sy, dhe unë i ktheva shikimin, sepse kisha lutur që ai të më jepte Komunionin e Shenjtë ndërsa isha në gjunjëzim, pasi isha ulur në stolën e parë, dhe disa priftërinj sjellin të Shenjtën Komunionin te besimtarët në stolën e parë që të mund ta marrin Shpëtimtarin ndërsa janë në gjunjëzim. Besimtarët e mëngjesit më thanë se në ditët e mëparshme ai nuk kishte ardhur te stolja e parë. Unë mbeta në gjunjëzim në stolë dhe Ati Reinhold erdhi dhe solli Komunionin e Shenjtë për mua dhe për besimtarët e tjerë. Të tjerët u habitën.

2 qershor 1991, e dielë

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot dhe gjithashtu në devocionet e pasdites, para të cilave u lutën Rruzaret.

Në mbrëmje, pas lutjes 'Engjëllu', mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. Më pas, i thashë Shpëtimtarit: 'Nuk do të gjej kurrë paqe përveç nëse marr qartësi mbi çështjen e marrjes së Komunionit në dorë.' Ndjeva një ndjenjë të thellë paqeje ndërsa isha i bashkuar me Shpëtimtarin. Papritmas, dëgjova zëra. 'Do të më besosh nëse të them diçka?' Unë thashë: 'Shpëtimtar, nëse ma thua, do të të besoj.' Ai tha: 'Unë i mbaj mënjatë hirit atyre që shtrijnë duart.' Fryma më mbeti në fyt në atë çast. Menjëherë mendova për njerëzit në famullinë tonë në Rot, të cilët, megjithëse marrin Komunionin e Shenjtë në gjunjë, prapë e marrin atë në duar. Shpëtimtari më tha: "Unë ua mbaj këtë kundër tyre." Më pas, lutesha me Misteret e Lavdishme të Rruzullit dhe Kurorëzën e Mëshirës Hyjnore.

3 qershor 1991 – E hëna

Në kapelën e punës, u lutem për Engjëllushën. Më pas u bashkova me Shpëtimtarin dhe ndjeva një ndjenjë të thellë paqeje. E pyeta Shpëtimtarin: 'A duhet t'i them Atit

Dochart dhe At Vogt që ju mbani mënjane hiet kur Trupi i Krishtit pranohet në dorë?" Dëgjova: "Po, bija ime, thuajua; është e rëndësishme."

E pyeta Shpëtimtarin: 'Po nëse thonë se i binden ipeshkvit?' Shpëtimtari u përgjigj: 'Atëherë pyetini nëse i binden gjithçkaje që thotë ipeshkvi.'

Në orën 15:30, u lutesha me Rozarin e Dhimbshëm me kolegen time Veronika për priftërinjtë dhe për konvertimin e mëkatarëve.

Rreth orës 14:00, u bashkova me Shpëtimtarin; mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. E pyeta Shpëtimtarin për një përvojë që kisha pasur me Atin Dochart. Ndërsa ai po jepte bekimin, pashë pas tij një figurë me të njëjtën gjatësi dhe trup si Ati Dochart, me duart e shtrira në bekim, që qëndronte në një dritë të ndritshme. E pyeta këtë për herë të dytë, sepse nuk e kisha kuptuar si duhet herën e parë. Shpëtimtari më tha: "Ishte fryma e papastër." Kisha menduar se ishte Jezusi. Shpëtimtari më tha: "Unë jam brenda zemrave të priftërinjve, jo jashtë tyre."

Ishte e vështirë për mua ta kuptoja, pasi Ati Dochart është një prift karizmatik. Por mendova me vete se ndoshta ai duhej ta jepte bekimin ashtu si e përcakton Kisha.

Më pas erdhi një paciente që ishte sëmurur shumë pas një injeksioni.

Mora pak ujë të shenjtë, e spërkatën me të dhe menjëherë falënderova një Ave Maria me të. Ajo u ndje më mirë menjëherë. E njëjta paciente kishte qenë tashmë tek ne në departamentin e rëntgenit atë mëngjes. I kisha thënë se duhej të shkonte në rrëfim, pasi po blasfemonte kundër Zotit.

Në orën 19:00 mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Ofrova Komunionin e Shenjtë për z.

Wermuth, i cili kishte pësuar një aksident dhe ishte rëndë i sëmurë.

Në orën 8:00 të mbrëmjes, filloi grupi ynë i lutjes. Atë Dochart erdhi gjithashtu dhe solli me vete Hostinë e Shenjtë, Shpëtimtarin. Ne mbajtëm një kohë adhurimi. E gjeta pak të vështirë, pasi gjunjët më dhembnin; kisha qenë në gjunjë vazhdimisht për rreth dy orë.

Pastaj isha i fundit që shkova për t'u rrëfyer tek Ati Dochart. Nuk isha plotësisht i sigurt se çfarë më tha, por vendosa t'i pyes Shpëtimtarin më vonë nëse ishte e vërtetë.

4 gershor 1991 — e martë

Në pasdite, një paciente nga Rumania erdhi të më shihte, Monika Gorcea. Ajo tashmë kishte bërë disa rreze X. I dhashë pak kripë të shenjtëruar. Në të vërtetë ia kisha dhënë që ta shpërndante ndërsa lutej, pasi më kishte thënë se ndihej e trazuar gjatë lutjes. Kjo kripë ishte shenjtëruar nga Ati Gebhard Heyder, i cili gjithashtu kishte recituar lutje shërbimi dhe kishte kryer një eksorcizëm mbi të. Ajo më tha se e përdorte këtë kripë mjaft shpesh. Ajo vendosi disa kokrra kripë të shenjtëruar mbi gjuhën e saj për disa ditë dhe u shërua shpejt nga një sëmundje kronike. Dr Maran nga Klinika EBO u habit pse ajo ishte shëruar kaq shpejt.

Zonja Gorcea më tha se nuk kishte guxuar t'i tregonte Dr Maran për kripën e shenjtëruar sepse ai nuk është katolik, por mysliman. I dhashë edhe disa kartela lutjesh dhe ajo u largua. Monika Corcea është një grua e devotshme dhe punon në universitet si lektore e gjuhës gjermane dhe angleze në qytetin Cluj-Napoca në Rumani. Ajo kishte ardhur në Gjermani për shkak të sëmundjes së saj. Ajo ishte e lumtur ndërsa më përshëndeti. Ajo gjithashtu më tha se tani do të lutej më shumë se më parë, dhe ne i dhamë falënderimet Zotit për shërimin e saj.

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot.

5 gershor 1991 – e mërkurë

U luta në kapelën e punës. Shpëtimtari më dha një kuptim më të thellë për marrjen e Komunionit në dorë. Disa faktorë luajnë një rol. Ne duhet ta marrim me të vërtetë Komunionin në gjuhë duke qenë në gjunjë. Duhet të pyesim veten pse quhet 'Sakramenti më i Shenjtë i Altarit'? Ose, cili është qëllimi i urdhërimit priftëror, dhe sa e madhe është dashuria jonë për Jezusin? Sa e rëndësishme është nderimi për Zotin, i ndjekur nga pastërtia dhe bindja.

Jezu i tërheq hirin e Tij atyre që shtrijnë duart për Komunionin e Shenjtë, megjithatë Ai vuan në këtë proces sepse nuk mund t'u dhurojë këtyre njerëzve hirin e Tij.

Kur Jezusi më tha se Ai vuan gjatë Komunionit komunitar, zemra më u rëndua shumë. Mendova se si t'ua them këtë priftërinjve. Besoj se duhet të lutem shumë për këtë qëllim.

Në mbrëmje, isha në Kapelën e Shën Roçit në Mingolsheim. Një misionar nga Këlni, i cili po kryen punë misionare në Paraguai, kremtoi Meshën e Shenjtë dhe predikoi. Gjatë homilisë, ai foli shumë shpejt. Unë menjëherë i luta Shpëtimtarit: "O Jezus i dashur, i dhuro atij dashuri dhe paqe; jepi atij forcën të predikojë atë që duhet ta dimë. Të lutem, le të predikojë shumë ngadalë."

Menjëherë ai filloi të predikonte më ngadalë dhe me dashuri të madhe. Ai u transformua menjëherë. Pas Komunionit të Shenjtë, unë arrita të bashkohem shumë thellë me Shpëtimtarin.

Sot e pyeta Shpëtimtarin nëse do të bëhesha shenjtore. Përgjigjja ishte: 'Po, bija ime, ti do të jesh shenjtore.' Unë thashë: 'Formëso më si të duash, sepse të kam dhënë gjithçka, ose më thuaj çfarë duhet të bëj.' Shpëtimtari tha: 'Përhap fjalët e mia.' Unë thashë: 'Po, do ta bëj. Sepse ti do të jesh gjithmonë me mua.' E pyeta Jezusin nëse duhej t'i jepja misionarit librin nga Rodalben dhe qirinë e shenjtëruar nga Rodalben. Shpëtimtari tha: "Po." Pas Meshës së Shenjtë, shkova ta shihja misionarin në sakristi dhe bisedova me të për rreth 20 minuta. Ai ishte shumë i kënaqur.

Ai më tha se kishte vizituar Atë Johannes pikërisht atë ditë. Mësova prej tij se Atë Johannes kishte shkruar shumë ipeshkvish sepse i duheshin para për librat e tij. I thashë misionarit se Jezusi më kishte thënë se librat e Atë Johannes nuk ishin të sakta. Së fundi, misionari më bekoi dhe më puthi dorën. Shpresoj që ta shoh përsëri.

6 gershor 1991 — E enjtë

Desha të dëgjoja një predikim tjetër nga Ati Josef, misionari nga Paraguaji. Kështu që sot shkova përsëri në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch në Mingolsheim. Ishte një predikim i mirë.

7 gershor 1991 — E premte e Zembrës së Shenjtë

I kërkova Shpëtimtarit nëse mund të më thoshte më shumë për njerëzit që marrin Komunionin e Shenjtë ndërkohë që jetojnë në mëkat të rëndë, pasi dikush më kishte thënë se Shpëtimtari nuk mund të qëndrojë në zemra të tilla. Desha të dija më shumë për këtë nga Shpëtimtari. Jezusi u përgjigj: "Nuk mund t'i shërbesh dy zotave". Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Më pas, shkuam me makinë në Grombach, pranë Sinsheim. Kjo është parokia e Atit Dochart, i cili mbante një natë pendimi në kishën e tij të premteve të Zembrës së Shenjtë.

Ndërsa prisja të shkoja për t'u rrëfyer, lutesha me Misteret e Gëzuara të Rozarisë. Gjatë lutjes, Zonja e Bekuar më bekoi me aromën e trëndafilave. Disa minuta më vonë, zonja Rita Knoch, një grua nga grupi im i lutjes, ndjeu gjithashtu këtë aromë. Rreth dy metra larg nesh ishte një shpellë e Lourdes-it me një statujë të Zonjës së Bekuar.

8 gershor 1991 – e shtunë

Ati Josef nga Paraguaji kishte shprehur dëshirën për të takuar. Ai ishte ende në Mingolsheim në atë kohë, duke ndjekur një kurë trajtimi. U pajtuam që ai të më vizitonte të shtunën në orën 20:00.

Biseduam për rreth dy orë. Të dy ndjemë se kishim marrë shumë hiri. Ishte me udhëzimin e Zotit që u takuam. I dhashë një Bibël nga Ati Gebhard Heyder, të cilën ai e kishte dëshiruar.

9 gershor 1991 – e dielë

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Më pas, shkova me makinë në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Rochit, ku u takova përsëri me Atë Josef. Gjatë Komunionit të Shenjtë, Jezusi më kishte thënë të shkoja tek ai dhe t'i thoja se duhej të fliste me Ipeshkvin Platon. Ati Josef më premtoi se do t'i telefononte. Pastaj Ati Josef më dha një ikonë të Zonjës së Bekuar Mari dhe të Fëmijës Jezus.

10 qershor 1991 — e hëna

Rreth orës 19:00, unë dhe burri im nisëm pushimet. Pasi udhëtuam rreth 20 km, burri im u ndje kaq keq sa nuk mundi më të drejtonte kamperin. Mora rruzaren në dorë dhe pastaj e drejta vetë. Ai më pas u zgjodh. Kur fillova rruzaren e dytë, ai ndihej përsëri mirë. Flamë në motorhome, por patëm një natë të trazuar. Burri im ishte i shqetësuar, nuk mund të flinte mirë dhe madje fliste në gjumë. I Ligu donte të na pengonte të vizitonim Atë Gebhard Heyder.

11 qershor 1991 — e martë

Rreth orës 10:00 të mëngjesit mbërritëm te Ati Gebhard Heyder, pa pasur bërë më parë një takim. Ishte e rëndësishme që unë të isha aty. Ai më dha disa libra të mirë për t'i shpërndarë dhe më kërkoi të lutesha për çështjen e tij. Ai dëshironte të botonte një libër për Rodalben, por nuk mundi ta bënte sepse motrat e Anneliese Wafzik ishin kundër.

Pasditë, vizituam Mettenbuch, një vend pelegrinazhi i dedikuar Zonjës së Hidhurive. Ishte shumë bukur atje. Ishte vizita ime e tretë në Mettenbuch, dhe atje takova Annemarie, e cila kujdeset për vendin e pelegrinazhit. Rreth orës 17:30, tashmë ishim kthyer në Austri. Falënderoj Zotin, sepse arritëm të luteshim shumë gjatë rrugës. Ndjemë se shumë hiri rrjedhnin nga Mettenbuch.

12 qershor 1991 — E mërkurë

Arritëm në Sintawa, një qytet në Çekosllovakë. Atje vizitova familjen Markuskova, të cilën e kisha takuar në faltoren e Turzovkës në vitin 1985. Zonja e jonë ishte shfaqur në Turzovkë në vitin 1958.

13 qershor 1991 — e enjte

Sot mbajta një fjalim në sllovakisht rreth konvertimit tim në fenë katolike në Medjugorje.

14 qershor 1991 — e premte

Në mëngjes vizitova Atë Daniel në Sintawa. I dhashë disa libra nga Ati Gebhard Heyder. Biseduam për rreth një ore. I tregova për konvertimin tim në fenë katolike dhe se si tani jetoj jetën time në besim. Në mbrëmje mbërritëm në Litmanova, një vend ku Zonja jonë po i shfaqet aktualisht dy fëmijëve. Kur mbërrita atje, shkova drejtpërdrejt në kishë dhe takova menjëherë fëmijët. Pas Meshës së Shenjtë, shkuam të shikonim Atë Jan, te i cili unë dhe burri im qëndruam për natë. Në ditën e parë kuptova se shfaqjet janë të vërteta dhe se fëmijët nuk po gënjejnë. Fëmijët dhe prifti rrezatojnë dashuri të madhe, dhe mund ta ndjesh që ata udhëhiqen nga Fryma e Shenjtë.

Atë natë u torturova; djalli donte të më pengonte të besoja në këto shfaqje. Endërrova për një nga vajzat vizionare. E pashë të qëndronte para meje me dhëmbë të mëdhenj, sa që u frikësova prej saj. Por unë njoh mënyrat e djallit dhe dinakërinë e tij. Ai po përpiqej të më mashtronte që të zhvilloja një neveri ndaj vizionarëve. Por ai nuk ia doli.

15 qershor 1991 — e shtunë

U ndjeva si në shtëpi me Atë Jan. Ishte sikur ta njihnim prej 100 vjetësh. Rrallë gjendet një shpirt kaq i mirë. Një dhuratë e vërtetë nga Zoti.

Në mëngjes, të gjithë kishim recituar së bashku Rruzaren në latinisht.

Në orën 11:00, pritej të mbërrinte një komision nga ipeshkvi për të hetuar ngjarjet. Ndërsa motra e Atë Janit po përgatitiste drekën, unë lutesha me Rruzaren e Shpirtit të Shenjtë për komisionin, i cili tashmë ishte në dhomën ngjitur.

Pastaj u lutesha me Rruzaren e Dhimbbërës, Litani të Zonjës së Bekuar Mari, Litani të Jezusit dhe pesë Ati Ynë në nder të Gjakut të Çmuar.

Ishte tashmë ora 13:00 dhe fëmijët ishin ende me komisionin. Dy priftërinj kishin mbërritur në Litmanova shumë përpara hetuesve të tjerë. Bisedova me ta për gati një orë rreth konvertimit tim dhe jetës sime. Gjithashtu u tregova atyre për shfaqjet e Zonjës së Bekuar që pata privilegjin t'i përjetoja në Medjugorje. Njëri nga dy priftërinjtë po qante. Në komision ishte i pranishëm edhe një psikiatër. Bisedova me të atë pasdite. Ai ishte shumë i mirë dhe njihte mirë edhe Biblën. Më vonë, takova dy vajzat vizionare, Katharina dhe Iveta, të cilave u mësova Atin tonë, Ati ynë dhe Bekimin. Të dyja mësuuan përmendësh shumë shpejt lutjet në latinisht.

16 qershor 1991 – e dielë

Sot gatova për Atë Jan Zavacky. Ne morëm pjesë në Meshën e Shenjtë në orën 7:30 të mëngjesit. Ati Jan mbajti një homili shumë të bukur. Në pasdite, shkuam në vendin e shfaqjes, i cili quhet Maidan. Atje kishte disa mijëra pelegrinë, dhe fëmijët vizionarë na udhëhoqën në lutjen e Rruzares. Në mbrëmje, një grua nga Bratislava na tregoi një film për shfaqjet në Litmanova. Më pas, vizituam nënën e At Janit, e cila jetonte rreth 40 km larg.

17 qershor 1991 – e hëna

Së bashku me Atë Jan, bëmë një ekskursion në Tatrat e Larta, një varg malor.

Pas Meshës së Shenjtë në mbrëmje, shumë njerëz u mbledhën në shtëpinë e Atë Janit, dhe unë u tregova atyre se si kisha ardhur te besimi. Shpirti i Shenjtë më ndriçoi ndërsa po flisja, dhe Atë Jan përfshiu shumë nga ato në homelinë e tij të ditës tjetër.

Zoti na bekoi me një mbrëmje të bukur dhe të gëzuar.

18 qershor 1991 – e martë

Në mbrëmje, morëm pjesë në Meshën e Shenjtë në Litmanova në orën 19:00. Pas Komunionit të Shenjtë, e pyeta Shpëtimtarin nëse duhej t'i thoja diçka Atit Jan.

Jezusi u përgjigj në sllovakisht: "Povedz mu, že ho ľúbim." Kjo do të thotë në anglisht: "Tell him that I love him." Pas Meshës së Shenjtë i thashë Atë Janit këtë. Atë Jan buzëqeshi. Pasdite, rreth orës 16:00, isha në Krakov, në manastirin ku jetonte Motër Faustina. Pikturë 'Jezu, tek Ti besoj', që varet atje, është kaq e bukur dhe kaq e gjallë sa qava për gjysmë ore dhe u luta para saj. Rreth orës 16:45, takova motër Maria Ruth nga Gjermania. Ajo më tha se kishte pikturuar ikonën që varet në kapelën e Mettenbuch. Më dha një kurorë të Mëshirës Hyjnore. Njihesha më mirë me motër Maria Ruth; ajo ka një përlulesi të rreme. Më shqetësoi disa herë ndërsa po lutesha në heshtje.

19 qershor 1991 — e mërkurë

Sot ishim në Auschwitz. Të njëjtën ditë, udhëtuam edhe në Częstochowa, te Mbretëresha e Polonisë.

20 qershor 1991 — E enjte

Në mbrëmje morëm pjesë në Meshë në HI, pasi kori i trombonëve kishte luajtur atë pasdite rreth orës 15:30 dhe perdja përpara imazhit të Zonjës së Zezë në Częstochowa ishte tërhequr prapa. Rreth orës 22:30 të asaj mbrëmjeje, ndërsa ishim në një shëtitje, takuam një grua të moshuar nga Varshava që nuk kishte ku të qëndronte dhe nuk kishte para. Ne i paguam që të kalonte natën në hostelin e pelegrinëve dhe më pas vazhduam rrugën tonë.

21 qershor 1991 — E premte

Në mbrëmje, mbërritëm në Turzovka në Çekosllovakë. Shkuam drejtpërdrejt në kishë. Pas Meshës së Shenjtë, vizionari Latus Matus na dha një vend për të fjetur për natën në oborrin e një fqinjit.

22 qershor 1991 — e shtunë

Ne morëm pjesë në Meshën e hershme në Visia, një lagje e vogël e Turzovkës. Prej aty, rruga ngjitet përpjetë drejt vendit të shfaqjes. Një prift i ri me emrin Balaž kishte kremtuar Meshën e Shenjtë. Ai kishte predikuar shumë bukur. Mesha u mbajt në natyrë sepse kishte kaq shumë njerëz të pranishëm sa që nuk kishte më vend për ta në kapelë. Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkova Shpëtimtarit se ku në Turzovkë duhej të ndërtohej një kishë. Kjo ishte sepse fëmijët nga Litmanova kishin thënë se Zonja e Bekuar e dëshironte këtë. Shpëtimtari më përgjigji: "Tu".

Shpëtimtari foli përsëri në sllovakisht; 'Bëje' është kuptimi këtu.

Menjëherë më pas ia tregova këtë priftit, Atë Michael Balaž. Ai më tha se dy kisha ishin ndërtuar tashmë, por fatkeqësisht në vendin e gabuar.

Pasditë, në vendin e shfaqjeve, i fola një turme të madhe për konvertimin tim dhe për Litmanovën.

Rreth një ore e gjysmë më vonë, më kërkuan të flisja me njerëzit nga tre autobusë për konvertimin tim dhe për Litmanovën. Njëri prej tyre më kishte dëgjuar tashmë duke folur në mal.

Të njëjtën mbrëmje, mbërritëm përsëri në Litmanova, në shtëpinë e Atë Janit.

23 qershor 1991 — e dielë

Ne morëm pjesë në meshat e hershme në Litmanova. Pasditë, shkuam në Kodrën e Shfaqjes dhe u lutëm.

24 qershor 1991 — e hëna – Dita e Shën Gjonit

Në mëngjes, mora pjesë në Meshën e Shenjtë. Pasditë, fola në Kodrën e Shfaqjes para qindra njerëzve. Së bashku me Atë Jan, burrin tim dhe tre gra të tjera, shkuam në një piknik në fshat dhe bëmë një barbekju.

Më pas vizitua një bari nga i cili blenë pak djathë deleje. Në mbrëmje erdhën përsëri shumë njerëz dhe unë fola për konvertimin tim dhe jetën time aktuale të besimit. Sot shënoheshin gjithashtu saktësisht 10 vjet që Zonja jonë ishte shfaqur në Medjugorje, Jugosllavi.

25 qershor 1991 — e martë

Kur u kthyem në Sintawa, vizitua kishën. Në mbrëmje mbajta një fjalim, në të cilin morëm pjesë përsëri shumë njerëz.

26 qershor 1991 — e mërkurë

Ne vizitua Atë Daniel në Sintawa, i sollëm pak ushqim dhe i dhamë pak para. Herët në mëngjes, Mëkëmbja e Shenjtë u kremtua jashtë kishës, pasi kisha po rinovohej. Menjëherë pas Mëkëmbjes, u ftova në shtëpinë e Jozcos; ai duhej të kremtonte Mëkëmbjen e tij të parë si prift pak më vonë. Folëm dhe u lutëm së bashku për rreth dy orë.

Në pasditë, ai na shoqëroi në një vizitë në një kapelë. Atje u lutëm edhe një herë. Në mbrëmje, njerëzit ishin mbledhur përsëri dhe unë fola edhe një herë për besimin tim.

27 qershor 1991 — E enjtë

Austria

28 qershor 1991 — E premte

Në mbrëmje, u kthyem në shtëpi në Rot.

30 gershor 1991 — e dielë

Ne morëm pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Unë ftoha një prift polak, Atë Stanislav, të vinte me ne në Rodalben.

1 korrik 1991 – e hëna

Sot në Rodalben u nderua Gjakun më të Shenjtë dhe më të Çmuar.

Në mëngjes, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Rreth orës 12:30, Ati Dochart erdhi për drekë. Ati Josef nga Paraguaji gjithashtu erdhi dhe u bashkua me ne për një vakt. Ishte një befasi e madhe për mua që dy priftërinj dhe 20 persona të tjerë udhëtuan me ne për në Rodalben.

5 korrik 1991 — E premte e Zemrës së Shenjtë

Mora pjesë në Natën e Pendimit në Grombach dhe atje u rrëfeva. Në fund, u ndjeva shumë i trishtuar. Ishin të pranishëm katër priftërinj, dhe megjithatë Ati Dochart shkoi në fund dhe shpërndau të Shenjtën Komunionin e dha teksa njerëzit qëndronin në këmbë, edhe pse në pjesën e pasme ishin vetëm rreth 8 ose 10 vetë. Kjo më dukej si një shuplakë në fytyrë. Kur mora Komunionin e Shenjtë, u përula në gjunjë në tokë. Por mendova për njerëzit që nuk mund të përkulen në gjunjë në tokë pa mbështetje ose ndihmë. Më lindte pyetja se cili ishte qëllimi i stolave të komunioneve. Nuk është faji i njerëzve; prifti nuk kishte durim dhe thjesht donte të përfundonte gjithçka më shpejt. Pas Komunionit të Shenjtë, e pyeta Jezusin nëse kjo ishte e drejtë.

Jezusi u përgjigj mjaft ashpër: **"Nuk ishte e drejtë."**

8 korrik 1991 – e hëna

Pasdite, i kërkova Shpëtimtarit për letrën që motrat (të treja) e Anneliese Wafzig më kishin shkruar. Në letër, tre motrat kundërshtonin botimin e librit për Rodalben. Arsyeja që dhanë ishte se Anneliese Wafzig në fund ishte bërë e varur nga morfinë. Jezusi më tha të dëgjoja çfarë do të më thoshte Ati Gebhard. Prandaj duhet të kthehem në Regensburg për të takuar Atin Gebhard.

9 Korrik 1991 — E martë

U luta në kapelën e punës. E pyeta Jezusin nëse, sikur të ishte në vendin tim, do të ndërtonte një dhomë lutjesh. Jezusi tha: "Po".

I thashë Jezusit se nuk kisha para. Jezusi më tha: "Lutju për këtë qëllim." Mora shumë hiri dhe i falënderova Jezusin për to.

Sot në mëngjes, kolegia ime Veronika u rrëzua. Aktualisht ndodhet në urgjencën neurologjike.

10 Korrik 1991 — E mërkurë

Isha në kapelë duke u lutur, por sot nuk mora pjesë në Meshën e Shenjtë.

11 Korrik 1991 — E enjtë

Shkova në Meshën e Shenjtë në Rot. Në orën 16:30 shkova në Abacinë Stift-Neuburg për t'u rrëfyer. Një prift i moshuar dëgjoi rrëfimin tim. Nuk isha i kënaqur.

Ai foli shumë keq për ata që praktikojnë marrjen e Komunionit në gjuhë.

Ai e gjeti të papërshtatshme estetikisht dhe shtoi se disa njerëz kanë erë të keqe në gojë. I thashë se Jezusi u kishte larë këmbët dishepujve, dhe ai u përgjigj se edhe ata do të lyenin vetë këmbët e tyre. Më pas, shtova se Jezusi nuk ishte neveritur duke i larë këmbët dishepujve, por vendosa të mos shkoj më tek ai prift.

Në orën 23:00, Berndi mbërriti nga Ladenburgu me gruan e tij. Ai më solli pesë libra nga Maria Agreda për t'i lexuar.

13 korrik 1991 — e shtunë

Burri im dhe unë shkuam me makinë në Regensburg për të parë Atë Gebhard Heyder.

14 Korrik 1991 — E dielë

Në orën 10:00 morëm pjesë në Meshën e Shenjtë në manastirin karmelit. Nga ora 11:30 deri në 17:00 kalova pasditen me Atë Gebhard. Për mua, ky prift është një Jezus i gjallë. Nga ai mund të mësohesh vetëm gjëra të mira. Falënderoj Zotin që pata mundësinë të kaloj kohë me të. Në fund, ai na bekoj, bekoj kamperin tonë dhe sendet që kishim sjellë për t'u bekuar: kripë, ujë, rruaza, fotografi, etj. Ai i konsakroi sendet bukur, në latinisht, duke përdorur formulën e lashtë të bekuarjes dhe eksorçizmin. Gjatë udhëtimit për në shtëpi, u lutëm shumë.

15 Korrik 1991, e hënë

Shkova në kishë në Malsch me Fridolin. Pas Komunionit të Shenjtë, e pyeta Shpëtimtarin për librin mbi Rodalben dhe Gjakun e Çmuar. Jezusi u përgjigj: "Po, bija ime, libri duhet të shkruhet." Kjo pyetje më rëndonte ende shumë në mendje, pasi edhe Ati Gebhard kishte marrë një letër nga tre motrat e Anneliese Wafzig. I tregova gjithashtu Fridolinit gjithçka menjëherë, pasi ai, gjithsesi, është nga Rodalben.

Në mbrëmje, Shpëtimtari ishte përsëri me ne në grupin e lutjes. Erdhën shumë njerëz për t'u lutur. Ati Dochart dëgjoi rrëfimet e mëkateve. Ne adoruam Shpëtimtarin.

Ishte shumë bukur. Falënderoj Zotin për këtë hir të madh.

Shkova të fle në orën 3:00 të mëngjesit.

16 korrik 1991 – e martë

Munda të ndjeja shumë bekime që më ishin dhënë, sepse isha plot energji dhe i lumtur, edhe pse kisha shkuar të fle kaq vonë. Duke qenë se kolegja ime Veronika ende ishte në shtëpi e sëmurë, duhej t'i bëja të gjitha rreze X vetë.

17 korrik 1991 – e mërkurë

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim. Atje gjithashtu shkova për t'u rrëfyer.

18 Korrik 1991 — E enjtë

Fridolini më telefonoi dhe më kërkoi t'i pyes Shpëtimtarin nëse, tani që ka luftë në Jugosllavi, ata duhet të shkojnë në Medjugorje dhe nëse Claude nga Luksemburgu do të vinte me ta. Atë pasdite në kapelë, e pyeta Jezusin për këtë. Jezusi më tha: "Ata duhet të shkojnë. Claude nga L. nuk do të vijë."

19 Korrik 1991 – E premte

Fridolini më telefonoi sërish dhe donte të dinte çfarë kishte thënë Shpëtimtari. I thashë.

20 Korrik 1991 – E shtunë

Shkuam me makinë në Heidelberg për të gjetur një punë për mbesën time, e cila na po na vizitonte në atë kohë. Ajo gjeti një punë si ndihmëse kuzhine.

21 Korrik 1991 – E Dielë

Mora pjesë në Meshën HI në Rot dhe, në orën 13:00, në lutjen e Rruzares në kishë dhe në devocionet. Pasdite, bashkëshorti im dhe unë shkuam për një shëtitje; bëmë një udhëtim me varkë në lumin Neckar dhe shëtitëm. Ishte shumë bukur. Edhe bashkëshorti im e shijoi.

22 Korrik 1991 – E hëna

Isha në kishën e Rotit. Ati Vogt predikoi për Marinë Magdalenën. Kur ai foli për Marinë Magdalenën si prostitutë, u trondita shumë dhe ndjeva një dhimbje në zemër. Menjëherë i ofrova këtë dhimbje për konvertimin e mëkatarëve. Kjo deklaratë më goditi fort, sepse ndjeva se nuk ishte e vërtetë.

Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkova Shpëtimtarit: "Çfarë ishte Maria Magdalenë?" Jezusi u përgjigj: "Ajo ishte një mëkatare." Pastaj i kërkova Shpëtimtarit pse Ati Vogt e kishte thënë atë.

Jezuu u përgjigj: "Sepse ai e preferonte kështu."

Në orën 20:00, u mbajt një tjetër takim i grupit të lutjes. U luta shumë për Ati Vogt. Takimi i sotëm i grupit të lutjes zgjati pak më gjatë; ishte shumë i bukur.

23 korrik 1991 – e martë

Rreth orës 18:00, Fridolini telefonoi për të thënë se Klodi nuk do të vinte në Medjugorje me ne.

Fridolini shpjegoi se Klodi kishte frikë të udhëtonte në Jugosllavi për shkak të luftës. Gjatë bisedës sonë, kuptova se edhe Fridolini kishte frikë. Ai madje hezitonte të shkonte vetë në Medjugorje. I thashë atij: "O ti me besim të vogël, si mund të kesh frikë kur Jezusi të ka thënë të shkosh?"

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkova Shpëtimtarit nëse duhej të flisja me Atin Vogt për marrjen e Komunionit në dorë dhe për Marinë Magdalenën. Shpëtimtari më tha: "Po, të shtunën."

24 Korrik 1991 – E mërkurë

Duke qenë se kisha lutur tashmë disa kurorë atë ditë, u bashkova me Shpëtimtarin në kapelën e vendit tim të punës. E pyeta nëse Ati Vogt do të ndryshonte mendje nëse do të flisja me të të shtunën për marrjen e Komunionit në dorë. Jezusi tha se ai nuk do të ndryshonte mendje. I thashë Jezusit se në atë rast nuk do të kisha nevojë t'i flisja fare. Por Jezusi u përgjigj: "Po, duhet. Bëj si të thotë ai."

Mendova se nuk do të ishte e lehtë të bëja atë që thotë Ati Vogt, nëse Ati Vogt nuk bën atë që thotë Jezusi.

Por i thashë Jezusit: "Do ta bëj."

Më vonë, i kërkova Shpëtimtarit nëse djali im duhej të bëhej prift apo të martohej. Jezusi u përgjigj: "Po, ai duhet të bëhet prift."

Kjo nuk ishte e lehtë për mua, sepse e dija mirë që djali im nuk donte të bëhej prift.

Pas kësaj, e pyeta Shpëtimtarin nëse duhej t'ia thoja atij, dhe Jezusi u përgjigj: "Jo, unë do ta ndriçoj; ai vetë do ta kuptojë."

Tani e di që duhet të lutem shumë për djalin tim. Zot i imi dhe Perëndi im, të falënderoj që e di se djali im do të bëhet prift.

Zot, u bëftë vullneti yt.

Po, Zot i im, ai është djali im i vetëm dhe megjithatë jo i imi, sepse të dy i përkasim Ty.

25 Korrik 1991 — E enjtë

Isha në kishë në Rot për Meshën e Shenjtë. Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkova Jezusit kur duhej të shkoja ta shihja Ati Vogt. Ai tha: "Të shtunën".

26 Korrik 1991 — E premte

Pas Meshës së Shenjtë në Rot, i kërkova Ati Vogt nëse mund të flisja me të të shtunën. Ai pranoi, dhe rregulluam një takim për të shtunën në orën 16:00.

27 Korrik 1991 — E shtunë

Në orën 7:15 të mëngjesit, mora pjesë në Meshën e Shenjtë me mbesën time në Waghäusel. Gjatë Konsagratimit, pashë priftin dhe kishën të mbuluar nga errësira, megjithatë jo plotësisht të errët. Ndërsa po merrja Komunionin e Shenjtë, i thashë Jezusit: "Ti je me mua".

Të gjithë ishin në këmbë ndërsa merrnin Komunionin e Shenjtë. Unë u përula në gjunjë në tokë. Prifti hezitoi t'i jepte Komunionin e Shenjtë. Ai u dridh, sikur Satani t'i tërhiqte dorën prapa. Pas Meshës, u luta në gjunjë para tabernakullit për këtë prift. Pastaj i kërkova dikujt se si quhej prifti dhe mësova se ishte Ati Florin.

Ishin disa gra nga grupi im i lutjes që i njihja, dhe i kërkova të luten për qëllimin tim dhe u thashë se atë ditë kisha një takim me Atin Vogt.

Po ashtu i kërkova zonjës Vetter dhe mbesës sime të luten për qëllimin tim midis orës 16:00 dhe 5.00 pasdite.

Kur mbërrita tek Ati Vogt në orën 16:00, ai më përshëndeti ngrohtësisht dhe biseduam për rreth 50 minuta. Biseduam për marrjen e Komunionit në gjuhë dhe në dorë, dhe për Marinë Magdalenën. I thashë se Maria Magdalenë nuk ishte prostitutë, por mëkatare.

Nga ora 17:45 deri në 22:30 pata një vizitë nga Nicol dhe Adriana, dy gra sllova.

Bisedova për Zotin dhe konvertimin tim. Më pas, lexuam mesazhet e Zonjës së Bekuar në Litmanowa (Çekosllovakia). U mësova si të luten me Ruzaren.

Më pas, dy gra nga Jugosllavia që jetojnë në Gjermani gjithashtu erdhën.

28 korrik 1991 — e dielë

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Luta një Rruzare me mbesën time Jaqulina. Më pas lutëm edhe dy Rrëzare të tjera ndërsa ecëm në pyll.

29 Korrik 1991 — E hëna

Grupi i lutjes në orën 20:00. Atë Dochart kishte ardhur gjithashtu.

12 gusht 1991 — e hënë

Gjatë disa ditëve të fundit, kam lutur thuajse çdo ditë që Zonja jonë të dërgojë shumë njerëz që t'i bashkohen grupit të lutjes këtë mbrëmje. Zonja e jonë nuk më zhgënjeu, ashtu si asnjëherë.

Përkundrazi, në kapelën e Malschenbergut, ku Ati Dochart kremtoi Meshën e Shenjtë, gjithashtu në orën 8:00 të mbrëmjes, ishin shumë pak njerëz të pranishëm. Do të kishte qenë më mirë sikur Ati Dochart të kishte zgjedhur një orë tjetër për të.

Atë ditë, në grupin e lutjes, lexuam mesazhet nga Zonja jonë që ajo i kishte dhënë në Litmanowa.

19 gusht 1991 — e hënë

Dje, Ati Dochart më telefonoi dhe më pyeti nëse mund të vinte sot. Dy ditë më parë, më kishte vizituar Ati Buran nga Mannheim. Ai më përcolli përshëndetje nga Ati Johannes. Kuptova që Ati Buran nuk po ishte i sigurt dhe u bëra i kujdesshëm. Kishte shumë gjëra që nuk më pëlqenin tek ai; për shembull, ai preferon të marrë Komunionin në dorë, në mënyrë që të mos kuptohet se është prift; nuk mban kryq, as rroba priftërore dhe as ndonjë shenjë tjetër të detyrës së tij. Më dukej sikur Ati Johannes e kishte dërguar si detektiv. Gjithashtu ndjeva se ai ishte krenar. Ai tha: "Askush nuk ka një pushtet të tillë si një prift gjatë Konsagratimit." Unë iu përgjigja: "Po, ke të drejtë, por askush nuk ka një përgjegjësi të tillë si një prift." Ai nuk e mori mirë që e thashë këtë.

Të hënën e asaj mbrëmjeje, gjatë grupit të lutjes, Ati Dochart tha se marrja e Komunionit në dorë ishte po aq e përlurur sa marrja e tij në gjuhë. Për mua, ndjehej sikur më kishin goditur në fytyrë, dhe më dhembti thellë.

20 gusht 1991 – e martë

Ingrid Bauer qëndroi me ne për njëmbëdhjetë ditë. Sot burri im e çoi përsëri në Pirmansens. Ajo qëndroi këtu pa pagesë dhe dëshironte të forconte besimin e saj.

21 gusht 1991 — e mërkurë

U përndiqja nga provat. Djalli u përpoq të më pëshpëritej se nuk ishte Jezusi që po më fliste, por vetë djalli. Edhe pse kisha shkuar në rrëfim më 14 dhe 19 gusht, tundimet vazhdonin të ktheheshin.

Pas Komunionit tim të Parë të Shenjtë, i kërkova Jezusit: "Të kërkoj udhëzim. Nëse Satani më flet, të lutem më thuaj. Do të jem më i kujdesshëm."

Sapo kisha mbaruar së foluri, Jezusi më tha: "Të kam folur." E pyeta këtë edhe sepse Ati Vogt mendonte se kisha keqkuptuar Jezusin disa javë më parë. I falënderoj Zotit që mora këtë konfirmim se është Jezusi ai që më flet, e jo djalli.

23 gusht 1991 – E premte

Pas Meshës së Shenjtë, unë dhe burri im nisëm udhëtimin. Ne donim të shkonim në Chevremont në Belgjikë.

24 gusht 1991 — e shtunë

Ne ishim në Banneaux, te 'Nëna e të Varfërve'.

25 gusht 1991 — e dielë

Çdo vit, 'Takimi Ndërkombëtar i Shpirtrave të Vogla' mbahet në Chevremont.

Pak para Meshës së Shenjtë, shkova të rrëfhem. Dëshiroja të çlirohesha nga mëkatet e mia të lehta dhe të isha plotësisht e pastër. Ndërsa po lutesha me Rruzaren, dëgjova një zë që më kërkonte të udhëhiqja lutjen në kroishten para të gjithë pelegrinëve. Një dekadë e Rruzaresë, ashtu si vitin e kaluar në Lourdes. Mendova se nëse ishte vullneti i Zotit dhe Zonja e Bekuar e dëshironte, unë do të udhëhiqja lutjen. Rreth orës 15:00, erdhi radha ime. Ftoha Zonjën e Bekuar dhe Jezusin të luten me mua dhe i kërkova Shpëtimtarit të ishte me mua.

Udhëheqja lutjen me shumë zell, nga zemra dhe qartë, dhe nuk kisha frikë të lutesha para kaq shumë mijëra njerëzve. Përkundrazi, ndjeva një forcë në lutje si kurrë më parë. Falënderoj Zotin dhe Zonjën e jonë për besimin që kam tek ata.

26 gusht 1991 — E hëna

Në mëngjes, i bëra rreze-X një burri, Thomas Henze. E kishte rrahur dikush; ai ishte i pastrehë dhe i lënduar. Mjekët e kishin ekzaminuar dhe e kishin dërguar larg, duke thënë se nuk ishte mirë.

I thashë atij se mund të qëndronte në shtëpinë time derisa të shërohej. Tek ky pacient, pashë Jezusin, duke vuajtur dhe të pafuqishëm. Telefonova burrin tim dhe i thashë se po çoja në shtëpi një burrë të pastrehë. Ai u zemërua shumë. Por, meqë kisha lutur më parë për këtë çështje në kapelë, burri im duhej të bënte vullnetin e Zotit.

E bëj këtë nga dashuria e madhe për Jezusin dhe Marinë, sepse besoj se nëse e do Jezusin me gjithë zemër, atëherë do të duash edhe të tjerët.

Rreth orës 16:00, pacienti, Thomas, mbërriti. E çova me vete në shtëpi. Në makinë, lutesha me Rruzaren e Dhimbjeve. Erë e padurueshme vinte nga Thomas. Kishte një erë të tmerrshme. Në shtëpi, i gjeta disa rroba dhe këpucë të pastra, dhe pastaj ai bëri një dush. Në mbrëmje, hamë gulaç me oriz dhe sallatë. Mykesi ynë hëngri shumë.

Pas darke, i kërkova të ujiste kopshtin ndërsa unë shkova në kishë. I ofrova Komunionin e Shenjtë për të.

Thomas ishte gjithashtu i pranishëm gjatë grupit të lutjes së mbrëmjes dhe u bashkua në lutje.

Kryepriifti Dochart solli sot një stol të vogël për komunionin. Shpresoj që herën tjetër të sjellë edhe patenën, që Shpëtimtari të mos bjerë përsëri në dysHEME. Kjo më shqetësoi shumë. Kryepriifti Dochart më premtoi se do ta sillte patenën herën tjetër.

27 gusht 1991 — e martë

E çova Thomasin, pacientin, përsëri në klinikë; i rregulluan hundën.

28 gusht 1991 — e mërkurë

Shkova me Adriane nga Emmertsgrund në Kapelën Rochus në Mingolsheim, ku shkova për t'u rrëfyer.

29 gusht 1991 – e enjtë

Shkova në kishë në Rot me Ratkon, nipin tim.

30 gusht 1991 — e premte

Ndihmova Ratkon të kërkonte punë dhe shkova me të sërisht në kishë në Rot. Ai u lut me mua me Rruzaren.

31 gusht 1991 – e shtunë

Shkova në kishë në Waghäusel me Jaquinën në mëngjes. Më pas, shkuam për pazar në Globus. Paskite, Erich solli një fotografi që tregon Stacionin e 11-të të Kryqit.

1 shtator 1991 — e dielë

Ne morëm pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot.

2 shtator 1991 – e hënë

Në kapelën e klinikës, e pyeta Shpëtimtarin për bisedën që kisha pasur me Atin Johannes ditën e mëparshme. Ati Johannes donte të dinte çfarë kishte thënë Ipeshkvi Platon.

Por unë nuk zbulova asgjë për bisedën që kisha pasur me Ipeshkvin Platon Gorniliak.

Ati Johannes Ortynskyj ndoshta ndihej fajtor për librat e tij. Shpëtimtari më tha në kapelë se kisha bërë gjënë e duhur.

Faleminderit Zotit.

Grupi i lutjes së mbrëmjes: Ati Dochart shpërndau Komunionin e Shenjtë, për herë të parë duke përdorur një barrë komuniteti dhe një paten. Vura re se të gjithë ishin veçanërisht të lumtur dhe kishin marrë hir.

6 shtator 1991 — E premte e Zemrës së Shenjtë

Në mbrëmje, mora pjesë në Natën e Pendimit në Grombach. Pas Meshës së Shenjtë, Shpëtimtari u adhuroi. Shikova monstrancën dhe vajtova me hidhërim. Ipeshkvi Ratzinger kishte thënë se Medjugorje nuk ishte mbishqiptare; kështu shkruhej në *Bildpost*.

Qava për rreth 15 minuta.

Atëherë Jezusi më foli. Zëri i brendshëm ishte i dallueshëm dhe i qartë, si kurrë më parë.

Jezusi tha: "Shiko kryqin tim." Kryqi varej mbi altarin dhe mbi monstrancën. E shikova kryqin dhe e dëgjova të vazhdonte: "A më besuan ata?"

Në atë çast, ndalova menjëherë së qari.

Besoj se Jezusi mori lotët e mi. Për mua, kjo ishte një konfirmim që Medjugorje është i vërtetë; thjesht Kisha refuzon ta besojë.

Në javën e parë të shtatorit, kisha pyetur Shpëtimtarin për Litmanova në Çekosllovakia dhe kisha marrë përgjigjen: "Shfaqjet në Çekosllovakia janë mbishqiptare."

Në këtë iu përgjigja se fëmijët nuk po gënjënin, pastaj shkova në kapelën e klinikës dhe pyeta përsëri, sepse më kujtohej shikimi i fiksuar i lvetkës, një nga vizionerët, dhe ato sy më kishin bërë të mendoja. E pyeta Shpëtimtarin nëse edhe djalli mund të shkaktojë atë shikim. Shpëtimtari tha, "Po."

Pastaj ai përsëriti: "Shfaqjet janë mbishqiptare."

Në atë kohë nuk kuptova shumë nga kjo. Mund të them vetëm atë që thotë Shën Pali: "Provoni gjithçka dhe mbani atë që është e mirë."

12 shtator 1991 — E enjtë

Shkova në rrëfim në Manastirin e Neuburgut. Prifti më dha pendimin që t'i lejoja Shpëtimtarit të më shikonte. Asnjë prift nuk më kishte thënë kurrë një gjë të tillë më parë, dhe unë isha i lumtur që Shpëtimtari donte të më shikonte.

13 shtator 1991 – e premte

Mëshira e vigjiljes në Rot. Kisha ishte zbukuruar me pisha për 'Mëshirën e Hubertit'. Nuk më pëlqeu, sepse ishte si Krishtlindje dhe nuk dukej e përshtatshme.

14 shtator 1991 – e shtunë

Mora pjesë në Meshën e Madhe në Malschenberg. Kryqi im, i cili zakonisht qëndron në dhomën tonë të gjumit pranë shtratit tim, u soll në kishë.

Mesha u udhëhoq nga të rinjtë. Megjithatë, mungonte respekti. Ne duhet të ruajmë traditën dhe të mos e kthejmë kishën në një teatër.

16 shtator 1991 – e hëna

Shkova në kapelën e klinikës. Në mbrëmje mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Më pas pati një grup lutjesh; edhe Ati Dochart kishte ardhur.

Tetor 1991

Pas një kërkimi të gjatë, e gjeta përsëri ditarin tim.

Shumë njerëz morën pjesë në varrimin e ish-priftit tonë të famullisë, At Köstel, përfshirë edhe shumë priftërinj. Kisha përshtypjen se At Köstel po nderohej më shumë se Zoti. Priftërinjtë i nxitën të besimtarët të merrnin Komunionin e Shenjtë në këmbë, edhe pse aty ishte bariera e komunionit. Kur mora Ostinë e Shenjtë, u përula në gjunjë në tokë. Ndjeva shumë shpirtëra të papastër dhe kuptova se do të më kishin copëtuar sikur t'u ishte lejuar. Ndërsa u bashkoja me Jezusin pas Komunionit të Shenjtë, i thashë Shpëtimtarit: 'Tani kemi kaq shumë priftërinj, e megjithatë ata shpërndajnë Komunionin e Shenjtë në një mënyrë që njerëzit duhet të qëndrojnë në këmbë.' Atëherë dëgjova: 'Vazhdo të rri në gjunjë, bija ime.' Në atë çast, shumë gjëra më u bënë të qarta.

Pas disa ditësh, i tregova Reverend Vogt për këtë. Reverend Vogt tha se kjo vlen vetëm për mua dhe jo për të tjerët.

23 nëntor 1991

Unë mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim. Atje shkova në rrëfim me një misionar.

25 nëntor 1991 – e hëna – Festë e Shën Katrinës

Unë mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Gjatë bashkimit tim me Jezusin pas Komunionit të Shenjtë, Jezusi më tha: **"Lutju, lutju shumë, bija ime, një luftë po vjen nga Rusia!"**

Në fillim u frikësova shumë, e pastaj qesha. Pyeta nëse duhej të shkoja te Ati Vogt. Jezusi tha: "Jo, ai nuk do të të besojë." Pastaj pyeta më tej nëse duhej t'u thoja grupit të lutjes. Jezusi tha po.

U hutova, sepse në grupin e lutjes ishte edhe një prift. U largova nga kisha me një tronditje të madhe emocionale dhe qaja me hidhërim.

Jashtë kishës, Rita dhe dy gra të tjera nga Pimasens më prisnin tashmë; ato donin të bashkoheshin me grupin e lutjes.

Para se të thoja ndonjë gjë për këtë në grupin e lutjes, i kërkova Atit Dochart të më bekojë. Ati Dochart kishte sjellë Shpëtimtarin me vete dhe ne e adoruam Atë. Por nuk mund të ndaloja së menduari për fjalët e Shpëtimtarit dhe qaja e vajtoja.

26 nëntor 1991 – e martë

Vazhdoja të mendoja për luftën dhe e pyeta Shpëtimtarin se kur do të ndodhte.

Shpëtimtari tha: **"Së shpejti."**

27 nëntor 1991 – e mërkurë

E pyeta Shpëtimtarin nëse këto fjalë ishin të rëndësishme vetëm për mua. Shpëtimtari tha: **"Thuaj të gjithëve!"**

29 nëntor 1991 – e premte

Në kapelën e punës. Desha të isha i sigurt, kështu që pyeta përsëri për luftën. E dëgjova përsëri: **"Do të ketë një luftë në Rusi."**

2 dhjetor 1991 – e hëna

11:15 paradite në kapelën e klinikës. U gëzova që më ishte lejuar të gjuhëzohem përsëri para tabernakullit. U komunikova shpirtërisht dhe i kërkova Shpëtimtarit ku ishte kur më fliste. Jezusi u përgjigj: **"Në thellësitë e zemrës."**

Vazhdova ta pyes se si duhet t'u shpjegoja të tjerëve që mund ta dëgjoja.

Jezusi tha: "Kjo është mbishqisore; përndryshe, nuk do të ishte nga unë."

Pyeta më tej nëse mund të ishte që isha nën hipnozë.

Jezusi tha: "Kushdo që bashkohet me zemrën time nuk mund të hipnotizohet."

Mendova për luftën në Jugosllavi dhe se si vizionarët Ivan dhe Jakov kishin udhëtuar jashtë vendit. E pyeta nëse edhe unë duhej të largohesha nga Gjermania, për shkak të luftës që po vjen. Por Jezusi tha: 'Nuk i dua frikacakët.'

Pastaj mendova për Shën Joan d'Arkën, e cila luftoi kundër anglezëve dhe çliroi Francën. I tregova gjithashtu Jezusit për djalin tim, se ai nuk mund të imagjinonte një luftë që do të vinte nga Rusia.

Jezusi më tha: "Ai duhet të shkojë urgjentisht të rrëfëhet."

Në mbrëmje, gjatë grupit të lutjes pas dekadës së tretë të Rozarisë, ne vëzhguam disa minuta heshtje si zakonisht, në mënyrë që të gjithë të mund të luten nga zemra dhe të ofrojnë qëllimet e tyre. E pyeta Shpëtimtarin nëse duhej t'u përcillja një mesazh grupit të lutjes.

Jezusi tha: "Thuaj të gjithëve se unë i dua ata."

Ishte hera e parë që e dëgjova Shpëtimtarin në grupin e lutjes.

3 dhjetor 1991 – e martë

Në kapelën e klinikës dëgjova zërin e Jezusit:

"Dëgjoje, bija ime, lutu, lutu shumë."

Atë mbrëmje në Rot, në kishë, po luhej muzikë e regjistruar gjatë Komunionit të Shenjtë; nuk mundja të hapja zemrën time për Shpëtimtarin – muzika më shpërqendronte.

4 dhjetor 1991 — e mërkurë

Në dhomën e mjekëve në klinikë rreth orës 10:45 të mëngjesit: U bashkova me Shpëtimtarin dhe dëgjova zërin: "Ti je shërbëtori im; bëj gjithçka që të them. Kij besim të madh tek unë.

Qëndro e patundur. Ke një jetë të shkurtër përpara. Do të të marr të jesh me mua. Dëshmia e kësaj është besimi yt."

Sapo e kisha shkruar, i kërkova Shpëtimtarit nëse e kisha shkruar saktë. Jezusi u përgjigj: "Po, bija ime".

Në mbrëmje: Çdo ditë lutesha më shumë për At Vogt dhe për ndriçimin e tij, dhe i kërkova Jezusit të më jepte leje të flisja me At Vogt. Jezusi tha: "Shko."

Nga ora 18:00 deri në 18:45 bisedova me Atë Vogt. Pas kësaj bisede, Atë Vogt më tha se më admironte dhe se duhej të vazhdoja ashtu si po bëja.

Kur e pyeta se çfarë do të thoshte Jezusi me fjalët 'dëshmia e kësaj është besimi yt', ai u përgjigj: 'A duhet të kuptosh gjithçka?'

5 dhjetor 1991 — E enjtë

Në orën 9:00 të mëngjesit, e pyeta Shpëtimtarin nëse me të vërtetë nuk duhej të kuptoja gjithçka, ashtu si kishte thënë Pastor Vogt. Shpëtimtari tha: "Po, nuk ke nevojë të kuptosh gjithçka. Gjithçka do të vijë në kohën e vet. Çfarëdo që nuk kupton, ma kthe prapë."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin nëse duhej të dërgoja paralajmërimin për luftën nga Rusia te kryeredaktori i *Bild am Sonntag*.

Shpëtimtari u përgjigj se duhej ta bëja sot.

6 dhjetor 1991 – E premte

Shkova në kapelën e klinikës rreth orës 8:25 të mëngjesit dhe aty u luta që letra të botohej. Ndërsa po lutesha, e pyeta Shpëtimtarin nëse letra ishte e mirë. Përgjigja e Tij: "Letra jote është e mirë." U mbush me hir dhe qesha nga gëzimi që e dua Shpëtimtarin.

Shpëtimtari më tha: "Të dua shumë, shko në paqe."

Atë mbrëmje në kishën në Rot: E pyeta Shpëtimtarin se si mund të shmangej lufta. Shpëtimtari u përgjigj: "Vetëm përmes agjërimit dhe lutjes."

Unë gjithashtu e pyeta Shpëtimtarin pse po fliste me mua nga të gjithë njerëzit, pasi unë jam mëkatar.

Shpëtimtari u përgjigj: "Të gjithë janë mëkatarë."

Megjithatë, vazhdova të mendoj pse Ai po më fliste mua, dhe dëgjova zërin e Tij:

"Unë hyj aty ku dua."

7 dhjetor 1991 — e shtunë

Herët në mëngjes, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Rochit. Pas Komunionit të Shenjtë, Shpëtimtari më tha: "Bisedo me misionarin."

Bisedova me misionarin për konvertimin tim dhe për luftën. Ai qau ndërsa bisedonim. Pasdite, u luta me Fridolin Keilhauer, një student teologjie në Lantershofen.

8 Dhjetor 1991 — E Diela

Në mëngjes, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Nga ora 12:00 deri në 13:00, isha gjithashtu në kishë duke u lutur; kjo është ora e hirit në Festën e Shkarkimit të Papërlyer të Mariës. Më pas, pati një kohë lutjesh deri rreth orës 14:00.

Në pasdite, gjatë një bisede me Fridolin, ai më pyeti:

"Çfarë ke që nuk e ke marrë nga Zoti?"

Pas një çasti mendimi, i përgjigja: "Nuk kam asgjë, dhe gjithçka që kam vjen nga Zoti."

9 dhjetor 1991 – e hënë

Para disa ditësh, Shpëtimtari më tha: 'Më jep tërë qenien tënde'.

Nuk e kuptova këtë dhe ia ktheva Jezusit, ashtu siç kishte thënë. Pastaj Shpëtimtari vazhdoi: "Duhet të kërkossh për gjithçka."

Kështu që sot e pyeta rreth orës 9:45 të mëngjesit: 'Shpëtimtar, çfarë do të të jap?'

Jezusi u përgjigj: 'Më jep gjithçka.'

Më pas e pyeta nëse duhej t'u përcillja një mesazh grupit tonë të lutjes. Ai tha që ata të shumëzojnë lutjet dhe agjërimin.

Në mbrëmje, shkova të rrëfhem tek Ati Dochart.

10 dhjetor 1991 — e martë

10:10 paradite, dhoma e mjekëve: U bashkova me Shpëtimtarin, pastaj dëgjova: "Shkruaj: Unë i dua delet e mia dhe dua t'i kthej të gjitha ato që janë humbur. Kërkoji. Më ndihmo. Për çdo dele të gjetur, ka një shpërblim të madh në qiell. Detyra jote është të vazhdosh të kërkossh. Mos u ndal kurrë. I Ligu po pret në pritë."

Unë thashë: "Zot, jam kaq i dobët."

Shpëtimtari u përgjigj: "Por meje ke fuqi."

Atë mbrëmje në kishën në Rot: Nuk e dija se cili fragment i Ungjillit duhej të ishte ditë. U habita kur u lexua Ungjilli i Mateut—parabola e deles së humbur. U mahnita që Shpëtimtari më kishte thënë diçka për këtë pikërisht atë mëngjes. Sot u luta për Reverend Vogt më shumë se zakonisht. Mora Komunionin e Shenjtë, dhe sapo u bashkova me Shpëtimtarin dëgjova zërin shumë ngadalë dhe qartë: "A më dëgjon?" Unë thashë: "Po." Ishte një heshtje e thellë. Pastaj dëgjova: "Shko te prifti."

Përsëri heshtje. "I thuaj atij" — heshtje — "se unë jam serioz për luftën." Më goditi si një shuplakë. E përsërita këtë me vete dhe pyeta nëse kisha kuptuar drejt dhe kur duhej të shkoja te prifti. Ai tha: "Pas Meshës së Shenjtë."

Shpëtimtari konfirmoi se kisha dëgjuar saktë. Atëherë fillova të qaja me dënasa. Zita erdhi pranë meje dhe më pyeti çfarë kishte ndodhur. Zonja Speckart erdhi gjithashtu dhe pyeti. Ato e konfirmuan dhe thanë: "Kjo nuk është asgjë e re; ne e njohim nga netët e pendimit." (Ata i referoheshin luftës në Rusi.) Pastaj shkova drejtpërdrejt tek Ati Vogt. Ati Vogt më dëgjoi dhe pastaj tha: "Gjithçka që mund të bëhet është të lutesh." Kishte kaluar pak më pak se një javë që kisha folur me të për herë të parë për luftën në Rusi, pikërisht siç më kishte udhëzuar Shpëtimtari.

I kërkova bekimin e tij dhe pastaj shkova në shtëpi.

11 dhjetor 1991 — e mërkurë

Pak pas orës 10:00 në dhomën e mjekëve: U bashkova me Shpëtimtarin. Atëherë ndjeva një ndjenjë të këndshme paqeje dhe qetësie përreth meje. Ndjeva një ngrohtësi, por nuk dëgjova asgjë.

12:30 pasdite në kapelën e klinikës: Luta për Engjëllushën, u bashkova me Shpëtimtarin dhe ndjeva një ngrohtësi të këndshme, paqe dhe qetësi. Për një kohë nuk dëgjova asgjë, dhe pastaj papritmas dëgjova: "Pushon në zemrën tënde". Ishte kaq bukur dhe isha kaq e lumtur sa që nuk mund ta përshkruaj. Fatkeqësisht, nuk mund ta zgjatesha këtë pushim, pasi kolegja ime ishte ende e sëmurë dhe duhej të bëja gjithçka vetë.

Të dish që Shpëtimtari pushon në zemrën tënde është një ndjenjë kaq mrekullisht e bukur, dhe përjeton një paqe që vetëm Zoti ynë mund ta japë.

Atë mbrëmje në Kapelën e Shën Rochit: e pyeta Shpëtimtarin sa gjatë duhet të agjërojë njeriu para se të marrë Komunionin e Shenjtë, sepse Rita nga Würzburg më kishte pyetur për këtë.

Shpëtimtari tha: "Disa orë para Komunionit të Shenjtë janë të mjaftueshme." Unë pyeta: "Çfarë mendon se do të thoshte prifti nëse ia thoja këtë?" Shpëtimtari u përgjigj: "Unë do të flas për ty. Shko në paqe."

12 dhjetor 1991 — e enjte

10:15 paradite në dhomën e mjekut: E pyeta Shpëtimtarin nëse isha një profet i rremë, sepse kisha lexuar diçka në Bibël për kohët e fundit. Shpëtimtari më tha: "Ti nuk je profet i rremë; ti je shërbëtori im. Bëj gjithçka që të them. Do të ketë një luftë. Unë jam Zoti dhe Perëndia yt. Do të jesh i tunduar herë pas here."

E pyeta Shpëtimtarin nëse nuk mund të merrja ndonjë shenjë. Shpëtimtari:

"Do të të jap një shenjë kur të vijë koha."

Pyeta nëse ky shenjë ishte për mua. Shpëtimtari:

"Për të gjithë."

12:15 pasdite në kapelën e klinikës: Unë u lut për Engjëllushin.

E pyeta Shpëtimtarin nëse ky shenjë do të ishte në ajër apo mbi mua. Shpëtimtari më pas më pyeti: "A je dakord?"

Pa hezitim, thashë: "Po."

Por pastaj i thashë Jezusit: "Mos më lejo kurrë të ndahem nga ti, sepse të dua shumë." E pyeta Shpëtimtarin nëse lutjet që themi në grupin e lutjes janë të mira, apo nëse duhet të ndryshoj diçka? Shpëtimtari tha: "Lutuni shumë; dyfishoni lutjet. Të gjitha lutjet janë të mira."

E premte, 13 dhjetor 1991

Kabina e mjekut: Unë u luta, pastaj u bashkova me Shpëtimtarin dhe e dëgjova të thoshte: "Dëgjo me vëmendje, bija ime. Shko te priftërinjtë dhe u thuaj atyre.

Jam serioz për luftën."

E pyeta Shpëtimtarin se si duhet ta them këtë. Shpëtimtari u përgjigj: "Unë do të flas për ty."

Vazhdova t'i them Shpëtimtarit se ata nuk do të më besonin, por Shpëtimtari u përgjigj: "Lëre këtë për mua."

Shpëtimtari: "Ti nuk e kupton të mbinatyrshmen. Askush nuk mund ta kuptojë të mbinatyrshmen përveç meje."

Ndjeva një ngrohtësi dhe një paqe brenda vetes dhe i thashë Jezusit: "Besoj se ti je me mua."

Jezusi: "Ti e beson këtë! Atëherë beso edhe të tjerat."

Atë mbrëmje në kishën në Rot. E pyeta Shpëtimtarin nëse ajo që kisha shkruar deri atëherë ishte e saktë.

Jezusi e konfirmoi këtë me 'PO' dhe tha: "Shko në paqe, bija ime."

14 dhjetor 1991 – e shtunë

Në orën 7:00 të mëngjesit isha në Kapelën e Shën Roch në Mingolsheim. U luta për paqe dhe qaja. Pastaj dëgjova: "Shko në paqe, bija ime."

15 dhjetor 1991 — e Dielë

Ne shkuam me makinë në Regensburg dhe morëm pjesë në Meshën e Shenjtë në manastirin karmelit në orën 10:00. Gjatë bashkimit tim me Shpëtimtarin, Jezusi tha:

"Do të dëgjosh zërin tim?"

Unë thashë po, dhe Shpëtimtari më tha: "Atëherë beso."

Unë thashë: "Të lutem, jepmë farën e mustardës, përndryshe nuk mund të lëviz male."

Pastaj u krijua një heshtje.

Pastaj Shpëtimtari tha: "Të dua."

Pas Meshës së Shenjtë, bisedova me Atë Gebhard Heyder. Ai rishikoi bisedat e brendshme që kisha regjistruar në ditarin tim. I falënderoj Zotit që ai është ende me ne, sepse ai tashmë është 86 vjeç. Ai nuk është i mençur botërisht, por hyjnishëm i mençur.

Duhet të kërkoj shumë për të gjetur dikë si ai. Nuk më pengon të udhëtoj mbi 600 km në total vetëm për të folur me të. Ai më ka ndihmuar shumë. Së fundi, ai më konfirmoi se për të nuk është asgjë e re që një luftë do të vijë nga Rusia. Ai përmendi Therese Neumann (mistike gjermane—stigmatike), e cila njëherë tha se 30 vjet pas vdekjes së saj, rusët do të shkelmonin varrin e saj.

Ajo vdiq në vitin 1962. Ati Gebhard përmendi gjithashtu Heroldsbach, Mettenbuch dhe vende të tjera ku mund të gjenden referenca për këtë luftë.

Ai gjithashtu bekoj sendet që kishim sjellë me vete, si ujë, qirinj, fotografi, etj. Ati Gebhard i bekoj këto sende me kujdes të veçantë. Kështu duhet të bekoj çdo prift sendet.

Kur mbërrita në shtëpi, fillova të gatuaj menjëherë, pasi kishim një mysafir të uritur. Nuk hëngra asgjë dhe shkova në kishë në Waghäusel. Ofrova Meshën e Shenjtë për shpirtat e varfër. U luta shumë atë ditë. Por në Waghäusel, në kishë, ndjeva se ferri ishte përreth meje. Isha nën sulm. Ishte veçanërisht e keqe kur mora Komunionin e Shenjtë duke qenë në gjunjë. Ndjeva se prifti po refuzonte t'i jepte Komunionin e Shenjtë

Komunionin ndërsa isha në gjunjëzim. Vetëm pas tre Ave Marisë ai më dha Ostinë e Shenjtë. Ndjeva sulme shumë të forta mbi shpirtin tim. Nuk do ta harroj këtë shpejt. Megjithatë, Shpëtimtari do të jetë gjithmonë fitimtar. Pas bashkimit tim me Jezusin, ndjeva një paqe brenda meje që vetëm Zoti mund ta japë.

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime." Më pas, u luta për këtë prift.

16 dhjetor 1991 – e hënë

Ndjesia ime ishte se njohja e Kroacisë dhe Sllovenisë si shtete të pavarura nuk ishte diçka e mirë, kështu që i kërkoja Shpëtimtarit nëse kjo ishte e saktë.

Shpëtimtari u përgjigj: "Nuk kam nevojë për kufij; dua të gjithë njerëzit." Në orën 17:00, kishim një festë Krishtlindjesh në klinikën tonë.

Profesori Weidauer, drejtori i klinikës sonë, mbajti një fjalim dhe shpërndau dhurata. Më pas shkova drejtpërdrejt në kishë, pasi preferoja të merrja Komunionin e Shenjtë sesa të merrja pjesë në të gjitha festat e Krishtlindjeve që mbahen në vendet e punës në mbarë botën. Le t'i falë Zoti që e quajnë festë Krishtlindjesh. Për mua, këto janë festa Krishtlindjesh si të farisenjve. Prandaj shkova në kishën në Rot. Gjatë udhëtimit për në Rot, u luta për kolegët që kishin mbetur në festë. Urova me Komunionin e Shenjtë për të vdekurit dhe për shpirtrat e varfër në Purgator. Pas Komunionit të Shenjtë, e pyeta Shpëtimtarin nëse ajo që kisha bërë atë mbrëmje ishte e drejtë. Shpëtimtari: "Po, është e drejtë, të falënderoj për këtë." Shpëtimtari nuk e kishte thënë kurrë më parë. I thashë Shpëtimtarit se duhej t'i falënderoja për këtë. Atë mëngjes në kapelën e punës, kisha pyetur Shpëtimtarin për atë që kishte ndodhur mbrëmjen e kaluar në kishën e Waghäusel, sepse Ati Werner Egon fillimisht kishte refuzuar të më jepte Komunionin e Shenjtë ndërsa isha në gjunjë, dhe kisha ndjerë sulme të forta në zemër. Ishte një sulm i paprecedentë që nuk e kisha përjetuar kurrë më parë. E pyeta Shpëtimtarin se sa djallë ishin rreth meje në atë çast. Shpëtimtari tha: "Po t'i kishe parë, do të ishe vdekur." Ky prift nuk jeton në hirin e Zotit. E pyeta Shpëtimtarin nëse duhej t'ia thoja këtë, sepse po kërkoja falje për këtë prift. Shpëtimtari tha: "Thuajua atyre." Mendova me vete se do të shkoja tek Ati Aemilian dhe do t'i flisja për këtë.

18 dhjetor 1991 – e mërkurë

Isha në Kapelën e Shën Roch në Mingolsheim me mbesën time. Ndërsa Po shpërndahej Komunia, unë u përula në barrierën e komunioneve. Të tjerët qëndronin në këmbë ndërsa merrnin Ostinë e Shenjtë ose përkuleshin në shkallët përpara priftit. Falënderoj Zotin që më dha kaq shumë guxim të përulesha vetëm në barrierën e komunioneve. Prisja dhe lutesha për priftin derisa ai të vinte tek unë. Pas shpërndarjes së Komunionit të Shenjtë, prifti u kthye dhe bëri rreth dy hapa drejt altarit. Një fuqi e kishte tërhequr prapa. Ai erdhi tek unë dhe më dha Komunionin e Shenjtë. E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte e drejtë. Shpëtimtari: "Vazhdo kështu, bija ime. Të falënderoj për këtë guxim." I thashë Shpëtimtarit: "Të falënderoj, sepse ky guxim vjen prej teje dhe jo prej meje." Atë mëngjes në kapelën e klinikës: e pyeta Shpëtimtarin nëse dikush që vdes papritmas ka kohë të pendohet. E pyeta këtë sepse ishte diskutuar disa ditë më parë. Një prift madje tha se nuk do të mbetej më asnjë kohë. Shpëtimtari: "Ekziston një sasi e caktuar kohe për të penduar për mëkatet e dikujt. Kjo kohë varet nga Zoti." Pastaj e pyeta Shpëtimtarin sa shpesh mund të merret Komunia e Shenjtë në sakrament çdo ditë. Shpëtimtari: "Vetëm një herë në ditë, dhe shpirtërisht sa herë të dëshirohet." Shpëtimtari vazhdoi duke thënë: "Nëse dikush merr Komunionin e Shenjtë disa herë në ditë, ai nuk ka besim të mjaftueshëm te Zoti. Sepse nëse dikush merr Komunionin e Shenjtë me zemër të papastër, atëherë edhe pas herës së dhjetë, Komuniteti i Shenjtë nuk është i mjaftueshëm."

19 dhjetor 1991 – E enjtë

Isha i shqetësuar për telefonatën e vëllait Alois nga dita e djeshme. Ai më tha se Ati Werner Egon kishte marrë një letër anonime, dhe se unë mund të isha nën dyshim. Kur pastaj i tregova vëllait Alois që gjithsesi planifikoja të shkoja t'i takoja priftërinjtë në Waghäusel, ai u habit dhe tha se nuk duhej ta bëja këtë, përndryshe do ta përzinin nga manastiri. Duhet të përmend se unë kurrë nuk do t'u shkruaja letra anonime askujt. Sepse shkoj vetë tek priftërinjtë sa herë që ndiej se mësimi i vërtetë i Krishtit po shkelet.

Prandaj e pyeta Shpëtimtarin nëse duhej të shkoja te priftërinjtë në Waghäusel, për shkak të asaj që përjetova atje më 15 dhjetor 1991. Shpëtimtari: "Shko te priftërinjtë dhe u thuaj atyre." E marr përsipër të shkoj atje, nëse është vullneti i Zotit. Shpëtimtari më pas vazhdoi duke më thënë: "Lutju shumë çdo ditë."

20 dhjetor 1991 – e premte

Në kapelën e klinikës: Shpëtimtari më tha: "Lutju shumë, bija ime, lufta është afër." E pyeta Shpëtimtarin se kur do të vinte inflacioni.

Shpëtimtari: "Para luftës."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin sa kohë duhet të agjërohet para Komunionit të Shenjtë. Shpëtimtari: "Agjërimi nga ushqimi dhe pija për disa orë para Komunionit të Shenjtë është një pendesë për jobesimtarët!"

Pyeta nëse kishte diçka që duhej të përcillja.

Shpëtimtari: "Ati Vogt duhet të lutej shumë më tepër me të besimtarët para Sakramentit të Bekuar sesa ka bërë deri tani." Në mbrëmje isha në kishën në Rot.

21 dhjetor 1991 – e shtunë

Mëshira e Shenjtë në orën 7:15 të mëngjesit në Waghäusel.

Para Meshës së Shenjtë, u luta për priftin që do të kremtonte Meshën. Ishte Ati Alanus. Në fillim pashë kishën në errësirë; nuk mund ta shihja priftin, edhe pse ai po kremtonte Meshën e Shenjtë. U luta me përkushtim për priftin. Pastaj e pashë edhe priftin, por edhe ai ishte në errësirë. Pas Konsagratimit, e gjithë kisha u bë pak më e ndritshme. Nuk e dija se çfarë do të thoshte kjo, dhe as nuk mora ndonjë përgjigje. Pas Meshës së Shenjtë, vizitova familjen Hambsch.

Në mbrëmje, zoti Zank erdhi të më shihte dhe më tha se kishte dërguar një letër për një prift në Waghäusel. Ai tha se kishte shkruar se e kishte gjetur predikimin e priftit budallallëk dhe se gjithashtu kishte përmendur Medjugorjen në letër. E pyeta zotin Zank nëse kishte marrë një përgjigje nga prifti. Ai tha se nuk priste një përgjigje. E kritikova dhe e pyeta pse nuk kishte shkruar vetë ta takonte priftin. Ndjeva se ky njeri nuk po ishte i sinqertë dhe po gënjente. Më dukej frikacak. Tani diçka më u bë e qartë, dhe mendova për letrën anonime për Atin Werner Egon, për të cilën më kishte treguar Vëllai Alois. Por unë nuk do ta tradhetoj atë te priftërinjtë në Waghäusel. Priftërinjtë në Waghäusel me siguri do të më dyshojnë – për herë të dytë. Nuk jam më mirë se Jezusi. Faji po i hidhet të pafajshmit.

22 dhjetor 1991 – e dielë

Para se të merri pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot:

Herët të dielën në mëngjes, u luta për rreth një orë e gjysmë, veçanërisht për Atin Vogt dhe priftërinjtë në Waghäusel. E pyeta Shpëtimtarin për duartrokitjet në kishë.

Shpëtimtari: "Kisha ime nuk është një teatër; duhet të ketë më shumë besim te 'Zoti të bekoftë'." Unë u luta shumë për priftërinjtë dhe njerëzit që ishin në kishë. E pyeta Shpëtimtarin se kur do të vinte të më merrte në shtëpi (në Parajsë).

Ai tha: "Së shpejti." Pastaj Shpëtimtari më pyeti nëse kisha frikë. Unë iu përgjigja: "Jo, nëse je me mua."

Në mesditë isha në kishë për Ruzaren dhe devocionet.

Pasditë, u luta me dy Ruzare me Erich. Ndjeva se më detyronte të lutesha, sikur dikush më kishte thënë se duhej të lutesha. Në mbrëmje, dëgjova në radio se, pikërisht në kohën që po lutesha, një avion ishte rrëzuar pranë Heidelbergut, duke vrarë 26 persona. Rreth orës 20:00, ndërsa isha në bashkim me Të, e pyeta Shpëtimtarin nëse vdekja ime do të ishte një martirizim. Një grua nga Mannheim më tha se kishte parë vdekjen time në një vizion; ajo foli për një martirizim të ashpër, për djegie.

Ndjeva se djalli po vepronte, prandaj desha të mësoja vetë nga Shpëtimtari nëse kjo ishte e vërtetë. Si përgjigje ndaj pyetjes sime, Shpëtimtari tha: "Po, do të jetë një martirizim i shkurtër dhe unë do të jem me ty."

23 dhjetor 1991 – e hënë

Së pari, u luta përmes tërë Librit të Psalmeve dhe lutjeve të tjera në shtëpi. Pastaj komunitova shpirtërisht; isha i bashkuar me Shpëtimtarin për rreth 20 minuta. Ishte një qetësi e veçantë dhe ndjeva një paqe të thellë brenda vetes.

Po shkruaj vetëm gjërat e rëndësishme që Shpëtimtari më lejon t'i shkruaj. E vërteta duhet të dalë në dritë, edhe nëse është e vështirë ta shkruash. E pyeta Shpëtimtarin se sa do të humbnin jetën në luftë.

Shpëtimtari tha: "Pothuajse të gjithë. Ata që do të mbijetojnë do të ishin të lumtur sikur të ishin të vdekur. Mëkati është një barrë e rëndë."

Mendova për bombën atomike.

Shpëtimtari: "Stacionet bërthamore gjithashtu do të ndotin tokën." I

thashë Shpëtimtarit të thoshte diçka për mua.

Shpëtimtari: "Ju dua shumë; qëndroni besnikë ndaj meje, qëndroni të fortë dhe mos më braktisni." Pastaj i kërkova Shpëtimtarit të na jepte një shenjë në grupin e lutjes, që të mbeteshim të fortë në besimin tonë. Thashë: "E di që nuk jemi të denjë të marrim këtë shenjë, por e lë në duart e Zotit, Perëndisë tonë."

Më pas u mbush me një ndjenjë të thellë qetësie dhe pazeje, të cilën nuk e kisha përjetuar kurrë më parë. Vetëm shpëtimtari mund të ishte brenda meje dhe unë brenda tij.

Nuk ka asgjë më të bukur se të jesh një me Shpëtimtarin. Po, vetëm Shpëtimtari mjafton. Në mesditë, pak pas orës 11:00, shkova në pyll me mbesën time Jaquelina. Ne lutëm Rruzaren e Panjollë. Më pas, kënduam Salve Regina në latinisht. Ndërsa këndonim në mes të pyllit, papritmas erdhën shumë zogj dhe kënduan e fishkëlluan së bashku me ne. Era po frynte fort pak më parë, por papritmas u qetësua krejtësisht; era kishte ndaluar së friguari. Ndërsa këndonim, u mbushëm me frikërespekt. Kur e përfunduam Salve Regina-n, zogjtë u larguan dhe era nisi të frynte përsëri. Kjo ishte hera e tretë që e përjetoja këtë me zogjtë, dhe hera e dytë që era ndalonte së friguari.

Mbrëmje: Grupi i lutjes. Shkova në rrëfim me Atin Dochart. Shumë njerëz shkuan në rrëfim në grupin e lutjes sot. Ne adhuruam Shpëtimtarin dhe, si gjithmonë, thamë Rruzaren dhe lutje të tjera.

24. 12.91 — E martë — Vigjilia e Krishtlindjes

Mora pjesë në Meshën e Mesnatës dhe qava shumë.

25. 12.91 — Krishtlindje

Para Meshës së Shenjtë, u luta me Psalmin; më pas, mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. Për rreth 20 minuta, isha e bashkuar me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Unë jam gjithmonë me ju."

Pyeta Jezusin për gjërat që kisha diskutuar me Atin Dochart. Shpëtimtari: "Ajo që po të them ty është për ty, për priftërinjtë dhe për të gjithë."

Jezusi më tha se duhet të shkoj te prifti kur Jezusi më thotë, jo kur dua unë, por kur koha është e duhur.

26. 12.92 – Dita e Shën Stefanit

Shoqata muzikore mori pjesë në Meshën e Shenjtë. Nuk më pëlqeu. Ndërsa luhej muzika, unë lutesha Litaninë e Sakramentit të Bekuar dhe Litaninë e Zemrës së Shenjtë.

Arrita të bashkohem mirë me Shpëtimtarin dhe mora shumë hiri.

27.12.91 – E premte

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot.

28.12.91 — E shtunë

Lutem tërë Psalmin.

29.12.91 — E Diela

Nga ora 6:30 deri në 8:30 të mëngjesit, u luta me Psaltin para Meshës së Shenjtë. U bashkova shpirtërisht me Shpëtimtarin dhe për herë të parë pyeta për familjen time. Pyeta si po shkonin punët me familjen time. Shpëtimtari: "Të gjithë janë në rrugën e gjerë. Ende mund të kthehen mbrapsht nëse dëshirojnë." Pyeta për burrin tim dhe Jaquelinën. Nuk mora asnjë përgjigje.

Kur pyeta për familjen time, mendova për vëllezërit dhe motrat e mia që janë ende gjallë në Francë, Jugosllavi dhe këtu në Gjermani. Pastaj pyeta për djalin tim. Shpëtimtari: "Edhe ai është."

30.12.91 – E hëna

Zoti Erben më kërkoi të pyes Shpëtimtarin nëse ajo që ai po bën aktualisht është e drejtë. Shpëtimtari: "Rruga që ai ka ndjekur nuk është e mirë."

Pyeta Shpëtimtarin nëse letra qarkulluese nga Maria Itten (Rasenkreuz) ishte e saktë.

Shpëtimtari: "Letra është e saktë. Bëni shumë kopje. Sa për ata që nuk e besojnë, mësoni këtë për mua." Shkova të rrëfhem tek Ati Dochart.

31.12.91 — E martë

Në klinikë: E pyeta Shpëtimtarin se çfarë nuk shkonte me burrin tim. Shpëtimtari:

"Lutju fort për të, bija ime. Është një betejë kundër shpirtave të papastër." Por i thashë Shpëtimtarit se ai kishte shkuar dje në rrëfim.

Shpëtimtari: "Ai ka mëkatuar përsëri."

I thashë Shpëtimtarit se burri im kishte thënë se prifti nuk e kishte ndihmuar. Shpëtimtari: "Ai nuk është penduar thellë për mëkatin e tij."

Pyeta nëse ishte e drejtë që Ati Dochart të kremtonte Meshën e Shenjtë në shtëpinë private të z. Deris nga Zeutern.

Shpëtimtari: "Nuk është në rregull me Atin Dochart, sepse ai ka nevojë për leje.

Kjo do të thotë se Kisha refuzon të bëjë ndonjë gjë të gabuar. Në Kishën time, gjithmonë mund të lutesh."

E pyeta Shpëtimtarin nëse lutjet e djeshme kishin qenë të mira. Shpëtimtari: "Ishte mirë; më pëlqeu."

12:00 në drekë në kapelën e klinikës: Ishte veçanërisht bukur të isha i lidhur me Shpëtimtarin. I thashë Shpëtimtarit: "O Shpëtimtar, tani nuk kam asnjë dyshim; është kaq bukur dhe besoj gjithçka."

Shpëtimtari u përgjigj: "Shpirti yt tani është i pastër."

Unë gjithashtu thashë se tani mund ta dëgjoja më mirë.

Shpëtimtari: "Sepse je hapur më shumë ndaj meje."

Pyeta Shpëtimtarin se çfarë do të donte të më thoshte në fund të vitit.

Shpëtimtari: "Vazhdo, bija ime. Jam i kënaqur me gjithçka që bën." Pyeta nëse duhej të ndërtoja dhomën e lutjes.

Shpëtimtari: "Ndërtoje."

Pastaj pyeta se çfarë të bëja nëse burri im nuk pajtohej me këtë. Shpëtimtari tha: "Ai do të pajtohet."

Natën e Vitit të Ri:

Isha e trishtuar atë natë; qaja me hidhërim. Nuk më pëlqenin fishekzjarret në mesnatë sepse ka kaq shumë njerëz që vuajnë nga uria. U luta atëherë.

1 janar 1992 – e mërkurë

Mesha e Shenjtë me rroba të kuqe. Pas kishës, bisedova me zonjën Speckart për kopjen nga Eisenberg që ishte lexuar në grupin e lutjes. Ndërsa qëndronim atje në rrugë, djalli lëshoi një erë të tmerrshme ferr për rreth pesë minuta, kështu që unë spërkatëm ujë të shenjtë. Era u zhduk menjëherë.

Nga ora 16:00 deri në 19:00 pata një bisedë me Artur Wagner, një student teologjie. Gjatë kësaj kohe u lutëm edhe në latinisht.

E pyeta Shpëtimtarin për këtë, sepse zoti Ziegler kishte ndryshuar titullin e librit

Medjugorje—Oferta e Zotit për Paqe në Botë, të cilën e kishte shkruar, ai e kishte ndryshuar emrin.

Shpëtimtari: "Nuk është e drejtë të falsifikosh emrat."

Pastaj e pyeta për vizionarin Ivan. Ivan është shpesh në Gjermani, në qytetin fqinj. E pyeta Shpëtimtarin pse nuk vjen të më vizitojë,

ashtu si unë e kisha vizituar shpesh në Medjugorje.

Shpëtimtari u përgjigj: "Lëre këtë për mua."

12:10 pasdite:

E pyeta Shpëtimtarin për titullin në revistën *Medjugorje—Aktuell*, faqe 12, në një intervistë me Prof. Max Thürkau. Titulli thoshte: "Duhet të arrijmë të jetojmë në një mënyrë që njerëzit të besojnë se ne besojmë."

Shpëtimtari u përgjigj: "Duhet të kërkojmë besim."

Pastaj e pyeta nëse duhej ta lexoja këtë revistë, 'Medjugorje—Aktuell'.

Shpëtimtari: "Nuk ke nevojë të lexosh atë revistë; libri *Shpirtrat e Vogla* është më i rëndësishëm se miliona revista të tilla."

Pas kësaj, pyeta për burrin tim, sepse ai sulmohet shumë shpesh. Po mendoja për demonin.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, ka shumë demonë. Kjo është Rruga e tij e Kryqit. Është një provë. Përmes kësaj, ti më ndihmon të shpëtoj shpirtëra."

I thashë Jezusit se shumë njerëz besojnë gjërat e këqija që burri im thotë për mua. Shpëtimtari:

"Njerëzit besojnë shumë më tepër në atë që thotë djalli. E vërteta rrallë pranohet. Përndryshe, unë nuk do të isha kryqëzuar."

Në mbrëmje në kishën në Rot:

Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkoja Shpëtimtarit nëse ishte e drejtë ajo që i kisha thënë burrit tim në 5.20 pasdite rreth obsesionit të saj.

Shpëtimtari: "Ishte e drejtë. Nuk ke pse të kesh frikë. Unë jam me ty." U mbush me gëzim dhe ndjeva një paqe të thellë brenda vetes.

3 janar 1992 — E premte e Zemrës së Shenjtë

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në kishën e Rotit.

4 janar 1992 — e shtunë

Vizitova Atin Müller, i cili ishte i sëmurë, në Mingolsheim. Bisedova me të për rreth 45 minuta. Më vonë e pyeta Shpëtimtarin nëse kisha folur mirë.

Shpëtimtari: "Nuk ishte ti, por unë që fola për ty." Ky bisedim ishte i dëshiruar nga Zoti.

Pas bisedës sonë, shkova të rrëfhem tek ai.

5 janar 1992 — e dielë

Para Meshës së Shenjtë, djalli i dogji kopjen time të letrës qarkore nga Maria Itten (Eisenberg). Dhoma ime e gjumit pothuajse u përfshi nga zjarri.

6 janar 1992 — e hëna, Epifania

Mora pjesë në Meshën HI në Rot dhe në shërbimin e lutjes.

Në mbrëmje: grupi i lutjes; shumë njerëz kishin ardhur.

7 janar 1992 – e martë

10:00, dhoma e mjekëve: Duke qenë se një ditë më parë kisha ndjerë dëshirë të marr Komunionin e Shenjtë sakramentalisht për herë të dytë atë ditë, por nuk e kisha bërë, e pyeta Shpëtimtarin nëse ishte e drejtë të merrej Komuniteti i Shenjtë sakramentalisht vetëm një herë në ditë.

Shpëtimtari: "Një herë në ditë është e drejtë."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin nëse duhej t'u thoja priftërinjve.

Shpëtimtari: "Ajo që të them ty është për ty, për priftërinjtë dhe për të tjerët."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin nëse, nëse do t'u thoja grupit të lutjes se mund të marrësh Komunionin e Shenjtë sakramentalisht vetëm një herë në ditë, atëherë do ta humbisja grupin e lutjes.

Shpëtimtari: "Edhe nëse i humbni të gjithë, e vërteta mbetet e vlefshme." Pastaj e pyeta Shpëtimtarin nëse kishte ndonjë përjashtim.

Shpëtimtari: "Vetëm një herë."

E pyeta Shpëtimtarin nëse e kisha shkruar saktë.

Shpëtimtari: "E ke shkruar saktë; mos lejo të ndikohesh nga të tjerët."

Më shkoi mendja se në Vigjilje të Vitit të Ri, Ati Vogt kishte falënderuar laikët që shpërndajnë Komunionin e Shenjtë. E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte e drejtë që Ati Vogt t'i kishte falënderuar për këtë.

Shpëtimtari: "Ai më lëndoi duke vepruar kështu."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin nëse do të rija gjallë për të parë ditën kur laikët nuk do të shpërndanin më Komunionin e Shenjtë.

Shpëtimtari: "Po, do ta shohësh të ndodhë. Lutu për këtë kauzë."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin (rreth orës 12:00 në klinikë) nëse e Shenjtë

Mesa e së shtunës në mbrëmje është një Meshë e së dielës, sepse ka kaq shumë njerëz që shkojnë në kishë të shtunave.

Shpëtimtari: "E Diela është ditë e shenjtë; nuk duhet të profanohet."

8 janar 1992 – e mërkurë

Në mbrëmje në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Rochit:

U përula te barriera e komunionit, edhe pse askush tjetër nuk po përkulej. E pyeta Shpëtimtarin nëse Darka e Zotit dhe Komuniteti i Shenjtë ishin e njëjta gjë, sepse një murgeshë protestante më kishte thënë kështu.

Shpëtimtari: "Një prift protestant nuk ka pushtetin e transsubstancimit. Ajo që ishte e vërtetë për Pjetrin atëherë, është ende e vërtetë sot."

9 janar 1992 — e enjtë

10:15 paradite në dhomën e mjekut: Ndërsa po lutesha, i premtova Shpëtimtarit se do të besoja dhe gjithashtu do të bëja çfarëdo që Ai të më thoshte; por gjithashtu e luta Atë që, përpara se të më thoshte ndonjë gjë, të largojë çdo dyshim që kisha ende, dhe që Ai të vishte njerëzoren time me hyjnesinë, dhe që Ai të më dhurojë pastërti dhe paqe. Pastaj e pyeta kur duhej të shkoja te prifti, Ati Vogt.

Shpëtimtari: "Sa më shpejt të jetë e mundur! Një luftë po vjen nga Rusia. Prifti duhet të lutet më shumë para Sakramentit të Bekuar dhe, para Meshës së Shenjtë,

."

E pyeta Shpëtimtarin nëse ai do të lutej së bashku me ne nëse unë do t'i thoja këtë.

Shpëtimtari: "Po, ai do të lutet së bashku me ne. Do të zgjasë pak."

Vazhdova ta pyes Shpëtimtarin se si duhej të lutej Rruzari – para Sakramentit të Bekuar të ekspozuar apo jo.

Shpëtimtari: "Siç dëshiron prifti."

Pyetja ime e radhës ishte nëse ai duhet ta lutej një herë në javë apo çdo ditë. Shpëtimtari: "Çdo ditë." Kur e pyeta nëse Shpëtimtari do të ishte me mua kur të shkoja të takoja priftin, ai u përgjigj: "Po, do të jem me ty."

12.20 Kapela në klinikë: Po lutesha në kapelë. Kur isha Shpëtimtari, e pyeta se si duhet t'i them Atë Vogt. Me këtë nënkuptoja mënyrën e të thënies; ose më saktë, nuk isha plotësisht i sigurt për zgjedhjen e duhur të fjalëve –

'duhet' apo 'duhet patjetër'.

Shpëtimtari: "Dëgjo, bija ime. Ai duhet të luten për Rozarin çdo ditë me të besimtarët." Pas punës, u luta përsëri. Isha kaq e përqendruar në lutje sa harrova ta marr burrin tim nga Bauhaus. Vonova 30 minuta. Në rrugë për të takuar burrin tim, u luta për Rozarin e dytë në makinë dhe pastaj të tretin së bashku me burrin tim. U luta veçanërisht për At Vogt.

Kur mbërrita në shtëpi, shkova te statuja e Zonjës së Bekuar dhe u luta që ajo të më ndihmonte të bëja atë që Zoti dëshiron nga unë dhe të më thoshte kur duhej të shkoja te Ati Vogt.

Diçka më shtynte dhe nuk më linte të qetësohesha, duke më pyetur nëse duhej të shkoja te Ati Vogt. Pastaj u përula para kryqit, lutesha për pesë plagët e Jezusit dhe e pyeta kur duhej të shkoja tek Ati Vogt. Shpëtimtari: "Shko pas Meshës së Shenjtë."

Pyeta përsëri nëse prifti do të kishte kohë për mua.

Shpëtimtari: "Po."

Unë iu përgjigja: "Nëse është vullneti i Zotit, atëherë do të shkoj tek ai."

Pas Meshës së Shenjtë, i kërkova disa njerëzve nga grupi i lutjes që ishin ende në kishë të luten për mua, sepse duhej të shkoja ta takoja At Vogt. E takova priftin te dera e presbiterit dhe i kërkova nëse mund të flisja me të.

Ai tha: "Brenda pak çastesh," por nuk ishte aq miqësor si zakonisht, dhe shtoi:

"Vetëm disa minuta."

Kur u futëm në dhomën e konsultimit, u përpoqa t'i tregoja gjithçka shkurtimisht. Kur i thashë se ai kishte lënduar Shpëtimtarin duke i falënderuar laikët që shpërndajnë Komunionin e Shenjtë, ai tha se nuk më besonte. Vazhdova t'i them At Vogt se Shpëtimtari tashmë më kishte thënë se shpërndarja e Komunionit të Shenjtë ishte detyrë e priftit. Pastaj i thashë gjithashtu se Shpëtimtari dëshironte që ai të lutej me Rozarinë me të besimtarët para Meshës së Shenjtë.

Ai pastaj u nervozua dhe tha se Shpëtimtari duhej t'i siguronte priftërinjtë; ai kishte mjaft punë me shërbëtorët e altarit.

Ati Vogt vazhdoi duke thënë se, për më tepër, Rruzari tashmë lutej para Meshës së Shenjtë.

Atëherë i thashë se ndoshta më shumë njerëz do t'i bashkoheshin lutjes nëse edhe ai do ta lutej.

I kërkova bekimin dhe pastaj shkova në shtëpi. Kisha qenë me të për rreth 30 minuta.

Kur mbërrita në shtëpi, iu luta Shpëtimtarit menjëherë dhe e pyeta nëse kisha thënë diçka të gabuar priftit, lidhur me shqetësimin e tij për ndihmësit e komunionit.

Shpëtimtari: "Lëre këtë për mua." I thashë Shpëtimtarit se prifti i famullisë nuk do të më besonte.

Shpëtimtari: "Lëre këtë për mua."

Pastaj i thashë edhe Shpëtimtarit se ai nuk donte të lutej me Rruzaren para Meshës së Shenjtë.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të vijë koha kur ai do ta luten."

10 janar 1992 — e premte

10:15 paradite në dhomën e mjekëve: Kisha lutur shumë dhe i thashë Shpëtimtarit se Ati Vogt do të donte të kishte më shumë priftërinj.

Shpëtimtari: "Nëse do të kishte më shumë priftërinj, a do të vazhdonte ai atëherë të shpërndajë Komunionin në dorë?"

Kontrollova edhe një herë për të parë nëse e kisha shkruar saktë.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, e ke shkruar saktë."

14:15: I thashë Shpëtimtarit se nëse është vullneti i Zotit që prifti të bëjë të gjitha këto—domethënë, të lutej me Ruzaren para Sakramentit të Shenjtë të Faltore, të mos japë më Komunionin në dorë, por vetëm Komunionin në gjuhë duke qenë në gjunjë, dhe kështu të konvertojë shumë shpirtëra, atëherë do të isha e përgatitur të vuaja stigmat e hapura për këtë, me kusht që të mbetesh besnikë Shpëtimtarit, të mos largohesh kurrë prej tij, dhe të isha në gjendje ta përballoja këtë vuajtje deri në fund, dhe me kusht që të jetë vullneti i Zotit.

Shpëtimtari: "Të falënderoj për këtë ofertë. Shko në paqe." Edhe një herë, kontrollova nëse e kisha shkruar saktë.

Shpëtimtari: "Po, e ke shkruar saktë."

PS: Jam i vetëdijshëm që stigmat e hapura shkaktojnë dhimbje të tmerrshme. Por jam i gatshëm të vuaj me Shpëtimtarin, nëse është vullneti i Zotit dhe nëse, përmes kësaj, mund të shpëtoj shpirtëra me Shpëtimtarin. Zot, u bëftë vullneti yt.

11 janar 1992 – e shtunë

Mora pjesë në meshat e hershme në Waghäusel. Gjatë Konsagratimit, pashë Atin Benedikt duke qëndruar në errësirë. Rreth tij ishte gjysmë-errët. E pashë këtë me sytë mbyllur dhe e pyeta Shpëtimtarin se çfarë do të thoshte.

Shpëtimtari: "Ti e sheh Jezusin duke vuajtur." Më pas u luta shumë për priftin.

Në orën 11:00 të mëngjesit, u luta me mbesën time Jaqueline që lëvizja e Epokës së Re të mos përhapej dhe të mos mund të bënte asnjë dëm.

Në orën 17:00 shkova për t'u rrëfyer në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim. Në mbrëmje, rreth orës 20:00, erdhën shumë njerëz dhe ne u lutëm përsëri që lëvizja e Epokës së Re të mos shkaktojë asnjë dëm dhe kundër Meshës Satanike. Ne u lutëm deri rreth orës 23:00. U tregova atyre atë që Shpëtimtari më kishte thënë dhe inkurajova të besimtarët.

12 janar 1992 — e dielë

Edhe para Meshës së Shenjtë, kisha lutur dy rrogoza dhe Litani të Jezusit. Rreth

11:40 paradite, Ati Vogt ishte në shtëpi me vjehrrën time, duke e përgëzuar për 80-vjetorit të lindjes. Ai u largua sërish shpejt, dhe sapo u largua, unë qaja, sepse kisha gjashtë vjet që lutesha për të dhe ai as që u ngjit as edhe një minutë në katin e sipërm.

Kjo më plagosi thellë; pastaj përqafova kryqin e madh në dhomën time dhe vajtova. Papritmas ndalova së qari, sikur lotët të më ishin marrë, dhe pastaj dëgjova Shpëtimtarin të thoshte:

"Mos qaj; Ati Vogt ka dyshime dhe ndihet i frikësuar. Lute për të; ai do të përmirësohet."

Pas kësaj, u ndjeva e gëzuar dhe pastaj shkova në kishë në orën 13:00, lutesha me Rozarin për Atë Vogt dhe qëndrova për devocionet.

Në orën 17:00, Marga F. dhe burri i saj ishin me mua. Erich na u bashkua më vonë.

Burri im dhe unë u lutëm së bashku me Ruzaren e Dhimbshme.

Në orën 7:00 të mbrëmjes, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën Rochus në Mingolsheim dhe mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. E pyeta Shpëtimtarin nëse mund të llogarisja në një dhurim për dhomën tonë të lutjes.

Shpëtimtari: "Zoti Müller do t'ju ndihmojë pak."

Më pas, gjatë bisedës sonë të brendshme, Shpëtimtari tha:

"Të dua shumë."

U ktheva në shtëpi e lumtur, por së shpejti i Ligu u hodh mbi burrin tim.

Ai ishte sërish i pushtuar. Unë menjëherë u luta me Litani të Gjakut të Çmuar, Litani të Zemrës së Shenjtë, Litani të Zonjës së Loretos dhe me lutje të tjera. Pas kësaj, u rikthye paqja.

13 janar 1992 – e hëna

Ashtu si çdo mëngjes, bashkëshorti im dhe unë lutëm një dekadë të Rozarisë gjatë udhëtimit për në Heidelberg, Engjëllin, Magnifikatin, Salve Regina, dy lutje për Frymën e Shenjtë, Litani të Virgjëreshës së Bekuar Mari, Lutjen e Fatimës, Lutjen për Shën Mihailin Arkëngjëll, Lutjen për Engjëllin Ruajtës, Lutjen për Zemrën e Shenjtë të Jezusit, Sanctus, Gloria dhe Cor Jesu Sacratissimum. Pastaj e çova burrin tim në Bauhaus dhe vazhdova të lutesha. Në punë, vazhdoj të lutem derisa të mbërrijnë pacientët. Rreth orës 10:00 të mëngjesit, shkoj në dhomën e mjekëve për të regjistruar pacientët. Ndërsa të tjerët bëjnë një pushim për cigare, unë vazhdoj të lutem në dhomën e mjekëve, spërkas ujë të bekuar për shpirtrat në purgator dhe bekoj pacientët, mjekët, infermierët dhe stafin tjetër me Shenjën e Kryqit.

Pastaj komunikoj shpirtërisht me Shpëtimtarin.

Sot isha në dhomën e mjekëve rreth orës 10:10. Kontrollova edhe një herë për të parë nëse Shpëtimtari do të më konfirmonte përsëri atë që më kishte thënë më 10 janar 1992, sepse Ati Vogt, përfundimisht, dëshironte më shumë priftërinj. E pyeta Shpëtimtarin nëse e kisha shkruar saktë.

Shpëtimtari: "A më dëgjon, bija ime?"

Unë: "Po, Zot."

Shpëtimtari: "Nëse ai do të kishte më shumë priftërinj, a do të vazhdonte ai të shpërndante Komunionin në dorë?"

Këto ishin të njëjtat fjalë si tre ditë më parë.

Shpëtimtari: "Mund t'i thuash atij. Nuk ke pse të frikësohesh; unë do të jem me ty." E pyeta Shpëtimtarin se çfarë do të ndodhte nëse më ekskomunikonin për shkak të kësaj.

Shpëtimtari: "Më do?" Unë

thashë: "Po."

Shpëtimtari: "Qëndro besnike ndaj meje."

Pyeta përsëri: "Kjo do të thotë që do të më ekskomunojnë."

Shpëtimtari: "Do të ekskomunohesh."

Pyeta përsëri, sepse mendoja se askush nuk ekskomunikohet më sot.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të përjashtoheni." Unë:

"Kjo do të jetë shumë e dhimbshme."

Shpëtimtari: "Por ti nuk do të ekskomunikohen nga unë. Unë do të jem me ty." E pyeta Shpëtimtarin nëse arsyeja e ekskomunikimit ishte laikët dhe komuniteti në dorë.

Shpëtimtari: "Po, për shkak të laikëve dhe marrjes së Komunionit në dorë; kjo do të jetë arsyeja. E ke hamendësuar saktë."

E pyeta Shpëtimtarin nëse e kisha shkruar saktë dhe nëse duhej të shkoja tek Ati Vogt.

Shpëtimtari: "E ke shkruar saktë. Bëj si të them unë. Shko tek ai."

Para bisedës sime me Shpëtimtarin sot, i thashë atij se do të besoja çdo gjë që do të më thoshte. U luta: "Do të besoj atë që më thua, por së pari largoji dyshimet e mia, pastro shpirtin tim, largoji njerëzoren time dhe më vesh me hyjnesinë tënde."

Shpëtimtari më tha: 'Unë dua pasuritë e tua.'

Por unë nuk i kuptova saktë këto fjalë dhe thashë: "Por unë të kam dhënë gjithçka. Nuk kam asgjë; gjithçka i përket teje, sepse unë vetë nuk jam asgjë."

E pyeta Shpëtimtarin nëse njerëzit do të vinin tek unë për të lutur nëse do të përjashtohesha nga kisha.

Shpëtimtari: "Po, me të vërtetë shumë."

I thashë Shpëtimtarit: "Faleminderit, Zot i im, për atë që më ke thënë. Unë gjithashtu them PO për këtë, nëse shpirtërat mund të shpëtohen në këtë mënyrë, dhe nëse unë gjithmonë do të jem me ty."

E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte i kënaqur me mënyrën se si e kisha shkruar.

Shpëtimtari: "E di, bija ime."

Më pas, pyeta nëse mund ta ndaja këtë me grupin e lutjes dhe t'i tregoja Atit Dochart për ekskomunikimin.

Shpëtimtari: "Mund të thuash gjithçka. Unë jam Zoti dhe Perëndia yt. Gjithçka që të frymëzoj është e vërteta. Shko në paqe."

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im."

12:10 pasdite Në kapelën e klinikës: Gjatë Engjëllit, ndërsa isha në bashkim me Shpëtimtarin, e pyeta: "Zot, si duhet ta kuptoj që ti dëshiron pasuritë e mia?"

Shpëtimtari tha: "Duhet gjithmonë të pyes përpara një detyre të re. Pasuritë — gjithçka.

Shpirtin tënd, trupin tënd."

E shqyrtova shpirtin tim për të parë në çfarë gjendjeje ishte dhe ndjeva një qetësi, dashuri dhe paqe të veçantë në zemrën time, sikur të mos kishte asnjë njollë në të.

Ndjeva sikur mund të fluturoja.

Atë mbrëmje, në kishë, gjatë Komunionit të Shenjtë, i kërkova Shpëtimtarit nëse mund të ndaja me grupin e lutjes atë që Ai më kishte thënë atë ditë.

Shpëtimtari: "Mundesh; mezi po e pres."

Atë mbrëmje në grupin e lutjes: Së pari u lutëm dhe kënduam, dhe pastaj rrëfeva atë që më kishte thënë Shpëtimtari.

Megjithëse tashmë kisha folur me z. Müller nga Würzburg për një orë të mirë vonë pasdite (z. Müller regjistron gjithçka në kasetë), unë gjithashtu fola për bisedat e mia me Shpëtimtarin në grupin e lutjes atë mbrëmje.

14 janar 1992 – e martë

10:10 në mëngjes në dhomën e mjekut: E pyeta Shpëtimtarin nëse duhej të shkoja te Papa, pasi kisha çështje të rëndësishme përpara, dhe nëse duhej t'i shkruaja Atit të Shenjtë apo do të ishte më mirë të shkoja vetë tek ai.

Shpëtimtari tha: "Shko tek ai, bija ime. Do të jetë mirë për ty të shkosh tek ai. Unë do të të shoqëroj."

Unë: "Nuk kuptoj çfarë nënkupton me 'të të shoqërojë'."

Shpëtimtari: "Do të jem me ty."

Vazhdova të them: "Shpëtimtar, do të jetë e vështirë të flas me të."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ai do të flasë me ty."

Unë thashë: "Faleminderit, Zot i im dhe Perëndi im. Do të përgatitem të shkoj tek ai me shumë lutje."

Shpëtimtari: "Faleminderit, bija ime. Shko në paqe."

12:00 në mesditë në kapelë pas Engjëllit: Pyeta nëse duhej të shkoja tek drejtuesi im shpirtëror, Ati Gebhard Heyder.

Shpëtimtari: "Jo ende. Gjithçka që po bën është e drejtë; vazhdo ashtu si je. Mos shko ende tek Ati Vogt; lutju për të së pari."

Atë mbrëmje në Rot, në kishë: gjatë Komunionit të Shenjtë, Ati Vogt shtypi Ostinë e Shenjtë mbi buzën dhe dhëmbët e mi me një forcë të tillë sa mendova se do të thyheshin. Kjo nuk kishte ndodhur kurrë më parë me Atin Vogt.

Dhimbte dhe unë qaja, sepse atë ditë kisha lutur shumë për të.

15 janar 1992 – e mërkurë

10:10 paradite, në ordinancën e mjekut: E pyeta përsëri Shpëtimtarin për At Vogt, sepse ai nuk më kishte dhënë si duhet Komunionin e Shenjtë dje.

Shpëtimtari: "Shpirti i papastër nuk i dha kohë; e nxitoi që të jepte Komunionin e Shenjtë shpejt."

Ndërsa unë gjithashtu lutem për zonjën Vennebusch, ndihmësen e komunionit, e pyeta

Shpëtimtarin nëse zonja Vennebusch nuk ndjente se ky mënyrë i shpërndarjes së Komunionit të Shenjtë nuk ishte i drejtë.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të gjithë e dinë që nuk është e drejtë."

Unë: "Por Zot, nëse e di që shpërndarja e Komunionit të Shenjtë nuk është e drejtë, atëherë nuk do ta bëj."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ata kanë frikë nga Satani."

Nuk e kuptova plotësisht këtë dhe desha që Shpëtimtari ta shpjegonte më qartë për mua.

Shpëtimtari: "Nëse do të kishe respekt për Zotin, nuk do të shpërndaje Komunionin e Shenjtë."

Unë e pyeta Shpëtimtarin se çfarë do të thoshte kur një prift detyron besimtarët të marrin Komunionin në dorë.

Shpëtimtari: "Ai nuk po bën veprat e Zotit."

Pastaj e pyeta se çfarë ndodh kur një prift i detyron të besimtarët të ngrihen në këmbë, ndërkohë që ata janë tashmë në gjunjë. Shpëtimtari: "Ai i bindet urdhrave të djallit dhe përpiqet t'i detyrojë të ngrihen në këmbë."

2.30 pasdite, dhoma e rrezeve X: Unë u luta dhe mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore.

Pyeta se çfarë do të thoshte nëse do ta merrja Komunionin e Shenjtë nga një laik.

Shpëtimtari: "Nëse e merr, i bën djallit një nder."

E çfarë nëse mbetem ulur dhe nuk e marr Komunionin sepse laikja po shpërndan Komunionin e Shenjtë në anën ku jam ulur?

Shpëtimtari: "Atëherë je frikacak dhe po i bën një nder djallit."

Vazhdova të them: "Atëherë mund të shkoj te Komunia e Shenjtë, dhe kur laikja të vijë tek unë, mund të përkulem para Shpëtimtarit, por të mos e marr Komunionin e Shenjtë; në vend të kësaj, mund ta marr atë shpirtërisht dhe të kthehem në vendin tim."

Shpëtimtari: "Po, mund ta bësh këtë."

Pastaj shtova se ipeshkvijtë kishin autorizuar laikët të shpërndanin Komunionin e Shenjtë. Shpëtimtari: "Ata mbajnë përgjegjësinë më të madhe."

E pyeta Shpëtimtarin nëse, nëse ua thoja këtë të besimtarëve, do të mbetesh vetëm.

Shpëtimtari: "Vetëm para njerëzve, por ti nuk je vetëm. Bijë e ime, unë jam me ty." Pasdite, mëkatoi. U pendova për këtë. Në mbrëmje, shkova në Kapelën e Shën Roch në Mingolsheim.

Para Meshës së Shenjtë, u luta në gjashtë Stacionet e Kryqit.

Edhe pse kisha shkuar në rrëfim vetëm katër ditë më parë, ndjeva të tërhequr të shkoja përsëri. Pas rrëfimit, i falënderova Zotit; isha i lumtur dhe thashë se nuk ka asgjë më të bukur se kur shpirti është i pastër. Më pas, ofrova Komunionin e Shenjtë për Atin e Shenjtë, i cili po vuan kaq shumë.

16 janar 1992 – E enjtë

10:10 – Vizitë te mjeku: Prej disa ditësh po lutesha veçanërisht për At Vogt, ashtu si më kishte rekomanduar Shpëtimtari.

Ndërsa po lutesha dhe në bashkim me Shpëtimtarin, e pyeta se kur duhej të shkoja tek Ati Vogt.

Shpëtimtari: "Dëgjo, bija ime, shko tek ai sot. Ai do të të pranojë." E pyeta: "Zot, por çfarë duhet t'i them atij?"

Shpëtimtari: "Ti gjithmonë shqetësohesh për atë që do të thuash. Unë do të flas për ty."

Pyeta nëse duhej ta merrja ditarin me vete. Shpëtimtari:

"Mund ta marrësh me vete."

Pas kësaj pati një heshtje; për një kohë nuk dëgjova Shpëtimtarin.

Atëherë Shpëtimtari tha: "Ti duhet gjithmonë të ruash heshtjen; i Ligu është në pritë, sepse edhe ai dëshiron të ndërhyjë dhe të të flasë."

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im, për këto fjalë që më ke thënë. Thjesht duhet t'i çmoj, si një perlë kaq të bukur që kujdesesh për të, që të mos e humbasë."

Shpëtimtari: "E ke shprehur bukur."

E pyeta Shpëtimtarin: "Zot, a ka ndonjë shenjë të veçantë kur ndërhyt fryma e papastër?"

Shpëtimtari: "Ai menjëherë sjell me vete dyshimin."

Unë: "O Jezu i dashur, tani ndiej një qetësi, paqe dhe ngrohtësi kaq të mrekullueshme. Nuk kam asnjë dyshim."

Shpëtimtari: "Dhe në këtë gjendje unë jam gjithmonë me ty, bija ime." "Besoj se shpirti im tani duhet të jetë i bukur dhe i pastër."

U thirra në dhomën e rëntgenit. Zoti Pfleiderer, një inxhinier nga Müller & Co., donte të fliste me mua për pajisjet. Folëm shumë pak për makinën e rëntgenit, por shumë për Zotin. Sepse zoti Pfleiderer është një skeptik i madh dhe flet tmerrësisht kundër Papës. Shpëtimtari më dha fjalët e duhura, dhe ai u largua i kënaqur.

12:00 pas Engjëllit: Pas lutjes, i kërkova Shpëtimtarit shenja të tjera për të njohur frymën e papastër.

Gjithashtu i thashë se kisha frikë të shkoja tek Ati Vogt.

Shpëtimtari: "E sheh, bija ime, atë frikë – por ti nuk frikësohesh." Unë

thashë: "Jo vërtet."

Shpëtimtari: "Është kështu. Fryma e papastër ngjall frikë."

Unë përsërita: "Pra, frika është shenja e dytë pas dyshimit?" Shpëtimtari: "Po, pastaj shqetësimi."

Shpëtimtari: "Njerëzit në këtë gjendje ndonjëherë nuk mund të kontrollojnë veten." Unë: "Atëherë nuk mund t'u afroresh njerëzve në këtë gjendje."

Shpëtimtari: "Jo shumë—gjithçka me përlësi."

Pasdite, telefonova Reverend Vogt dhe e pyeta nëse kishte kohë që të flisja me të. Në fillim tha jo. Megjithatë, kur i thashë se doja vetëm të flisja shkurtimisht për t'i treguar atë që Shpëtimtari më kishte thënë në emër të tij,

Pastaj ai tha se mund të vij në orën 17:30.

Në rrugën për në shtëpi, lutesha me Rozarin e Dhimbjeve për At Vogt; pastaj, në shtëpi, recitova Eksorçizmin, lutje për Virgjëreshën Mari dhe Stacionet e 7-ta, 8-ta, 9-ta, 10-ta dhe 11-ta të Kryqit.

Unë gjithashtu u luta në heshtje për At Vogt. Pastaj hyra në kishë dhe, duke qëndruar para skenës së lindjes së Jezusit, u luta përsëri për At Vogt.

Arrita në shtëpinë e At Vogt në orën 17:30 pikë.

Ai më përshëndeti ngrohtësisht. Ndjeva një ndjenjë paqeje dhe dashurie për At Vogt brenda vetes.

E dija që nuk isha vetëm, sepse Shpëtimtari më kishte thënë se do të ishte me mua, dhe unë e besoj këtë.

Kur i tregova priftit për këto gjëra, ai tha se po thosha vetëm atë që më vinte. Pra, Zoti flet përmes meje për çfarëdo që më pëlqen.

Prifti: "Dhe të them, do të shpërthesh tani. Ke njohuri psikologjike dhe teologjike dhe e ke shpikur vetë gjithë këtë, si të të pëlqejë."

Unë thashë: "Por unë nuk di asgjë për teologjinë." Prifti: "Po, di."

Mendoja për faktin që nuk kisha pasur asnjë mësim katolik.

Pyeta Reverendin: "Çfarë, nga ajo që ju kam thënë deri tani, është e gabuar ose jo e saktë?"

Ai nuk u përgjigj.

Përmenda që ai kishte qenë në shtëpinë tonë më 12 dhjetor, kur vjehrra ime po na vizitonte, dhe i thashë se kisha qarë hidhur sepse ai as nuk kishte ardhur për një minutë lart ku banoj unë. I thashë atij se kisha përqafuar kryqin e Jezusit me gjithë zemër ndërsa qaja, dhe se i kisha kërkuar Shpëtimtarit pse prifti nuk kishte ardhur tek unë, ndërkohë që kisha lutur kaq shumë për të. Papritmas ndala së qari, dhe Shpëtimtari më tha: 'Mos qaj, bija ime; ai ka dyshime dhe respekt. Lutu për të.'

Edhe kur i tregova priftit të famullisë për këtë ngjarje, ai mbeti i heshtur. Më vonë ai tha: "Nuk mund t'ia kenë shpikur të gjitha – luftën, për shembull."

I thashë atij se ai me siguri nuk do të ecte Rugën e Kryqit që Jezusi dëshiron që unë të eci, dhe se unë tashmë e kisha lënë të kuptohej këtë në grupin e lutjes.

Vazhdova duke thënë se, meqë ai nuk kishte kohë për mua, nuk kisha nevojë ta përmendja tani; ndoshta një tjetër herë, si të dojë Zoti.

Kërkova një bekim. U përula në gjuhë në dyshe me. Ai më bekoj.

Kalova rreth 25 minuta me të, megjithëse kisha planifikuar të flisja vetëm për dy minuta. Më pas hyra në kishë. Ofrova Komunionin e Shenjtë për Atin e Nderuar dhe lutesha për të Misteret Gëzimore të Rruzares.

Në fillim të Meshës, dëgjova një zë: 'A i beson atij?' Mendova për

priftin dhe iu përgjigja menjëherë: 'Jo.'

Gjatë bashkimit tim me Shpëtimtarin, e pyeta: "Shpëtimtar, më thuaj nëse prifti ka të drejtë; ndoshta unë kam gabuar."

Shpëtimtari: "Ti tashmë i ke dhënë përgjigje kësaj kur the se nuk i beson."

Unë: "Por, o Shpëtimtar, kjo nuk më mjafton."

Shpëtimtari tani foli pak më me forcë – zakonisht flet butë – "Ti ke thënë gjithçka saktë, bija ime."

"Por vikari më tha se kisha thënë të gjitha ato me dëshirën time," i thashë Shpëtimtarit.

Shpëtimtari: "Askush nuk mund të bëjë asgjë me dëshirën e tij."

Ndjeva një ndjenjë paqeje brenda vetes, por edhe dhimbje të brendshme, sepse ndjeva që Shpëtimtari ishte ofenduar thellë nga Reverend Vogt. Vazhdova të lutesha për Reverend Vogt në shtëpi. Ishin bërë saktësisht shtatë ditë që kur kisha folur për herë të fundit me Reverend Vogt.

17 janar 1992 – e premte

Ditëlindja ime—por duhej të punoja:

Një pacient, një ushtar i NATO-s, Martin Wolfgang Sp., erdhi për një rreze X. E pyeta se çfarë mendonte për marrëdhëniet midis Gjermanisë dhe Rusisë. Ai tha se ata kishin problemet e tyre. Pastaj e pyeta se çfarë mendonte për urinë në Rusi.

Ai ishte shumë i trazuar dhe ndjeva një shpirt të papastër brenda tij, por nuk e tregoja. Pastaj i tregova ditarin tim, në të cilin shkruhet: "Lutju, lutju, bija ime, një luftë po vjen nga Rusia."

Në atë çast, ai u nervozua edhe më shumë dhe pyeti me forcë, si një gjeneral, se kush e kishte thënë këtë. Unë thashë, 'Jezusi.' Me të njëjtin ton, ai vazhdoi: 'Nuk ka Jezus. Unë jam ateist.' Pastaj më pyeti nëse mund ta provoja që Zoti ekziston.

Unë i përgjigjesha, "Por ti je gjallë, apo jo?" Ai tha, "Kush thotë që jam gjallë?", por vazhdoi me të njëjtin ton të ashpër.

I thashë: 'E di çfarë? Të kam thënë këtë që të mos mund të thuash para gjyqimit të Zotit se nuk dije asgjë.'

Ai tha: 'Kush thotë që ekziston diçka si gjykimi i Zotit? Nuk ka Zot! Kush të tha këtë?' E pyeta: 'E çfarë nëse Zoti të thërret brenda një ore?'

Atëherë ndalova së foluri me të dhe i kërkova të priste jashtë për rrezen X, sepse pashë që nuk kishte kuptim të flisja më me të.

Në thellësi ndjeva sikur një ushtri e tërë djajsh ishte me të. Kur ai u largua, spërkatja ujë të shenjtë kudo.

Rreth një ore e gjysmë më vonë në dhomën e mjekëve, rreth orës 10:10 të mëngjesit: Unë u luta dhe kërkova si dëshirë për ditëlindje që ky pacient, ushtari i NATO-s, të konvertohej. Ndërsa ndjeva se një demon ishte me këtë njeri, i kërkova Shpëtimtarit se cili ishte ai.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mendo për këtë: kushdo që mohon Perëndinë është demoni Lucifer. Kjo shpirt është i vdekur. Nuk mund t'ua plotësoj këtë dëshirë."

Pastaj thashë se kisha një dëshirë të dytë:

"Dëshiroj që gjithmonë të jem besnike ndaj teje, të qëndroj e palëkundur, të të dua gjithnjë e më shumë, të përmbush dëshirat e tua, të them 'PO' për ty deri në frymën time të fundit, dhe që ti të jesh gjithmonë me mua."

Shpëtimtari: "E konfirmoj këtë."

Meqë nuk e kuptova këtë, Shpëtimtari vazhdoi:

"Do ta plotësoj këtë dëshirë."

Unë thashë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im. Kjo ishte dhurata më e bukur që kam marrë ndonjëherë."

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime. Besoje." Unë: "Të

falënderoj për këtë buqetë me trëndafila të kuq.

Atë mbrëmje në kishë, e veshur me të kuqe: motra, një murgeshë, po shpërndante Komunionin e Shenjtë. Më parë kisha lutur që të mos e merrja Komunionin e Shenjtë nga një laik. Kur erdhi radha ime, motra kaloi pranë meje. Ndjeva sikur shpirti im po copëtohej. Zemra më ishte mbushur me një shqetësim të madh. Pastaj erdhi prifti dhe unë mora Komunionin e Shenjtë Komunionin nga ai.

Gjatë Komunionit, ndërsa u bashkoja me Shpëtimtarin, e pyeta se për çfarë kishte qenë ajo ndjenjë kaq e fortë shqetësimi.

Shpëtimtari: "Ishte Satani; ai donte të shkatërronte shpirtin tënd, por nuk mundi, sepse unë jam me ty."

Kur mbërrita në shtëpi, pata një vizitor të papritur dhe u gëzova shumë. Më dhanë edhe një tufë të madhe me trëndafila të kuq, që më kujtuan Shpëtimtarin dhe bisedën e mëngjesit.

18 janar 1992 – e shtunë

Mesha e hershme në Waghäusel: Pashë Atë Aemilian dhe një prift tjetër që qëndronin në errësirë. Ai pati një problem gjatë Konsagratimit. Pas Konsagratimit, u bë përsëri më e ndritshme dhe mund të shihja vetëm një prift. Pastaj hapa sytë dhe pashë që Ati Aemilian nuk kishte flokë. Mbylla sytë përsëri dhe pashë Jezusin në vend të Atit Aemilian, megjithatë në një errësirë të caktuar; megjithatë mund të njihje që ishte Jezusi. Jezusi kishte flokë deri në supe.

Në shtëpi, pasi e rishikova situatën, e pyeta Shpëtimtarin nëse ajo që kisha parë ishte e vërtetë.

Shpëtimtari: "Po, ti e pe Jezusin që vuante."

19 janar 1992 – e dielë

Përshëndetje. Meshë në të kuqe

Rrogozitë dhe devocionet në Rot.

Burri im nuk më besoi kur i thashë se do të ekskomunikohesha. Ai mendoi se kjo nuk ndodh më këto ditë. Ai tha se sot njerëzit pezullon.

Kështu e pyeta Shpëtimtarin:

Shpëtimtari: "Dhimbja mbetet e njëjtë, qoftë pezullim apo ekskomunikim." Unë lutesha pesë Krushma për priftërinjtë dhe Atiët.

Po vuaja nga një torturë, kështu që i kërkova

Shpëtimtarit. Shpëtimtari: "Atje kishte shumë shpirtëra të papastër."

Unë: "Atëherë duhet të kem frikë."

Shpëtimtari: "Unë e kam hequr atë frikë nga ty."

20 janar 1992 — e hëna

Spital—dhoma e mjekut: Vëllai Alois më kishte thënë që të mos flisja shumë për atë që po përjetoja me Shpëtimtarin. Kështu që e pyeta Shpëtimtarin.

Ai tha: "Thuaj gjithçka që unë të vë në zemër. — Koha e kërkon." Ai

vazhdoi: "Nuk duhet t'u dëgjohet njerëzve që kanë frikë."

Pyeta për Atin Dochart.

Shpëtimtari: "Mund t'ia thuash edhe atij. Nuk do të jetë ndryshe për ty nga sa ishte me Atin Vogt."

Isha i shqetësuar nëse priftërinjtë do të bënin vërtet diçka nëse u përcillja një mesazh.

Shpëtimtari: "Nëse priftërinjtë do të bëjnë diçka apo jo pasi t'u kesh folur, lëre këtë për mua.

Përndryshe, nuk do të përmbushësh as një të tretën e asaj që unë të frymëzoj."

Unë thashë: "Jepi Waghäuselit stolat e komunionit."

Shpëtimtari: "Nëse u jap atyre stolat e komunionit, të besimit do të marrin përsëri Komunionin në duart e tyre."

Grupi i lutjes së mbrëmjes: Ishin shumë njerëz atje. U bë rrëfimi i mëkateve dhe u adhuroi

Shpëtimtari. Pas grupit të lutjes, burri im më nervozoi shumë. Ai nuk beson se Shpëtimtari më flet.

Pastaj Ati Dochart i konfirmoi burrit tim se edhe marrja e Komunionit në dorë është e saktë.

21 janar 1992, e martë

Mbrëmjen e mëparshme kisha qenë në kishë në Rot. Ndërsa u përula te barriera e komunionit, zoti Anton, një shërbëtor i komunionit, erdhi pranë meje dhe po më jepte Ostinë e Shenjtë. Unë u përula para Shpëtimtarit, por nuk e prita Ostinë e Shenjtë dhe u ktheva në vendin tim. E prita Komunionin në mënyrë shpirtërore, dhe Shpëtimtari erdhi tek unë; mora hiri shumë të veçantë gjatë kësaj unioni shpirtëror.

Në mesditë, në kapelën e klinikës, e pyeta Shpëtimtarin nëse kisha vepruar siç duhet ditën e mëparshme.

Shpëtimtari: "Po, është e drejtë – në mënyrë të përkryer."

Në mbrëmje, në Rot, në kishë: përsëri, Drita e Përjetshme nuk po digjej para Meshës së Shenjtë.

Kur e pashë këtë, dola menjëherë jashtë, pashë një shërbëtor altari dhe i thashë t'i raportonte priftit.

Meqë pas pak nuk erdhi askush, unë vazhdova të lutesha pa ndërprerje me Sanctus në vend të

Ruzares. Pastaj thirra Engjëllin tim Ruajtës, Kryeengjëjt e Shenjtë Mikael, Rafael dhe Gabriel,

Virgjërëshën e Bekuar Mari dhe Shën Jozefin, duke i kërkuar atyre të sillnin priftin për të ndezur Dritën e Përjetshme.

Prifti mbërriti, shkoi te pishat dhe u kthye përsëri jashtë pa ndezur Dritën e Përjetshme. Unë vazhdova të lutesha me Sanctus për kohëzgjatjen e një dekadë të plotë të Rozarisë. Dhe pastaj gruaja e sakristanit erdhi dhe ndezi Dritën e Përjetshme. Duhet të përmend se ndjej një shqetësim të brendshëm kur Drita e Përjetshme nuk ndizet.

22 janar 1992 – e mërkurë

Herët në mëngjes, burri më tha se kisha qenë në ankth gjatë natës; kisha rënkuar me zë të lartë.

10:10 paradite, në ordinancën e mjekut: E pyeta Shpëtimtarin nëse shpirtërat e papastërtisë kishin qenë me mua gjatë natës. Shpëtimtari: "Po, bija ime, ishin disa. Ata duan të shkatërrojnë shpirtin tënd, por nuk mundin, sepse unë jam me ty."

E përsërita këtë për të kontrolluar nëse e kisha shkruar saktë.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është."

12:30 pasdite në kapelë: Pas lutjes, Shpëtimtari më tha:

"Është vullneti i Zotit që ti të dëshmosh."

Meqë Ati Dochart më kishte thënë njëherë se ajo që Shpëtimtari më thotë është vetëm për mua, unë prandaj pyeta përsëri.

Shpëtimtari: "Është për ty, për priftërinjtë dhe për të gjithë njerëzit."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin se cilat janë shenjat e tjera kur shpirti i papastër vepron.

Shpëtimtari: "Konfuzion, mungesë besimi dhe mungesë dashurie për Zotin."

Para disa ditësh, Shpëtimtari më kishte thënë tashmë se shpirti i papastër sjell me vete dyshim, shqetësim dhe frikë.

Nga ora 16:30 deri në 18:00 isha në Manastirin Neuburg. I besova ditarin tim Atë Swidbertit. Ai është shumë i mirë. Shkova të rrëfhem me të dhe ai kreu eksorçizmin mbi mua. Kur dola nga manastiri, një burrë më po priste, i cili donte të më çonte përsëri në qytet. E pyeta nëse kishte recituar tashmë Psaltin sot. Ai u përgjigj me gëzim: "Po." Pastaj e pyeta nëse kishte recituar edhe lutjen "Frymëzo në mua, Frymë e Shenjtë". Ai tha: "Po."

E mora me makinën time. Sapo hyri, e kuptova menjëherë që shpirti i papastër ishte me të. Me shaka i thashë: 'E kupton që ke shpirtin e papastër, apo jo?'

Ai tha: "Po, kam plot. — Dhe si e quan këtë?" I thashë se do ta pyesja Shpëtimtarin.

Ky njeri vazhdimisht nuhaste në mënyrë të çuditshme gjatë gjithë udhëtimit. Në mbrëmje shkova në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim për Meshën e Madhe.

Pas Komunionit të Shenjtë, ndjeva një ndjenjë qetësie dhe ngrohtësie brenda vetes, si dhe paqe. E pyeta Shpëtimtarin për burrin që kisha çuar me makinë. Për një kohë, nuk dëgjova asgjë. Pastaj dëgjova: 'Unë shenjtëroj shpirtin tënd.'

Duke qenë se tashmë po luftoja me frymën e papastër për disa ditë, i thashë Shpëtimtarit: "Shpirti im duhet të duket si një pulë e shpuër." Qesha ndërsa e thosha.

U ktheva në shtëpi dhe aty më priste tashmë një burrë – një anëtar i familjes sime që aktualisht po kalon një divorc, por që ka shkuar në kishë vetëm disa herë në tërë jetën e tij. Ai vazhdimisht kafshonte thonjtë dhe ishte shumë i trazuar. Ai gjen faj në gjithçka, përveç tek vetja e tij. Kur e pashë këtë, shkova në një dhomë tjetër dhe u luta me eksorçizëm për të dhe për burrin tim.

23 janar 1992 – e enjtë

I kërkova Shpëtimtarit edhe një herë për burrin që kisha çuar me makinë, duke pyetur se cilët demonë ishin, sepse i ndjeja tek ai.

Shpëtimtari: "Kryesori është Luciferi. Ishin disa. Kryesori vuan më shumë. Kur ata janë pranë teje, gjithmonë ka disa prej tyre."

Pyeta Shpëtimtarin nëse po luftoja tashmë me Luciferin. Shpëtimtari: "Po, bija ime, e ke luftuar atë shumë herë më parë." Por unë thashë se nuk mundja kurrësi ta luftoja atë.

Shpëtimtari: "Prandaj po të them, unë jam gjithmonë me ty."

Luciferi mund të jetë kudo; ai është i lirë dhe mund të tundojë këdo.

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin pse Pastor Vogt nuk e kishte ndezur Dritën e Përjetshme të martën, edhe pse ai ishte në kishë, ndërsa zonja Messner mbërriti më vonë dhe e ndezi Dritën e Përjetshme.

Shpëtimtari: "Ti e sheh; je gjallë."

Nuk e kuptova mirë këtë, kështu që pyeta. Shpëtimtari: "Shumë prej tyre tashmë janë të vdekur. Ata nuk jetojnë më dhe nuk mund të shohin më."

Pas kësaj, pyeta për televizionin.

Shpëtimtari: "Kushdo që e shikon është idhujtar."

Pyeta nëse duhej ta thyeja. Shpëtimtari më lejoi.

Kur mbërrita në shtëpi, gjëja e parë që bëra ishte ta zbresja televizorin poshtë shkallëve dhe ta thyeja, në mënyrë që askush të mos mund ta shikonte më. Nuk doja ta shisja, edhe pse ishte vetëm dy vjeç, sepse nuk doja që askush tjetër të devijonte prej tij.

Evening: PËRSHËNDETJE. Mass in Red:

Pyeta Shpëtimtarin për televizorin.

Shpëtimtari: "Ke bërë gjënë e duhur. Është një hap më pranë meje."

Më pas, e pyeta Shpëtimtarin për patën. E pyeta se çfarë do të bënte ai

nëse Ai do të ishte në vendin tim. Nëse Ai do të preferonte të merrte Komunionin e Shenjtë me një paten apo pa të.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të më kishte rëndësi. Gjithmonë do t'u këshilloja priftërinjve të përdornin patenën." E pyeta nëse mund t'ia thoja këtë At Vogt.

Shpëtimtari: "Po, mund t'i thuash gjithçka me dashuri."

Burri për të cilin kisha bërë eksorcizmin dje më vizitoi sot në klinikë dhe më tha se nuk kishte mundur të flinte gjithë natën dhe ishte i lagur nga djersa. I kam thënë herë pas here se duhet të lutet dhe të shkojë në rrëfim, por ai nuk e bën.

24 janar 1992 – e premte

Përshëndetje. Meshë në të kuqe.

Një çift i ri që jeton bashkë pa u martuar më ka telefonuar disa herë tashmë dhe më ka ftuar të shoh një film për një vend me shfaqje në Zvicër, pranë St. Gallen. Ata gjithashtu më kanë ngulur këmbë që të shkoj atje.

Shpëtimtari më kishte thënë tashmë: "Nuk ke nevojë ta shikosh filmin."

25 janar 1992 – e shtunë

Mëshira e Shenjtë në orën 7:15 të mëngjesit në Waghäusel:

Pashë priftin që qëndronte në errësirë përsëri para Konsagratimit. Ishte Ati Werner Egon. Pas Konsagratimit, ishte pak më e ndritshme. U luta për të. Isha në stolën e parë. Megjithatë, Ati Werner Egon nuk mund të më shikonte në sy, ndryshe nga priftërinjtë e tjerë. U befasova shumë që ai nuk tha ndërhyrjet.

Në orën 12:15 pasdite në shtëpi, pas Engjëllit, mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. E pyeta Shpëtimtarin pse Ati Werner Egon nuk kishte lutur ndërhyrjet.

Shpëtimtari: "Ai nuk mundi."

Unë thashë: "Nuk e kuptoj këtë; a nuk mund ta shpjegosh më qartë për mua?"

Shpëtimtari: "Satanai nuk e la të fliste."

Ky është tani prifti i katërt që kam parë në errësirë.

Edhe pse nuk kisha aspak ndërmend të shkoja sot në Waghäusel, për të mos parë këtë.

Do të kisha preferuar të shkoja në Kapelën Rochus në Mingolsheim. Por djali im e kishte parkuar makinën në një mënyrë që unë nuk mund të dilja. Si pasojë, u vonova dhe nuk do të arrija në Mingolsheim deri në orën 7:00 të mëngjesit, kur fillon mesha.

Duhet të jetë vullneti i Zotit që të shkoj në Waghäusel.

17:15: Qava me hidhërim dhe mendova për kë po e shkruaja këtë ditar, dhe nëse dikush do ta lexonte fare. E pyeta Shpëtimtarin nëse duhej ta shkruaja apo jo.

Shpëtimtari: "Duhet të shkruash, bija ime; do t'i ndihmojë dikë."

Pyeta në emër të Marionit në W. nëse ishte në rregull që ajo ta shtypte ditarin. Shpëtimtari: "Po, i kam dhënë asaj gjithashtu hirin për ta bërë këtë."

26 janar 1992 – e dielë

Ati Vogt ishte i sëmurë të dielën dhe nuk mundi të kremtonte Meshën.

U zgjova në orën 5:00 të mëngjesit, lutesha me Ruzaren dhe me lutje të tjera.

Ndizja qirin për shpirtrat e varfër dhe për priftërinjtë dhe anëtarët e urdhrave fetarë që janë ende në Purgator, dhe spërkatja ujë të shenjtë për ta. Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin. E pyeta Shpëtimtarin për zonjushën Bennebusch, pasi ajo sot po udhëheq shërbesën e Fjalës, nëse kjo është e drejtë apo e gabuar.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kjo është herësi e plotë."

I thashë Shpëtimtarit se prifti, gjithsesi, e kishte miratuar. Shpëtimtari:

'Ai duhet të përgjigjet për këtë.'

Unë: "A mund ta them këtë në grupin e lutjes?" Po mendoja për zonjën Hambsch, e cila kishte thënë se nuk duhet të flasësh keq për priftërinjtë.

Shpëtimtari: "Mos i dëgjoni njerëzit nëse kjo bie në kundërshtim me atë që ju mësoj unë.

Pyeta pse laikët bëjnë gjëra të tilla, duke iu referuar shpërndarjes së Komunionit.

Shpëtimtari: 'Nuk kanë respekt për mua; nuk i kushtojnë vëmendje zërit tim. Njerëzit janë të përfshirë në faj.'

Unë: "Pse njerëzit?"

Shpëtimtari: "Sepse ata nuk luten mjaftueshëm për ta (për laikët)."

Unë: "Por shumë njerëz janë të kënaqur me këtë, si për shembull vjehrra ime?"

Shpëtimtari: "Ata janë të verbër."

(Nuk doja të shkruaja 'të verbër', por Shpëtimtari më tha: 'Shkruaje.') Pastaj

Shpëtimtari vazhdoi: 'Zemrat e ngurtësuara janë të vështira për t'u udhëhequr.'

Unë: 'Shpëtimtari im, ç'të bëj unë, vallë?'

Shpëtimtari: "Lutuni për këto çështje."

Unë: "Shpëtimtari im, por atëherë ti do të njollosesh dhe do të turpërohesh kaq shumë." Shpëtimtari: "Po, jam prej kohësh."

Unë: "Pse e lejon këtë?"

Shpëtimtari: "Sepse unë ende i dua njerëzit." Unë:

"Mund të më thuash diçka tjetër për këtë?"

Shpëtimtari: "Unë jam ende Jezusi që vuaj."

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Madhe në Kapelën e Shën Rochit.

Sot filluam të shkruajmë ditarin.

27 janar 1992 – e hëna

E pyeta Shpëtimtarin për shërbesat e Fjalës dhe i thashë se ipeshkvijtë janë në favor të tyre.

Shpëtimtari: "Peshkopët që janë në favor të tyre – nuk duhet t'u dëgjosh në asnjë rrethanë." Shpëtimtari: "Dëgjoje mua, bija ime."

Unë: "Do të besoj gjithmonë se ti je me mua dhe pranë meje."

Shpëtimtari: "Po, besoj, bija ime."

Unë: "Çfarë duhet të di kur diçka po më vjen?"

Shpëtimtari: "Satanai do të të vërë në provë. Do të flasësh gjithashtu me ipeshkvin. Unë do të flas në emër tënd. Qëndro besnike ndaj meje dhe e fortë. Satani do të të akuzojë për shumë të metat. Këto nuk janë të metat e tua. Këto janë të metat e kryera nga Kisha. Do të marrësh shumë kërcënime. Mos i prano këto kërcënime. Qëndro besnike ndaj së vërtetës, sepse në fund e vërteta do të triumfojë. Mos u nxito kaq shumë. Praktiko durimin."

Unë: "Faleminderit për këto fjalë të mira."

Në mbrëmje, në kishën e Rotit u mbajt një Meshë për prehjen e shpirtave. Ati Vogt nuk ndihej mirë.

Ati Vetter kremtoi Meshën e Shenjtë.

Më pas, në orën 20:00 — grupi i lutjes. Ishin shumë njerëz atje. Ati Dochart dëgjoi rrëfimet. Holgeri, i cili shpesh ka recituar Engjëllun me mua në kapelën e punës gjatë drekës, u bashkua me mua në grupin e lutjes për herë të parë sot. Ai ishte këtu me Christoph nga Hirschhorn.

Kam grip dhe jam në leje sëmundjeje.

28 janar 1992 — e martë

Qëndrova në shtrat dhe u luta. Mbrëmë, Fridolini më telefonoi dhe më pyeti nëse mund t'i kërkoja Shpëtimtarit nëse kishte pasur shfaqje mariane në të kaluarën në Luksemburg, ku jeton Claude. I thashë Fridolinit se do të ndjehesha e turpëruar t'i bëja Shpëtimtarit një gjë të tillë dhe se nuk isha e sigurt nëse do ta bëja, pasi më dukej thjesht një kuriozitet dhe nuk më pëlqen kjo. Por sot, pas lutjes dhe ndërsa isha në bashkim me Shpëtimtarin gjatë komunionit shpirtëror, gjithsesi e pyeta.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, është e saktë. Atje pati një shfaqje mariane." E pyeta nëse kishte pasur vetëm një.

Shpëtimtari: "Disa."

Dikush trokiti tre her në zile, por kur shkova të hapja derën, nuk kishte njeri. Vazhdova të lutesha dhe u bashkova përsëri me Shpëtimtarin. Pyeta për At Vetter, i cili po zëvendësonte At Vogt. Ai shpërndau Komunionin e Shenjtë kaq shpejt sa që ai pothuajse më ra përsëri nga goja. I kërkoja Shpëtimtarit nëse ishte faji im.

Shpëtimtari: "Prifti po shpërndan Komunionin e Shenjtë pa respekt."

Në orën 9:25 u shqetësova përsëri. Fridolin trokiti sërish dhe pyeti për shfaqjet në Luksemburg. I thashë atij atë që kishte thënë Shpëtimtari.

Më pas, u bashkova me Shpëtimtarin për herë të tretë dhe pyeta më tej:

"Shpëtimtar, pse prifti shpërndau Komunionin e Shenjtë kaq shpejt? Sigurisht që kishte kohë."

Vazhdova të pyesja nëse ishte për shkak të numrit të madh të njerëzve dhe sepse nuk kishte ndihmës për komunionin.

Shpëtimtari: "Po, kjo është frika nga njeriu. Fryma e papastër së pari përpiket të mbjellë frikën nga njeriu tek prifti."

Unë thashë se Erich mendoi se ishte e bukur mënyra si e bënte Atë Vetter.

Shpëtimtari: "Nuk e shohin të gjithë gjërat njësoj. Ti gjithmonë sheh më shumë se të tjerët."

Kur, ndërsa po merrja Trupin e Shenjtë, ai më varej gjysmë jashtë gojës, isha gati ta shtyja me gisht brenda gojës. Pastaj dëgjova një zë: "Mos e prek me gishtin tënd." Kështu që nuk e bëra këtë, dhe në atë çast të saktë Ostia Më e Shenjtë hyri në gojën time. Sot e pyeta Shpëtimtarin se kush më kishte folur ashtu dje, sepse në momentin që dëgjova zërin, unë ende nuk isha bashkuar me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Ishte engjëlli yt ruajtës. Ai shpesh të flet."

Unë: "Sa mirë është që unë e nderoj engjëllin tim ruajtës dhe i them lutje atij." Dje në mbrëmje në grupin e lutjes:

Ndërsa të tjerët po merrnin Komunionin e Shenjtë sakramentalisht, unë u bashkova me Shpëtimtarin shpirtërisht, pasi unë tashmë kisha marrë Komunionin e Shenjtë në kishën e Rotit. U ndjeva i trazuar dhe u bashkova me Shpëtimtarin vetëm pas disa minutash. E pyeta Shpëtimtarin se çfarë ishte ajo.

Shpëtimtari: "Shpirti i papastërtisë përpiket të depërtojë dhe të marrë vendin tim, por kur unë jam aty, ai ndjen praninë time dhe tërhiqet. Çdo shpirt duhet të jetë i vetëdijshëm se kush është në banesën e tij. Unë hyj vetëm kur banesa është e pastër dhe e lirë."

Më pas, u bashkova aq shumë me Shpëtimtarin sa që nuk doja të ndahesha aspak prej tij, por njerëzit po më prisnin që të vazhdoja të lutesha me ta, edhe pse prifti, Ati Dochart, qëndronte pranë meje.

E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte e drejtë që kisha ndërprerë bashkimimin tim me të. Shpëtimtari: "Të gjithë janë të lirë të bëjnë çfarë të duan; askush nuk mund t'ju ndajë nga unë përveçse me vullnetin tuaj."

Kur hapa sytë dje, të gjithë më shikonin, sepse ndoshta kisha qenë e bashkuar me Shpëtimtarin më gjatë se të tjerët. Oh, sikur të tjerët ta dinin sa e bukur është kjo, edhe ata do të qëndronin të bashkuar me të më gjatë. Më pas, u luta me gjithë grupin e lutjes me lutjen 'Shpirti i Krishtit—më shenjtëro'.

Shpëtimtari më tha përsëri sot se unë jam një gjemb në anën e frymës së papastër, por ende nuk e kuptoj plotësisht këtë. Po e marr në zemër një varg: Luka 21:36 'Qëndroni vigjilentë dhe lutuni në çdo kohë, që të mund të shpëtoni nga gjithçka që po vjen dhe të qëndroni para Birit të Njeriut.'

Në orën 15:00, u luta në shtëpi te Zonja jonë, duke e lutur që të më çojë te Shpëtimtari.

I kërkoja Shpëtimtarit për Clauden nga Luksemburgu, të cilin ende nuk e njoh personalisht, por për të kam lutur shumë tashmë.

Shpëtimtari: "Ai është zgjedhur. Ai do të bëhet prift. Duhet të luteni shumë për të." Unë thashë: "Ai është nën presion të madh."

Shpëtimtari: "Të gjithë ata që janë të zgjedhur i nënshtrohen tundimeve të forta." Unë pyeta pse.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, Satani dëshiron të triumfojë." Unë: "A ka ndonjë shpresë për Claude?"

Shpëtimtari: "Satanai së shpejti do të mposhtet."

Unë: "Atëherë ka shpresë."

Shpëtimtari: "Po, mund të shpresosh."

Unë: "Po, Shpëtimtar, por ai po punon tani për këtë."

Shpëtimtari: "Ai nuk do të kënaqet me këtë punë."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin për studentin e ri në Landershofen, Andreas. Fridolini më kishte këshilluar të lutesha për të.

Shpëtimtari: "Këto janë tundime që ai duhet t'i kalojë." Unë:

"Nga ti, apo nga shpirti i papastër?"

Shpëtimtari: "Nga shpirti i papastër. Sepse shpirti i papastër nuk do asgjë më shumë sesa t'i detyrojë priftërinjtë të marrin Komunionin në dorë."

Pyeta pse.

Shpëtimtari: "Sepse mungon respekti. Satani njeh dobësitë e njerëzve." Unë: "A mund t'i them këtë Fridolinit?"

Shpëtimtari: "Prandaj të kam thënë këtë."

Unë: "Faleminderit, Zot i im dhe Perëndi im, do t'ia them."

Telefonova menjëherë Fridolin dhe i tregova gjithçka. Ai më pas e shkroi të gjitha. Pastaj tha: "Çuditshme. Dje nuk guxova të pyesja nëse mund t'i kërkoje Shpëtimtarit nëse Claude është i zgjedhuri."

Unë doja ta dija, dhe ti e pyete Shpëtimtarin. I thashë atij se për mua kjo ishte një konfirmim që ishte gjëja e duhur për t'u bërë.

29 janar 1992 — e mërkurë

U luta në shtrat. Pas një lutjeje të gjatë, i thashë Shpëtimtarit se jam një i madh mëkatar. Sa më afër i afrohem Shpëtimtarit, aq më shumë ndihem një mëkatar më i madh. Qava dhe në fillim nuk guxoja vërtet t'i kërkoja Shpëtimtarit asgjë. Por pastaj kërkoja në emër të djalit tim nëse ai ende kishte një shans të bëhej prift.

Shpëtimtari: "Më lër mua."

Pastaj pyeta nëse duhej të vazhdoja fare, duke qenë se po refuzoja të shërbeja si ministre e komunionit.

Shpëtimtari: "Bëj, bija ime, atë që të kam thënë të bësh deri tani."

Pyeta nëse duhej të qëndroja në heshtje si Motër Faustina.

Shpëtimtari: "Nuk ke nevojë të qëndrosh në heshtje; koha e kërkon."

Unë: "Nuk e kuptoj që koha e kërkon."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kemi shumë pak kohë."

Kjo përsëri më ishte e paqartë, dhe pyeta nëse ishte diçka si kur shkoj në punë dhe përpiqem të jem më e shpejtë që të mos vonohem.

Shpëtimtari: "Dhe dua që të jesh aty ku kam nevojë për ty." Unë: "Por koha është e përjetshme."

Shpëtimtari: "Për mua."

Unë: "Pra, kemi një sasi të kufizuar kohe." Shpëtimtari:

"Po, bija ime."

Unë: "Kush, pra, mund të shpëtohet ende?"

Shpëtimtari: "Shumë pak. Të gjithë e dinë çfarë po bëjnë."

Unë: "Por ti në kryq thave: 'Ati, u fal atyre, sepse nuk dinë ç'bëjnë.'" Shpëtimtari: "Të gjithë kanë pasur kohë të kuptojnë ç'po bëjnë."

Unë: "Ka kaq shumë neveri dhe mosrespekt. E shoh botën të zhytur në mëkat të madh."

Shpëtimtari: "Dhe unë nuk mund ta ngre më."

Unë: "Zot, ti thua se ke përjetësinë për t'i ndëshkuar ata."

Shpëtimtari: "Oh, bija ime, ajo është mbushur plot me mizori."

Ishte kaq e vështirë për mua saqë nuk mundja më të bëja pyetje apo të flisja me Shpëtimtarin. Duhet ta përpunoj fillimisht këtë.

Unë: "O Zot, a duhet të shkoj fare tek prifti?"

Shpëtimtari: "Mund të shkosh tani?" Unë thashë: "Jo."

Shpëtimtari: "Më lër ta unë."

Isha e bashkuar me Shpëtimtarin për rreth 30 minuta. Megjithatë, nuk mund të shkruaja aq sa do të doja. Nuk është e lehtë; gjithmonë duhet të jesh shumë i përqendruar dhe të ruash qetësinë që të mund të vazhdosh ta dëgjosh Shpëtimtarin.

Sot në mëngjes u lutesha nga ora 6:40 deri në 9:50.

Në orën 11:00 shkova në kishën e Rotit. Pikërisht përpara altarit të Zonjës sonë ndizja dy qirinj. Luta kapelën e Mëshirës Hyjnore për tërë botën. Unë tashmë kisha lutur Rozarin e Dhimbëbëshëm në shtëpi.

Pasdite shkova për një shëtitje në pyll dhe lutesha disa Ruzare për shumë qëllime. Mot i bukur dhe dielli shkëlqente. Pastaj ndalova, këndova Ruzaren e Lourdesit, dhe papritmas aty përsëri kishte shumë zogj, që fishkëllinin dhe këndonin me mua.

Ishte shumë bukur. Duke qenë se gjithsesi po kaloja pranë varrezave, shkova te varri i të ndjerit Atë Köstl dhe u luta atje.

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch në Mingolsheim. Qava gjatë Rozarisë para Meshës së Shenjtë, gjatë vetë Meshës së Shenjtë dhe më pas. Nuk mund të përmbaja lotët; ishte sikur dikush të po qante me mua.

30 janar 1992 — E enjtë

U luta për rreth një ore në shtrat. Pastaj u bashkova me Shpëtimtarin dhe qava përsëri. Kështu e pyeta Shpëtimtarin për dje, kur kisha qarë kaq shumë në Kapelën Rochus.

Shpëtimtari: "Jezu yt qan me ty, për gjendjen e botës." Ishte heshtje dhe një ndjenjë e thellë paqeje. I thashë Shpëtimtarit:

"Ti nuk më flet mjaftueshëm."

Shpëtimtari: "Një Zot që do, flet pak." Unë:

"Por nuk të dëgjoj shumë mirë." Shpëtimtari:

"Por ti e ke kuptuar." Unë: "Po."

Dje isha në gjunjëzim vetëm te bariera e komunionit dhe kështu u luta për njerëzit që marrin Komunionin e Shenjtë në këmbë.

Shpëtimtari: "Sa i përket qëndrimit në këmbë dhe gjunjëzimit gjatë Komunionit të Shenjtë, është çështje e mënyrës se si secili person më nderon mua." Unë: "Kur të besimit qëndrojnë në këmbë, a po të nderojnë ata?"

Shpëtimtari: "Jo. Kjo është krenari."

Unë: "Por priftërinjtë—kur u japin njëri-tjetrit Komunionin e Shenjtë, qëndrojnë në këmbë."

Shpëtimtari: "Një prift është një Krisht i dytë; duhet t'i tregosh nder. Një prift që është në hirin e Zotit nuk do të detyrojë askënd të qëndrojë në këmbë gjatë marrjes së Komunionit të Shenjtë."

Shpëtimtari: "Shpirti i papastër nuk mund të detyrojë askënd; vetëm nëse një person i nënshtrohet vullnetit të tij."

Shpëtimtari: "Thuaj njerëzve të luten çdo ditë: 'Zot, na çliro nga frika e njeriut.' Sepse pothuajse të gjithë kanë rënë pre e saj."

Unë: "Çfarë është e rëndësishme që unë të di për frikën nga njeriu?"

Shpëtimtari: "Frika nga njeriu gjithmonë shkaktohet nga Satani."

Unë: "Por ne jemi fëmijë të Zotit, jo fëmijë të Satanit."

Shpëtimtari: "Prandaj njeriu duhet të ketë frikërespekt ndaj Perëndisë e jo ndaj Satanit."

Shpëtimtari: "Sa pak njerëz luten: 'Zot, na dhuro dhuratën e dallimit të shpirttrave.'"

Unë: "Pra, duhet të kërkosh për gjithçka, atëherë."

Shpëtimtari: "Po, bija ime. Frika nga njeriu është një të keqe e madhe që mund t'i mundojë njerëzit."

Unë: "A mund ta çojë frika nga njerëzit njerëzit në ferr?" Shpëtimtari:
"PO."

Unë: "A do ta besojnë priftërinjtë këtë?"

Shpëtimtari: "Vetëm disa."

Gjatë gjithë kohës ndjeja një ndjenjë ngrohtësie dhe paqeje, një qetësi të veçantë brenda meje. Është një ndjenjë shumë e bukur, dhe ndihesh sikur je i shkëputur nga të gjitha gjërat tokësore. "Të falënderoj, Zot i im. Në momente të tilla, besimi im bëhet veçanërisht i thellë. Në këto çaste bashkimit, nuk kam asnjë grimcë dyshimi, as ndjenjën se diçka mund të mos shkojë mirë me mua. Pse nuk mund të mbetet gjithmonë kështu? Pse këto tundime të pandërprera vazhdojnë të më vijnë?" i thashë Shpëtimtarit

Shpëtimtari: "Do të çlirohesh prej tyre vetëm në

Qie!

Unë: "A nënkupton Parajsën?"

Shpëtimtari: "Po, po, e ke gjetur."

Unë: "Të dua, o Zot dhe Zotëria im, me gjithë zemrën time, me gjithë qenien time." Shpëtimtari: "Edhe unë të dua, bija ime; shko në paqe."

Nga ora 9:00 deri në 11:00 thashë shumë lutje dhe Rozarin e Shpirtit të Shenjtë. Pastaj u bashkova me Shpëtimtarin për rreth 30 minuta. Duhet gjithashtu të përmend se mbrëmë mes 2.00 dhe 3.00 të mëngjesit u lutesha me Rozarin e Dhimbjeve, Rozarin e Plagëve dhe Litani e Gjakut të Çmuar.

Në pasdite, në pyll, u lutesha edhe dy Ruzareve në latinisht dhe lutjeve të tjera. Pas Ruzares së parë, zogjtë kënduan bukur meje edhe një herë, Ave Maria e Lourdesit.

Prej disa ditësh po lutem për Atin Lesch, të cilin e takova në Kapelën e Shën Roçit. Një forcë më tërhoqi të shkoja tek ai dhe të flisja me të. Kur u ktheva nga pylli, shkova te statuja e Zonjës së Bekuar dhe u luta atje, pastaj shkova te Kryqi i Jezusit dhe u luta shkurtimisht. Pastaj u bashkova me Shpëtimtarin. Isha pak e paduruar dhe nuk i kushtova vëmendje të madhe shpirtit tim.

Megjithëse gjeta edhe një ndjenjë qetësie brenda vetes, ndodhi kjo:

I kërkova Shpëtimtarit nëse duhej të shkoja tek Ati Lesch, nëse ishte vullneti i Tij, dhe nëse prifti do të fliste me mua.

Atëherë zëri foli. "Çfarë dëshiron me priftin?"

Thashë me hezitim: "Të shkoj për t'u rrëfyer dhe të flas për atë që më ke thënë gjatë ditëve të fundit."

Zëri: "Nuk ke nevojë të shkosh tek ai. Qëndro në shtëpi sot."

Në fillim u befasova; mendova për këtë dhe përsërita fjalët për vete ("qëndro në shtëpi sot"), dhe pyesja veten se për çfarë bëhej fjalë – me siguri Shpëtimtari donte që unë të isha në kishë sot.

Fillova të kem dyshime dhe bëra shenjë në kryqit. Pastaj u bashkova përsëri me Shpëtimtarin.

Pastaj dëgjova:

"A e njeh zërin tim tani?"

Në mendje i thashë vetes: "Jo plotësisht."

Pastaj dëgjova: "Shko te prifti. Ai do të të flasë."

I thashë Shpëtimtarit: "Duhet të jem i kujdesshëm për të kontrolluar nëse fryma e papastër ka folur me mua, dhe e kam shkruar këtë në ditarin tim."

Shpëtimtari: "Gjithçka ka qenë e saktë deri tani. Po të ishte kështu, do ta kisha vënë re tashmë."

Pas kësaj, shkova ta takoja Atë Lesch, duke u ndjerë i qetësuar. Bisedova me të nga ora 17:30 deri në 18:30. Ai më tha atë që duhej të dija, dhe kjo më ndihmoi shumë. Ati Lesch vjen nga Sarlanda dhe është misionar në Afrikë; aktualisht ndodhet në një pushim shëndetësor në Mingolsheim. Ai më dëgjoi me vëmendje dhe më tha që të vazhdoja të dëgjoja zërin dhe të sigurohesha që të shkruaja gjithçka, sepse Shpëtimtari dëshiron të përsërisë disa gjëra. Së fundi, shkova të rrëfhem tek ai. I thashë se edhe pse janë mëkate të lehta, ato më rëndojnë dhe doja të isha plotësisht e pastër. Pastaj hyra në kapelë, lutesha për katër Stacionet e Kryqit dhe më pas recitova Ruzaren me kongregacionin: Ati Lesch kremtoi Meshën e Shenjtë. Ishte shumë bukur.

31 janar 1992 — E premte

U luta më shumë se një orë në shtrat. Kur mbarova së luturi Ruzaren e Dhimbberës, mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. E pyeta Shpëtimtarin: 'A ishte një demon ai që më foli i pari dje?'

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "Dhe cili ishte?"

Shpëtimtari: "Djali Lucifer. Unë të lejuva të tundoheshe." Shpëtimtari: "Kështu ai mashtron pothuajse të gjithë njerëzit."

Mendoja për dje dhe për zërin e demonit. Në atë zë nuk kishte asnjë butësi, siç ka në zërin e Shpëtimtarit, por përkundrazi ishte një zë komandues, i mprehtë.

Atëherë i thashë Shpëtimtarit: "Por unë po flisja me ty— pse, atëherë, ai mund të më flasë?"

Shpëtimtari: "Unë e kam lejuar; përndryshe ai nuk ka të drejtë ta bëjë këtë."

Duhet gjithmonë të mbetesh vigjilent, sepse, siç ka thënë Shpëtimtari, ai mashtron pothuajse të gjithë njerëzit.

Unë: "Dje bisedova me Atin Lesch për rreth një ore. A pati ndonjë kuptim kjo?" Shpëtimtari: "Po, pati kuptim—një kuptim të madh për të."

Në këtë moment kam dhimbje në dorën e djathtë dhe në këmbën e djathtë, në vendet ku Shpëtimtari u shpua me gozhdë. Kjo ka ndodhur mjaft shpesh, ndonjëherë më pak, ndonjëherë më shumë.

Ndonjëherë mund të bërtisja nga dhimbja.

E pyeta Shpëtimtarin se çfarë do të thoshte kjo.

Shpëtimtari: "Ai është Satani. Por unë do të të heq dhimbjen e madhe."

Kur, në mes të kësaj dhimbjeje, lutem, 'E ofroj këtë dhimbje për shpëtimin e shumë shpirtrash' ose 'Qoftë që një mori shpirtrash të konvertohen përmes kësaj', dhimbja shpesh është larguar. Është saktësisht e njëjta gjë me dhimbjet e mia të kokës: kur lutem dhe i bashkoj dhimbjet e mia të kokës me vuajtjet e Jezusit për konvertimin e mëkatarëve, dhimbjet e kokës zhduken. Që nga pagëzimi im tetë vjet më parë, nuk kam pasur nevojë për asnjë tabletë. Në vend të kësaj, tani përdor shumë ujë të shenjtë të konsagruar mirë, kripë të konsagruar për gatim dhe qirinj të konsagruar. 'Të konsagruar mirë' do të thotë: të konsagruar sipas ritit të vjetër në latinisht për shpëtimin e trupit dhe shpirtit. Në ritin e vjetër, lutja e dëbimit të djallit recitohet gjithashtu mbi objektet e shenjtëruara. Kjo lutje është veçanërisht e rëndësishme në kohën tonë. Dhe kripë e shenjtëruar i shtohet ujit të shenjtë, diçka që priftërinjtë modernë nuk e bëjnë më.

Ati Gebhard Heyder konsakron gjërat ashtu si duhet. Ai gjithashtu gjen kohën e nevojshme për konsakrimin. I falënderoj Zotit që pata mundësinë ta përfetoj këtë.

Pas një ore lutjesh, u bashkova me Shpëtimtarin dhe e pyeta se cilat shpirtëra ishin në baltë. Sepse më kishte shkuar mendja se Shpëtimtari më kishte thënë më parë që të lutesha për ata që janë në baltë. Kisha pyetur tashmë pesë priftërinj se çfarë do të thoshte kjo, dhe secili kishte thënë diçka të ndryshme.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë. Shpirtrat që marrin Komunionin në mënyrë të papërshtatshme janë në baltë." (Balta është mëkat.)

Shpëtimtari: "Balta më neverit."

Unë: "Cilat shpirtëra marrin Komunionin në mënyrë të papërshtatshme?" Shpëtimtari: "Ata që përbuzin lavdinë e Zotit!"

Shpëtimtari: "Ata që marrin pjesë në shërbimin pendestar vetëm një ose dy herë në vit dhe nuk shkojnë në rrëfim janë në baltë. Të gjithë priftërinjtë që (vetëm) shpërndajnë Komunionin në dorë janë në baltë. Besimtarët marrin Trupin e Shenjtë në duart e tyre; ata janë bashkëfajtorë, sepse nuk kanë respekt për Zotin."

Unë: "Atëherë Ati Gebhard Heyder kishte të drejtë; ai më tha se ata që marrin Komunionin në mënyrë të papërshtatshme janë në baltë, ndërsa priftërinjtë e tjerë thanë diçka tjetër. Prifti im vendor, Ati Vogt, nuk besonte atë që tha Ati Gebhard Heyder." Shpëtimtari: "A më besuan ata?"

Duhet ta theksoj: Është interesante që katër priftërinjtë e tjerë që i pyeta gjithashtu japin Komunionin në dorë po ashtu edhe në gjuhë.

Ati Gebhard Heyder nuk ka dhënë asnjëherë Komunionin e Shenjtë në dorë; ai e ka dhënë gjithmonë në gjuhë, siç duhet. Njoh edhe më shumë priftërinj që e japin Komunionin vetëm në gjuhë. Falënderoni Zotin që ende ka priftërinj të tillë që nuk e japin Komunionin në dorë.

Shpëtimtari: "Lutuni që kjo papastërti të hiqet nga Kisha." Unë: "O

Shpëtimtar, sa pak njerëz marrin Komunionin në gjuhë.

Shpëtimtari: "Dhe sa pak janë në rrugën e ngushtë që çon tek unë.

Rruga e gjerë është mbipopulluar. Në këtë moment, ka më shumë mëkatarë brenda

Kishës sesa jashtë." Zoti im dhe Perëndia im, nuk mund të shkruaj më.

Është tepër e rëndë për mua, dhe ndihem sikur ky mëkat po më rëndon. Po qaj; është jashtëzakonisht e vështirë për mua.

Unë: "Kush do të më besojë?"

Shpëtimtari: "Mos u shqetëso për atë se kush do të të besojë. Kjo është problemi im."

Unë: "Faleminderit, Zoti i im dhe Perëndi im, do të bëj ashtu si më ke thënë dhe gjithçka që jam në gjendje të bëj."

Më pas, u luta për të gjithë ata që marrin Komunionin në duar, që Zoti t'i falë dhe t'u dhurojë pendim të thellë, dhe t'i zgjojë një ndjenjë respekti për Zotin. U luta për njerëzit, që të gjithë të marrin dritën dhe të kuptojnë se kjo është një ofendim ndaj Zotit.

Pas kësaj, mora shumë hiri. Ndjeva një ngrohtësi në zemër, një paqe të thellë, dhe barra që kisha mbajtur vetëm një çast më parë u zhduk.

Thashë: "Të falënderoj, Zoti i imi dhe Perëndi im. Ti jep dhe ti merr." Pastaj u luta pak më me përkushtim,

dhe Shpëtimtari tha: "Shko në paqe."

Me gëzim të madh, pastaj kalova edhe një orë duke lexuar një libër të mirë.

11:50 paradite: Shkova te mjeku. Ndërsa isha ulur në sallën e pritjes, dëgjova një zë të brendshëm që thoshte: "Luftu." Së pari ndjeva një shpirt të papastër tek një grua, pastaj edhe tek dy burra. Isha nën sulm shpirtëror dhe u luta për ta. Pastaj më dhembte koka, dhimbje që bëhej gjithnjë e më e rëndë. Ndhmësja e mjekut më kishte harruar dhe i kishte dhënë përparësi pacientëve të tjerë. Këtë durim e ofrova për priftërinjtë që shpërndajnë Komunionin e Shenjtë shumë shpejt. Kaluan rreth 45 minuta, pastaj erdhi ndihmësja e mjekut dhe kërkoi falje që më kishte harruar.

I thashë asaj: "Jo, ti nuk më harrove; ishte vullneti i Zotit. Sepse po lutesha për pacientët; kishte demonë brenda tyre."

Kur isha ulur me mjekun, filluam të flisnim për Zotin. Dhimbja e kokës më përkeqësohej dhe mendoja se koka do të më shpërthente. I thashë mjekut se këto ishin vuajtje pendimi dhe se po i ofroja për konvertimin e mëkatarëve dhe shpëtimin e shpirtave.

Mjeku tha se nuk do të bënte diçka të tillë. Më mori tensionin e gjakut dhe tha: 'Nuk do të guxoja ta thoja këtë.'

Pyeta, 'Sa?'

Presioni im i gjakut ishte 180/90.

Fytyra më ishte bërë krejtësisht e kuqe dhe kisha një dhimbje koke shumë të fortë.

Mjeku më përshkroi diçka për presionin e lartë të gjakut. Shkova në shtëpi dhe shkova të fle.

Në shtëpi, dhimbja u bë edhe më e keqe. Me këtë dhimbje koke, u lutesha Stacionet e Kryqit dhe pastaj devocionin për Shtatë Fjalët e Fundit të Jezusit.

Në orën 15:00 dhimbja u largua. Megjithatë, nuk kisha marrë asnjë medikament. Më pas u ndjeva mjaft i dobët, dhe në orën 15:30 u ngrita përsëri sikur të mos kishte ndodhur asgjë. Dhimbja ishte zhdukur plotësisht.

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkoja Shpëtimtarit: "Të lutem, Shpëtimtar, më thuaj, a ishin ato midis orës 12:00 dhe 3.00 pasdite, a ishin ato vuajtje shlyese që më dhate?"

Shpëtimtari: "Po."

Pyeta nëse ishte hera e parë. Shpëtimtari: "Jo. E dëshiron përsëri?"

Unë: "Po, nëse kjo do të thotë që shpirtërat mund të shpëtohen. Por Shpëtimtar, ti e di sa shumë mund të përballoj."

1 shkurt 1992 — e shtunë

7:15 paradite në Meshën e Shenjtë në Waghäusel.

Pasdite, u bashkova me Shpëtimtarin dhe e pyeta për 'Dritën e Përjetshme', sepse ajo ishte fikur në Rot të kishës. Isha në Rot të kishës dhe nuk mund ta duroja që Drita e Përjetshme ishte fikur. Kjo më shkaktoi torturë të brendshme dhe nuk mund të lutesha. E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte e drejtë të thërrisje dikë për ta ndezur.

Shpëtimtari: "Ke bërë shumë mirë."

Vazhdova ta pyes Shpëtimtarin nëse duhej të shkoja tek Ati Vogt për t'i folur atij për shqetësimet e Jezusit?

Shpëtimtari: "Prisni edhe pak më gjatë."

Unë: "Kjo do të thotë që duhet të lutem për

të." Shpëtimtari: "Është e saktë."

17:10: U ktheva në shtëpi dhe menjëherë u luta për Reverend Vogt për rreth 30 minuta. Menjëherë pas kësaj, shpirti im u sulmua. Më pas vazhdova të lutesha pa ndërprerje për një orë tjetër. Burri im ishte afër, por ai ishte i pakënaqur në shpirt, i trazuar dhe i zemëruar. Gjithçka e shqetësonte.

E dija që frymërat e papastra ishin kthyer, kështu që u luta edhe më shumë.

Më pas mbërriti një vizitor. Ky vizitor as nuk e dinte nëse ishte pagëzuar, pasi babai i tij ishte ndër oficerët e lartë të Ushtrisë Komuniste Serbe.

Ishte shumë e vështirë për mua; shpesh u përulja dhe përpiquesha ta ndihmoja me problemet e tij. Në thellësi, ndjeja sikur e gjithë ushtria serbe kishte rënë mbi mua. Gjatë asaj kohe, nuk mund të flisja as me burrin tim, kështu që vazhdova të lutesha derisa ushtria e shpirtave të papastërtisë u largua dhe atmosfera u përmirësua.

2 shkurt 1992 – e diel — Dita e Shën Gjergjit

U luta për rreth një orë. I thashë Shpëtimtarit se kisha vënë re se sa herë që lutem për priftërinjtë, unë jam veçanërisht në shënjestër.

Shpëtimtari: "Për të pasur një prift të mirë kërkohet shumë forcë për të luftuar djallin. Ti ke lutur shumë për priftin tënd. Mos harro se një prift i mirë është një Jezus i dytë. Dhe për një Jezus të dytë nevojitet shumë lutje."

Unë: "Ndjej se edhe frymërat e papastra po ndikojnë burrin tim për të më tunduar."

Shpëtimtari: "Ai duhet të lutet më shumë."

Unë: "Por kjo përpjekje me burrin tim vazhdoi pa ndërprerje për rreth tre orë dje." Shpëtimtari: "Satanai është i zemëruar sepse po i largon shumë shpirtëra atij."

Unë: "Nuk kam frikë të luftoj me të." Shpëtimtari: "Unë e

kam hequr atë frikë nga ti."

Unë: "Nuk do të ndaloj së luftuari sepse të dua; të gjitha shpirtat i përkasin teje." Shpëtimtari:

"Kjo është e vërtetë. Por edhe Satani i dëshiron ato."

Unë: "Pra, beteja do të vazhdojë

përgjithmonë?" Shpëtimtari: "Po, derisa të jetë

paguar monedha e fundit." Unë: "Nuk kuptoj

asgjë nga kjo."

Shpëtimtari: "Derisa mëkati i fundit të ketë marrë shlyerjen."

Unë: "O Shpëtimtar, a duhet të ndaloj së shkruari tani?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaj; njerëzit duhet të luten shumë, pa pushim. Mëkati e tejkalon të mirën. Njerëzit e gjejnë veten në baltë të thellë. Balta kërcënon t'i mbytë njerëzimin."

Nuk mund të shkruaj më shumë tani, sepse më vështirësohet t'i shkruaj të gjitha këto.

Të falënderoj, Zot i im dhe Perëndi; të dua, dhe të dua edhe për ata që nuk të duan. Do të të adhuroj dhe do të të lavdëroj gjithmonë në emër të atyre që nuk e bëjnë këtë.

Zot i im, vendos gjithçka që më ndodh në duart e tua përmes Zemrës së Papërlyer të Mariës.

3 shkurt 1992 – E hëna

E pyeta Shpëtimtarin nëse po e shkruaja ditarin tim si duhet.

Shpëtimtari: "Ji i sigurt që ajo që ke shkruar është e saktë. Fryma e papastër gjithmonë do të përpiqet të të çojë larg së vërtetës."

Unë: "Udhëro që edhe të tjerët të marrin hir." Shpëtimtari: "Nëse e pranojnë."

(Po mendoja për burrin tim dhe për njerëzit që vuajnë nga vështirësitë). Unë:

"Çfarë nuk të pëlqen te grupi ynë i lutjes?"

Shpëtimtari: "Ka mungesë përlulësie; ka ende kaq shumë krenari." Unë: "Dhe a duhet t'u them unë këtë?"

Shpëtimtari: "Duhet t'ua thuash. Ata nuk duhet t'i mbyllin zemrat, përndryshe unë nuk mund t'u jap hirin."

Unë: "Pse është kështu?"

Shpëtimtari: "Lutja duhet të ofrohet me përkushtim. Lutja duhet të vijë nga zemra dhe jo vetëm nga goja."

Unë: "Çfarë mund të na thuash për rrëfimin?"

Shpëtimtari: "Duhet më shumë pendim. Vendosmëria zakonisht mungon. Qëndro besnik ndaj meje. Shpëtimtari: 'Lutuni më shumë se sa keni bërë deri tani.'"

Unë: "Shpëtimtar, padyshim do të ketë disa që nuk do të besojnë atë që u kam thënë." Shpëtimtari: "E the; kjo mjafton."

Unë: "Si duhet ta kuptoj që mjafton?" Shpëtimtari: "Le të dëgjojë kushdo që ka veshë."

Vazhdoja të lutesha me përkushtim, veçanërisht për grupin tim të lutjes, për shërimin e tyre. Në total, u luta për rreth një orë e gjysmë.

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot.

Më pas, në orën 20:00, grupi ynë i lutjes u mbledh dhe unë rrëfeva atë që Shpëtimtari kishte thënë.

Lutjet atë mbrëmje ishin shumë më të bukura dhe më të devotshme se zakonisht.

Pas grupit të lutjes, i tregova gjithashtu Atit Dochart për këtë. Megjithatë, ai nuk komentoi.

4 shkurt 1992 — e martë

Herët në mëngjes, isha i zhytur në lutje për rreth dy orë. Mbrëmë, gjatë grupit të lutjes, mora komunionin shpirtëror; përpara kësaj, kisha marrë pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot dhe kisha marrë komunionin sakramental. E pyeta Shpëtimtarin nëse Ai nuk kishte qenë me mua mbrëmë kur mora komunionin shpirtëror.

Shpëtimtari: "Isha me ty."

Unë: "Pse më rrihte zemra kaq shpejt? Zot, ti nuk po më flet." Shpëtimtari:

"Zoti yt flet kur të dojë."

Shpëtimtari heshti.

Qava dhe thashë: "Si mund të mos ketë asgjë pa Zotin?"

Megjithatë, e gjej veten në një gjendje qetësie dhe paqeje. Nuk jam vetëm; Zoti është me mua, por Ai hesht. Nuk mund ta imagjinoj normalisht që Zoti fle.

Atëherë ndjeva një qetësi veçanërisht të këndshme. U ndjeva i lirë nga gjithçka dhe mund të kisha qëndruar ashtu për orë të tëra, sepse besoj që Ti je me mua, Zot.

Zoti i ka hequr dyshimet që kisha. Nuk mbeti asgjë. Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im; ndjehej sikur shpirti im ishte shëruar nga dhimbja e djeshme, sepse kisha vuajtur për shkak të baltës në kishë. U ndjeva si një fëmijë i vogël i mbajtur në krahët e babait të tij, duke u mbështetur në gjoksin e tij. Fëmija është i dashur nga babai i tij, dhe ajo dashuri mjafton për fëmijën, kështu që ai vazhdon të pushojë në krahët e tij.

Sa shpejt na kapon e keqja. Pak më vonë dëgjova një zë:

"A je i bashkuar tani?"

Thashë "Po", por nuk besoj se ishte zëri i Zotit tim; zëri i Zotit tim tingëllon ndryshe. As nuk e dëgjova vërtet zërin që vinte nga thellësitë e zemrës sime, siç bëj zakonisht. Ndoshta ishte përsëri ai gojëshumti, fryma e papastër në veprim, që dëshiron vetëm të më fusë në konfuzion.

Kështu që u luta përsëri ta dëboja; përndryshe, nuk do të mund ta heq qafe.

Sepse ai dëshiron vetëm të më hedhë në shqetësim, konfuzion dhe dyshim; është thjesht fryma e papastër. Në mbrëmje në Rot, në kishë, duke recituar Rozarin dhe duke marrë pjesë në Meshën e Shenjtë.

5 shkurt 1992 — e mërkurë

U nervozova sepse një prift më shikonte me fiksion në sytë gjatë rrëfimit tim. Ishte e neveritshme të shikoja në sytë e tij. Nuk kam përjetuar kurrë asgjë të tillë me Atë Gebhard Heyder. E pyeta Shpëtimtarin për këtë.

Shpëtimtari: "Ishte një shpirt i papastër që përpiquej të shkatërronte besimin tënd të patundur." Unë: "A e di prifti çfarë po bën me sytë e tij?"

Shpëtimtari: "Po, ai e di. Këto janë tundime që shpirti yt i ndjen dhe i reziston." Unë tashmë e kam përjetuar këtë shikim tre herë.

Unë: "Pse e bën këtë?"

Shpëtimtari: "Sepse atij i mungon besimi mbishqisor. Shumë pak priftërinj zotërojnë besim mbishqisor."

Ky prift nuk më beson për ekskomunikimin. As burri im nuk më beson. Unë: "Çfarë t'u them nëse nuk më besojnë?"

Shpëtimtari: "Është më mirë të heshtësh."

Unë: "Çfarë arrij duke heshtur?" Shpëtimtari: "Përlësi."

Unë bisedova ngushtë me Shpëtimtarin edhe për një kohë të gjatë. Pastaj i thashë

Shpëtimtarit: "Unë urrej gjërat botërore."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë."

Unë: "Sa pak kohë kemi për t'u përgatitur për jetën qiellore. Sa e lumtur jam që hodha televizorin jashtë apartamentit. Zot i imi dhe Perëndi im, nuk mund t'ju falënderoj mjaftueshëm për këtë."

7 shkurt 1992 – E premte

Unë isha në shtëpi atë ditë. U luta nga ora 7:00 deri në 8:30 të mëngjesit. E pyeta Shpëtimtarin nëse do të duhej të duroja përsëri vuajtjet e pendimit."

Shpëtimtari: "Do të duhet të durojë përsëri vuajtje për pendim."

Unë: "Do t'i ofroj ato që prifti i famullisë të lutet me Rozarin me të besimtarët para Meshës së Shenjtë, ashtu si dëshiron Shpëtimtari. Dhe që prifti i famullisë të shpërndajë Komunionin e Shenjtë vetëm në gjuhë, dhe që laikët të mos e shpërndajnë më Komunionin e Shenjtë.

Për më tepër, i ofroj këto vuajtje që prifti të çlirohet nga frika e njeriut, dhe të lutem, o Shpëtimtar i dashur, që atij t'i dhurohet përlësia.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Bëj reparacion për të gjithë ata që më ofendojnë në qytetin tënd dhe që marrin Komunionin e Shenjtë në mënyrë të parespektueshme."

Unë: "Të lutem, Zot i im dhe Perëndi im, më dhuro shumë hiri që të mund t'i përballoj vuajtjet që më jep. Do t'i pranoj këto vuajtje, gjithashtu nga dashuria e madhe për ty, Zot i im dhe Perëndi im, dhe për shpëtimin e shpirtëve që janë në rrugën e gjerë."

Zot i im dhe Perëndi im, por u bëftë vullneti yt. Shpëtimtari:

"Bëj ashtu siç ke shkruar, bija ime."

Unë: "Të falënderoj, o Zot dhe Zotëria im, paraprakisht për vuajtjet që do të më japësh. Jam gati të vuaj me ty, sepse ti e di më mirë çfarë mund të përballoj."

I thashë Shpëtimtarit se dëshiroja të qëndroja në zemrën e tij dhe i lutesha pa pushim për disa minuta: 'Shpëtimtari im, më fal, më dhuro hir dhe mëshirë, për veten time dhe për gjithë botën.

"Vetëm nuk mund të bëj asgjë, por me Ty mund të bëj gjithçka."

Deri në orën 10:40 lexova përsëri nga një libër i mirë.

8 shkurt 1992 — e shtunë

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Waghäusel. Nuk më pëlqeu aspak mënyra se si Ati Werner Egon kremtoi Meshën; ai madje as nuk i tha ndërhyrjet.

Nga ora 16:20 deri në 17:50, u luta katër Rruzare dhe lutje të tjera pa ndërprerje duke u gjuhëzuar, vetëm për Atë Vogt.

Unë me kënaqësi ia ofrova këtë kohë atij, sepse edhe unë kam marrë hirin për ta bërë këtë. Mjafton që Zoti të shohë sa shumë lutem për Atë Vogt. E di që nuk do ta dua aq sa dua Krishtin, por do të doja të mundja, sepse ai është Krishti i dytë, dhe jam i vetëdijshëm që ai mban një përgjegjësi të madhe për shpirtërat që Zoti i çon tek ai. Prandaj them se nuk mund të lutesh mjaftueshëm për priftërinjtë, sepse një prift që jeton në hirin e Zotit mund të paralajmërojë shumë shpirtëra për humnerën e ferrit dhe t'i çojë në Parajsë.

9 shkurt 1992 – E dielë

Nga ora 6:30 deri në 8:00 të mëngjesit: Unë u luta për rreth një orë dhe isha i bashkuar me Shpëtimtarin për rreth 30 minuta.

Shpëtimtari: "Aktualisht, Satani sundon zemrat." Unë:

"Por ti je Mbreti i të gjitha zemrave."

Shpëtimtari: "Pothuajse të gjithë më mbyllin zemrat."

Unë: "A e kam shkruar këtë si duhet?" Shpëtimtari: "Ti e ke shkruar për mua."

Unë: "Shpëtimtar, pse i mbyllin zemrat e tyre?"

Shpëtimtari: "Për shkak të krenarisë, mungesës së dashurisë për mua, urrejtjes, dhe sepse nuk duan të kthehen mbrapsht nga rruga e gjerë."

Unë: "Shpëtimtar, kur po qaja pak më parë, kur thashë 'Averte, averte' – çfarë ti Don Bosco tha – dhe që do të thotë 'të ndryshosh jetën' – lotët më rridhnin nga sytë si perla, duke u derdhur shpejt. Ishte krejtësisht mbishqiptar dhe u mbushra me frikërespekt. Shpëtimtari: "Po, ato ishin edhe lotët e mi."

Unë: "Më duhet një drejtues shpirtëror i mirë. Po, kam ty, por më duhet edhe një prift."

Shpëtimtari: "Ti nuk mund të shkosh ende tek Ati Vogt. Le të vijë koha e duhur."

Unë: "Shpëtimtar, dje u lutesha katër rruzare për të (Atë Vogt); a pati efekt (?)"

Shpëtimtari: "Po, pati efekt tek ai."

Unë: "Shpëtimtar, Pastori Vogt mendon se po flas për veten time."

Shpëtimtari: "Kjo është ajo që të gjithë ju mendoni, por asnjëri prej jush nuk mund të bëjë asgjë pa mua."

Shpëtimtari: "Sa më shumë përlësi të duhet që të pranosh fajin tënd? Lutu, bija ime, lutu shumë."

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot.

Që nga ora 13:00, u lutesha me Rozarinë për At Vogt. U gëzova kur e pashë të përkulur në gjunjë para Sakramentit të Bekuar, duke u lutur me Devocionin për Zemrën e Shenjtë. U luta që ai të jetë një shembull për të gjithë priftërinjtë në fshatrat përreth. Unë dëshiroj priftërinj të tillë që të shoh vetëm Jezusin tek ata, dhe ne duhet të lutemi për priftërinj të tillë. Sepse Zoti ynë ka hiri me bollëk, vetëm nëse i kërkojmë. Unë besoj se Ati Vogt është një prift shumë i dashur kur ai përmbush vullnetin e Zotit. Do të vijë një kohë kur ai do të më kuptojë më mirë se tani. Unë kurrë nuk do të ndaloj së luturi për të. 14:30. Zoti Pavar telefonoi nga Zvicra. Ai telefonon herë pas here. Ne forcojmë njëri-tjetrin në besim. E takova në Jeruzalem. Ai ishte i vetmi në grupin e pelegrinëve që më dëgjoi. Kroatët e tjerë, së bashku me priftërinjtë, qeshën me mua dhe u tallën me mua; u ndjeva i vetmuar, sikur të më kishte braktisur të gjithë.

Ndërsa ecnim nga Jeruzalemi për në Masada, unë lutesha disa herë me rruzaren për grupin e pelegrinëve dhe për priftërinjtë. Të gjithëve u dhemb koka, dhe unë ndihesha kaq e lehtë sa do të mund të ngjitesha përsëri malin. Përmes kësaj, mora shumë hiri. Zoti Pavar nga Zvicra ishte i vetmi në grup që besonte në konvertimin tim në Medjugorje.

5.00–6.00 pasdite Fillova duke lexuar një libër nga Motër Faustina. Pas një ore, ndjeva një dëshirë të thellë për t'u bashkuar me Shpëtimtarin. Lutja me zell te Zoti. Megjithatë, më erdhën edhe tundime. Qaja me hidhërim, duke menduar se kisha bërë diçka të gabuar. Më pas, megjithatë, gjeta paqen. I kërkoja Shpëtimtarit të më thoshte edhe një herë për marrjen e Komunionit në gjuhë dhe i premtova se do t'i besoja Atij.

Shpëtimtari: "Unë dua Komunionin në gjuhë, të marrë duke u ulur në gjunjë dhe me përlulësi, përmes duarve të shenjta të priftit."

Pastaj pyeta për shërbëtorët e altarit; mendova se, për shkak se shërbejnë në Meshë, ata mund të kishin privilegje të veçanta me Zotin. Shpëtimtari: "Kjo vlen edhe për shërbëtorët e altarit."

Unë: "A do të thotë kjo që Ati Vogt nuk e bën si duhet?"

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "A t'ia them unë këtë, Shpëtimtar?"

Shpëtimtari: "Kam pritur për këtë gjithë këtë kohë."

Unë: "Dhe nëse ia them, a do t'i dëgjojë ai ato që thonë dhe bëjnë priftërinjtë e tjerë?" Shpëtimtari:

"Ai nuk do ta bëjë si priftërinjtë e tjerë, por ipeshkvijtë ia kërkojnë këtë."

Shpëtimtari: "Peshkopi suprem është Ati i Shenjtë; ai duhet t'i dëgjojë atij."

Unë: "O Shpëtimtare, do të bëj gjithçka që ti të mos ofendohesh apo të njollosesh."

Më jep hir dhe më thuaj çdo fjalë; po të dëgjoj."

Shpëtimtari: "Vazhdo kështu, bija ime."

Rreth orës 19:00, Maria nga Augsburg telefonoi. I thashë se duhej të kthehej tek i saj bashkëshortit dhe të përmbushesh vullnetin e Zotit. Njëherë, u botua një artikull për mua në një revistë të quajtur *Frau im Spiegel*. Maria nga Augsburg e lexoi, më shkroi më pas dhe erdhi të më vizitonte. Ajo u bë një krishtere e devotshme. Në atë kohë, pas Komunionit të Shenjtë, Shpëtimtari më kishte thënë se ajo duhej t'i kthehej bashkëshortit të saj. Deri sot, ajo ende nuk e ka bërë këtë.

Sot, pas Komunionit të Shenjtë, i kërkoja Shpëtimtarit nëse pacifizmi është i drejtë, sepse Fridolini kishte telefonuar dhe më kishte thënë se Josef ishte pacifist dhe nuk ishte plotësisht i sigurt nëse kjo ishte e drejtë. Shpëtimtari: "Bijë e ime, pacifizmi është i drejtë – gjithkush ka të drejtë edhe të mbrojë veten."

Nuk e kuptova mirë këtë, sepse nuk jam plotësisht e sigurt se çfarë do të thotë pacifizëm.

10 shkurt 1992 – e hëna

10:00 në dhomën e mjekut:

Heiland: "Më pyesni për atë që mund ta përballoni."

Unë: "Jam kaq i paaftë."

Heiland: "Ti më ke; thjesht duhet ta japësh tek të tjerët. Çdo fjalë e ime është jeta ime, dhe tek ata të cilëve ua jep fjalën, ajo jeton."

Unë: "O Zot, sa e rëndësishme është, pra, të flasësh për ty. Tani e kuptoj më mirë kur lutem Angelusin: Fjala u bë mish dhe banoi mes nesh."

Është e njëjta gjë e pakuptueshme për një qenie njerëzore.

Unë: "Tani e kuptoj kur më thua se duhet të kërkoj vetëm atë që mund ta përballoj.

Unë bisedova me dy pacientë për besimin dhe u thashë se duhej të shkonin në rrëfim. E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte gjëja e duhur për t'u bërë.

Shpëtimtari: "Ishte e drejtë, vazhdo kështu."

Shpëtimtari: "Më duaj thellë, bija ime."

Unë: "Por unë mund të të dua vetëm me dashurinë tënde; si duhet ta kuptoj këtë?"

Shpëtimtari: "Dashuro të tjerët ashtu siç do të më doje mua."

Unë: "Pra, ti dëshiron të të duan në shpirtat e të tjerëve. Të lutem, Shpëtimtar, për hirësinë që t'i dua të tjerët ashtu si të dua ty."

I thashë Shpëtimtarit se më dhemb kur të tjerët e refuzojnë.

Shpëtimtari: "Kjo dhimbje është dhimbja ime, që e ndjen ti. Jepi pacientëve më shumë dashuri."

12:45 pasdite në kapelën e klinikës: Ndërsa isha në komunion me Shpëtimtarin, e pyeta nëse edhe protestantët duhet të shkojnë në rrëfim.

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "Por ata nuk e duan Atin e Shenjtë."

Shpëtimtari: "Atëherë ata nuk më duan mua."

E pyeta këtë sepse shumë njerëz tashmë kishin përgjigjur, kur u thosha se duhej të shkonin në rrëfim, se ishin protestantë dhe për këtë arsye nuk kishin pse të shkonin në rrëfim.

Në mbrëmje, në Meshën e Shenjtë në Rot.

20:00 — Grupi i lutjes. Ishin kaq shumë njerëz atje sa disa u detyruan të largoheshin. Për gjysmë ore fola për atë që Shpëtimtari po më thoshte. Nuk isha përgatitur. Por kur Fryma e Shenjtë jep fjalët, njeriu duhet t'i thotë. Një grua nga grupi i lutjes më bëri një pyetje; ajo tha se edhe Ati i Shenjtë jep Komunionin e Shenjtë në duar.

Unë iu përgjigja: "Ati i Shenjtë u detyrua ta bënte këtë sepse njerëzit kanë vullnet të lirë, ipeshkvijtë e kanë autorizuar dhe masonët janë gjithashtu të pranishëm në Vatikan."

11 shkurt 2002 — e martë

E pyeta Shpëtimtarin nëse përgjigjja ime ndaj gruas dje, lidhur me Komunionin në dorë dhe Papën, ishte e saktë.

Shpëtimtari: "Ke përgjigjur saktë."

12:20 pasdite në kapelën e kishës.

Shpëtimtari: "Thjesht duhet të më dëgjosh."

Unë: "Burri im tha se fola shumë gjatë dje në grupin e lutjes." Shpëtimtari: "A mund të më ndalojë dikush kur flas unë?"

Në orën 10:40 të mëngjesit, e kisha pyetur Shpëtimtarin nëse e kisha kuptuar saktë çështjen e pacifizmit.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: pacifizmi është i drejtë. Të gjithë kanë të drejtë të mbrojnë veten." Unë: "Mund të thuash diçka tjetër për këtë?"

Shpëtimtari: "Ke Biblën."

Unë: "Shpëtimtari, a do ta pyesje të njëjtën gjë sikur të ishe në vendin tim?" Shpëtimtari: "Mund të më pyesësh; është krejtësisht e drejtë, bija ime."

12 shkurt 1992 – e mërkurë

Unë ndoqa Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit. Si gjithmonë, u lutesha Rozare para Meshës së Shenjtë. Gjithashtu u lutesha për priftin që do të kremtonte Meshën e Shenjtë.

E pashë këtë prift për herë të dytë. Nuk më pëlqeu kur ai kremtoi Meshën e Shenjtë herën e parë, dhe sot, herën e dytë, ai kreu Konsagratimin kaq shpejt dhe, në fund të Meshës së Shenjtë, u përkul drejt altarit në vend të tabernakullit. E pyeta Shpëtimtarin, 'Çfarë është e drejtë të bëhet tani?'

Shpëtimtari: "Drejt tabernakullit."

Unë: "A t'ia them unë këtë, O Shpëtimtar?"

Shpëtimtari: "Nëse dëshiron."

Së pari u luta për priftin, dhe pastaj shkova ta takoja. Kur trokita në derë për të pyetur nëse mund të flisja me të. Gjatë bisedës sonë, pasi i kisha thënë se çfarë nuk shkonte, ai menjëherë filloi të mbrohej dhe tha se ishte profesor.

I thashë atij se atëherë gjithçka më ishte e qartë.

Së pari i thashë se ai e kishte recituar Konsagratimin shumë shpejt; ai tha se edhe të tjerët e bënin kështu. Pastaj i përgjigjesha se duhet t'i bindesh Shpëtimtarit më shumë sesa njerëzve. I shpjegova atij se doja ta ndihmoja dhe se, pas Meshës së Shenjtë, kisha pyetur Shpëtimtarin pse ai ishte përkulur drejt altarit për t'u larguar, në vend që të përkulej drejt tabernakullit.

Prifti pastaj kritikoi pak të kaluarën. Ai ishte mjaft i trazuar dhe krenar. I thashë se Shpëtimtari atëherë ishte i njëjti Shpëtimtar siç është edhe sot.

Ati më premtoi se do të kremtonte Meshën e Shenjtë më ngadalë. Pastaj kërkova bekimin e tij dhe u largova. Edhe një herë, nuk isha vetëm. E di që Shpëtimtari ishte me mua.

Kur mbërrita në shtëpi, mora menjëherë telefonin; ishte Fridolini. Më tha se studenti i ri Andreas nuk po merrte më Komunionin në gjuhë sepse e tyre

subregent kishte thënë se do të dukej më mirë për të nëse do të merrte Komunionin në dorë.

Më **28 janar 1992**, Shpëtimtari tashmë i kishte thënë diçka Andreasit.

Andreas i kishte gënjyer Fridolinin. Ai kishte shpikur një justifikim, duke thënë se buzët i kishte të plasaritura dhe për këtë arsye nuk mund të merrte Komunionin në gjuhë.

Megjithatë, ai nuk tha të vërtetën – se nën-regenti ia kishte thënë këtë.

Rreth orës 13:30 në kapelën e klinikës, e pyeta Shpëtimtarin për dhomën e lutjes. Shpëtimtari: "Mund të fillosh tashmë. Koha ka ardhur."

Unë: "Por nuk kam ende mjaftueshëm para."

Shpëtimtari: "Më lër mua."

13 shkurt 1992 — E enjte

E pyeta Shpëtimtarin nëse biseda jonë do të kishte ndikim te prifti që kishte kremtuar Komunionin e Shenjtë kaq shpejt.

Shpëtimtari: "Fjala jeton brenda tij."

Pastaj pyeta në emër të Andreas, shokut të studimeve të Fridolinin, pse Shpëtimtari i kishte lejuar Andreas të merrte tani Komunionin në duart e tij.

Shpëtimtari: "Ai ka vullnet të lirë, dhe ai vullnet është i sëmure."

Unë: "Nuk mund ta imagjinoj që disa profesorë të bënin një gjë të tillë dhe të inkurajonin studentët e teologjisë të merrnin Komunionin në dorë."

Shpëtimtari: "Janë skribët dhe farisenjtë që më kryqëzuan. Për hir të Andreasit, duhet të agjërosh të mërkurën — kjo është tradhti."

Unë: "Çfarë duhet të bëjë njeriu kur vullneti është i sëmure?" Shpëtimtari: "Agjëro dhe lut Psalmin."

14 shkurt 1992 — e premte

10.30 në dhomën e mjekëve: Pyeta përsëri nëse duhej të vazhdoja të shkruaja fare.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, shkruaj ditarin tënd; është e rëndësishme."

Unë: "A më fole dje?" Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Zot, cili është vullneti yt? Më trego tani çfarë duhet të bëj, sepse ti je udhëheqësi im shpirtëror, por Zot, vetëm nëse është ende vullneti yt."

Shpëtimtari: "Lutju shumë, bija ime. Lutjet janë shumë të nevojshme."

15 shkurt 1992, e shtunë

Ati Aemilian kremtoi Meshën e Shenjtë bukur. Ishte një shërbim në nder të Zonjës Sonë. Pashë edhe një herë si Ati qëndronte në errësirë, por pas Konsagratimit pashë diçka të ndritshme rreth kokës së tij. E pashë atë për herë të parë, pastaj ajo u zhduk përsëri.

U luta shumë për At Vogt – një psalter të tërë.

Një gjë që e kuptova sot është se nëse dëshiron një prift të mirë, duhet t'i lutesh Zotit për një të tillë.

Më pëlqen shumë ky prift, edhe pse e di që ai nuk bën gjithmonë gjithçka që dëshiron Shpëtimtari.

Por kam shpresë se një ditë ai do të jetë një prift shembullor.

Dola nga konfesionit duke u ndjerë i lumtur; lutjet e mia ishin përgjigjur.

Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im, për këtë hir që na ke dhënë priftit dhe mua.

16 shkurt 1992, e dielë

U luta për dy orë në shtëpi para Meshës së Shenjtë. Të dielave, dua të përgatitem veçanërisht për Meshën e Shenjtë. Para se të filloj të lutem, vendos një kryq dhe një statujë të Zonjës së Bekuar mbi tavolinë, së bashku me ujë të shenjtë për shpirtërat në purgator. Pastaj them Konfiteor,

Eksorçizmin dhe shumë lutje të tjera, si litani dhe Ruzaren. Në fund, unë marr Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. Kjo shërben gjithashtu si përgatitje për Komunionin sakramental. Atëherë Mëkëmbja e Shenjtë është më e devotshme, dhe njeriu merr një ndriçim më të madh;

njeriu gjithashtu kupton çfarë është gabim dhe njeh më qartë shpirtërat e papastër, sepse ata janë të pranishëm edhe në kishë.

Duke qenë se dje kisha shkuar në rrëfim te Ati Vogt, e pyeta Shpëtimtarin: "Pse nuk fola për marrjen e Komunionit në dorë?"

Shpëtimtari: "Akoma nuk ka ardhur koha."

Unë: "A beson tani prifti se dëgjoj Zërin Tënd?" Shpëtimtari: "Po, beson, bija ime."

Unë: "A ka ai ende dyshime të tilla, apo jo më kaq shumë?"

Shpëtimtari: "Vazhdo të lutesh për të."

Unë: "Zot, por ai shkroi dje në buletin e famullisë se çdo i pagëzuar mund të udhëheqë një shërbim të Fjalës dhe pastaj të shpërndajë Komunionin e Shenjtë nëse prifti i famullisë mungon."

Shpëtimtari: "Po të dinte që jam Unë ai që jam në Oltarin e Shenjtë, ai nuk do ta shkruante këtë në buletin e famullisë. Ende ka kaq shumë konfuzion në zemrën e tij."

Unë: "Por, Zot, ai kryen Konsagratimin; me siguri di që Ti je me të vërtetë, në mënyrë substanciale, në mish e gjak, trup e shpirt, në njerëzoren dhe hyjnoren tënde, i pranishëm në Ostinë e Shenjtë—Eukaristinë!"

Shpëtimtari: "Besimi është i ndryshëm për secilin."

Unë: "Pse besimi ndryshon?"

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: varet nga urdhrimet e parë dhe të dytë—mungesa e dashurisë për mua dhe për të afërmin."

Unë: "Pra, besimi varet nga dashuria, dhe njeriu duhet të kërkojë dashurinë dhe ta jetojë atë. Është një hir i madh nga Zoti."

Shpëtimtari: "Dashuria rrjedh në zemrat e pastra."

Unë: "Zot, si duhet ta kuptoj 'rrjedh'?"

Shpëtimtari: "Dashuria është një burim; ejani te burimi dhe freskoheni." Unë: "Si është besimi i profesorëve?"

Shpëtimtari: "Kjo, bija ime, është besim botëror, që nuk jep fryte." Unë: "Por,

Shpëtimtar, ata po trajtojnë priftërinjtë e ardhshëm, apo jo?"

Shpëtimtari: "Prandaj duhet të lutesh për ta."

Unë: "Shpëtimtar, a duhet të lutesh për gjithçka?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im, për dashurinë dhe hirin që më ke dhënë. U nxitë që të arrija më herët në kishë. Mëshira e Shenjtë filloi në orën 10:00 Uhl

Para Meshës së Shenjtë, u luta me Litaninë e Shpirtit të Shenjtë për të gjithë ata që ishin në kishë në atë moment. Ati Vogt kremtoi mirë Meshën e Shenjtë. Leximi i Ungjillit ishte nga Ungjilli i Malit (Ungjilli i Lukës). Gjatë shpërndarjes së Komunionit të Shenjtë, ati ynë i nderuar u ndihmua nga dy laikë dhe një student i teologjisë, z. Artur Wagner.

Më parë merrja Komunionin e Shenjtë prej tij. Tani mendova se Zoti më kishte thënë se kisha ishte në një gjendje rrëmujë. Si, pra, mund të pranoja Komunionin e Shenjtë nga z. Wagner, duart e të cilit ende nuk janë konsagruar si ato të një prifti?

Unë i lutesha Shpëtimtarit: 'Zot, nëse është vullneti Yt që unë të marr Komunionin e Shenjtë nga diakoni z. Wagner, atëherë le të bëhet kështu. Por vetëm nëse është vullneti Yt.

Nëse jo, atëherë mos e lejo të vijë tek unë. Vendos gjithë besimin tim në duart e Tua. Zoti Wagner shpërndau Komunionin e Shenjtë pranë meje. Megjithatë, ai nuk erdhi tek unë, dhe ndjeva qartë se ishte vullneti i Zotit që ai të mos më jepte Komunionin e Shenjtë. Unë isha i fundit që mora Komunionin e Shenjtë, dhe ai ishte nga Ati Vogt.

Pas Komunionit të Shenjtë, i thashë Shpëtimtarit se, nëse Ai dëshironte, do të flisja me zotin Wagner; por gjithashtu thashë se Shpëtimtari duhej ta ndriçonte atë, në mënyrë që ai të dinte se nuk duhej të shpërndante Komunionin e Shenjtë.

E pyeta Shpëtimtarin nëse duhej ta shkruaja këtë.

Shpëtimtari tha: "Shkruaje."

Pas kësaj, u luta për një çerek ore tjetër.

Ndërsa po dilja nga kisha, jashtë më priste një djalë: Christian Fellhauer, një fëmijë i dashur i Zotit. Pas Komunionit të tij të Parë të Shenjtë, ai erdhi tek unë dhe më pyeti se çfarë duhej të bënte që edhe ai të merrte Komunionin e Shenjtë në gjuhë.

I thashë se duhej të lutej një dekadë të Rozarisë çdo ditë te Zonja e Bekuar për këtë qëllim. Të dielën e ardhshme, një javë më vonë, ai erdhi tek unë i gëzuar shumë dhe më tha me gëzim të madh: "Julijana, kam marrë Komunionin e Shenjtë në gjuhë."

Që atëherë, ai shpesh ka ardhur të më përshëndesë pas Meshës së Shenjtë, ashtu si bëri edhe sot. I dhashë një bekim me ujë të shenjtë, që e mbaj gjithmonë me vete, dhe ai më pyeti nëse uji ishte konsagruar si duhet. Unë thashë 'Po' dhe i tregova se ky ujë ishte konsagruar nga Ati

Gebhard Heyder nga Regensburg.

Zoti im dhe Perëndia im, nëse diçka nuk është në rregull, më thuaj që ta shlyej. Unë të kam dhënë gjithçka, dhe gjithçka është nga Ti.

Shpëtimtari: "Atëherë gjithçka është në rregull, përfshirë edhe atë që ke shkruar."

17 shkurt 1992 – E hëna

10.00 Dhoma e mjekëve: E pyeta Shpëtimtarin, në lidhje me dhjakët, nëse u lejohet të shpërndajnë Komunionin e Shenjtë.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, një diakon nuk mund të shpërndajë Komunionin e Shenjtë sepse i mungon shugurimi i plotë."

Unë: "Por Kisha e ka lejuar."

Shpëtimtari: "Kjo është herezi. Një diakon nuk është prift. Vetëm një prift mund të shpërndajë Komunionin e Shenjtë."

Kisha lutur më parë që Zoti të më thoshte pse H. Wagner nuk duhej të më jepte Komunionin e Shenjtë. I premtova Shpëtimtarit se çfarëdo që Ai të dëshironte të më thoshte, do ta besoja. Uroj që Shpëtimtari të më dhurojë besim të fortë për këtë dhe të veshë njerëzoren time me hyjnoren. Edhe nëse për të tjerët nuk është e qartë që diakonët nuk lejohen ta bëjnë këtë, unë e kam shkruar pikërisht ashtu siç e tha Shpëtimtari. Amin.

12:15 pasdite në kapelën e punës: Sot u luta më gjatë se zakonisht në kapelë. Qava për herezinë që është kaq e përhapur në Kishën Katolike.

U shqetësova edhe për një grua nga grupi ynë i lutjes, e cila njëherë më tha në besim se i kishte thënë priftit, që po dëgjonte rrëfimet e mëkateve në grupin e lutjes, se përjetonte shqetësime ndërsa lutej me Ruzaren. Prifti i kishte përgjigjur duke e pyetur pse lutej fare me Ruzaren.

E pyeta Shpëtimtarin se çfarë lloj shpirti ishte ai që do të thoshte një gjë të tillë. Shpëtimtari: "Ai ishte një shpirt i papastër."

Më pas, u luta: Shpëtimtar, mbro grupin tim të lutjes nga herezia dhe mos lejo që asnjë ujk me lëkurë deleje të hyjë në të.

Më vonë, në punë, unë dhe kolegja ime Veronika u lutëm me Ruzaren. Ne mund ta bëjmë këtë vetëm kur ende nuk ka pacientë.

Falënderoj Zotin për këtë hir, ndërsa të tjerët zakonisht shkojnë për një cigare.

13:50: I bëra rreze-X një pacienti shumë të mbipeshë. Kur pa kryqin që mbaj në një zinxhir rreth qafës, me medaljet e ndryshme që varen prej tij, ai më pyeti se çfarë ishte ajo gjë e bukur.

I thashë dhe ia tregova: "Kjo është kryqi me 14 Stacionet e Kryqit. Të gjithë duhet t'i kalojmë të gjitha. Nuk mund të arrijmë në qiell vetëm me 13, vetëm me të gjitha 14-të."

(14 Stacionet e Kryqit janë të paraqitura në pjesën e pasme të kryqit.) Pacienti pyeti me kureshtje nëse kryqi ishte prej ari.

I thashë: "Nuk më pëlqejnë as ari, as argjendi. Ato i kam atje lart në qiell."

Ai u përgjigj: "Kur të jesh atje lart, më dërgo diçka nga lart."

I thashë: "Nëse pajtohesh me Zotin dhe shkon si duhet në rrëfim, atëherë edhe ti mund të marrësh diçka prej tij." Ai qeshi dhe pastaj u largua."

18 shkurt 1992, e martë

10.00 Takimi i mjekëve: Si gjithmonë, u luta. Gjatë bashkimit tim shpirtëror, i kërkova Shpëtimtarit pse isha torturuar deri rreth orës 2:30 të mëngjesit, pasi kishim lutur kaq shumë mbrëmë.

Shpëtimtari: "Ata që të torturuan natën e kaluar ishin demonë të Luciferit. E lejova që të dish se po i marrësh shumë shpirtëra atij, dhe se tani ai duhet të luftojë përsëri."

Unë: "Por sonte nuk mund të lutesha."

Shpëtimtari: "Ai u përpoq të të lidhte, por nuk mundi, sepse unë isha me ty. Ata po vijnë në numër të panumërt. Unë lejoj vetëm aq sa ti mund të përballosh."

Unë: "Shpirti i papastër u përpoq të më pëshpëritej në vesh dhe vazhdimisht thoshte se ishte e diel, se nuk kisha nevojë të lutesha para Meshës së Shenjtë, se kisha lutur mjaftueshëm, dhe se duhej të flija dhe të pushoja. Gati që fleva tepër."

Burri më zgjoi, edhe pse zakonisht zgjohem vetë. Kur burri më pyeti nëse nuk doja të shkoja në punë sot, i thashë: 'Por sot është e diel, më lër të fle.'

Kur ai më pas tha, 'A nuk ishte dje e hënë?', gjithçka më u bë e qartë.

Kur i thashë djeshë Atit Dochart për atë që më kishte thënë Shpëtimtari në lidhje me diakonët – se atyre nuk u lejohet të shpërndajnë Komunionin e Shenjtë – Ati Dochart më tha se kjo vlen vetëm për mua.

E pyeta Shpëtimtarin nëse kjo ishte e vërtetë.

Shpëtimtari: "Ajo që i ke thënë Atit Dochart është e saktë." Unë: "Pse ai tha diçka tjetër?"

Shpëtimtari: "Lëre këtë për mua."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin nëse mësuesi i edukimit fetar, i cili tani dëshiron të bëhet diakon dhe po studion për këtë, do të lejohej të shpërndante Komunionin e Shenjtë sapo të kishte përfunduar studimet?

Shpëtimtari: "Vetëm një prift me duar të shenjta mund ta bëjë këtë."

Kisha dhimbje koke dhe e pyeta Shpëtimtarin nëse këto ishin vuajtje pendimi.

Shpëtimtari: "Po, janë vuajtje pendimi, bija ime."

Papritmas u shqetësova se mund të vdisja papritur. Shpëtimtari:

"Atëherë do të vish tek unë."

E pyeta këtë sepse mendoja se vëllai im kishte vdekur papritmas nga presioni i lartë i gjakut. Më vonë i kërkova infermierëve të më masnin presionin e gjakut, por ai ishte normal.

Kisha një dhimbje koke kaq të fortë sa e ofrova për konvertimin e mëkatarëve. Pak pacientë erdhën pasdite. Unë dhe kolegja ime Veronika lexuam Biblën. Preferoj të lexoj Biblën e Atit Gebhard Heyder.

Më pas, mësova përmendësh himnin 'O Jezus, ti je e gjithë jeta ime'. Më pëlqen shumë ai himn.

Mësova shumicën e lutjeve në latinisht përmendësh në punë ose ndërsa ngisja. Vetëm Zoti e di sa Rrogoza kam lutur tashmë në makinë, në pyll dhe në kishë.

Pas punës, doja të shkoja të notoja, por në vend të kësaj vendosa të shkoja në kishë. U ndjeva sërish i shqetësuar ndërsa lutesha me Rruzaren. Kam vënë re shpesh se jam veçanërisht në shënjestër kur lutem për priftërinjtë, studentët e teologjisë dhe profesorët që i mësojnë ata.

Prandaj u luta veçanërisht për Fridolin, Andreas dhe Sub-Regens në Landershofen.

Nën-regjenti i bindoi studentët e teologjisë të merrnin Komunionin në duar, ashtu siç bëjnë te Andreas.

Unë gjithashtu u luta për At Vogt dhe At Dochart. Prej disa ditësh, e kam përfshirë At Vogt në lutjet e mia, që ai të mund të dallojë më mirë shpirtërat dhe të më kuptojë më mirë.

Në kishën e Rotit, para se të fillonte Rruzari i përbashkët, ndjeva sulme nga shpirtërat e papastër. Po ashtu, menjëherë kuptova nga vinin.

Një burrë me shtat mesatar dhe mjekër të dendur ishte ulur në mënyrë diagonale përpara meje. Ai hyri, u ul dhe mbajti të dy duart para fytyrës së tij, në mënyrë që të mos mund të shihte tabernakullin.

Papritmas, ai tundte kokën me një vrull të tillë, edhe më keq, sikur të kishte ethe. Kjo zakonisht ndodhte kur Ati Vogt fliste veçanërisht për lavdinë e Zotit, për shembull gjatë leximit ose Ungjillit, kur po shpallej Fjala e Zotit.

Pastaj ai qeshte në mënyrë mjaft të shëmtuar. Shërbëtorët e altarit qeshnin, dhe njëri prej tyre madje u detyrua të dilte jashtë.

Ai u zemërua veçanërisht gjatë Konsagratimit. Njeriu u ngrit, u afrua më pranë priftit dhe altarit, dhe, me duart dhe grushtet e ngritura, kërcënoi priftin dhe e fyeu. Unë tashmë po lutesha për këtë njeri gjatë Meshës. Sepse tashmë jam i njohur me sulmet e brendshme të demonëve.

Ndërsa i panjohuri po bëhej më i zëshëm, i thashë me ton urdhërues: "Hesht."

Në atë çast, ai u kthye, kaloi pranë meje dhe më shikoi me mllef të hidhur. Unë thjesht thashë:

"Largohu prej meje." Ai bërtiti dhe doli me vrull nga kisha.

Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkova Shpëtimtarit se çfarë lloj demoni ishte ai.

Shpëtimtari: "Ishte një demon Luciferi, dhe kishte shumë të tjerë me të."

I thashë Shpëtimtarit se ai kishte qenë me mua atë natë. Shpëtimtari:

"Ai mund të jetë kudo."

Të falënderoj, Shpëtimtar, për këtë provë në Kishë, sepse shumë nuk besojnë se Djalli ekziston.

Në çdo rast, shumë nga të besimtarët u trembën pas Meshës së Shenjtë dhe këmbët u dridhën.

Ati Vogt më në fund këndoi për një herë vargun e tretë të himnit 'Mari, shtrij mantelin tënd'.

Unë tashmë kisha përjetuar incidente të tilla që përfshinin një shpirt të papastër në kishë disa herë.

Gjithashtu edhe në kisha të tjera, si Lourdes, Jeruzalem, Medjugorje, Waghäusel, në spital, në punë, në Rot në bashkinë e qytetit (ishin të pranishëm tetë persona nga Rot) dhe në Romë gjatë rrugës për të vizituar një ipeshkëv në Vatikan, si dhe gjatë bisedave që kam mbajtur, etj.

Për mua, kjo është gjithashtu një hir nga Zoti; e bën të besimtarët më të devotshëm dhe i inkurajon të luten më shumë, dhe në fund të besojnë se djalli dhe ferri ekzistojnë.

Pas shërbesës, takova disa besimtarë që gjithashtu kishin kuptuar se ky ishte djalli dhe kishin lutur për këtë njeri. Një grua nuk e kuptoi dhe tha se ky njeri ishte i sëmurë. Ajo gjithashtu tha se shpirtërat e mjerë vinin tek ajo. U mendova: nëse ajo nuk kishte dhuratën e dallimit të shpirtave, si mund të dinte nëse ata ishin vërtet shpirta të varfër? Por nuk thashë asgjë. Kjo grua kishte qenë ulur në të njëjtën stol si i huaji.

19 shkurt 1992 – e mërkurë

10:00, në ordinancën e mjekut: E pyeta Shpëtimtarin për tundimin që kishte ndodhur dje.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ky tundim ishte vetëm fillimi. Do të vijë edhe të tjerë. Satani po lufton për shpirtat që ka humbur."

Unë: "A duhet të bëj diçka për kishën tonë?" Shpëtimtari:

"Lutju, lutju, lutju shumë."

Pastaj ndjeva një ngrohtësi dhe një paqe brenda meje; ishte një ndjenjë shumë e bukur.

Në mbrëmje isha në Kapelën e Shën Rochit, së pari për Ruzaren dhe pastaj për Meshën e Shenjtë.

20 shkurt 1992 — e enjtë

10.10, në ordinancën e mjekut: E pyeta Shpëtimtarin për ndërgjegjen.

Shpëtimtari: "Ajo që nuk kuptohet te ndërgjegjja është se vetë Unë jam ndërgjegjja."

Unë: "Kush je ti, ky 'Unë'?"

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: Unë jam Zoti dhe Perëndia yt."

Unë: "Pse nuk na mësohet menjëherë që Perëndia është ndërgjegjja?"

Shpëtimtari: "Kjo është pikëpamja botërore. Aspekti i pakuptueshëm vjen prej meje."

Unë: "Pse disa priftërinj nuk e njohin se zëri i brendshëm që dëgjoj është prej teje?" Shpëtimtari: "Sepse ata nuk dinë të dallojnë frymërat. Kanë besim të dobët; predikojnë Biblën, por nuk jetojnë sipas saj."

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Lutesha me Ruzaren. Kur erdhi koha për të marrë Komunionin e Shenjtë, motra kaloi pranë meje dhe as nuk u përpoq të më jepte Komunionin e Shenjtë, sepse dinte që unë nuk do ta pranoja nga ajo. Pastaj shkova drejtpërdrejt në vendin tim dhe e mora Komunionin shpirtërisht. Mora kaq shumë hiri, pastaj dëgjova zërin:

"A nuk dëshiron të ofrosh Komunionin e Shenjtë për motrën?"

Thashë menjëherë: "Po." Por shtova: "Po e ofroj për motrën, që të ndriçohet, që të dijë se nuk duhet të shpërndajë Komunionin e Shenjtë."

Kur Messa e Shenjtë mbaroi, ndërsa unë isha ende thellësisht e zhytur në lutje, motra erdhi pranë meje dhe më pyeti: "A nuk ishte e drejtë ajo që bëra?"

Ajo pyeti sepse mendoi se unë do të prisja të merrja Komunionin e Shenjtë nga Ati Vogt.

I thashë asaj: "Jo, Motër, nuk është e drejtë. Ti nuk duhet të shpërndash Komunionin e Shenjtë, sepse më ke pyetur për këtë më parë dhe Shpëtimtari tha: 'Thuaj asaj, ne kemi priftërinj.'"

Ajo protestoi me forcë, duke thënë se edhe ajo ishte urdhëruar dhe se ipeshkvijtë kishin dhënë miratimin e tyre.

I thashë asaj se duhej të dëgjonte Ipeshkvin e Lartë.

Ajo ishte e trazuar dhe pak e zemëruar, dhe më kishte shqetësuar në një moment të papërshtatshëm. Ajo tha se duhej të ndryshoja anën. (dmth. të shkoja në anën ku Reverend-i po shpërndante Komunionin e Shenjtë)

Unë thashë: "Kudo që Zoti më vendos, aty do të qëndroj." Unë u luta për të.

Më pas shkova me Hedwig dhe Hilde në Kapelën e Shën Roch. Një Meshë e shenjtë tjetër po fillonte. Atje atëherë mund të pranoja Shpëtimtarin sakramentalisht. Unë ofrova të Shenjtën Komunionin për shpirtërat e varfër.

21 shkurt 1992 – e premte

10.30 paradite Dhoma e mjekëve:

Shpëtimtari: "Ke bërë gjënë e duhur me motrën — në fakt, e bërë në mënyrë të përkryer."

Pyeta nëse duhej të ndryshoja anën në kishë, ashtu siç kishte thënë motra. Shpëtimtari: "Nuk ke nevojë ta bësh këtë, sepse je në të drejtë."

Dje në mbrëmje, kur erdha në shtëpi, burri im mbrojti motrën. Ai ishte shumë i trazuar dhe tha se duhej të ndryshoja anën, e kështu me radhë.

Mora pak ujë të shenjtë dhe e spërkatën mbi të dhe mjedisin përreth, sepse ndjeva praninë e një shpirti të papastër. I tregova Shpëtimtarit për këtë.

Shpëtimtari: "Ishte demoni i Judës me burrin tënd."

I thashë se i kisha thënë burrit tim që të shkonte në rrëfim. Por burri im kishte thënë se nuk ishte mëkat.

Shpëtimtari: "Ai nuk e njohu mëkatin sepse kishte mbyllur zemrën." Unë: "Çfarë do të thotë që kishte mbyllur zemrën?"

Shpëtimtari: "Atëherë unë nuk mund të

hyj." Unë: "Kjo do të thotë që tjetri ishte

brenda." Shpëtimtari: "Këtë herë, po."

Në pasdite, u luta shumë për motrën dhe At Vogt.

Ndërsa lutesha, vazhdimisht shihja një figurë që qëndronte para meje në mendje. E njoha këtë njeri, sepse ai kishte qëndruar para meje edhe disa herë më parë. E di që ai kishte shpërndarë Komunionin e Shenjtë dhe që unë nuk e kisha pranuar Shpëtimtarin prej tij. Në verë, një ndihmës i komunioneve kishte vdekur papritmas në një aksident në autostradë, por nuk e dija nëse ishte ky njeri që tani qëndronte gjithmonë para meje, në mënyrë kaq shpirtërore. Ky person ishte kaq insistues sa unë u luta një Atin Tonë, një Përsëritje Mari dhe një Lavdi Atit për të. Por nuk besoja se kjo ishte e mjaftueshme për këtë njeri.

E vizitova Marga Fellhauer në Rot dhe e pyeta nëse kishte një fotografi të këngëtarëve të korit të kishës, pasi dija që ky njeri, i cili vazhdimisht qëndronte para meje në shpirt, kishte kënduar gjithashtu në korin e kishës. Ajo ma tregoi dhe e njoha. Kur ky njeri u vra në një aksident atë verë, unë isha në një pelegrinazh në Sllovaki.

Atë mbrëmje, në kishë, u lutesha Rozarinë për këtë njeri, emri i të cilit ishte Werner Heinzmann, dhe ofrova Meshën e Shenjtë për të. I kërkova të lutej edhe për mua, që të zgjohesha gjatë natës për të vazhduar të lutesha për shpirtin e tij. U ndjeva keq që kisha thënë se ai tashmë po më bezdiste me ndërhyrjet e tij. Por në atë moment ende nuk e dija që ai kishte vdekur.

Rreth një e gjysmë pas mesnate u zgjova dhe u luta me Rozarinë për të dhe me Litani të Gjakut të Çmuar. Ndizja një qiri të bekuar për të dhe i dhashë ujë të shenjtë.

Pastaj i kërkova Shpëtimtarit çfarë të bëja nëse laikët do të ktheheshin për t'më dhënë Komunionin e Shenjtë.

Shpëtimtari: "Bëj të njëjtën gjë përsëri."

22 shkurt 1992 — e shtunë

Unë mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Waghäusel. Ati Werner Egon kremtoi Meshën e Shenjtë së bashku me një prift që nuk e njihja. Kur mora Komunionin e Shenjtë, Ati Werner Egon hezitoi të më jepte Trupin e Krishtit, ndërsa unë isha në gjunjë para tij. Ai gjithashtu nuk tha 'Trupi i Krishtit' si zakonisht, por qëndroi i heshtur. Burri im erdhi për Komunionin e Shenjtë menjëherë pas meje dhe pa priftin duke tundur kokën.

Sa i zgjuar duhet të jetë ky prift. Falë tij, është bërë zakon që besimtarët në bankinën e parë të marrin Komunionin e Shenjtë duke u ulur në gjunjë. Por vetëm ata në bankinën e parë.

Po. E të tjerët? A nuk duhet të përkulen para Shpëtimtarit tonë? Kjo nuk është e drejtë. Të gjithë duhet të përkulen para Perëndisë tonë. Kur ai mbaroi Meshën, një grua e quajtur Alice filloi të këndonte himnin 'Na beko, o Mari'. As priftit nuk i pëlqeu kjo, sepse ai tundte kokën.

Pasi ai doli nga kisha, unë u lutesha Litaninë e Loretos me kongregacionin.

Pas kësaj, kënduam Salve Regina. Unë i ofrova këto lutje për priftërinjtë.

Pastaj shkova te hyrja e tabernaklit dhe u përula në dysheme. Atje u luta me shumë zell për priftërinjtë dhe të besimtarët që ishin në kishë. Ndërsa po largohesha nga kisha, një burrë (Walther nga Hockenheim) më foli dhe tha: "Ke bërë mirë."

"Të lutem, lute për gruan time. Ajo ka kancer."

I premtova se do të lutesha për të. Besoj se Zoti iu përgjigj lutjes sime – lutjes për të besimtarët që ishin në kishë – përndryshe ky i huaj nuk do të më kishte afruar.

16:30: Luta rosarin me besimtarët e Roter në kishë.

Më pas, u luta edhe për tre Rruzare të tjera dhe i ofrova të gjitha për Atë Vogt. Ishte një sakrificë për mua, pasi kisha qenë në gjunjë gjatë gjithë kohës.

23 shkurt 1992 – e dielë

Në orën 7:30 të mëngjesit fillova të lutesha, rreth një ore para se të shkoja në kishë. U ankova Shpëtimtarit për Atin Werner Egon.

Shpëtimtari: "Nuk ke nevojë t'i dëgjosh atij. Më dëgjo mua." Unë:

"Domethënë duhet të vazhdoj të rri në gjunjë para Trupit të Krishtit?" Shpëtimtari: "Po."

Unë: "A mund të largohem edhe unë nëse ai heziton të më japë Komunionin e Shenjtë ndërsa jam në gjunjë?" Shpëtimtari: "Mund të largohesh; unë gjithsesi do të vij tek ti, edhe pse nuk më ke pranuar sakramentalisht."

Unë: "Çfarë ndodh, Shpëtimtar, kur zgjohem natën? Kush më zgjon që të qëndroj zgjuar dhe të lutem? A je ti, apo janë shpirtërat e mjerë?"

Shpëtimtari: "Jam unë. Dua që të qëndrosh zgjuar me mua."

Unë: "Po, por pastaj lutem për shpirtërat e varfër."

Shpëtimtari: "Kjo më jep një gëzim të veçantë."

Unë: "Zot, por unë mundohem derisa të filloj vërtet të lutem."

Shpëtimtari: "Duhet ta kuptosh që nuk mund të bësh asgjë vetë. Për këtë të duhet hiri im, sepse i Ligu nuk e do kur ti lutesh."

Unë: "A është i Ligu kaq pranë meje?"

Shpëtimtari: "Po. Ku jam unë, aty është edhe ai."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, të kam dhënë gjithçka; i përkas tërësisht ty. Pse shpirti i papastër nuk më lë të qetë?"

Shpëtimtari: "Nëse do të ishte kështu, ai do të kishte mendjen time. Por mendja ime nuk është mendja e tij." Unë: "Por ai është inteligjent, apo jo?"

Shpëtimtari: "Inteligjenca nuk është e njëjta gjë me arsyen."

Unë: "Atëherë nuk kam tjetër zgjedhje veçse të qëndroj i vigjilent? Po, tani më kujtohet çfarë thuhet në Bibël: 'Qëndroni vigjilentë në çdo kohë duke u lutur, që të mund të shpëtoni nga të gjitha këto gjëra që do të ndodhin dhe të qëndroni para Birit të Njeriut.'"

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, a ka diçka që dëshiron të më thuash? Sot kam bërë 27 vjet martesë." Shpëtimtari: "Qëndro ashtu si je, vazhdo të lutesh, bija ime."

Unë: "Po, o Jezusi im i dashur, do të lutem nga dashuria për Ty dhe për njerëzit, për jetën e përjetshme të të afërmeve të mi dhe për të shpëtuar jetën time."

Pas kësaj, prisja pak për të parë nëse Shpëtimtari do të thoshte diçka tjetër. Pastaj dëgjova Shpëtimtarin të thoshte: "Shko në paqe."

Unë: "Faleminderit për dashurinë tënde të madhe. Të dua më shumë se gjithçka."

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot dhe gjithashtu mora pjesë në devocionet dhe në Rruzaren atje midis

12:00 dhe 14:00.

24 shkurt 1992, e hënë

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekëve: U luta dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Unë: "Pse Ati Werner Egon hezitoi të më jepte Komunionin e Shenjtë ndërsa isha në gjunjëzim dhe pse nuk tha 'Trupi i Krishtit', dhe pse tundte kokën?"

Shpëtimtari: "Ti më pranove, bija ime. Ti besove se Unë jam në Oltarin e Shenjtë. Ai jo."

Unë: "Por nëse ai nuk beson, atëherë nuk mund të lërrëngët për

Konsagratimin." Shpëtimtari: "Po, kam pushtet mbi të."

Në mbrëmje, së pari mora pjesë në Rruzare dhe pastaj në Meshën e Shenjtë në Rot. Në orën 20:00 kishte një grup lutjesh. Atë Dochart ishte aty gjithashtu.

Nuk më pëlqeu diskutimi me Atin Dochart. Lioba kishte thënë se djalli kishte qenë edhe në Waghäusel dhe se priftërinjtë e kishin përzjerë nga kisha.

Mund të ketë qenë i njëjti njeri që ishte në kishën e Rotit disa ditë më parë. Ati Dochart nuk pajtohet që priftërinjtë të flasin më shumë për djallin për të informuar dhe paralajmëruar të besimtarët.

Ai tha: "Çfarë do të thoshin njerëzit?"

Unë thashë: "Ka tepër heshtje rreth ekzistencës së Djallit."

Unë thashë se priftërinjtë duhet të predikojnë më shumë mbi këtë temë. Sa njerëz sot e gjejnë veten të kapur në rrjetën dhe kurthet e Satanit pa e kuptuar, thjesht sepse fokusi është gjithmonë te Lajmi i Mirë dhe sepse thuhet:

'Zoti është mirësi, Zoti është mëshirë, Zoti nuk ndëshkon.'

Të gjitha këto janë të vërteta, natyrisht, por Zoti ka përjetësinë për të ndëshkuar.

Nuk më pëlqeu kur, pak më vonë, Ati Dochart u ngrit dhe më shikoi me një vështrim të mprehtë, si të isha i goditur me shuplakë. Nuk ishte hera e parë që e kisha parë atë vështrim.

25 shkurt 1992 — e martë

Herët në mëngjes u lutesha Rozaren për priftërinjtë.

10:30 paradite, dhoma e mjekëve: E pyeta Shpëtimtarin për Atin Dochart. Kur i thashë se priftërinjtë duhet të paralajmërojnë të besimtarët kur djalli hyn në kishë dhe mbjell frikë mes njerëzve, dhe se është gabim që priftërinjtë të heshtin për këtë, pashë të njëjtin shikim të fiksuar në sytë e tij. Ishte neveritës.

Shpëtimtari: "Ai ishte fryma e papastër, kur flet për doktrinën e vërtetë." Unë: "A

mund të vijë fryma e papastër mbi mua përmes priftit?"

Shpëtimtari: "Po, mundet, nëse mbron doktrinën e vërtetë."

Në të vërtetë, duhej të shkoja te Pastori Dochart në Bretten për të lutur. Gjithmonë duhej ta pyesja Shpëtimtarin se ku duhej të shkoja.

E pyeta Shpëtimtarin për të enjten, sepse nuk doja të mbështetesh vetëm tek vetja (të enjtet ishin mbrëmjet e lutjes në Bretten.)

Unë: "Shpëtimtar, ti e di çfarë dua të të pyes; e di para se të pyes." Përgjigjja erdhi menjëherë, para se të kisha përfunduar fare pyetjen.

Shpëtimtari: "Mos shko atje, bija ime." Unë:

"Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im."

Sonte, ndërsa po kthehesha në shtëpi nga Messa e Shenjtë, një zonjë Östringer më foli. Zëri i saj dridhej dhe tingëllonte i frikësuar.

Ajo më tha: "Nuk duhet të flasësh para njerëzve. Të tjerët bëjnë të gjitha këto fshehurazi." I thashë asaj se kisha pyetur Shpëtimtarin se kur dhe ku duhej të flisja, dhe se Ai më jep fjalët që duhet t'i them."

Shpëtimtari më vonë tha për këtë: "Flisni, bija ime; mos dëgjoni çfarë thonë të tjerët. Më dëgjoni mua. Kur të tjerët ju këshillojnë të bëni diçka fshehurazi, kjo është zili. Unë ju kam dhënë dhuratën e të folurit."

Unë: "Zot, a je dakord që të shkoj në Zönackel?" Shpëtimtari: "Po, shko atje."

Unë: "A duhet të shkruaj diçka tjetër? A do të doje që ta bëja?" Shpëtimtari: "Vazhdo si je, bija ime."

Faleminderit, o Zot i dashur.

13:00 në kapelën e klinikës:

Unë u luta e para. Zemra më ishte e rëndë, saqë duhej të qaja. Po, është e dhimbshme sepse Zoti ofendohet nga njerëzit. Pacientët shpesh e ofendojnë Zotin, disa pa e kuptuar. Sepse ata nuk e njohin më mëkatën. Shumica thonë se nuk kanë mëkate.

Sot erdhi të më shihte një paciente që thoshte se mjafton të shkosh në rrëfim një herë në vit. Megjithatë, ajo ishte shumë e trazuar dhe polemike dhe pretendonte se nuk kishte mëkate.

Ajo më tha se njihte një grua që ishte kaq e ligë, por megjithatë shkonte në kishë çdo ditë. Ajo tha se i kishte thënë tashmë asaj gruajë të qëndronte larg kishës dhe edhe rrëfimit.

I thashë kësaj pacienteje në sy: "Djalli po flet përmes teje." Ajo nuk mundi më të më shikonte në sy.

Oh, ka mijëra prej tyre. Është shumë e vështirë t'i ndihmosh këta pacientë, sepse shpirtat e tyre zakonisht janë mbyllur nga ndryshku. I përfshij pacientët në lutjet e mia. Disa janë mirënjohës dhe largohen të lumtur; të tjerë largohen me lot në sy, duke u përshëndetur dhe duke më kërkuar të lutem për ta.

Por më dhemb edhe më shumë kur priftërinjtë përhapin ose predikojnë herezi. Ndihej një dhimbje therëse dhe djegëse në zemër, sikur të kisha një defekt në zemër.

Po, priftërinjtë janë ata që më shkaktojnë më shumë dhimbje zemre. A nuk e kuptojnë që mbajnë një përgjegjësi kaq të madhe për shpirtat?

Ndërsa qaja para Tabernakullit, e pyeta Shpëtimtarin se çfarë do të kërkonte Ai në vendin tim tani?

Shpëtimtari: "Do t'i kërkoja Shpëtimtarit: 'Më do?'"

Në atë çast mendova: 'Zoti është dashuri', dhe thashë: 'Por unë të dua ty.'

Shpëtimtari: 'Ti e sheh, dhe unë të dua shumë, shumë, shumë më tepër.'

Në atë çast, buzëqesha me Shpëtimtarin dhe ndalova së qari. Ndjeva se vuajtja kishte ikur, sikur dikush ta kishte fshirë.

Faleminderit, o Zot i dashur, për këto hiri të mëdha, që menjëherë shëruan shpirtin tim. A mund ta bënte një neurolog apo një psikiatër këtë?

Shëruesi më i mirë i shpirtit është Shpëtimtari ynë i dashur:

Sa pacientë mund të shpëtonin nga rrezet X sikur të shkonin më parë në rrëfim, dhe vetëm pastaj te mjeku? Gati të gjithë pacientët nuk shkojnë në rrëfim. Por duket se njerëzit duan të shkojnë më parë në purgator e pastaj në parajsë. Shumë prej tyre e refuzojnë Zotin krejtësisht. Ata nuk tregojnë pendim dhe kanë zgjedhur zotin e tyre, Satanin, i cili i torturon ditë e natë për gjithë përjetësinë.

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Madhe dhe në Rruzaren në Rotë.

26 shkurt 1992 — E mërkurë

10:30 paradite — Tek mjeku: Ndërsa u bashkova me Shpëtimtarin, një qetësi e thellë dhe një ndjenjë paqeje më përfshinë, së bashku me një ndjenjë ngrohtësie. E di që Shpëtimtari është me mua atëherë. Ai pushon me mua dhe unë me të.

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, tani po shenjtëron shpirtin tim. Dëshiron që të hesht."

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Sa e nevojshme është që një shpirt të kalojë disa minuta në qetësi me Shpëtimtarin. Nuk e dija këtë. Ky është opiumi i dashurisë. Çështjet e botës janë larg, shumë larg. Çfarë po u humb kaq shumë njerëzve? O Zot, ki mëshirë për ta. I bashkuar me Shpëtimtarin në këtë mënyrë, ke gjithçka. Është kaq e bukur. Është si Mbretëria e Zotit. Tani e kuptoj shumë më mirë çfarë dua të them kur lutem, 'U bëftë mbretëria jote'."

Po, komuniteti shpirtëror është kaq i çmuar; njeriu ndjehet gjithnjë e më pranë Parajsës. Në këtë moment, ndjej sikur nuk kam më probleme, as shqetësime e as pyetje. Besoj se gjithçka më është hequr. Zoti im dhe Perëndia im, të falënderoj për këtë hir.

12:30 pasdite në kapelën e klinikës:

Në fillim, djalli më pëshpëriti se nuk duhej të shkoja në kapelë sepse ende doja të shkoja në Zönackel. Pothuajse i besoja. Por kolegu im më tha: "Duhet të shkosh në kapelë"!

Kështu që shkova menjëherë.

Mora përsëri shumë hir dhe u luta për të gjithë ata që ishin në spitalin universitar, dhe i kërkova Shpëtimtarit t'i thërriste, ashtu siç më kishte thirrur mua, që ata të mund të vinin këtu.

Shpëtimtari: "Ata nuk po dëgjojnë."

Mendova për Biblën, ku Shpëtimtari thotë: 'Dhenit tim dëgjojnë zërin tim.'

Desha të ofroja këtë Komunion të Shenjtë Frymëmor për dikë dhe e pyeta Shpëtimtarin: 'Për kë duhet ta ofroj?'

Shpëtimtari: "Ofroje për atë që është kaq i dashur për mua tani."

Pastaj u luta: Lutjen e Zotit, Rruzaren, Lavdi Atit dhe Zemrën e Shenjtë të Jezusit. Në orën

15:00 isha në Bocksberg te Zönackel. Shkova në rrëfim.

Unë ofrova Komunionin e Shenjtë për Atin Vogt. Zoti i dhëntë atij ndriçim, që të njohë vullnetin e Zotit dhe të mos administrojë më Komunionin në dorë.

27 shkurt 1992 — e enjtë

12:30 pasdite në kapelën e punës: Si gjithmonë, u përula para tabernakullit dhe u luta. Zemra më ishte e rëndë dhe qesha përsëri sepse pacientët e ofendojnë kaq shumë Zotin. Kuptova edhe më tepër sa i vogël jam para Zotit.

I thashë Shpëtimtarit: "Nuk jam i denjë të dëgjoj zërin tënd, dhe kam gjithnjë e më shumë respekt për ty. Megjithatë, unë nuk jam asgjë."

Pastaj dëgjova: "Vazhdo të jesh fëmijë."

Lutja 'Lavdi — Lavdi i qoftë Zotit' dhe disa lutje të tjera private. Sot, të enjten, kishte një grup tjetër lutjesh në Bretten me Atin Dochart. E pyeta Shpëtimtarin përsëri nëse duhej të shkoja atje.

Shpëtimtari: "Jo. Mos shko atje."

Pyeta nëse mund t'ia thoja këtë Atë Dochart, nëse ai do të më pyeste për këtë. Shpëtimtari: "Do të më pëlqente nëse ia thoje ti."

Më vonë, shkova për një shëtitje të shkurtër pranë liqenit, pas kapelës. Isha ende në pushim dhe kisha me vete një copë buke për t'u ushqyer patat, mjellmat detare dhe një mjellmë. Mjellma erdhi drejt meje dhe donte pak nga buka. Unë hodha bukën pak më larg në ujë. Mjellma ishte më e zgjuara. Ajo doli nga uji, drejt për drejt tek unë, dhe donte tërë copën e bukës. I fola atij sikur të ishte njeri. "Çfarë dëshiron?"

Ai shtriu qafën e tij krenare dhe murmuriti, dhe u zemërua; mund të kishe pasur frikë prej tij. Deri atëherë, nuk kisha qëndruar kurrë pranë një

lehtë. I thashë të kthehej në ujë. Mëra u bind dhe u kthye në ujë, dhe unë vazhdova t'u jepja pjesën tjetër të bukës, nga një copë e vogël secilit prej tyre.

Mendoja se edhe kafshët dëgjojnë më mirë se njerëzit.

Pas punës shkova të notoj. Më pas shkova të lutesha me Rruzaren dhe mora pjesë në Meshën e Shenjtë, duke e ofruar përsëri për At Vogt.

28 shkurt 1992 – e premte

Arrita të lutesha më shumë përsëri. Në orën 10:00 shkova në dhomën e mjekëve. Së pari i dhashë shpirtit të varfër pak ujë të shenjtë, pastaj u bashkova me Shpëtimtarin dhe u luta.

I thashë Shpëtimtarit se do të besoja çdo gjë që Ai do të më thoshte, me kusht që së pari të më hiqte të gjitha frikërat dhe dyshimet e mia, që askush të mos më devijonte. U luta që Ai të më hiqte njerëzoren time dhe të më vishte me hyjnesinë e Tij. Gjithmonë kam lutur Shpëtimtarin për përlësi, që të bëhesha i përlësht dhe i butë.

Këtu dëgjojmë pak për luftën në Jugosllavi, edhe pse Dubrovniku u bombardua sërish mbrëmë.

E pyeta Shpëtimtarin nëse lufta që do të vinte mbi Gjermani ishte zbutur nga lutjet tona.

Shpëtimtari: "Po vjen një luftë."

Unë: "Nga Rusia?"

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "Ata nuk e besojnë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ata do të besojnë vetëm kur të jetë tepër

vonë." Unë: "A duhet t'u them grupit të lutjes?"

Shpëtimtari: "Po, thuaju të lutën më shumë."

Vazhdova të pyes nëse mund ta them edhe unë këtë kur Ati Dochart është i pranishëm me

Shpëtimtarin, ndërkohë që ne mbajmë adhurimin tonë?

Shpëtimtari: "Sigurisht."

Mendoja se cila do të ishte reagimi nëse do ta thoja. Shpëtimtari:

"Lëre tek unë. E rëndësishme është që e ke thënë." Unë: "A duhet ta

përmend diku tjetër?"

Shpëtimtari: "Ti ia ke thënë tashmë priftit tënd."

Unë: "A duhet të përgatitemi për këtë luftë me lutje apo diçka tjetër?" Shpëtimtari:

"Duhet të jeni gjithmonë të përgatitur."

Pas punës, shkova për një shëtitje në pyll dhe u luta katër Rruzare për

Atë Vogt. Më pas shkova në kishë dhe vazhdova të lutesha për të. I ofrova Komunionin e Shenjtë për

të. Vetëm Zoti e di sa shumë lutesha për këtë prift. Shpërblimin tim e pres vetëm në Parajsë. Edhe pse

Atë Vogt më ka ofenduar, unë e dua shumë; gjithmonë dua të shoh Jezusin tek ai.

Detyra ime nuk është e lehtë, por as e At Vogt nuk është. Prandaj e njëjta gjë vlen për të dy: Per

crucem ad lucem (përmes Kryqit drejt Dritës)

29 shkurt 1992, e shtunë

Unë mora pjesë në meshat e hershme në Waghäusel. Në çastin e Konsagimit dëgjova frymën e papastër që ulërinte. Kisha dëgjuar tashmë atë zë në Zvicër me Atë Rudolf. Ishte rreth orës 1:30 të mëngjesit, dhe po lutesha sepse djalli më kishte mbushur me frikë të madhe.

Zëri nuk është si ai i një qenieje njerëzore.

Këtu në Waghäusel, Ati Aemilian kremtoi Meshën sot. Para Meshës, kisha lutur veçanërisht për priftërinjtë. Tani po shkruaj edhe atë që u luta në rruza të mëdha: "Ati i përjetshëm, të ofroj Ty Trupin dhe Gjakun, Shpirtin dhe Hyjninë e Birit Tënd më të dashur, Zotit tonë Jezu Krishtit, si shlyerje për mëkatet tona dhe mëkatet e Ateve dhe Vëllezërve të Waghäusel."

Në koralet e vogla u luta: "Përmes Passiones së Tij të dhimbshme, ki mëshirë për ne dhe për Ati dhe Vëllezërit e Waghäusel."

Në fund, u luta tre herë: "O Zot i shenjtë, o Zot i shenjtë e i fuqishëm, o Zot i shenjtë e i pavdekshëm, ki mëshirë për ne dhe për Ati e Vëllezërit e Waghäusel."

Pastaj u lutem Mistereve Gëzuese të Rozares, Eksorçizmit dhe lutjeve të tjera. Pas Meshës së Shenjtë, Alise më kërkoi të udhëhiqja lutjet.

Ne lutëm Litani të Zonjës së Bekuar Mari.

Më pas u përula në gjunjë në dysheme para tabernakullit dhe u luta për shumë qëllime.

Sapo dola nga kisha, dëgjova që një grua ishte ankuar se Litanja e Zonjës së Bekuar ishte tepër e gjatë për të. Por unë e di që kjo lutje është dëshiruar nga Qielli, sepse djalli nuk e pëlqen Litaninë e Zonjës së Bekuar; përkundrazi, ai zemërohet shumë nga kjo lutje – unë e kam përjetuar tashmë këtë.

Sepse e kam përjetuar këtë disa herë më parë; kjo tërbim demonik ishte veçanërisht i keq njëherë në Medjugorje, kur një student i ri nga Vjena, gjatë lutjes së Liturgjisë së Zonjës së Bekuar Mari, bërtiti me zë të lartë: 'Ndalo, ka zjarr!' Megjithatë, unë vazhdova të lutesha. Në atë kohë, mendoja se djalli po më copëtonte shpirtin ndërsa lutesha.

Pasdite, në orën 15:15, pasi bëra pazarin në mesditë dhe rregullova apartamentin, u ktheva në kishën e Rotit dhe qëndrova deri në orën 18:15. Fillova të lutesha, por duhej të ndaloja sepse Drita e Përvetshme nuk ishte ndezur përsëri. Gruaja te vikaria më dha disa shkrepe dhe unë ndizja qirinj. Lutja disa rruzare për At Vogt. Më ishte shumë e vështirë të lutesha; ndjeja dëshirë të qaja. Do të doja të kisha një bisedë rrëfimi me Atë Vogt, por shpresoj që edhe ai ta dëshirojë këtë dhe të flasë me mua. U luta që Zoti t'i jepte atij hir për ta bërë këtë, sepse kam shumë për t'i thënë për gjithçka që Shpëtimtari ka thënë deri tani. Shpëtimtari më ka thënë gjithashtu që duhet të lutem për të. Kur mbërrita në shtëpi, shpirti i papastër, bisedaxhiu, më torturonte. Ai u përpoq të më bindte: 'E sheh, nuk ka dobi. Nuk ka kuptim; ndalo së lutuari për të.' Por unë nuk i dëgjova shpirtit të papastër; përkundrazi, vazhdova të lutesha.

1 mars 1992 – e Dielë

U luta për rreth një ore dhe pastaj u bashkova me Shpëtimtarin për rreth 30 minuta. Kuptova se përsëri nuk jam asgjë dhe se duhet t'i kërkoj Shpëtimtarit gjithçka që më nevojitet. Qava me hidhërim dhe i kërkoja Shpëtimtarit ndihmën e tij. Pa të nuk jam asgjë, por me të mund të arrij shumë gjëra. Ajo që më rëndon më shumë në këtë moment është Komuniteti në dorë, sepse nuk po shfuqizohet; përkundrazi, vazhdon të praktikohet, sepse e di që Shpëtimtari nuk dëshiron që të besimtarët të marrin Komunionin e Shenjtë në dorë. Lutem Invokimet e Mëshirës Hyjnore, Koronën e Mëshirës Hyjnore, lutjet e Shën Terezës së Lisieux, Shën Françeskut të Asizit, 'Lutjet e Stuhisë' dhe shumë lutje të tjera. Ende nuk e kisha kuptuar atë që Mëshiruesi më kishte thënë njëherë, se Ai tërheq hirin e Tij përmes marrjes së Komunionit të Shenjtë në dorë.

Duhej ta pyesja Shpëtimtarin edhe një herë për këtë, sepse doja ta kuptoja më mirë. Shpëtimtari: "Është një fyerje dhe një shenjë indiference ndaj meje."

Unë: "A u jepni atyre hir gjatë komunionit në dorë?"

Shpëtimtari: "Jo. Unë ua tërheq."

Unë: "Çfarë do të thotë 'të tërhiqet'?"

Shpëtimtari: **"Një pemë duhet të japë fruta; ata nuk do të japin fruta përmes komunionit në dorë."**

Unë: "Çfarë është gjëja më e keqe në lidhje me marrjen e Komunionit në dorë?" Shpëtimtari: "Që të gjithë përfundojnë në baltë."

Unë: "Por Shpëtimtar, a nuk varet kjo vetëm nga njerëzit, pasi priftërinjtë gjithashtu japin Komunionin në gjuhë?"

Shpëtimtari: "Kush i mësoi njerëzit të bëjnë këtë?"

Unë: "Zot i imi, a është kjo vepër e Satanit?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, është vepër e Satanit, krejt qartë. Ai nuk dëshiron fruta të mira; ai dëshiron vetëm fruta të këqija. Të gjitha frutat e këqija i përkasin atij."

Unë: "Nuk e kuptoj—pse priftërinjtë nuk e besojnë këtë?" Shpëtimtari:

"Sepse ata nuk kanë më besim."

Unë: "Si mund ta çlirojmë Kishën nga ky ndyrësi?" Shpëtimtari:

"Lutuni dhe agjëroni."

Unë: "Agjërimi është kaq i vështirë."

Shpëtimtari: "Është po aq e vështirë për të pasurit të hyjnë në Parajsë." Unë:

"Mund të më thuash diçka tjetër për marrjen e Komunionit në dorë?"

Shpëtimtari: "Lutuni pa pushim që të hiqet qafe." Unë: "Po,

Zot i im, do ta bëj."

Unë: "Sa armiq do të kem tani?"

Shpëtimtari: "Më shumë se sa mund ta imagjinosh. Unë jam me ty; nuk ke nevojë të kesh frikë." Unë: "Shpëtimtar, a e kam kuptuar këtë si duhet?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, e ke shkruar saktë."

Në këtë moment ndihem e qetë, në paqe dhe me mendje të kthjellët; pa dyshime, pa frikë.

Është një ndjenjë e mrekullueshme. Po, Shpëtimtari është me mua. Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im. Më pas i kërkoja Shpëtimtarit:

"Zot, dje nuk më thatë asgjë në kishë, edhe pse u luta për dy orë për Atë Vogt. A nuk ishin lutjet e mia të mjaftueshme?"

Shpëtimtari: "Unë vuajta me ty, sepse prifti nuk i vuri vesh zërit tim." Unë:

"Zot, nëse agjëroj për të, a do të ketë ndryshim?" Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, drejtuesi im i mirë shpirtëror, do të agjëroj për priftin tim, Atë Vogt."

Jezu im, të dua mbi të gjitha. Të falënderoj për këtë bisedë. Shkova pak më

parë në Meshën e Madhe dhe u luta për armiq të mi.

Pashë studentin e ri Wagner; ai është diakon. Pastaj i

kërkoja Shpëtimtarit:

"Nëse nuk është e drejtë që vëllai Wagner të më japë Komunionin e Shenjtë, atëherë të lutem që prifti të më japë Komunionin e Shenjtë."

Mora Komunionin e Shenjtë nga prifti.

Kur mbërrita në shtëpi, vendosa mishin e pjekur në furrë, bëra vetë disa spätzle dhe prita sallatën.

Në orën 12:00 u lutëm për Engjëllushën. Në orën

12:15 hëngrëm drekë.

Në orën 12:45 isha përsëri në kishë. Ishte adhurimi; Sakramenti i Bekuar ishte ekspozuar. Qëndrova në kishë deri në orën 14:45 dhe u luta.

Në orën 15:30 mbërriti një grua e quajtur Barbara. Ajo më hapi zemrën për djalin e saj. Kur

ajo u largua, erdhi Marion dhe qëndroi deri në orën 17:30.

Shkruam shënimet tona në ditar.

Në orën 18:15, u lutesha dy dekada të Rruzares në kishë para Sakramentit të Bekuar për At Vogt, sepse Drita e Përjetshme nuk u ndez përsëri.

Fatkeqësisht, ai nuk e pa. Nuk po ndihesha shumë mirë emocionalisht. Më dhembte që Ati Vogt kishte vendosur një projektor drejtpërdrejt përpara monstrancës. Besoj se Zoti i gjallë është i pranishëm në Oltarin Më të Shenjtë.

Normalisht, nuk do të vendosje një projektor rreth gjysmë metri larg një personi. Thjesht, monstranca është ndriçuar fort, dhe nga larg shkëlqen bukur dhe verbërisht. 'A duhet që Shpëtimtari të vuajë edhe këtu?' pyeta, dhe ndjeva dritën që më digjte në sy. Ndonjëherë, nuk mundesha ta përballoja ta shikoja.

Në fund, nuk mund të largohesha nga kisha derisa të shihja sakristanen dhe t'i thoja se Drita e Përjetshme ishte fikur.

Ajo mëmëriti me vete dhe tha: "U fik përsëri."

Para se të flija, lutesha me Rozarin e Dhimbjeve për shpirtrat e varfër. Dita ime kaloi si një çast, kaq shpejt.

U gëzova që nuk kisha televizor dhe i falënderova Zotit për forcën dhe dashurinë që kisha ndjerë atë ditë.

2 mars 1992 – e hëna

10:00 paradite, dhoma e mjekëve: Spërkatja dhomën me ujë të shenjtë dhe, ndërsa e bëja këtë, bekoja të gjithë në klinikë me Shenjën e Kryqit. U bashkova me Shpëtimtarin dhe thashë: "Ti e di çfarë dua të të kërkoj; Ti e di gjithçka, dhe unë do të shkruaj dhe do të besoj çdo gjë që më thua." Mendova për dritën e reflektorit që kishte qenë duke djegur dje dhe që mund të ishte ende duke djegur sot para Sakramentit të Bekuar.

Gjatë tre ditëve të Martës së Përvëshkur, ne gjithmonë mbajmë adhurim para Sakramentit të Bekuar. Në heshtje, dëgjova:

'Shkruaje këtë, bija ime; nuk është e drejtë të mbash llambën përpara meje. Ai duhet të provojë të mbajë llambën tre minuta përpara vetes.'

Unë: "Zot, nuk mund të gjej paqe duke ditur se llamba vazhdon të digjet kaq afër teje. Sepse unë vetë ndiej këtë vuajtje.

Shpëtimtari: "Nëse dëshiron, thërreje."

Unë: "Zot, a mund ta kem imagjinuar këtë?" Shpëtimtari:

"Ti je ngushtë e lidhur me mua."

Unë: "A t'i lexoj Reverend Vogt atë që kam shkruar?" Shpëtimtari: "A ke frikë?"

Unë: "Jo vërtet." Shpëtimtari:

"Atëherë bëje."

Unë: "Po, Shpëtimtar, do ta telefonoj, sepse besoj se ti, i gjalli

Zot në mish e gjak, trup e shpirt, njerëzim e hyjni, vërtet dhe në mënyrë substanciale i pranishëm në Hostin e Shenjtë."

12.30 I bëra rreze X një djali pesëmbëdhjetëvjeçar të quajtur Markus.

Një infermiere erdhi me të. Ajo më tha se të gjithë në pavion ishin trembur kur gjendja e tij u përkeqësua dhe sytë iu ngurtësuan plotësisht.

Pyeta se kur kishte ndodhur kjo dhe kuptova se ishte në kohën kur po lutesha me eksorcizëm për të gjithë në klinikë, madje disa herë.

Kur e pashë këtë djalë dhe e pyeta nëse do të donte pak ujë të bekuar, ai tha menjëherë: "Jo, e kam në shtëpi; ua jap kafshëve."

Pastaj bëra shenjë e kryqit mbi ballin e tij me ujë të shenjtë, dhe menjëherë sytë e tij u bënë përsëri të zbrazët.

Para infermieres, e pyeta nëse mund të thoshte një Rruzare. Ai tha "Po" dhe filloi të lutej, por tek fjala e tretë nuk mundi më ta thoshte, kështu që unë vazhdova të lutesha vetë.

I dhashë një kartolinë tjetër lutjeje të Gjakut të Çmuar dhe i thashë se do të lutesha për të.

12:45 pasdite në kapelë: Unë u luta për Markus dhe e pyeta Shpëtimtarin nëse shpirti i papastër ishte me të.

E dija, por doja konfirmim nga Shpëtimtari. Shpëtimtari: "Po, e ka, dhe duhet të qëndrojë me të."

I kërkova Shpëtimtarit që ta kthente pacientin Markus tek unë.

Në orën 14:10 ai me të vërtetë mbërriti, këtë herë me nënën e tij. Djali po flinte në shtrat.

Duket se nuk mund të ngrihej. Kur më pa, më kërkoi menjëherë ujë të bekuar, dhe unë ia dhashë.

Pastaj i tha nënës së tij të shikonte ikonën e Zonjës së Bekuar. Kur nëna e tij pa ikonën, i tha: "A duhet të shohësh përsëri gjithçka nga e para?"

Ajo ishte plot krenari dhe tha, "Shpresoj që së shpejti do të kthehesh në shtëpi."

Kur nëna e tij u tërhoq pak mënjane, i thashë Markusit, "Ke luajtur me syze." Ai e kuptoi menjëherë çfarë doja të thoja dhe tha, "Po. Në Berlin dhe këtu – janë gjëra të padëmshme." E shikova dhe pyeta, "Më fal?"

Dhe ai u përgjigj, "Edhe nëna ime po ashtu."

Tani më ishte bërë e qartë pse demoni duhej të qëndronte brenda tij. I vendosa në dorë një medalje të Zonjës së Bekuar dhe ai e mori. Duhej kryer një ekzorcizëm mbi këtë djalë, dhe ai nuk duhej të qëndronte në pavionin e neurologjisë. Nuk mund të bëj asgjë këtu, sepse as nëna e tij, as mjeku nuk do të më besojnë. U luta për të.

Atë mbrëmje, në Kishën Rot, u lutesha Rozarisë për Markus dhe më pas ofrova Meshën e Shenjtë për të.

Në orën 20:00 – grupi i lutjes:

Sot kishin ardhur shumë burra: z. Deris, z. Artur Wagner, studenti i teologjisë Fridolin, Ati Dochart, e kështu me radhë.

Ishte bukur. Ne gjithashtu u lutëm për Markusin, pacientin. Ati Dochart dhe zoti Deris ishin pak të trazuar. Kisha marrë shumë hir.

3 mars 1992 – e martë

10:00 paradite, dhoma e mjekëve: E pyeta Shpëtimtarin për zotin Deris.

Shpëtimtari: "Deris nuk duhet të bëhet diakon; ai nuk është zgjedhur për këtë. Është krenaria që e bën të dëshirojë të bëhet diakon. Fryma e papastër ishte përsëri me Atin Dochart."

Unë: "Cilin Konfiteor duhet të lutemi, të vjetrin apo të rinë?"

Shpëtimtari: "Të vjetrin, bija ime."

Unë: "Shpëtimtare, na dhate shumë hir dje, më shumë se zakonisht."

Shpëtimtare: "U kënaqta me lutjet që thatë."

Unë: "Çfarë mund t'u them grupit të lutjes? Çfarë duhet të dimë, dhe çfarë është e rëndësishme për ne?"

Shpëtimtari: "Lutuni me zemër." Unë:

"Si, Shpëtimtar?"

Shpëtimtari: "Le të flasim zemrat tuaja, jo gojët tuaja. Kërkoni shumë dashuri."

Unë: "Pra, a duhet të thërrasim më shumë Frymën e Shenjtë?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime. Kur Fryma e Shenjtë i ndez zemrat tuaja me dashuri, atëherë mund të luteni me zemrat tuaja. Pastrojini zemrat tuaja që Fryma e Shenjtë të banojë edhe brenda jush.

Mos i mbani më mëkatet tuaja; ato formojnë një plagë të madhe, dhe ajo shërohet më ngadalë se një e vogël. Plagët e mëdha shkaktajnë dhimbje të madhe, dhe atëherë njeriu nuk ka më dëshirë të lutet."

"Shkruaje këtë, bija ime: të lutesh vetëm me gojë është kështu sepse nuk i lejojmë Shpirtit të Shenjtë të veprojë në zemrat tona. Lute në mënyrë që dashuria të lindë gjatë lutjes."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, na dhuro hirin që të lutemi me zemrat tona. Shpëtimtar, ti the se ende ka shpirtëra të papastër brenda burrit tim. Por ai mori Komunionin e Shenjtë dje."

Shpëtimtari: "Burri yt duhet të shkojë në rrëfim."

Unë: "Ai me siguri do të më thotë se ka shkuar në rrëfim."

Shpëtimtari: "Thuaj atij, bija ime, se ai duhet të shkojë në rrëfim si duhet."

Nga ora 16:00 deri në 17:00, më ishte ngarkuar të udhëhiqja lutjet dhe adhurimin para Sakramentit të Bekuar në kishë. Unë, burri im dhe Fridolini e bëmë këtë së bashku dhe udhëhoqëm lutjet. Burri im ishte pak i trazuar, edhe pse unë kisha lutur për të.

Ati Vogt ende nuk e kishte hequr turibulën, edhe pse unë tashmë i kisha thënë ta bënte.

Në orën 18:30 u mbajt Mëshira e Shenjtë dhe unë ofrova Komunionin e Shenjtë për At Vogt.

4 mars 1992 — E mërkurë — E mërkurë e Hirit

Agjëroja me bukë dhe ujë dhe kisha dhimbje koke për të gjithë 24 orët. Ndonjëherë ishte e padurueshme. Këto ishin vuajtje pendimi dhe i ofrova ato për At Vogt dhe për konvertimin e mëkatarëve.

Agjërova për At Vogt dhe për Andreas (një student teologjie).

Pyeta Shpëtimtarin pse motra kishte vazhduar të shpërndante Komunionin e Shenjtë mbrëmë, edhe pse e di që nuk duhet ta bënte. Pastaj ofrova Komunionin e Shenjtë për të.

Shpëtimtari: "Ti nuk mund t'i dhurosh hiret një zemre të ngurtësuar. Lute për të, agjëro për të."

Në kishë atë mbrëmje. Tre laikë dhe Ati Vogt po ndihmonin në vendosjen e shenjës së kryqit me hie. I kërkova Shpëtimtarit që të mund të marr shenjën e kryqit me hie nga duar të shenjta. Dhe Ati Vogt erdhi tek unë, megjithëse zakonisht ai ishte në anën tjetër. Kur po merrja Komunionin e Shenjtë, i kërkova përsëri Shpëtimtarit që ta merrja nga duar të shenjta, dhe mora Ostinë e Shenjtë nga Ati Vogt.

Unë ofrova Komunionin e Shenjtë për At Vogt.

E kërkoja sepse pashë që laikët po bënë shenjë e kryqit me hirit. Ndër laikë ishte edhe një student teologjie (akolit).

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: hiri duhet të shpërndahet vetëm nga duar të shenjta. Vetëm priftërinjtë, vetëm priftërinjtë. Kjo gjithashtu llogaritet si pjesë e ndyrësisë në Kishë."

5 mars 1992 — e enjtë

Herët në mëngjes, u lutesha Koronës së Mëshirës Hyjnore, Litani të Mëshirës Hyjnore dhe lutjeve të tjera.

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekëve:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, nuk mund të dhuroja hirin, sepse laikët po shpërndanin kryqet me hirit. Unë dhuroj hirin gjatë shpërndarjes së hirit përmes duarve të shenjta të priftit."

Pasditë, u luta për një orë; aty nuk kishte pacientë, dhe më pas u luta me Ruzaren.

Në mbrëmje, në kishën e Rotit, së pari u lutesha me besimtarët me Ruzaren dhe më pas mora pjesë në Meshën e Shenjtë. Përsëri ofrova Komunionin e Shenjtë për Atin Vogt. Në kishë ishte edhe një prift nga Polonia, Ati Stanislaw.

6 mars 1992 – E premte e Zemrës së Shenjtë

Në orën 13:00 shkova në kapelë. Megjithatë, ajo ishte e kyçur. Kjo më dhembti, por shkova të kërkoja çelësin. Thirra portierin e ndërtesës së spitalit dhe ai hapi kapelën. Pas Komunionit shpirtëror, i kërkoja Shpëtimtarit nëse ajo që po bënte Ati Stanislaw nga Polonia ishte e drejtë, duke iu referuar faktit që ai gjithashtu shpërndan Komunionin e Shenjtë në duar.

Në fillim unë kisha marrëdhënie shumë të mira me këtë prift, por tani ai më dukej si një i huaj i plotë. Më pas i kërkoja Shpëtimtarit nëse edhe ai kishte zakon të shpërndante Komunionin në duar. Shpëtimtari: "Jo, ai e bën për para. Duke vepruar kështu, ai më ka tradhtuar."

Unë: "A mund ta shkruaj këtë në ditarin tim?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaje; ai ka humbur shumë hiri për shkak të kësaj." Unë: "Kush e ndikoi që të jepte Komunionin në dorë?"

Shpëtimtari: "Është vepër e Luciferit. Për sa kohë që japin Komunionin në dorë, ata i shërbejnë Satanit." Unë: "Zot i im, a mund t'ia them këtë Atë Stanislaw?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ai nuk do të vijë tek ti." Unë: "A e di ai që kjo nuk është e drejtë? A e ndjen?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, e njeh mëkatin tënd kur e kryen?" Unë: "Por Zot, ndoshta ai mendon se është e drejtë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, nëse dikush nuk e njeh mëkatin, atëherë është në një gjendje të keqe." Unë: "Çfarë do të thotë të jesh në një gjendje të keqe?"

Shpëtimtari: "Nuk je në hirin e Zotit."

U befasova pak dhe më mbeti frymëmarrja në fyt për një çast, dhe i kërkoja Shpëtimtarit nëse mund ta thoshte përsëri; ndoshta nuk e kisha kuptuar si duhet.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: njeriu nuk është në hirin e Zotit."

Atë mëngjes kisha kërkuar Shpëtimtarit të më thoshte diçka për shpirtrat në spitalin universitar.

Shpëtimtari: "A do të mund ta përballosh atë që po të them?" Unë: "Shpëtimtar, ti më njeh më mirë se sa unë njoh veten time."

Atë mbrëmje, në kishën në Rot, nuk e pashë më Atë Stanislaw.

Në fund të Meshës së Shenjtë, sakristanja më bërtiti sepse e kisha kujtuar që Drita e Përjetshme nuk ishte ndezur. Ajo bërtiti me zë të lartë në të gjithë kishën me zemërim:

"Shko në shtëpi, nuk është puna jote." Unë u luta për këtë grua. Një burrë nga Rot, Erich, ende po fliste me të jashtë.

Unë ofrova Komunionin e Shenjtë për Marion. Në orën 20:00 u lutesha për eksorcizëm dhe Rozarinë e Shpirtit të Shenjtë, që asnjë laik të mos shpërndante më Komunionin e Shenjtë, pasi ndihmësit e komunionit po mbanin një mbledhje në atë kohë.

Erich ishte me mua dhe u lut me mua. Gjithashtu e përfshiva burrin tim në lutjet e mia. Por ai ishte shumë i nervozuar dhe në një gjendje të keqe, kështu që Erich shkoi në shtëpi. Besoj se eksorcizmi pati efekt tek burri im. Të gjitha gjërat po e nervozonin burrin tim atë mbrëmje. Para se të flija, u luta edhe dy Ruzare të tjera.

7 mars 1992 – Zemra e Shenjtë e Mariës, e shtunë e pendimit

Herët në mëngjes isha në kishë në Waghäusel me zonjën Cordula.

Nga ora 16:15 deri në 18:15 u luta për At Vogt. Drita e Përjetshme nuk po digjej kur hyra në kishë. U luta që dikush të vinte dhe ta ndizte. Pastaj i thashë Shpëtimtarit: "Ta ofroj këtë Ty që të shpëtohen 100,000 shpirtëra nëse, nga

5.00 pasdite dhe askush nuk vjen ta ndizë Dritën e Përjetshme."

Ishte ora 17:05 kur sakristanja mbërriti dhe ndezi Dritën e Përjetshme; ajo ishte mjaft e nxituar. Unë u përula për dy orë dhe lutesha katër Ruzare dhe shumë lutje të tjera.

8 mars 1992 – e dielë

Në orën 5:45 të mëngjesit u ngrita dhe u luta për rreth një ore, së pari te Shpirti i Shenjtë, pastaj Konfiteor i vjetër, eksorcizmi, një lutje te Shën Mëria Arkengjell dhe te Engjëlli Mbrojtës, Kushtimi te Zonja Mari, një lutje te Zemra e Shenjtë dhe Misteret Gëzuese të Rruzullit; pastaj mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore.

Fillova të qaja me gjithë zemër përsëri, sepse shumë vuajtje po më vinin. Më të këqijat janë ato që i ndodhin burrit tim. Do të doja t'i kisha lënë të gjitha dhe të ndaloja së luturi kaq shumë.

I kërkova Shpëtimtarit ndihmë dhe i derdha zemrën. Gjithashtu i lutesha Zonjës së Bekuar, duke i thënë se gjithçka ishte shumë për mua. Thashë: "Po më torturojnë nga të gjitha anët, dhe për më keq jam zhgënjyer nga prifti im.

Papritmas, ndalova së qari. Pas kësaj, ndjeva një ndjenjë të thellë paqeje dhe qetësie brenda vetes. I kërkova Shpëtimtarit një shenjë që ta shihnin prifti dhe të gjithë në kishë.

I thashë Shpëtimtarit se isha mëkatore dhe e papërshtatshme për të marrë këtë shenjë, dhe shtova: "Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Po, do të marrësh një shenjë që të gjithë do ta shohin."

Unë: "Megjithatë, do të doja të dija nëse prifti do ta shohë gjithashtu."

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "A do të jetë një shenjë e mirë, që njerëzit të kthehen, apo do të na trembësh?"

Shpëtimtari: "Zoti nuk tremb askënd."

Unë: "Kur do të vijë ky shenjë, para Pashkëve apo pas?" Shpëtimtari:

"Para Pashkëve."

Unë: "A do të ndryshojë prifti për shkak të këtij shenji?"

Shpëtimtari: "Jo, ai nuk do të ndryshojë për shkak të tij."

Unë: "Pse, Shpëtimtar? Jam krejtësisht i dëshpëruar tani. Mendova se një ditë ai do të ndryshonte?" Shpëtimtari: "Kështu mendove ti."

Unë: "Por pse, Shpëtimtar?"

Shpëtimtari: "Ka ende kaq shumë krenari."

Unë: "Zot, të lutem, atëherë më jep një prift tjetër të cilit mund t'i besoj ditarin tim."

Shpëtimtari: "Më lër mua."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, a është në rregull që t'ju drejtohem kështu, për shembull, Zot i im, Shpëtimtari im, Jezusi i dashur, dashuria ime e madhe, Perëndia im i shenjtë, i fuqishëm dhe i përjetshëm, Mbreti i mbretërve, Princi im i Paqes, Perëndi i plotfuqishëm dhe i mëshirshëm, e kështu me radhë. A është në rregull për ju?" Shpëtimtari: "Flit atë që vjen nga zemra.""

Faleminderova për këtë bisedë dhe ofrova Komunionin e Shenjtë për të gjithë njerëzit në mbarë botën dhe për shpirtrat e varfër në Purgator, ashtu siç ofroj lutjet për induljencën për shpirtrat e varfër çdo ditë.

Ishte rreth orës 8:30 e mëngjesit. Burri im u zgjua dhe shkoi në Waghäusel për t'u rrëfyer. Lutja ime u përgjigj, sepse ndërsa lutesha me Rozarin, kisha kërkuar nga Zoti t'i jepte atij hirin për një rrëfim të mirë.

Nga ora 9:45 deri në 11:10 isha në kishën e Rotit. Para Meshës së Shenjtë, lutesha me Litani të Mëshirës Hyjnore për të gjithë të pranishmit në kishë. Përsëri ofrova Komunionin e Shenjtë për shpirtërat e varfër në Purgator.

Kur erdha në shtëpi, burri im ishte transformuar. Ai ishte si një njeri i ri dhe u bashkua me mua në devocione. Ishte paqe gjatë gjithë ditës; ai ishte i mirë dhe i butë. Faleminderit, o Zot, për këtë hir. Në orën 2:30 të mëngjesit u zgjova dhe mora hirin të lutesha.

Unë u luta me Shtatë Fjalët e Fundit, duke i ndjekur secilën me një Atynë tonë dhe një Përshëndetje Mari, 'Dhe lavdi Atit', dhe pastaj me Koronën e Mëshirës Hyjnore. Pastaj u dhashë ujë të shenjtë shpirtëve të varfër dhe u ktheva të fle mrekullisht.

9 mars 1992 – e hëna

10:00, dhoma e mjekëve:

Pyeta Shpëtimtarin për njerëzit në klinikë, ata që punojnë atje.

Të premten, Shpëtimtari më kishte pyetur nëse mund ta përballoja atë që po më thoshte, kështu që tani i thashë se, nëse dëshironte të më thoshte diçka, të paktën të më jepte versionin më të butë.

Shpëtimtari: "Të gjithë duhet të pendohen. Gati të gjithë ata janë në rrugën e gjerë." Unë: "Çfarë duhet të bëj për ta, Shpëtimtar?"

Shpëtimtari: "Lutju për ta."

Unë: "Por lutjet e mia nuk mund të shpëtojnë shumë."

Shpëtimtari: "Po, mundin, sepse me mua mund të shpëtoni shumë."

Një mjek kishte ardhur të na shihte në departamentin e rrezeve X, një vizitor nga Turqia, mysliman, i cili donte të mësonte për rreze X dhe imazhet.

I tregova atij më shumë për besimin katolik sesa për rreze X. Në veçanti, i tregova sa i rëndësishëm është Shpirti i Shenjtë.

E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte e drejtë, sepse mjeku, për më tepër, është mysliman. Shpëtimtari: "Të gjithë kanë nevojë për të njëjtën fe."

Unë: "Më thuaj si duhet të jem?" Shpëtimtari:

"Qëndro ashtu siç je."

13:00 në kapelën e klinikës.

I thashë Shpëtimtarit se ka kaq shumë njerëz në kishë të dielave, por vetëm pak gjatë ditëve të javës.

E pyeta: "A nuk mund prifti të shpërndajë Komunionin e Shenjtë vetë? A i nevojiten laikët?"

Mendoja se të tjerët duhet të presin me durim, dhe nëse nuk mund të presin, atëherë duhet të luten për seminaristët e rinj që të kemi më shumë priftërinj.

Shpëtimtari: "Shumica e atyre që marrin Komunionin vetëm të dielave e bëjnë këtë në mënyrë të papërshtatshme." Unë: "Duhet t'ia thuash priftit këtë. A nuk e sheh prifti këtë?"

Shpëtimtari: "Po të mos e shpërndante Komunionin në dorë, do ta shihte." Unë: "A mund ta shkruaj këtë në ditarin tim?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, shkruaje."

Unë: "Shumë thonë se mëkatojnë më shumë me gojën sesa me duart."

Shpëtimtari: "Unë nuk e besoj këtë. Por është indiferenca e tyre që bën që ata të mos bëjnë më dallimin midis Zotit Trefishtë në Ostinë e Shenjtë dhe bukës së zakonshme. Priftërinjtë duhet t'u predikojnë atyre për këtë dallim, por meqë ata praktikojnë komunionin në dorë, nuk mund t'u predikojnë më për të."

Unë: "Thonë se është po aq e respektueshme ta marrësh në dorë."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: është e papërshtatshme të marrësh Hostin e Shenjtë në dorë, dhe nëse dikush e merr në mënyrë të papërshtatshme, është edhe e papërlshme."

Unë: "A shkaktohen shumë sakrilegje nga komuniteti në dorë?" Shpëtimtari:

"Më shumë se sa mund ta imagjiloni."

Atë mbrëmje në Rot, në kishë, ndërsa prifti po lexonte Ungjillin, një grua vrapoi përmes kishës deri sa u ndal drejtpërdrejt përpara Reverendit.

Ajo po bënte një zhurmë kaq të madhe me këpucët dhe ecte me hapa kaq të vendosur sa të gjithë besimtarët e vunë re. Duket se kishte dikë në kishë që makina e tij i bllokonte rrugën për të dalë. Por shqetësimi i saj më dukej i çuditshëm.

Ajo i bëri me dorë sakristanit, i cili iu afrua dhe më pas ndërpreu priftin për t'i treguar gjithçka. Kur prifti pyeti se kujt i përkiste makina, askush nuk u deklarua.

Pas Komunionit të Shenjtë, e pyeta Shpëtimtarin për Atë Johannes, pasi Roland më kishte thënë në telefon se Ipeshkvi Platon ishte konvertuar nga Ati Johannes dhe tani pranoi librat e tij.

Shpëtimtari: "Librat e Atë Johannes nuk janë të sakta."

Pastaj pyeta për bisedën që do të mbahej më 13 mars 1992, e cila do të trajtonte

Garabandal. I thashë Shpëtimtarit: "Unë besoj në shfaqjet e Garabandalit, por ky shfaqje i filmit dhe diskutimi pas tij, dhe gjithë publiciteti rreth tij, më shqetësojnë. A nuk është djalli në punë këtu, duke kërkuar të shkatërrojë atë që është e mirë?"

Shpëtimtari: "Ke hamendësuar saktë."

Grupi i lutjes në orën 20:00. Ishin shumë njerëz atje.

10 mars 1992 — e martë

Pyeta Shpëtimtarin për gruan që erdhi në kishë dje.

Shpëtimtari: "Ai ishte shpirti i papastër. E lejuva të ndodhte. Do të ketë edhe më shumë të tilla.

Isha në kishën në Rot dhe ofrova Komunionin e Shenjtë për At Vogt."

11 mars 1992 — e mërkurë

10:10 paradite, në ordinancën e mjekut:

Pyeta sërish Shpëtimtarin për shenjën. Shpëtimtari:

"Do të marrësh një shenjë në kishë." Unë: "Çfarë do të jetë?"

Shpëtimtari: "Më lërin mua."

Unë: "A mund të bëj dallimin midis asaj që vjen prej teje dhe asaj që vjen prej meje?"

Shpëtimtari: "Po, mundesh."

Shpëtimtari më dha shumë hir. Të falënderoj, Zot i im dhe Perëndi im.

Unë: "Më thuaj diçka; dua të dëgjoj edhe diçka nga ty."

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime." Unë: "Bën mirë ta dëgjosh këtë."

4.30 pasdite: Isha në Zönackel në Boxberg, duke dëgjuar një predikim. Duke qenë se mbërrita vonë, nuk mund të merrja pjesë në Meshën e Shenjtë atje.

Në orën 19:00, më pas mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Rochit.

Edhe një herë, u përula vetëm te barriera e komunionit. Një prift i ri më dha Komunionin e Shenjtë vetëm në fund. Ndërsa prisja, i thashë disa Rruzare për këtë prift.

Unë ofrova Komunionin e Shenjtë për Marion.

Në orën 20:30 mbërriti Marion dhe shkruam shënimet tona në ditar.

12 mars 1992 — E enjte

Ky ishte tashmë dita ime e dytë që punoja vetëm në klinikë. Erdhën shumë pacientë.

Megjithatë, arrita të lutesha shumë.

12:30 në kapelën e klinikës:

Doja të dija nëse ishte e drejtë që dje kisha rënë në gjunjë vetëm te barriera e komunionit në Kapelën e Shën Roçit. Shumë njerëz që njihja qëndronin në këmbë ndërsa merrnin Komunionin e Shenjtë ose ishin ulur në gjunjë mbi shkallët direkt përpara priftit, edhe pse barriera e komunionit ishte aty.

Ndoshta kisha bërë një gabim, mendova. Shpëtimtari:

"Vazhdo të rri në gjunjë si më parë."

Unë: "Pse të tjerët nuk bien në gjunjë te barriera e komunioneve?" Shpëtimtari: "Përulësi e rreme, frika nga njerëzit, frika nga prifti."

Mendova për disa njerëz nga grupi i lutjes dhe i kërkova Shpëtimtarit nëse duhej t'u thoja këtë.

Shpëtimtari: "Po, por me dashuri."

Më duket paksa e çuditshme. Kur dëshiron të bësh diçka të mirë për Shpëtimtarin, përfundon duke qëndruar aty vetëm. Në fund të fundit, të gjithë jemi të detyruar t'i japim lavdi Zotit.

Në rrugën për në shtëpi, lutesha me Rozarin si zakonisht.

Në orën 16:00 shkova në Mingolsheim për të notuar në pishinën me ujë të kripur për rreth një orë e gjysmë.

Në mbrëmje shkova në kishën e Rotit dhe aty gjithashtu u bashkova në lutjen e

Ruzares. Kur erdhi koha për të marrë Komunionin, motra kaloi pranë meje.

U ngrita dhe u ktheva në vendin tim pa marrë Komunionin e Shenjtë.

Ndërsa po kthehesha nga vendi i komunioneve drejt ulëses sime, mendova se djalli do të më copëtonte.

Por Shpëtimtari erdhi tek unë në shpirt dhe mora shumë hiri, një hiri të veçantë. E ofrova Komunionin për njerëzit në klinikën ku punoj.

Menjëherë pas kësaj, vozita për në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Rochit.

Atje kishte një Meshë të shenjtë tjetër në orën 19:30, dhe aty mora edhe Komunionin e shenjtë sakramental, të cilin e ofrova për priftërinjtë dhe anëtarët e urdhrave fetarë që ishin ende në Purgator, për murgeshën që shpërndante Komunionin dhe për të gjitha shpirtat e tjerë në Purgator.

13 mars 1992 – E premte

Sot në mëngjes u luta për rreth një orë, duke recituar Eksorçizmin të paktën dhjetë herë për të gjithë spitalin, për familjen time, dhe për Atin Dochart dhe Atin Vogt.

Kisha shumë për të bërë, dhe megjithatë gjeta kohë për Shpëtimtarin. Na mungojnë dy anëtarë të stafit në departamentin e rrezeve X; njëri është i sëmurë dhe tjetri nuk do të na bashkohet deri në maj.

I kërkova Shpëtimtarit të më japë hirin për të bërë punën e tre vetave.

Ai ma dha, dhe me forcën e Zotit arrita të punoj mirë.

Në orën 10:10 të mëngjesit, shkova në dhomën e mjekëve. Atje, komunikova shpirtërisht – për herë të dytë sot. E pyeta Shpëtimtarin se çfarë kishte ndodhur dje kur motra kaloi pranë meje me Shpëtimtarin dhe unë u ngrita në këmbë dhe u ktheva në vendin tim pa e pranuar Shpëtimtarin; ndjeva sulme të forta brenda vetes.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kishte shumë shpirta të papastër."

Unë: "A besonin ata se ti nuk do të vije tek unë nëse nuk të pranoja sakramentalisht?" Shpëtimtari: "Po, ata gjithmonë mendojnë kështu."

Unë: "Ndjeva sikur donin të më copëtonin në atë çast. A e kisha ndoshta imagjinuar unë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, sikur të kishin mundur, do të të kishin copëtuar."

Unë: "Zot i im, kur ti më pas erdhe tek unë shpirtërisht dhe u bashkova me ty, mora më shumë hir sesa sikur të kisha marrë Komunionin e Shenjtë sakramentalisht. Cili është shkaku i kësaj?" Shpëtimtari:

"Sepse dua të dhurohem besimtarëve përmes duarve të shenjta të priftit.

Unë: "Si duhet të sillem ndaj priftit?"

Shpëtimtari: "Duhet gjithmonë t'i dëgjosh priftit, por nëse ai fyen nderin tim, atëherë mos e dëgjo." Dëshiroja të dija nëse ishte e drejtë që kisha ikur nga motra pa marrë Komunionin e Shenjtë; mendova se ndoshta Shpëtimtari nuk e miratonte këtë.

Shpëtimtari: "Jo, bija ime, përkundrazi, ti bërë gjënë e duhur."

Unë: "Por Zot i imi dhe Perëndi im, çfarë nëse prifti thotë se nuk duhet ta bëj këtë?"

Shpëtimtari: "Atëherë bëj siç thotë ai; është përgjegjësi e tij."

Unë: "Kur mund të kem një bisedë me Atë Vogt? Dua ta di nga ti. Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, flis me të." Unë:

"Kur?"

Shpëtimtari: "Sa më shpejt të jetë e mundur.

Unë: "A po ofendoj nderin e Zotit duke u larguar, apo ata që qëndrojnë dhe marrin Komunionin e Shenjtë nga një laik?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dëgjo me vëmendje. Të gjithë ata që e marrin Komunionin në dorë, dhe laikët që shpërndajnë Komunionin e Shenjtë – të gjithë ata po e shkelin nderin e Zotit.

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, doja të të pyesja edhe një gjë: a duhet t'i lexoj gjithçka Atë Vogt, apo vetëm në ditë të caktuara?"

Shpëtimtari: "Gjithçka, bija ime, gjithçka."

Unë: "Zot, a do të jesh me mua kur të shkoj tek ai?"

Shpëtimtari: "Po, do të jem me ty."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, ndiej kaq shumë dashuri dhe ngrohtësi, kaq shumë hir në zemrën time tani. A është kjo një konfirmim që duhet të shkoj tek Ati Vogt? A je i kënaqur që po shkoj tek ai?"

Shpëtimtari: "Jam veçanërisht i kënaqur për këtë."

Unë: "Unë tashmë kam agjëruar kaq shumë, kam lutur kaq shumë dhe kam ofruar Komunionin e Shenjtë për të kaq shpesh. A do të ndryshojë pak tani kur t'i flas?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, ai tashmë po ndryshon, por ai do të dijë çfarë dua prej tij." Në mbrëmje isha në kishën e Rotit; ofrova Komunionin e Shenjtë për shpirtrat e varfër.

14 mars 1992 – e shtunë

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë herët në mëngjes në Waghäusel. Ati Alanus kremtoi Meshën. Pas Meshës, u luta me Litani të Zonjës së Loretos në kishë. Më pas shkova me Marion për të shkruar në ditarin tim.

Që nga ora 16:30, u luta për At Vogt. Në orën 16:45 shkova tek ai për t'u rrëfyer. U ndjeva shumë e zhgënjyer dhe madje qava. Pastaj vazhdova të lutesha për At Vogt.

15 mars 1992 – E dielë

Në orën 3:45 të mëngjesit, fillova të lutesha për të gjithë njerëzit. Përfshiva edhe Atë Vogt në lutjet e mia. I thashë Shpëtimtarit: 'Të gjitha shpirtrat i përkasin Ty; të gjithë duhet të shpëtohen.'

U luta për rreth një orë e gjysmë, pastaj iu ofrova Atij. Qava. Më kishte qenë shumë e vështirë pas rrëfimit të djeshëm me At Vogt.

Pastaj fillova të dyshoj përsëri nëse Shpëtimtari po më fliste. Sepse nëse do të bëja atë që më kishte thënë Ati Vogt, nuk do të kisha më nevojë të shkoja fare në kishë.

I kërkova Shpëtimtarit një përgjigje.

Thashë: "Zot dhe Perëndi im, Jezusi im, udhëheqësi im shpirtëror, Perëndia im i Trinisëhëm, a je ti që po më flet?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, unë jam Zoti yt dhe Perëndia yt, Jezusi yt, udhëheqësi yt shpirtëror."

Unë: "Si të shkoj tek Ati Vogt pas rrëfimit dhe t'i lexoj nga ditari?"

Shpëtimtari: "Prisni edhe pak më gjatë."

Pastaj pyeta përsëri për shenjë.

Shpëtimtari: "Një shenjë do të vijë në kishë. Ki besim tek unë." Unë: "A do të konvertohen shpirtërat si rezultat?"

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "Kur?"

Shpëtimtari: "Do të jetë para Pashkëve."

Unë: "Ndjej një dhimbje të zjarrtë në zemër. Çfarë është kjo?" Shpëtimtari:

"Kjo është plaga ime. Unë vuaj brenda teje."

Unë: "A më fole përmes priftit?" Shpëtimtari: "Jo, ai nuk më lejon të hyj në zemrën e tij."

Pyeta nëse kisha vepruar siç duhet në konfesional me Atin Vogt.

Shpëtimtari: "Vepruat si duhet në konfesion. Bijë e ime, mbetu besnike ndaj meje." Unë: "Po, Zot, do ta bëj, sepse të dua."

Rreth orës 6:00 të mëngjesit shkova përsëri në shtrat dhe fjeta edhe për 2 orë e gjysmë. Nga ora 10:15 deri në 11:15 të mëngjesit u luta për kishën në Rot, veçanërisht për Atë Vogt, shërbëtorët e altarit, laikët, korin e kishës dhe të gjithë ata që marrin Komunionin e Shenjtë në mënyrë të papërshtatshme në kishë. Pasdite mora pjesë në devocionet.

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch-it në Mingolsheim. Prifti mbajti një homilë shumë të bukur dhe unë arrita të përjetoj një bashkim shumë të bukur me Shpëtimtarin.

Unë tashmë kisha tre ditë që vuaja nga gripi, dhe i falënderova Zotin që mund të shkoja në kishë.

16 mars 1992 — E hëna

Më mundonte një ftohje e rëndë. Me vështirësi fleja gjithë natën dhe kisha dhimbje të forta koke, fyt të dhembur dhe dhimbje në kraharor.

Kollën e kisha thuajse të pamundur për ta shtypur, gjë që ishte gjithashtu shumë e dhimbshme. Gjithashtu, kisha shumë dhimbje në shtyllën kurrizore torakale.

Qëndrova në shtëpi dhe kisha një takim me mjekun në orën 11:30.

Kur u zgjova këtë mëngjes, u luta për një orë e gjysmë. Pastaj u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Jeta jote është në duart e mia. Ti je tërësisht në mua dhe me mua."

Unë: "Por unë ende nuk e kuptoj asnjërën prej këtyre gjërave. Më ka marrë tmerrësisht mall për Qiellin." Shpëtimtari: "Sepse ti i përket tërësisht Mua."

Unë: "Ti the se kam një jetë të shkurtër në tokë. Çfarë do të thotë kjo?" Shpëtimtari:

"Unë tashmë po të marr tek Unë. Por koha i përket Mua."

Unë: "A e kam përmbushur tashmë detyrën time në tokë?" Shpëtimtari: "Oh, bija ime, ka ende kaq shumë për të bërë."

Shpëtimtari: "Mos i mbani problemet me vete. Vendosini në duart e mia. Ju i përkisni tërësisht Mua."

Unë: "Zot i im, jam kaq e dobët. Vendos dobësinë time në duart e tua."

Unë: "Jezu, është e mrekullueshme të jem me ty. Nuk do të doje të ndahesh nga ti." Shpëtimtari: "Askush nuk mund të na ndajë më, bija ime."

Unë: "Shpresoj që gjithmonë të jetë kështu. Të dua, Zot i imi dhe Perëndi im, me gjithë zemrën dhe gjithë fuqinë time. Ne tashmë e kemi Mbretërinë e Zotit këtu në tokë.

Besoj se nëse ke ty, ke gjithçka. Kënaqësia e përsosur gjendet vetëm me ty, Zoti im dhe Perëndia im." Pyeta për Reverend Vogt sepse isha shumë i zhgënjyer pas rrëfimit tim të fundit. Shpëtimtari tha në fillim se Reverend Vogt ishte një frikacak. Nuk doja ta shkruaja këtë. Por Shpëtimtari e përsëriti për herë të dytë.

Unë: "Më thuaj diçka tjetër, në vend të 'frikacak'."

Shpëtimtari: "Ai do të ketë pak kohë për të bërë atë që ia kam besuar." Unë: "Nuk kuptoj asgjë nga kjo fare."

Shpëtimtari: "Por ai do ta kuptojë."

Unë: "A do të kem një tjetër mundësi të flas me të?" Shpëtimtari: "Po, do ta kesh."

Unë: "Por ai nuk do të besojë atë që i them; ai është neutral." Shpëtimtari:

"Nuk ekziston gjë e tillë si neutral. Ose beson, ose nuk beson." Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, këtë problem e vendos në duart e tua."

Në mbrëmje, në kishën në Rot, u lutesha Rozare për At Vogt dhe ofrova Komunionin e Shenjtë për të. 20:00 Grupi i lutjes:

Ishte shumë bukur. Ne u lutëm Stacionet e Kryqit dhe të gjithë morën Komunionin shpirtëror.

Në grupin e lutjes thashë se nëse nuk ka prift afër dhe ndodh diçka, duhet të komunikojmë shpirtërisht dhe të bashkohemi shpirtërisht me Shpëtimtarin; dhe kjo është diçka që njeriu duhet ta mësojë dhe ta praktikojë, më mirë disa herë në ditë.

Kjo na afron gjithnjë e më shumë me Jezusin; mësojmë ta duam më shumë e më shumë dhe marrim forcë të madhe dhe hir për jetën tonë shpirtërore. Të gjithë morëm shumë hir.

Ati Dochart nuk ishte i pranishëm.

17 mars 1992 – e martë

Dje mora hir, dhe këtë mëngjes isha në lot. Më erdhi tundimi. Fryma e papastër u përpoq të më bindte se kjo nuk ishte zëri i Shpëtimtarit dhe se nuk mund të ishte e vërtetë që prifti ishte frikacak.

Ai tha: "E sheh, je ti vetë." Fillova të qaj dhe pastaj u luta menjëherë. Sa shpejt hyn dyshimi.

I thashë Shpëtimtarit: "Zot, nuk do të të kërkoj derisa të kem marrë shenjë që më premtove. Një shenjë që prifti do ta shohë, që njerëzit do të konvertohen, dhe që prifti im do të marrë ndriçim. Nuk mund të jem pa prift. Nuk dua të vdes me mëkate. Vetëm një prift i urdhëruar mund të falë mëkatet. Ti i ke dhënë atij autoritetin. Unë të dua, Zot i imi dhe Perëndi im, por duhet të kem një prift të cilit mund t'i besoj gjithçka që më thua.

Zot, jam gati të vuaj edhe për këtë prift, të cilin edhe ti e quan frikacak. Por, Zot, u bëftë vullneti yt.

Pas gjithçkaje që kisha thënë, mbretëroi heshtje dhe qetësi; nuk doja t'i bëja Shpëtimtarit më shumë pyetje. Pastaj dëgjova një zë.

Jezusi tha: "Po, bija ime, kështu do të bëhet."

U befasova kur e dëgjova këtë. Pastaj u luta me përkushtim për rreth një orë, siç nuk kisha bërë kurrë më parë. Isha larg për rreth 40 minuta në seancën time të fizioterapisë, për shkak të disqeve të zhvendosura,

të cilat më shkaktojnë dhimbje në këtë moment.

Kur u ktheva, zjarrfikësit dhe policia ishin në shtëpinë e fqinjit tonë. Garazhi dhe makina ishin djegur.

Në garazh kishte një shishe me një substancë shpërthyesë; disa shtëpi në lagje mund të ishin shpërthyer.

Mendova se i Ligu jo vetëm që më kishte torturuar këtë mëngjes, por i kishte bërë dëm edhe fqinjit tonë. Ishte mirë që kisha lutur kaq shumë; përndryshe, ndoshta do të kishte ndodhur edhe më shumë.

Pasdite shkova në pyll dhe lutesha edhe tre Rruzare. Bëra një përpjekje të lutesha edhe më shumë për Atë Vogt. Në kishë, lutesha përsëri Rruzaren dhe ofrova Komunionin e Shenjtë për Atë Vogt.

U gëzova, sepse ishte dita e dytë me radhë që asnjë laik nuk kishte shpërndarë Komunionin e Shenjtë në kishë, edhe pse po mbahej një meshë për prehjen e një shpirti dhe po merrnin pjesë shumë njerëz.

Pra, funksionon mrekullisht kur Prifti i Nderuar shpërndan Vetë Komunionin e Shenjtë. Thjesht duhet të lutesh shumë për të dhe për laikët, që ata të mos e shpërndajnë.

18 mars 1992 – e mërkurë

Herët në mëngjes u luta për rreth një orë e gjysmë. Gjatë bashkimit tim me Zotin, nuk dëgjova asnjë zë, por Shpëtimtari ishte me mua; thjesht Ai nuk më foli.

Ndjeva paqe dhe qetësi dhe nuk isha i trishtuar që Ai nuk më kishte folur, sepse e dija arsyen.

Në mesditë u lutem me Rozarin dhe mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch në Mingolsheim. Sot agjëroja për At Vogt dhe ofrova Meshën e Shenjtë për të.

19 mars 1992 — e enjtë

Në orën 3:30 të mëngjesit u zgjova dhe përshëndeta Shën Jozefin me dashuri. Luta për më shumë se një orë para se të flej përsëri. Pas dy orësh u zgjova përsëri për të lutur. Luta për

Atë Vogt, duke recituar Misteret e Gëzimit të Rozarisë vetëm për të. Pastaj, në vend të Rozarisë, recitova Lutjen për Shën Mihailin Arkengjell 50 herë, duke shtuar

'Shën Mëria, Nënë e Kishës, të gjithë ju engjëj dhe shenjtorë, lutuni për ne', e ndjekur nga Ati ynë në perlën e madhe, si dhe Gloria Patri, Magnificat, Sanctus tre herë, dhe lutja 'Thirrje për Virgjëreshën e Bekuar Mari kundër engjëjve rebelë'. Në këtë 'Rruzare eksorcizmi', përfshiva të gjithë armiqtë e mi: Reverendin Vogt, priftërinjtë në Waghäusel dhe Manastirin Neuburg, në Speyer dhe Freiburg, dhe të gjithë priftërinjtë në zonën përreth. Gjithashtu përfshiva grupin tim të lutjes, Reverendin Dochart dhe laikët që shpërndajnë të Shenjtën

Komunioni gjithashtu u përfshi.

Më pas, mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. Ndërsa u bashkova me Shpëtimtarin, dëgjova zërin: "Faleminderit, bija ime."

U befasova pak që Zoti më falenderoi, sepse vetëm Ai e di si kisha lutur. Pastaj edhe unë i falenderova për këtë forcë që më kishte dhënë për të lutur. "Të falenderoj, o Zot dhe Perëndi im, për hirësinë që të mund të të shërbej."

Atë mbrëmje në kishën e Rotit, laikja që shpërndante Komunionin erdhi drejt meje. Unë u përkul para Shpëtimtarit dhe u ktheva në vendin tim pa e marrë sakramentalisht Komunionin e Shenjtë. E mora Komunionin e Shenjtë shpirtërisht, dhe Shpëtimtari erdhi tek unë. E ofrova këtë Komunion shpirtëror për Shën Jozefin.

20 mars 1992 – E premte

Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin. Pyeta përsëri nëse ishte e drejtë që të mos kisha marrë Komunionin e Shenjtë nga ministri laik.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, ishte e drejtë. Vazhdo kështu, sa më shumë të mundesh." Pyeta për Atin Dochart, sepse kisha dëgjuar që ai diku tjetër mbrojtë komunimin në dorë.

Shpëtimtari: "Ai bën ç'të dojë."

Unë: "Si duhet të sillem ndaj një prifti të tillë nëse ai gjithashtu flet për Komunionin në dorë dhe e konsideron të drejtë?"

Shpëtimtari: "Thuaj atij atë që të kam thënë, se mënyra e saktë është Komunia në gjuhë." E pyeta Shpëtimtarin për të Enjten e Madhe. Vëllai Alois i kishte thënë Hedvigut se diçka do të ndodhte atë ditë.

Shpëtimtari: "Nuk ke nevojë të besosh në gjëra të tilla."

Unë: "Jezu, dëshiron të më thuash diçka?" Shpëtimtari: "Po."

Qëndro gjithmonë besnike ndaj meje."

Unë: "Ati im më i dashur, dëshiroj të jem besnike ndaj teje gjithmonë. Për këtë, të lutem për hirësinë që të mund të mbetem besnike ndaj teje gjithmonë, edhe kur kryqi që më jep më bëhet më i vështirë."

Atë mbrëmje, në kishën në Rot, unë ofrova Rruzaren dhe Komunionin e Shenjtë për Atë Vogt.

21 mars 1992 – E shtunë

Mora pjesë në Meshën e hershme në Waghäusel dhe u luta veçanërisht për Atin Werner Egon. Nuk më pëlqeu fakti që ai na kërkoi të qëndronim ulur gjatë Ungjillit. U përula në gjunjë dhe mendova se tani po përulesha në gjunjë në emër të të gjithëve që ishin ulur. Atëherë

atë çast ndjeva një sulm të brendshëm. Nga thellësia e zemrës sime, atëherë u luta për Atë Werner Egon. Këtë herë ai më dha Komunionin e Shenjtë pa hezitim, ndërsa unë isha në gjunjëzim në dysHEME. I falënderova Zotin, Nënë e Zotit, Engjëjt e Shenjtë Mërkurin, Gabrielin dhe Rafaelin, dhe të gjithë ata me stigmata, siç është Padre Pio, sepse i kisha ftuar të gjithë të ishin me mua ndërsa isha në gjunjëzim para Shpëtimtarit.

Pasdite, nga ora 16:15 deri në 18:15, u luta jo vetëm për At Vogt, por edhe për baltën në kishë, dhe që shpërndarësit e Komunionit të mos e shpërndanin më Komunionin e Shenjtë, që të krishterët të mos e merrnin më Komunionin në mënyrë të papërshtatshme me dorë, dhe që Zoti të mos ofendohej më kaq shumë nga komuniteti në dorë. Shkova të rrëfhem tek Ati Vogt. Kisha bërë një mëkat dhe më shqetësonte. Ati Vogt më dha absolucionin dhe nuk më tha asnjë fjalë, sikur të isha rrëfjetur në një vend të huaj. U largova nga konfesionin dhe vazhdova të lutesha, duke thënë një rruzare tjetër. Në mbrëmje, kalova edhe një orë duke lexuar Biblën.

22 mars 1992 – e dielë

Në orën 7:00 të mëngjesit fillova të lutesha. U luta për një orë, pastaj u bashkova me Shpëtimtarin. Qava për At Vogt dhe i falënderova Zotin për absolucionin. Pastaj i kërkova Shpëtimtarit pse prifti nuk më kishte thënë asnjë fjalë.

Shpëtimtari: "Lutju për të, bija ime. Ai ka problemet e veta në këtë moment." Unë: "Mendoja se do të flisje përmes tij?"

Shpëtimtari: "Do të kisha dashur të flisja përmes tij, por ende nuk është e mundur."

Unë: "Ndjehem sikur jam braktisur nga prifti."

Shpëtimtari: "Edhe unë ndjej të njëjtën gjë."

Shpesh kam menduar nëse jam me të vërtetë e zgjedhur, apo po e imagjinoj. I thashë Shpëtimtarit: "Nëse dëshiron, më thuaj."

Shpëtimtari: "Mendoje mirë, bija ime."

Pastaj mendova së pari për fjalët e Jezusit: 'Unë jam udhëheqësi yt shpirtëror, etj.'

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje. Ti je e zgjedhur dhe e paracaktuar." Unë: "Por kam mëkatuar kaq shumë vjet."

Shpëtimtari: "Por ti ke ardhur tek unë." Unë: "A jam humbur kaq gjatë?"

Shpëtimtari: "Po. Ashtu si shumë miliona njerëz tani."

Unë: "A mund të thirren përsëri ata miliona njerëz?"

Shpëtimtari: "Lutuni për ta."

Falënderova Shpëtimtarin dhe Virgjëreshën e Bekuar Mariën.

Shkova në kishë pak më herët, para se të fillonte Messa e Shenjtë. Atje u luta me Litaninë e Shpirtit të Shenjtë për të gjithë ata që do të merrnin pjesë në Meshë. U luta me zell që askush të mos merrte Komunionin e Shenjtë në mënyrë të papërshtatshme.

Besoj se lutjet e mia u përgjigjën, sepse më pak njerëz se kurrë më parë shkuan të merrnin Komunionin e Shenjtë. Besoj se nuk kam më nevojë për asnjë shenjë nga Shpëtimtari. Duhet të lutemi që njerëzit të shkojnë në rrëfim.

Ndërsa u përula në stol për të marrë Komunionin e Shenjtë, i thashë Shpëtimtarit: "Zot, u bëftë vullneti yt, qoftë që unë tani të marr Komunionin e Shenjtë nga prifti apo nga një laik." Kur laikani u afrua më pranë dhe më pa, ai u kthye menjëherë dhe u largua prej meje, sikur të ishte trembur. Kështu erdhi Ati Vogt dhe më dha Komunionin e Shenjtë.

Në mesditë shkova në Kishë për Rruzaren dhe devocionet. Pasdite, Marion ishte me mua dhe shkruam ditarin.

23 mars 1992 – E hëna

Së pari në mëngjes, fillova të lutesha. Pas rreth një ore e gjysmë, u bashkova me Shpëtimtarin dhe u luta me përkushtim.

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin nëse shenja ishte për mua, sepse shumë pak njerëz kishin marrë Komunionin e Shenjtë të dielën.

Shpëtimtari: "Do të ketë një shenjë tjetër para Pashkëve, bija ime; besojë, mos dysho." Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; dua që gjithmonë të jesh besnike ndaj meje."

Unë: "Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Do të të udhëheq në rrugën që të çon tek unë."

Unë: "Kam frikë se do të humbas rrugën."

Shpëtimtari: "Mbaje gjithmonë dorën time."

Unë: "Zot, nëse jam zgjedhur tashmë, çfarë duhet të bëj?"

Shpëtimtari: "Lutju që heretika të zhduket."

Shkruaj, bija ime: Komuniteti në dorë duhet të eliminohet." Unë: "Kjo është një detyrë e vështirë."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kjo është ajo që duhet të bësh." Shpëtimtari: "Shko në paqe."

Unë: "Të falënderoj, Zot i im dhe Perëndi im, për këtë bisedë. Do të bëj gjithçka që është në fuqinë time."

Shpirti im u mbush me paqe të thellë dhe qetësi. Besoj se duhet të marr gjithçka shumë më seriozisht sesa kam bërë deri tani.

Para Meshës së Shenjtë, u luta me Rruzaren. I besova të gjitha qëllimet e mia kësaj luteje me Rruzaren. Ofrova Meshën e Shenjtë për shpirtërat e varfër.

20:00 Grupi i lutjes: Kishin ardhur shumë njerëz. U lutëm për rreth dy orë, veçanërisht për priftërinjtë, që të mos e shpërndanin më Komunionin në dorë.

24 mars 1992 – e martë

Së pari u luta për një orë, pastaj mora Komunionin shpirtërisht.

Një profesor kroat, një prift, mbajti një ligjëratë në Speyer më 21 mars 1992. Unë tashmë kisha dëgjuar regjistrimin në kasetë të saj.

Pyeta Shpëtimtarin për priftin, profesorin nga Kroacia. Pyeta nëse ky ishte zëri i shkretëtirës.

Shpëtimtari: "Por ti nuk shkove atje." Unë: "As ti nuk më thirre."

Shpëtimtari: "Do të gjesh gjithmonë diçka që nuk është e mirë tek një prift. Kërko edhe diçka të mirë tek ai."

Unë: "Zot, i dua priftërinjtë; pse ata nuk më duan mua?" Shpëtimtari:

"Sepse ti i njeh veprat e tyre të liga."

Unë: "Zot, por ata nuk mund t'i fshehin veprat e tyre të liga nga ty."

Shpëtimtari: "Jo, nuk mundin, por mund t'i fshehin nga njerëzit." Unë: "Më duket sikur të verbrit po i udhëheqin të verbrit."

Shpëtimtari: "Po, e ke gjetur."

Unë: "Zot, a jemi në një errësirë kaq të madhe?"

Shpëtimtari: "Lutju që të bëhet më e ndritshme."

Unë: "Zot, ti je drita. Të lutem, shpërthej errësirën me dritën tënde të përhershme."

Shpëtimtari: "Gati të gjithë janë në këtë errësirë. Të gjithë duan të kenë dy baballarë. Nuk mund të vendosin mes të dyjave."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: të gjithë njerëzit duhet të pendohen."

Unë: "Pra, mund të thuhet, ashtu siç i thatë Don Boskos: 'Averte, averte!' Unë pyeta për çelësin e Pjetrit, nëse të gjithë Apostujt kishin çelësin e portave të Qiellit."

Shpëtimtari: "Shtëpia ime nuk është një shtëpi tokësore. Këtu ka vetëm një çelës, dhe e ka Pjetri. Të gjithë duhet t'i dëgjojnë atij."

Unë: "Por ai ka kaq shumë kundërshtarë."

Shpëtimtari: "Por KJO është një shenjë që ai udhëhiqet nga Fryma ime."

Merr shënim, bija ime: kushdo që i kundërshton mësimet e njohura të Jezu Krishtit mëkaton kundër Frymës së Shenjtë. Kjo është e keqja më e madhe nga të gjitha të keqijat.

Ata nuk mund të ndihmohen më."

Unë: "Zot, nuk mund të shkruaj më; më vështirësohet ta shkruaj këtë. Të falënderoj për këtë hir që më ke dhënë."

Nga ora 13:00 deri në 14:00 shkova të notoj. Ashtu si bëj kudo, thosha lutje të shkurtra ndërsa isha në ujë. Në mendimet e mia i thosha Shpëtimtarit: "O Zot i dashur, të dua sa ka pika uji në pishinë e notit."

Mora një përgjigje të menjëhershme nga Shpëtimtari: "Dhe unë të dua aq sa ka pika uji në çdo pishinë që ekziston."

Bëra një buzëqeshje ndërsa e thosha këtë.

Në mbrëmje, në kishën në Rot. Falërova Ruzaren dhe Komunionin e Shenjtë për burrin tim, i cili sot kishte pasur një operacion në këmbë dhe ishte në spital.

25 mars 1992 — E mërkurë

Që kurse kam vënë Shpëtimtarin të parin në jetën time, duhet të lutem i pari. U luta për rreth një orë, pas së cilës arrita të lutesha mirë në brendësi me zemër.

I thashë Shpëtimtarit: "Sot nuk po të kërkoj asgjë; ndoshta ti ke diçka për të më thënë, ose dëshiron të më kërkosh të bëj diçka."

Flisni, Zot i imi dhe Perëndi; shërbëtori juaj po dëgjon. Por, Zot, u bëftë vullneti yt.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; Reverend Vogt duhet të dëgjojë atë që ke shkruar."

Unë: "Kur duhet të shkoj tek ai?"

Shpëtimtari: "Shko tek ai dhe pyetje përsëri." Unë: "A do të jesh me mua atëherë?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, do të jem me ty." Unë: "A do të flasësh përmes tij tani?"

Shpëtimtari: "Lëre tek unë."

Unë: "Kur duhet të shkoj tek ai? Para Pashkëve apo pas Pashkëve?"

Shpëtimtari: "Shko tani, në ditët e ardhshme."

Unë: "Ai nuk do të bëjë atë që i them unë në emër tënd."

Shpëtimtari: "Më mjafton që ai ta dëgjojë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Kemi kaç pak kohë."

Nuk doja ta shkruaja këtë, sepse Shpëtimtari më kishte thënë kështu. Por Shpëtimtari e përsëriti edhe dy herë.

Unë: "A duhet t'i përcjell një mesazh Reverend Vogt-it?"

Shpëtimtari: "Thuaj atij se e dua shumë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, do të bëj ashtu si më ke thënë. Të falënderoj për këtë bisedë."

Gjatë bashkimit tim me Shpëtimtarin, ndjeva një ndjenjë veçanërisht të thellë paqeje dhe qetësie. Nuk mund as të filloj të përshkruaj sa e lirë ndihesha dhe si ndjeva dashurinë e Shpëtimtarit. Gjithashtu mora shumë hir.

Sa e rëndësishme është, mendova, mënyra se si lutesh dhe për çfarë lutesh, thellë në zemër. Nuk e kisha kuptuar këtë më parë. Faleminderit, o Zot, për këtë hir.

Në orën 15:45 isha me Atë Vogt. Pastaj shkova në kishë dhe lutesha dy rrogoza për Atë Vogt.

4.30 pasdite: Mësova nga Marga F. se cili ishte festa e sotme: 'Shkallëzimi i Zotit'.

Marga dhe unë na rridhnin qime gëdharë, sepse Shpëtimtari më kishte thënë, nga të gjithë ditët, të shkoja tek Ati Vogt dhe që Ati Vogt duhej të dëgjonte atë që kisha shkruar.

Shkova në shtëpi dhe u luta për At Vogt për rreth 30 minuta të tjera.

Në orën 18:00 trokitja një herë në derën e shtëpisë së priftit, por askush nuk u përgjigj. Pastaj shkova në kishë dhe u luta me kongregacionin. Pas Rruzares, shkova ta shihja At Vogt.

Këtë herë më lanë të hyja. I tregova Reverend Vogt-it atë që Mëshiruesi më kishte thënë sot mbi 25 mars 1992.

Ati Vogt nuk komentoi për këtë. Kërkova bekimin e tij, u përula në gjunjë në dysHEME dhe më pas u largova.

Rreth orës 19:00 isha tashmë në kishën e Mingolsheimit. Atje ndoqa Meshën e Shenjtë dhe i ofrova Komunionin e Shenjtë Virgjëreshës së Bekuar Mari.

Ishte shumë bukur; kishte shumë lutje në latinisht. U befasova mjaft dhe mendova se ipeshkvi Lefebvre duhet të po lutej për këtë prift, pasi ai kishte mbajtur një fjalim kundër Lefebvre-it. Në fund, shkova te prifti dhe e falënderova për këtë meshë të bukur. Nuk kisha dëgjuar kurrë më parë një meshë kaq thuajse tërësisht në latinisht në zonën tonë.

Faleminderit Zotit.

26 mars 1992 — E enjtë

Midis orës 4:00 dhe 5:00 të mëngjesit, u luta me dy rruzare dhe shumë lutje të tjera për të gjitha shpirtërat.

Në orën 9:30 të mëngjesit fillova të lutesha përsëri, por së pari qaja. Qava aq hidhur sa që më duhej të rënkoja. Mendova për At Vogt dhe sa i ftohtë kishte qenë me mua. Ai as nuk më shtrëngoi dorën, siç bën zakonisht. Ai nuk mund të fshehë atë që fshihet pas maskës së tij. Madje i thashë se nuk më pëlqen të vij ta shoh, sepse e di që atij nuk i pëlqen të më presë.

I thashë atij se e bëj këtë sepse Shpëtimtari e dëshiron.

Ndërsa vajtimi im forcohej, dëgjova Shpëtimtarin të thoshte: 'A nuk ia vlen më shumë të të dua Unë sesa gjithë njerëzimi?'

Në atë çast, ndalova menjëherë së qari.

I thashë Jezusit: "Po, kjo është e vërtetë, sepse dashuria jote është më e fortë se dashuria e të gjithë njerëzve së bashku."

Unë: "Zot, ti më hoqe lotët. Dhimbja jote ishte shumë më e madhe se e imja." Shpëtimtari: "Po, kjo është e vërtetë, bija ime."

Unë: "Mendoja se kisha bërë diçka të gabuar me priftin, sepse u ndjeva kaq bosh brenda vetes."

Shpëtimtari: "Ti bërë gjënë e duhur me priftin; pjesa tjetër do të vijë vetë. Më lër mua. Ki besim tek unë."

Unë: "Dhe ajo që më tha Marga dje—se po thuhej gjëra të këqija për mua." Shpëtimtari: "Nuk duhet t'i marrësh në zemër fjalët e njerëzve."

Unë: "Kur po lutesha sonte nga ora 4:00 deri në 5:00, nuk mund të fleja. Çfarë ishte ajo shqetësim që më torturonte?"

Shpëtimtari: "Bijë, ti i ke shpëtuar shumë shpirtëra nga djalli. Unë kam lejuar këto tundime të vogla që ti të dish sa e rëndësishme është të lutesh natën." Kjo bashkim me Shpëtimtarin ishte i mrekullueshëm. Ndjeva një paqe të thellë, një qetësi dhe një ngrohtësi brenda meje. Dikush mund të kishte menduar se i përkisha vetëm Jezusit, por nuk është kështu.

Jezu e do të gjitha shpirtrat; përndryshe, Ai nuk do të ishte Zoti i dashurisë. Shpirti im i plagosur u shërua për disa minuta. Kjo është me të vërtetë mbishqiptare. Një mjek tokësor nuk mund ta bëjë këtë; vetëm i Qielli, Shpëtimtari ynë, mundet.

Unë gjithmonë do ta besoj këtë – edhe nëse të gjithë më zhgënjajnë dhe më braktisin – se dashuria e Shpëtimtarit është më e fortë se ajo e të gjithë priftërinjve dhe njerëzve së bashku. Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im, që nuk e braktise shërbëtorin tënd.

E pyeta Shpëtimtarin nëse e kisha shkruar atë saktë.

Shpëtimtari: "Ti nuk do ta kishe shkruar këtë nëse nuk do të të ishte frymëzuar."

Unë: "Zot, të lutem më heq temperamentin tim impulsiv, që të jem më e qetë dhe të mund të vazhdoj të jem shërbëtorë jote."

Shpëtimtari: "Kjo më pëlqen tek ti tani, bija ime."

Unë: "Zot, njeriu mund të të japë gjithçka; kjo është e mrekullueshme. Ti mund të më formësosh si të duash, sepse i përkas tërësisht teje. Mund të flisja me ty edhe shumë më gjatë, por tani duhet të shkoj."

Shpëtimtari: "Shko në paqe."

Kur pashë orën, ishte tashmë 10:40. Kisha një takim në orën 10:30 për klasën e gjimnastikës. Shkova atje me nxitim. Gjatë rrugës, u luta që të më pranonin ende.

Fizioterapisti më tha që kisha vonuar, por më dha një takim të ri në orën 11:30, i cili ishte i vetmi që ishte ende i disponueshëm atë ditë. U gëzova shumë që lutja ime ishte dëgjuar. Sepse nuk ka rastësi. Të falënderoj, Shpëtimtari im, që arrita të gjeja ende një takim, pasi oraret për këtë fizioterapi kurrizore zakonisht mbushen disa javë përpara.

Në mbrëmje shkova në kishën e Rotit për Rruzaren. Më pas ofrova Meshën e Shenjtë për shpirtrat e varfër.

Hedwig dhe Hilde erdhën të më shihnin shkurtimisht. Më pas, erdhi Marion dhe shkruam në ditarët tanë.

27 mars 1992 – E premte.

Pas rreth një minute lutjeje, mora një mesazh shpirtëror. Më pas i kërkova Shpëtimtarit, pasi ende nuk më ishte e qartë se çfarë kishte thënë dje: "Kjo është ajo që më pëlqen tek ti tani..."

Pyeta, "A duhet të ndryshoj temperamentin tim impulsiv?" Shpëtimtari:

"Qëndro ashtu siç je, bija ime."

Pyeta përsëri për At Vogt, sepse ai nuk kishte thënë asnjë fjalë tjetër, as në as në konfesion e as në vikariatin e tij.

Shpëtimtari: "A është e vështirë për ty tani?"

Unë: "Jo."

Shpëtimtari: "Gjithçka vjen në kohën e vet."

Unë: "Zot i im, ju lutem më tregoni nëse ka diçka që po më vjen dhe për të cilën duhet të jem i kujdesshëm."

Shpëtimtari: "Po, shumë tundime do të vijnë drejt teje. Mund t'i largosh me lutje." Unë: "Dhe ti po e lejon që kjo të më ndodhë?"

Shpëtimtari: "Askush nuk është i përjashtuar prej tyre."

Unë: "Cila është arma më e fortë kundër këtyre tundimeve?"

Shpëtimtari: "E di, bija ime: dashuria."

Unë: "Atëherë të lutem, mos më lejo kurrë të ndahem nga kjo dashuri."

Shpëtimtari: "Një person pa dashuri nuk është më një person, por një skllav i Satanit. Nga ai korr vetëm fruta ferrnore. Lutuni që ai të largohet."

Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im, mësimi i sotëm më mjafton.

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime."

Pasdite në berberanë. Atje u luta shumë. Por në fund, djalli më mposhti gjithsesi. Një berbereshe foli keq për një besimtare dhe unë u pajtova me të. Kuptova menjëherë se kjo ishte mëkat, sepse nuk kam të drejtë të gjykoj. Më vonë, u përpoqa ta mbroj atë person, por besoj se çfarë ka ndodhur, ka ndodhur. Në mbrëmje, u pendova thellë për këtë mëkat dhe shkova të lutesha me Rruzaren. Mora Komunionin e Shenjtë, por nuk ishte si zakonisht.

28 mars 1992 — E shtunë

Nga ora 1:45 deri në 2:50 të mëngjesit u luta me përkushtim për të gjitha shpirtërat.

Pastaj dëgjova Shpëtimtarin të thoshte: "Të falënderoj, bija ime," dhe asgjë tjetër.

Në mëngjes u luta përsëri për rreth një orë dhe u përqendrova në lutje, por nuk dëgjova asnjë zë.

15:45 – 17:15: Lutetë dy Rruzare, por mendja më ishte diku tjetër. Pastaj shkova përsëri në rrëfim.

Desha të çlirohem nga mëkati i thashethemeve.

Gjatë rrëfimit të mëkatëve, Ati Vogt nuk tha asnjë fjalë përveç absolucionit. I falënderova Shpëtimtarit që më hoqi mëkatin tim përmes priftit. Pastaj lutesha një Rruzare tjetër për Atin Vogt.

Rreth orës 19:00 isha tashmë në kishën e Bad Schönborn. Edhe këtu, u luta me përkushtim që të besimtarët të mos e merrnin Komunionin e Shenjtë në mënyrë të papërshtatshme, nga zakoni, ose ndërsa ishin në gjendje mëkati të rëndë, sepse Shpëtimtari tashmë ishte fyer mjaftueshëm.

Dy laikë dhe prifti po shpërndanin Komunionin e Shenjtë. Unë isha ulur në fund të kishës. Laiku erdhi nga pas për të shpërndarë Komunionin, dhe më shumë njerëz shkuan ta merrnin nga ai sesa nga prifti në krye të kishës. Prifti kishte përfunduar tashmë, dhe laiku më bllokoi rrugën. Megjithatë, unë kalova pranë tij për në altar. Prifti tashmë ishte rikthyer në krye, por unë u ula në gjunjë në shkallë dhe prisja derisa prifti të vinte dhe të më jepte Komunionin e Shenjtë. Ndjeja që të gjithë më shikonin. Për mua ishte më e rëndësishme çfarë donte Zoti prej meje sesa çfarë mendonin njerëzit. Pas Meshës, kisha u zbraz në një çast. Askush nuk mundi të lutej as për një çast pasi mori Komunionin e shenjtë të çmuar. Do të mund të kishe menduar se kishin marrë bukë të zakonshme e jo Perëndinë e Trefishtë në formën e bukës.

29 mars 1992 — E dielë

Pasi kisha lutur për 45 minuta, u bashkova me Shpëtimtarin. Pyeta përsëri për priftin, sepse ai ende nuk më kishte thënë asgjë.

Shpëtimtari: "Duhet të vazhdojë kështu."

Pastaj pyeta nëse ajo që kisha bërë në Bad Schönborn ishte e drejtë – që kisha shkuar te prifti e jo te një laik, edhe pse kishte kërkuar shumë përpjekje nga ana ime.

Shpëtimtari: "Bijë, ti ke përmbushur vullnetin tim."

Unë: "Kisha ndjerë një shqetësim të tillë brenda vetes më parë. Zemra më

dukej sikur po më copëtohej." Shpëtimtari: "Frengët e papastra po luftojnë

për të të penguar të bësh gjëra të tilla."

Unë: "Ishte vetëm kur erdhe tek unë që ndjeva një paqe të thellë dhe ndjeva se shqetësimi dhe sulmet në zemrën time papritmas u zhdukën, sikur një luftë të kishte marrë fund."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ky është dëshira ime; vazhdo kështu."

Unë: "Ati më i dashur, nuk më shqetëson nëse njerëzit më shikojnë sikur po bëj diçka të gabuar, por lufta e brendshme është shumë më e keqe. Sikur të mos kishe ardhur tek unë, nuk do ta kisha përballuar dot. Por meqë e di që ti vjen tek unë—jo vetëm në Komunionin sakramental, por edhe në Komunionin shpirtëror—kam besim të madh tek ti dhe do të vazhdoj të bëj ashtu si ti dëshiron."

Unë: "Kush po udhëzon laikun të shkojë në prapaskenë për të shpërndarë Komunionin e Shenjtë? A është kjo vullneti i priftit?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kjo është vepër e Satanit."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime: të gjithë ata që marrin Komunionin e Shenjtë nga një laik e kanë marrë atë në mënyrë të papërshtatshme."

Unë: "Zot i im, lexova në buletinin e famullisë sonë se zonjusha Vennebusch i sjell Komunionin e Shenjtë të sëmurëve. A është kjo në përputhje me mësimin e vërtetë të Krishtit?" Shpëtimtari:

"Kjo është herezi."

Pyeta edhe një herë nëse kisha dëgjuar saktë."

Shpëtimtari: "Kjo është herezi."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: njerëzit janë kaq thellë të zhytur në baltë, sa që nuk dinë më çfarë është e drejtë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, do të lutem për këtë çështje." U luta

me përkushtim edhe për pak kohë më gjatë.

Atëherë Shpëtimtari tha: "Shko në paqe."

Unë mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Ndërsa po merrja Komunionin e Shenjtë, laikani qëndronte pikërisht pranë meje. Ai nuk guxoi të më jepte Komunionin e Shenjtë. Ndjeva përsëri sulmet. Ishte e tmerrshme. Prifti erdhi dhe më dha Komunionin e Shenjtë.

Vetëm në çastin e bashkimit ndjeva një ndjenjë të thellë paqeje. Ofrova Komunionin e Shenjtë për stafin e klinikës së otorinolaringjisë.

Në orën 13:00 mora pjesë në Rruzare, pastaj në shërbimin e lutjes në kishë. Në orën 14:30 vizitova burrin tim në spital.

30 mars 1992 – E hëna

Isha vetëm në punë. Kolegia ime ishte ende e sëmurë. Arrita të

lutesha shumë derisa mbërritën pacientët.

Pastaj erdhi konsulenti i lartë dhe u kujdes për mua kur i thashë se isha vetëm dhe se dy anëtarë të stafit mungonin.

Ai tha se do të dërgonte dikë për të më ndihmuar për një orë e gjysmë. Arriti një punonjës i shërbimit komunitar nga departamenti i pacientëve ambulantë, dhe unë arrita t'i trajtoja pacientët edhe pse punoja vetëm.

Rreth orës 10:30 të mëngjesit, hyra në dhomën e mjekëve. E pyeta engjëllin tim mbrojtës nëse një pacient po më priste në pjesën e pasme.

Dëgjova "Shko atje", por menjëherë kisha dyshime. Kur shkova në pjesën e pasme të departamenti i rrezeve X, aty nuk kishte asnjë pacient.

Rreth orës 13:00, isha në kapelë. E pyeta Shpëtimtarin nëse ai kishte qenë engjëlli im mbrojtës, pasi më kishte dukur pak i çuditshëm.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shpirti i papastër po ndërhyr. Shiko me kujdes zërin. Ishe tepër e nxituar. Duhet të njohësh zërin e butësisë."

Unë: "Më thuaj diçka që të mund të njoh se çfarë vjen prej teje." Shpëtimtari: "Të dua, bija ime."

Unë: "Me vështirësi të dëgjoj."

Shpëtimtari: "Por e dëgjove."

Unë: "Kjo vjen nga thellësitë e zemrës."

Shpëtimtari: "Mbaje mendjen të qetë dhe në paqe kur më flet." Unë:

"Ti the se edhe Engjëlli Mbrojtës më flet." Shpëtimtari: "Po, por jo kur ti dëshiron."

Në mbrëmje isha në kishën në Rot. Ofrova Rozarin dhe Meshën e Shenjtë për shpirtërat e varfër.

20:00: Grupi i lutjes.

Kishte ardhur edhe Ati Dochart, dhe ne adhuronim Shpëtimtarin. Njerëzit gjithashtu shkuan për t'u rrëfyer.

U përpoqa t'i inkurajoja të besimtarët duke u treguar atyre për hiritë që kisha marrë nga Shpëtimtari.

Pasi u lutëm për dy orë, patëm një bisedë të shkurtër me priftin, siç e kishim zakon.

Nuk u pajtova me gjithçka që tha prifti. Sot shkova përsëri në rrëfim me Atin Dochart.

31 mars 1992 – e martë

11:30 paradite në dhomën e mjekut:

Duke mos më pëlqyer ajo që Ati Dochart kishte thënë për Papën mbrëmë, sot e pyeta Shpëtimtarin. Shpëtimtari: "Ati i Shenjtë është i paprekshëm. Ai është Kisha e vërtetë e Krishtit, e udhëhequr nga Fryma ime. Dhe të gjithë duhet t'i nënshtrohen kësaj Kise."

Pyeta nëse ajo që kisha thënë në grupin e lutjes ishte e drejtë. Shpëtimtari: "Unë të frymëzoja të thuash atë që the."

Pyeta nëse duhej të shkoja në Bretten, pasi Shpëtimtari është, për më tepër, drejtuesi im shpirtëror. Shpëtimtari: "Bijë e ime, nuk ke nevojë të shkosh atje."

1 prill 1992 — E mërkurë — Përkushtimi ndaj Gjakut të Çmuar — Rodalben.

U luta për rreth një orë e gjysmë derisa mbërritën pacientët. Në mbrëmje shkova në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim. Atje u lutem me Rozarin dhe mora pjesë në Meshën e Shenjtë.

2 prill 1992 – e enjte

Shkova në kishën në Rot për të lutur Rruzaren dhe për të marrë pjesë në Meshën e Shenjtë.

3 prill 1992 – E premte e Zembrës së Shenjtë

11:00, dhoma e mjekëve:

Pas lutjes, ndërsa isha në bashkim me Shpëtimtarin:

Shpëtimtari: "Shko te prifti, i thuaj atij atë që ke shkruar. Si prift, ai ka detyrën të të dëgjojë."

Unë: "Zot, çfarë nëse ai më përjashton?"

Shpëtimtari: "Atëherë ai do të bëjë të njëjtën gjë edhe me mua."

Unë: "Kur duhet të shkoj?"

Shpëtimtari: "Shko sot, pyet atë."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, do të shkoj dhe do të bëj si dëshiron Ti. Babai im më i dashur, cili është arsyeja kryesore pse duhet të shkoj te prifti?"

Shpëtimtari: "Që ai të lutet shumë me të besimtarët, dhe që ata të kthehen nga herezia." Unë: "Dhe a duhet t'ia them unë këtë?"

Shpëtimtari: "Kjo është ajo që duhet t'i thuash."

Unë: "E nëse më pyet, 'Çfarë është herezia?'"

Shpëtimtari: "Ti e di, bija ime."

Unë: "Do ta bëj, Zot i im dhe Perëndi im."

Atë mbrëmje, ofrova Rruzaren dhe Komunionin e Shenjtë për

Atë Vogt. Pas bashkimit tim me Shpëtimtarin, e pyeta Shpëtimtarin – sepse doja të isha e sigurt – kur duhej të shkoja tek Ati Vogt.

Shpëtimtari: "Shko atje sot."

Fillova të qaj. Më duhej shumë forcë për të shkuar tek Ati Vogt. Çfarë poshtërimi.

Nuk mundesha të largohesha nga kisha sepse po qaja shumë.

I kërkova Shpëtimtarit të më jepte forcën.

Kur qëndrova te dera e vikarjes, nuk mund të shtypja zilen sepse po qaja aq shumë. Pastaj erdhi një altarist dhe thirri priftin.

Prifti erdhi, pa që po qaja dhe tha: "Mirë, hy brenda."

I thashë atij: "Si prift, ke detyrën të më dëgjosh dhe të dëgjosh atë që dëshiron Shpëtimtari."

Ai vazhdoi e vazhdoi, por nuk tha gjënë e duhur.

Ai tha se do të duhej të shihja një prift tjetër, nga diku tjetër. Sepse nëse ai do ta përcillte këtë, do të përfundonte në një rreth vicioz.

Kjo më plagosi thellë, dhe i thashë atij:

"Shpëtimtari nuk bllokohet në një rreth vicioz. Ajo që po thua nuk është e mirë; nuk thuhet gjëra të tilla."

Pastaj i thashë edhe se po lutesha për të, për shkak të shakasë qesharake në buletin e kishës. Pastaj duhej të përmendja se në mbrëmje, pas Komunionit të Shenjtë, duhet të largohesh nga kisha shumë shpejt sepse dritat fiken menjëherë.

(Njëherë madje më kishin mbyllur brenda në kishë).

Ai më pas tha se gruaja e sakristanit duhej të shkonte menjëherë në shtëpi.

I thashë se çelësin e kishës mund t'ia jepnin dikujt tjetër. Kuptova se ishte e kotë dhe shkova në shtëpi me zemër të rëndë.

Në shtëpi, qava si kurrë më parë.

Pastaj shkova te zonja Hamsch; doja të shkruaja në ditarin tim, por nuk më doli. Kur mbërrita në shtëpi, u luta për rreth një orë.

4 prill 1993 – e shtunë

Isha në kishë në Waghäusel herët në mëngjes. Pas Komunionit të Shenjtë, u luta me zell në dysHEME përpara tabernaklit.

Mendoja se ndoshta kisha thënë diçka të gabuar për At Vogt. Shpëtimtari: "I fole atij si duhet."

Unë: "Pra, duhet të vazhdoj të shkruaj ditarin, apo të ndaloj?" Shpëtimtari: "Vazhdo të shkruash, bija ime."

Më pas shkova në shtëpinë e familjes Hamsch. Atje bëra mëngjes dhe më pas shkrova ditarin me Marion.

Nga ora 16:15 deri në 18:15 u luta në gjunjë në kishën e Rotit për At Vogt, për qëllimet e Shpëtimtarit dhe për të gjitha shpirtrat.

5 prill 1992 – e dielë

Para Meshës së Shenjtë, u luta për rreth një orë e gjysmë. U bashkova me Shpëtimtarin dhe u luta me zell. U zhgënjeva nga ajo që kishte thënë Ati Vogt të premten, se nëse do ta bënte këtë, do të përfundojë në një rreth vicioz. Ato fjalë nuk më linin të qetë.

Në fakt, këto fjalë do të thonë se jam kapur në një rreth vicioz.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. Të gjithë janë kapur në një rreth vicioz përveç nëse ndryshojnë atë që unë kërkoj prej tyre."

Unë: "Çfarë kërkon prej tyre?"

Shpëtimtari: "Një përlësi e thellë për Zotin Trinitar. Komuniteti në dorë duhet të anulohet sa më shpejt të jetë e mundur. Përveç duarve të shenjta, askujt nuk i lejohet të shpërndajë Komunionin e Shenjtë. Kjo është konfirmuar tashmë nga papët e mëparshëm dhe duhet të mbetet kështu edhe sot."

Unë: "Ati Vogt donte që të shkoja tek një prift tjetër që nuk është nga ky qytet; ai do të ishte më i mirë për mua."

Pastaj pati gjysmë minute heshtje të thellë.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kjo ende ka për të

ardhur." Unë: "Çfarë atëherë? Çfarë ka ende për të ardhur?" Shpëtimtari: "Prifti i duhur."

Unë: "Atëherë a do ta lexojë prifti i ri ditarin tim?" Shpëtimtari:

"Ai do të bëjë ashtu siç i them unë."

Unë: "Pra, mund të filloj të lutem për priftin e ri tashmë?"

Shpëtimtari: "Po, bëj kështu."

Në thellësi, kjo më dhembti, sepse njihja Atë Vogt prej shtatë vjetësh dhe madje kisha lutur për të për tetë vjet, pasi ai ende nuk ishte prift i kuq, dhe unë po lutesha për priftin e ri sepse prifti i vjetër, Ati Köstel, tashmë ishte pensionuar dhe ishte edhe i sëmurë.

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi; do të bëj gjithçka që më thua." Zot, u bëftë vullneti yt.

Shpëtimtari ishte pak më i reptë sot. Ai

tha: "Mjafton për ty sot."

Mora kryqin që qëndronte mbi tavolinë para meje, e shtypa në zemrën time dhe ngushëllova Shpëtimtarin. Pastaj e putha kryqin, siç bëj gjithmonë. I kërkova Shpëtimtarit falje për ata që, nga indiferenca, e marrin Shpëtimtarin në duart e tyre.

I thashë Shpëtimtarit: "Gdhend fytyrën tënde në zemrën time, që njerëzit të shohin atë që më ke dhënë, sepse unë jam shërbëtori yt dhe do të mbetem i tillë për sa kohë të dëshirosh, o Zoti im dhe Perëndia ime, o udhëheqësi im shpirtëror."

Thashë: 'O Jezui dashur, vepro me mua si të duash; i përkas tërësisht teje. Në dashurinë tënde, o Zoti im dhe Perëndia im, qëndron gjithçka. Pa dashurinë tënde, nuk isha asgjë dhe nuk jam asgjë. Dhe gjithçka që kam është nga ti, dhe e vendos në Zemrën tënde të plagosur, burimin e mëshirës.' Shpirti im atëherë u gjend në një gjendje shumë të veçantë paqeje dhe ngrohtësie. Dashuria e Shpëtimtarit ndihej më fort se zakonisht. Dhe megjithatë Ai është një Atë më i gjallë, më frymëzues, më i drejtë dhe më i mëshirshëm.

10:00: Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot.

Në orën 18:00 pati një shërbim pendimi, dhe nuk ndihesha rehat brenda vetes. Nuk duhet të habitem që ka kaq pak njerëz që shkojnë për t'u penduar.

Në orën 8:00 mbërriti Marion dhe kaluam rreth një ore e gjysmë duke shkruar në ditarët tanë.

Më pas, lutesha një Ruzare tjetër.

Duhet të përmend gjithashtu se u tundova këtë pasdite rreth orës 13:30.

Po shtrihesha në divan në dhomën e lutjes. Fillimisht po lexoja një libër nga Margarete. Pastaj, krejt papritmas, më përfshiu një valë lodhjeje të madhe. Desha të ngrihesha sepse ende doja të shkruaja diçka në ditarin tim. Por nuk mundesha. Ishte thuajse sikur dikush më kishte dhënë një anestezi.

Pastaj i lutesha Jezusit: 'Të lutem më ndihmo, dua të ngrihem, por nuk kam fuqi.'

Kjo vazhdoi për një kohë, pastaj thashë: 'Mishi im është i dobët, por shpirti im dëshiron.'

Papritmas dëgjova: 'Çohu dhe shko shkruaj.'

Papritmas, nuk ndihesha më i lodhur. U ndjeva kaq plot energji dhe vazhdova të shkruaja në ditarin tim.

6 prill 1992 — e hëna

Pas se kisha lutur, doja të kontrolloja edhe një herë nëse kisha dëgjuar saktë për priftin e ri.

Shpëtimtari: "Po vjen një prift i ri." Unë:

"A është kjo vullneti i tij apo vullneti yt?"

Shpëtimtari: "Është vullneti im."

Unë: "Nuk u ndjeva rehat gjatë shërbesës penitenciale të djeshme; diçka mungonte."

Shpëtimtari: "Shërbesa penitenciale i pëlqeu djallit, por jo mua."

Unë: "Atëherë kaq shumë njerëz të papërshtatshëm do të marrin

Komunionin e Shenjtë." Shpëtimtari: "Po, bija ime, e ke gjetur."

Shpëtimtari: "Lutuni për këtë qëllim."

Shkruaj, bija ime, se rrëfimi privat është ende i vlefshëm. Ka ende shumë krenari në shërbesën pendestare, dhe të besimtarëve u mungon pendimi."

Më erdhën disa mendime në kokë, sikur të gjitha të vinin vërtet nga unë. Shpëtimtari:

"Bijë e ime, unë e kam vënë atë në mendjen tënde. Ti nuk mund të bësh asgjë me dëshirën tënde." Shpëtimtari: "Shko në paqe."

12:00 në dhomëzën e punës: Së pari, i kërkova Shpëtimtarit të më jepte një shans tjetër për të folur edhe një herë me At Vogt. U luta për pak, pastaj dëgjova:

'Ji i përulur.'

Pastaj sërish u krijua heshtje, derisa dëgjova:

"Vikari do të flasë përsëri me ty." E pyeta nëse duhej

t'i flisja atij.

Shpëtimtari: "Ai do të flasë me ty."

Pastaj e pyeta Shpëtimtarin: "Çfarë nënkupton, o Shpëtimtar, me fjalën 'i përulët'?"

Shpëtimtari: "Ji i vogël."

Në mbrëmje, u lutesha Rozariun në kishë për At Vogt, dhe më pas mora pjesë në Meshën e Shenjtë.

Grupi i lutjes në orën 20:00:

Ne u lutëm për rreth dy orë e gjysmë. Edhe këtu u luta për At Vogt, sepse më pëlqen dhe nuk dua ta humbas; as nuk dua që ai të largohet.

7 prill 1992 — e martë

Pyeta Shpëtimtarin nëse grupi i lutjes kishte zgjatur shumë.

Shpëtimtari: "Jo, bija ime, nuk ka qenë gjatë. Duhet të lutesh edhe më shumë."

E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte i kënaqur me atë që kisha thënë në grupin e lutjes.

Shpëtimtari: "Çdo gjë që thua është e vërtetë."

Rrogoja e Pendimit, si linja e jetës e botës, të cilën e kishim lutur në grupin e lutjes, ishte shumë e kërkuar. Shumë ishin të lodhur dhe të rraskapitur.

Shpëtimtari: "Është një Rruzare e Pendimit."

Unë: "Si duhet të sillem kur bëhet fjalë për mësimin e vërtetë të Krishtit? A duhet të mbroj veten?"

Shpëtimtari: "Mjafton t'ua thuash ti. Unë do të kujdesem për pjesën tjetër."

13:00 në kapelën e klinikës:

Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin:

Shpëtimtari: "Mos më zhgënje; mbetu besnik ndaj meje."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, si mund të të zhgënjej?"

Shpëtimtari: "Me atë që ke shkruar."

Unë: "E nëse prifti më thotë se duhet ta bëj ashtu si ai dëshiron?" Shpëtimtari:

"Atëherë bëj siç dëshiron ai, në përgjegjësinë e tij."

Kur bëj rreze X, shpesh i dërgoj pacientët edhe në rrëfim. Kështu ndodhi edhe sot me një vajzë të re, studente. E pyeta nëse ndihej marramend.

Ajo tha: "Po."

Vazhdova duke e pyetur nëse kishte djersitje të ftohtë dhe nëse ndihej e përzier.

Ajo tha sërish po.

Unë: "Ke shumë kohë që nuk ke shkruar në rrëfim, apo

jo?" Ajo: "Po."

Pastaj ajo filloi të qante. I vura krahun rreth saj dhe shikoja me qetësi kryqin dhe ikonën e Zonjës së Bekuar që varen në dhomën e rëntgenit, dhe u luta në heshtje:

"O Shpëtimtar i dashur, o Nënë e Perëndisë, këtë shpirt ta besoj ty."

I dhashë të resë disa kartolina lutjesh për t'u lutur. Ajo u gëzua shumë dhe u largua e lumtur. Ka mijëra pacientë me këto simptoma dhe këtë diagnozë që unë i kam bërë tashmë rreze X. Dhe në rreze nuk shihet asgjë. Kjo është një shenjë që sëmundjet nuk janë organike. (Të gjitha rrezet X ruhen në dosje si provë për dhjetë vjet, pas të cilave shkatërrohen.)

Do të ishte më mirë që pacientët të shkonin në rrëfim para takimit me mjekun; kështu, do të mund të shmangnim shumë rreze X, pasi rrezatimi është i dëmshëm.

Sëmundjet nuk janë fizike, domethënë janë psikologjike, dhe bekimi i Sakramentit të Pendimit do të përmirësonte ndjeshëm gjendjen e shëndetit të shpirtit.

Në mbrëmje në kishën e Rotit:

Unë ofrova Rruzaren dhe Meshën e Shenjtë për At Vogt, ashtu si kisha menduar.

Kur prifti i dorëzoi enën që përmbante Ostinë e Shenjtë ministres së komunionit, e dija që ajo do të vinte tek unë dhe do të më jepte Ostinë e Shenjtë.

Dhe kështu ndodhi. Por unë nuk mora Komunionin e Shenjtë; u përula para Shpëtimtarit dhe u ktheva në vendin tim pa marrë sakramentin.

Shpëtimtari erdhi tek unë shpirtërisht. Megjithatë, para se Ai të vinte, duhej të luftoja kundër frymës së papastër. Por më pas mora hiri të mëdha, sepse nuk desha të pranoja Komunionin e Shenjtë përmes duarve të papushtuara të një laikësh, dhe nuk desha ta ofendoja Shpëtimtarin.

8 prill 1992 – e mërkurë

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekut:

Pyeta për refuzimin e Komunionit të Shenjtë.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: ajo që bërë ishte e drejtë."

Unë thashë: "Ishte një trazim i tillë nga shpirti i papastër sepse refuzova Komunionin e Shenjtë."

Por kur erdhe tek unë shpirtërisht, pati paqe absolute. Ti je i fshehur prej tyre (shpirtërave të papastër), pra si mund të ndodhë kjo?

Mendoja se megjithëse frymët e papastra shohin që Shpëtimtari nuk vjen tek unë sakramentalisht, ato nuk mund të njohin që ti je i pranishëm me mua shpirtërisht.

Shpëtimtari: "Unë mbetem i fshehur prej tyre, por kudo që jam, ata duhet të tërhiqen."

Unë: "A ishte dëshira e Reverend Vogt që unë të pranoja Komunionin e Shenjtë nga një laik?"

Shpëtimtari: "Po, ishte dëshira e tij."

Unë: "Pse bën një gjë të tillë kur di që unë nuk e marr Komunionin e Shenjtë nga një laik?"

Shpëtimtari: "Sepse ai nuk ka besimin që ke ti."

Unë: "Por unë lutem për të. (Zot, i dhuroj atij besim të gjallë, atë besim sa një kokërr mustardë që mund të lëvizë malet.)"

Shpëtimtari: "Besimi duhet gjithashtu të pranohet."

Unë: "A duhet të vazhdoj të sillem kështu me disa nga këta njerëz kur asistentët e komunionit vijnë tek unë?" Shpëtimtari: "Po, bëj kështu."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, do ta bëj. Të lutem më dhuro hirin, forcën dhe dashurinë për ta bërë këtë, por më hiq frikën dhe frikën nga njerëzit. Faleminderit, Ati im më i dashur."

Isha në Zönackel në Boxsberg pranë Heidelbergut për Meshën e Shenjtë, për adhurim, dhe dëgjova një predikim.

Më pas vizitova një pacient në Spitalin e Bruchsalit. Në orën 21:00 shkrova në ditarin tim me Marion.

Në orën 22:00, zoti Ziegler nga Frankforti na telefonoi dhe na tha se Kodra e Shfaqjes në Medjugorje ishte bombarduar.

Në orën 22:45, dërguam një telegram Kancelarit Federal Helmut Kohl, të cilin e diktua në telefon:

Kancelarisë Federale,
5300 Bonn

I nderuar Kancelari, ju lutemi me përkushtim të protestoni ndërkombëtarisht kundër sulmeve ushtarake ndaj vendit të pelegrinazhit marian të Medjugorjes në Jugosllavi – Bosnjë dhe Hercegovinë

Grupi i Lutjes Julijana

Ebert

6837 St. Leon-Rot – (Telegram Nr. H 261)

9 prill 1992 — e enjte

10.30 paradite në dhomën e mjekëve:

U luta dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Qëndro te ajo që ke shkruar deri tani." E pyeta përsëri për shenjë.

Shpëtimtari: "Po vjen një shenjë."

Unë: "Nuk e kuptova pjesën 'Mos më zhgënje'." Shpëtimtari: "Që të qëndrosh tek ajo që më ke premtuar."

Unë: "Ati Maier më tha në Zönackel, pasi i kisha thënë se do të ekskomunikohesha, se nëse dikush është i ndarë nga Papa, do të jetë i ndarë edhe në Parajsë."

Shpëtimtari: "Ti je me mua, bija ime, dhe do të mbetesh me mua."

Unë pyeta për luftën në Jugosllavi.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: lufta vazhdon. Lutu, bija ime."

Në orën 16:45 isha në kishën e Rotit. Gjatë adhurimit para Sakramentit të Bekuar, unë udhëhoqa lutjen.

Pas saj pasoi 15 minuta heshtje. Adhurim.

Në orën 18:00 u lutëm Ruzaren.

Në orën 18:30 u kremtua Mëkëmbja e Shenjtë. Pas Komunionit të Shenjtë, qava për shkak të Medjugorjes. Pastaj më kujtuan fjalët që Ati Vogt kishte thënë pas Konsagratimit, diçka si kjo: 'Ruajini ata nga siguria e rreme.' Mendova se ndoshta kisha këtë siguri të rreme. Pastaj i kërkova Shpëtimtarit: "Nëse kam një ndjenjë të rreme sigurie, atëherë më thuaj dhe do të ndaloj menjëherë së shkruari këtë ditar." Shpëtimtari: "Ti nuk ke një ndjenjë të rreme sigurie. Unë të dua, bija ime." Zëri ishte shumë më i qartë dhe më i dallueshëm se zakonisht. Ndalova menjëherë së qari. Ishte një ndjenjë që vetëm Zoti mund ta japë. I buzëqesha Shpëtimtarit dhe shkova për në shtëpi nga kisha.

10 prill 1992 — e premte

9:00 në mëngjes në dhomën e rëntgenit:

U luta për rreth një ore dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Bijë, shko tek prifti, pyet atë nëse ka ndryshuar mendje dhe dëshiron të flasë me ty."

Unë: "Më thatë se ai do të flasë me mua; kjo është kontradiktore." Shpëtimtari:

"Duhet të shkurttoj kohën. Një rrezik i madh të pret përpara."

Unë: "Kur duhet të shkoj tek Ati Vogt?"

Shpëtimtari: "Shko, bija ime, sot." Rreth 30 minuta

më vonë:

Unë: "Të telefonoj apo të shkoj ta shoh?"

Shpëtimtari: "Telefonio, dhe kur të shkosh tek ai, do të të them saktësisht çfarë duhet t'i thuash."

20 minuta më vonë:

Unë pyeta se çfarë nënkuptoi Shpëtimtari me

'kohë'. Thashë: "Por koha është e përjetshme, apo jo?"

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime. Koha i përket vetëm mua."

Unë: "Nuk e kuptoj këtë. Do ta shkruaj; nëse ti e thua kështu, atëherë kështu është."

Pyeta nëse duhej të shkruaja ndonjë gjë tjetër.

Shpëtimtari: "Shko tek ai, shko (tek prifti)."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, do ta bëj. Zot, u bëftë vullneti yt."

12.15 Kapelë në klinikë:

Pas lutjes:

Pyeta përsëri: "A do të flasë prifti me mua?" Shpëtimtari:

"Çfarë dëshiron, bija ime?"

Unë: "Çfarëdo që dëshironi."

Shpëtimtari: "Atëherë flis me të."

Rreth orës 15:40:

Telefonova At Vogtin dhe i tregova çfarë kishte thënë Shpëtimtari sot.

Ai tha: "Unë tashmë u kam thënë të shkojnë te një prift tjetër. Lërin librin rehat, përndryshe do të kemi probleme."

Ati Vogt nuk ishte miqësor në telefon.

Unë u luta: "Zoti im dhe Perëndia im, brenda meje ka një plagë të madhe. Më dhemb thellë. Do të preferoja të mos bëja asgjë fare. Por për hir tënd, Shpëtimtari im, do të vazhdoj me atë që ti dëshiron të bëj."

Sa më shumë që lutem për priftin, aq më armiqësor bëhet ai ndaj meje.

Sot në Rot nuk pati Meshë të Shenjtë. Unë dhe Fridolini shkuam me makinë në Bad Schönborn pasi u bashkuam në lutjen e Rozarisë në kishën e Rotit.

Në Bad Schönborn – Mingolsheim, në kishë, një prift nga Zaire kremtoi Meshën e Shenjtë.

Ai predikoi bukur dhe mund të ndjehej që udhëhiqej nga Fryma e Shenjtë.

Fatkeqësisht, rrallë dëgjohen predikime të tilla. Falënderoj Zotin për këtë predikim. Ofrova Komunionin e Shenjtë për Atin Vogt.

11 prill 1992 – e shtunë

7:15 e mëngjesit: Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në kishën e Waghäusel. Pasi mora Komunionin e Shenjtë, u luta me përkushtim. Pas Meshës së Shenjtë, udhëhoqa kongregacionin në Litani të Zonjës së Loretos. Më pas, kënduam Salve Regina dhe recituam lutjen "Virgjëreshë Nënë e Zotit, ime!" Pastaj thashë me zë të lartë para kongregacionit: "Të lutemi një Atë Ynë tjetër për Medjugorjen, sepse kanë rënë bomba në vendin e shfaqjeve, të cilin e kanë vizituar tashmë miliona njerëz." Më pas shkova para tabernakullit, u përula në gjunjë dhe u luta.

E pyeta Shpëtimtarin: "A duhet ta braktis librin nëse ai shkakton vështirësi?"

Shpëtimtari: "Do të sillte një përmirësim, por pa vështirësi."

E pyeta Shpëtimtarin përsëri, sepse nuk e kisha kuptuar plotësisht. Shpëtimtari e përsëriti edhe një herë dhe unë e shkrova.

Që të premten, në kishën e Bad Schönborn, isha shumë i shqetësuar nga fakti që Pastor Vogt kishte thënë se libri do të na sillte telashe.

Dje, Shpëtimtari gjithashtu kishte thënë: "Do të sjellë një përmirësim për kishën, bija ime."

Dje, pasi e pyeta nëse Ai ishte me mua, Shpëtimtari më tha gjithashtu: "Unë jam gjithmonë me ty."

Pas kishës, shkova te Marion dhe shkruam në ditarët tanë.

Nga ora 16:20 deri në 18:20, u përula në kishën e Rotit dhe lutesha disa herë me rruzare për At Vogt, për të gjitha shpirtat dhe për qëllimet e Shpëtimtarit.

Në shtëpi, nga ora 20:30 deri në 21:30, u luta disa herë me Eksorçizmin, Rruzaren e Plagëve të Krishtit, Rruzaren e Shpirtit të Shenjtë dhe lutje të tjera për At Vogt

12 prill 1992 — Diela e Palmave

U luta për rreth gjysmë ore, pastaj mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. Shpëtimtari: "Po vjen një prift."

Unë: "Atëherë ai nuk është prifti im i vërtetë."

Shpëtimtari: "Jo."

Unë: "Atëherë pse më dërgove tek ai? Nuk e kuptoj." Shpëtimtari: "Me çdo person, unë testoj se për çfarë janë të aftë."

Unë: "Por ti tashmë e dinje paraprakisht se çfarë ishte ai në gjendje të bënte." Shpëtimtari: "Po ty po të provoj edhe me këtë."

Unë: "Atëherë kam dështuar në këtë provë."

Shpëtimtari: "Bijë, ke bërë shumë mirë deri tani."

Pyeta për shenjë para Pashkëve: "A po ndryshon premtimin tënd?" Shpëtimtari:

"Jo, nuk po ndryshoj premtimin tim."

Pastaj pati një heshtje të

shkurtër. Pastaj dëgjova

Shpëtimtarin të thoshte:

"Shkruaj, bija ime, do të doja," pasoi një heshtje e shkurtër dhe mendova se çfarë mund të vinte më pas— "një përgjigje nga Reverend Vogt, nga ai vetë, pa e pyetur askënd tjetër." Shpëtimtari vazhdoi:

"Nëse ai do të ishte në vështirësi, a do t'u kërkonte të tjerëve më parë, apo do të më kërkonte mua?"

Shpëtimtari vazhdoi:

"Nuk ke nevojë të presësh një përgjigje; është për mua. Mund t'i shkruash atij ose të shkosh tek ai, si të duash."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, kam zgjedhur t'i shkruaj atij."

Shpëtimtari: "Bëje atë."

Unë: "Zot i im, Bir i Perëndisë së gjallë, çfarë duhet të shkruaj në fund?" Shpëtimtari:

"Unë ju dua, fëmijët e mi."

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot. Ofrova Meshën e Shenjtë për Marion. Zoti i dhëntë asaj hirin të vazhdojë të shkruajë atë që Zoti dëshiron nga unë.

Midis orës 13:00 dhe 14:00 u lutesha Rozarinë në kishë dhe qëndrova atje për devocione. Pas orës 15:00 shkrova letrën për Atin Vogt.

Në orën 20:15 të asaj mbrëmjeje, unë dhe Marion e hodhëm atë në kutinë e postës në vikari.

Në letër shkrova atë që Mëshiruesi më kishte thënë herët të Dielën e Palme.

13 prill 1992 — e hëna

Në punë, rreth orës 8:00 të mëngjesit, kolegja ime Veronika dhe unë u lutëm me Rruzaren e Dhimbshme.

Në orën 10:00, u luta në dhomën e mjekëve.

U luta dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Në vitin 1984, disa javë pas shfaqjes së Zonjës së Bekuar, pata një vizion të një tërmeti herët një mëngjes që zgjati rreth 20 minuta. E gjithë toka përreth meje u tund me dhunë.

Gjithçka ishte jeshile, ashtu si në pranverë. Në atë kohë, i thashë burrit tim të shikonte që të mund të bindej se nuk po flinte. Sepse po e shihja këtë ndërsa isha plotësisht zgjuar.

Por burri im po flinte dhe nuk mundej të zgjohej.

Mbrëmë mendova: 'Kjo ishte tërmeti.' (Me të vërtetë pati një tërmet atë natë, siç u raportua më vonë në radio.)

Shpëtimtari: "Jo, bija ime, ai ende duhet të vijë."

Tërmeti i fuqishëm, ashtu siç e pashë në këtë vizion në vitin 1984, ndoshta ende do të vijë, ashtu siç tha Shpëtimtari.

Pas kësaj, pyeta për At Vogt.

Shpëtimtari: "Pastori Vogt nuk do të qëndrojë gjatë në qytetin tuaj." Unë: "Pra, do të vijë një prift tjetër, atëherë?"

Shpëtimtari: "Është kështu. Ai që vjen do të jetë drejtuesi juaj shpirtëror." Unë: "A do të besojë ai atëherë atë që më thoni ju?"

Shpëtimtari: "Jo menjëherë."

Unë: "Më vjen keq që Ati Vogt po largohet, por siç thoni Ju, kështu duhet të jetë. Atëherë do të më duhet të filloj përsëri t'i lutem priftit të ri. Kjo nuk është e lehtë. Do të më kushtojë shumë sakrifica edhe një herë."

Unë: "Rreth kur do të largohet Ati Vogt? A është në rregull ta di?" Shpëtimtari: "Mund të ndodhë së shpejti."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: do të tallen me ty, do të të mohojnë dhe do të të përbuzin; pranoje të gjitha mbi vete."

Unë: "Zot, por nuk e kuptoj se çfarë do të thotë 'të tallësh'. Do ta kërkoj në fjalor."

Shpëtimtari: "Ka më shumë armiq të tu brenda Kishës sesa jashtë saj." Unë: "Por ata janë besimtarë."

Shpëtimtari: "Ka shumë hipokritë mes besimtarëve."

Unë: "Ju lutem, më thoni një fjalë tjetër për 'hipokrit'; nuk e kuptoj mirë këtë."

Shpëtimtari: "Pseudo-besimtarë."

Unë: "A ka ndonjë mënyrë tjetër për ta shprehur?"

Shpëtimtari: "Ata janë besimtarët indiferentë që mbrojnë komunionin në dorë." Unë: "A e kam shkruar saktë?"

Shpëtimtari: "Po, është e drejtë."

Unë: "Shpëtimtar, nëse them se ata që marrin Komunionin në dorë janë hipokritë, atëherë po i ofendoj."

Shpëtimtari: "Kështu njerëzit më ofendojnë vazhdimisht."

Kur postova letrën në vikariatë mbrëmë rreth orës 20:15, ndjeva disa herë një dhimbje të shurdhër therëse në zemër, ashtu si ndiej kur qëndroj para laikëve ndërsa marr Komunionin.

Shpëtimtari: "Atje ka edhe shpirtëra të papastër. Ata qëndrojnë si roje para vikarjes."

12:25 pasdite në kapelën e klinikës: Holgeri ishte aty gjithashtu. Më vonë, Holgeri hyri në dhomën e rrezeve X dhe ne diskutuam letrën për Atin Vogt. Holgeri më tha disa gjëra interesante. Duhet të pres dhe të shoh.

Në mbrëmje, në Rot, në kishë. Unë ofrova Rozarinë dhe Meshën e Shenjtë për shpirtërat që tani kanë rënë në luftë.

8.00 mbrëmje, grupi i lutjes:

Ishte një mori njerëzish atje. Unë patjetër duhet të ndërtoj dhomën e lutjes. Nuk më pëlqeu mënyra se si Ati Dochart filloi të lutej. Sot ai nuk bëri shenjë e kryqit në fillim dhe filloi menjëherë të recitonte një himn pa njoftuar më parë faqen. Si pasojë, disa njerëz nuk mundën të ndiqnin dhe të luten me të. Në fund, u ulëm së bashku në kuzhinë dhe biseduam. Ishim shtatë veta, përfshirë Atë Dochart, duke qenë gjithsej shtatë veta. Kur Atë Dochart tha se Kisha nuk kërkon që të besohet në shfaqje private, ndjeva një dhimbje të madhe në zemër. Folëm për Fatimën dhe Lourdesin dhe thashë se pa këto vende pelegrinazhi, të besimtarët do të bëheshin të vakët. Ati Dochart përsëriti edhe një herë se nuk ishte e nevojshme të besoje në to. Atëherë i thashë se një pemë njihet nga frytet e saj. Thashë se sikur të gjithë të kishin besuar në shfaqjet e Medjugorjes, lufta nuk do të kishte shpërthyer. Në fillim të shfaqjeve, Zonja jonë tha: 'Lutuni Rosarin; duke e bërë këtë, mund ta ndaloni luftën.'

14 prill 1992 – e martë

Në shtëpi midis orës 8:30 dhe 10:30 të mëngjesit:

Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin. U ankova sepse Ati Dochart kishte thënë dje se nuk është e nevojshme të besohet në shfaqje private.

Shpëtimtari: "Prifti nuk ka të drejtë." Unë:

"Pse ndjeva atë dhimbje?"

Shpëtimtari: "Sepse të lejohet të ndjesh një pjesë të dhimbjes sime kur unë ofendohem."

Unë: "A ishte ky ofendim një mëkat?"

Shpëtimtari: "Shkruaje. Po, bija ime."

Unë: "Po të mos kisha këto shfaqje private, a do të vinte Ati Dochart tek unë?"

Shpëtimtari: "Jo, bija ime. Ai nuk do të kishte ardhur."

Unë: "Çfarë arsyeje ka që ai vjen (në grupin e lutjes) prej kaq shumë vitesh tashmë?"

Shpëtimtari: "Satanai dëshiron ta përdorë atë për të shkatërruar atë që unë kam frymëzuar tek ti për përmirësimin e Kishës."

Unë: "Çfarë duhet të bëj tani?"

Shpëtimtari: "Do ta mposhtësh atë së bashku me mua."

Unë: "Ati Buran tha se djalli nuk zotëron priftërinjtë." Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: pothuajse të gjithë ata dëgjojnë atë që djalli u thotë atyre."

Pyeta për Maria Itten, sepse Ati Wagner nuk kishte folur për të me aq mirësi sa më kishin thënë të devotshmit e grupit të lutjes. Pyeta përsëri nëse broshura e saj ishte e vërtetë.

Shpëtimtari: "Shënimi nga Maria Itten është i vërtetë dhe i saktë. Satani është i fortë. Duhet të qëndrosh e palëkundur në atë që kam thënë. Bijë e ime, ajo ka të njëjtin problem si ti." Unë: "Çfarë lloj problemi është ai?"

Shpëtimtari: "Qëndro besnike ndaj meje."

Unë: "Zot i im, do të doja ta vizitoja atë, Maria Itten."

Shpëtimtari: "Bëje."

Pyeta për letrën që kisha shkruar për Reverend Vogt dhe nëse mund të prisja ndonjë pasojë.

Shpëtimtari: "Do të përjetosh pak bezdi." Unë: "Si duhet të sillem?"

Shpëtimtari: "Nuk ke nevojë të japësh përgjigje, sepse tashmë të kam thënë që nuk duhet të presësh një të tillë. Qëndro e përlur, bija ime."

Vazhdova të lutesha me përkushtim të thellë. Brenda meje kishte një paqe dhe dashuri kaq të thellë, sa që mund të thoje vazhdimisht: "Të dua, Zot i im dhe Perëndi im, me gjithë zemrën dhe gjithë fuqinë time."

Nuk isha vetvetja; ishte Zoti brenda meje.

Pastaj dëgjova përsëri: "Shko në paqe, bija ime."

Unë thashë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im, për këtë hir, që vetëm ti mund ta japësh."

Nga ora 13:00 deri në 15:00 isha në pyll dhe lutesha tre rruzare.

Në orën 17:00 isha me nipin tim, Ratko. Ai më tha se gjatë natës kishte mbytur frymën, dhe se kishte ndjerë një dorë dhe me vështirësi merrte frymë. Kur tha 'Jezu', ajo u largua. Ai ende nuk është pagëzuar. Ai lutet, por ende jo mjaftueshëm.

Ai dëshiron të pagëzohet, por ende nuk di kur.

6:00 pasdite në Rot, në kishë: Drita e Përrjetshme nuk u ndez përsëri, por këtë herë sakristani erdhi menjëherë, e ndezi dhe nuk priti aq gjatë sa zakonisht.

20:30: Arriti Marion dhe shkruam në ditarët tanë.

15 prill 1992 — e mërkurë

I bëra rreze një gruaje të moshuar e cila, kur hyri, hezitoi fare të hynte për t'u rrezatuar. Ndjeva shpirtin e papastër, e bekoja dhe i dhashë ujë të shenjtë.

Ajo murmuriti me vete. Pastaj unë thashë Rruzaren; ajo filloi të blasfemojë dhe foli aq shpejt sa që nuk mund ta kuptosh: "Bebebebebe".

Kur kolegia ime pa këtë, i tha pacientes: "Nuk është shumë e këndshme; nuk duhet ta bësh këtë."

Pacientja i tha asaj: "Do të të jap një shuplakë të mirë."

10:30 paradite në dhomën e mjekëve:

E pyeta Shpëtimtarin për këtë paciente.

Shpëtimtari: "Ka disa shpirtëra të papastër. Ato po qëndrojnë brenda saj. Kjo është ajo që ajo dëshironte." Unë: "Cili është shpirti i papastër që tall gjatë Lutjes së Zonjës?"

Shpëtimtari: "Të gjithë po e tallin."

Unë: "A duhet të përgatitem për shenjë kur të vijë?"

Shpëtimtari: "Jo, bija ime, nuk ke nevojë të përgatitesh. Do të vijë një."

Unë: "A do të më tregosh edhe kur ky shenjë të vijë, sepse nuk e di se çfarë lloj shenje do të jetë?"

Shpëtimtari: "Po, do ta bëj."

Unë: "Shpëtimtar, a duhet të bëj diçka, të ndërmarr ndonjë veprim? Dhe nëse duhet të bëj diçka, atëherë largo frikën dhe dyshimin tim dhe gjithçka që mund të më pengojë të besoj atë që më thua dhe të bëj atë që dëshiron, sepse i përkas tërësisht teje."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: duhet të shkosh tek Papa së shpejti dhe t'i thuash atë që ke shkruar."

Unë: "A nuk duhet të flas më parë me një prift?" Shpëtimtari:

"Mund ta bësh, por duhet t'i shkosh atij." Shpëtimtari:

"Shkruaj atij personalisht për t'i thënë se po vjen."

Unë: "Çfarë duhet të bëj nëse priftërinjtë më ndalojnë të shkoj te Papa?" Shpëtimtari:

"Bijë e ime, bëj si të them unë."

Unë: "Zot i madh e Zot, kështu do të bëj. Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Papa do të jetë i përgatitur për ardhjen tënde."

Unë: "Zot, kjo është përtej kuptimit tim, por nëse ti e thua, atëherë kështu është, dhe besoj se kështu do të jetë."

Shpëtimtari: "Shkruaj: 'Do të jesh me mua.'"

Unë: "Zot, nuk kam më pyetje."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime."

Unë: "Faleminderit, o Jezusi im i dashur, udhëheqësi im shpirtëror. Do të mbaj fort dorën tënde që të mos humbas rrugën. Zot, më mbro, më udhëheq kudo që të duash, sepse unë jam vetëm shërbëtori yt."

Unë nuk mora pjesë në Meshën e Shenjtë sot. Nuk kishte asnjë këtu në Rot, as në Kapelën e Shën Rochit, por bisedova me Atë Josef nga Zaire.

Marion më priste në shtëpi që të shkruaja në ditarin tim.

Natën e kaluar u luta për rreth 45 minuta. Ishte pas orës 3:00 të mëngjesit; nuk mund të flija. Para Pashkëve më mundonte ankthi.

Në mesditë, në kapelën e punës, pas lutjes së Engjëllit, i kërkova Shpëtimtarit se si duhet të komunikoj me Papën.

Shpëtimtari më tha se duhej t'i dërgoja Papës një letër me postë të regjistruar, jo telegram."

16 prill 1992 — e enjtë

10:10 paradite në dhomën e mjekëve:

Marion më kishte kërkuar të pyesja nëse ajo që kishim shkruar deri tani ishte e saktë. Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime, ajo që ka shkruar Marion deri tani ishte mirë."

Unë: "Shpëtimtar, ndoshta ke diçka për të më thënë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, më pëlqen mënyra si je." Unë: "Të kam dhënë lëvizjen time."

Shpëtimtari: "Ti ke dhënë lëvizjen tënde; jam i kënaqur me këtë."

Unë: "Çfarë do të thoshte 'lëvizje'?"

Shpëtimtari: "Gjithmonë për të përmbushur vullnetin tim."

Unë: "A ishte gjithashtu vullneti yt dje që të flisja me Atë Josef nga Zaire për pak më shumë se gjysmë ore, duke diskutuar herezi?"

Shpëtimtari: "Po, kjo ishte vullneti im, bija ime."

Unë: "Zot, i thashë gjithashtu se duhej të flisja me kaq shumë priftërinj. Ai nuk tha asgjë për këtë."

Shpëtimtari: "Por ai e kuptoi pse."

Unë: "Ati tha se është e pamundur t'i bindësh të gjithë të ndalojnë marrjen e Komunionit në dorë dhe ta marrin në gjuhë në vend të kësaj. Unë mendoja se me Zotin të gjitha gjërat janë të mundura, dhe ti, Shpëtimtar, çfarë thua për këtë?"

Shpëtimtari: "Pas Gjyqit të Fundit, të gjithë do të marrin Komunionin në gjuhë."

Unë: "Çfarë është Gjyqi i Fundit?"

Shpëtimtari: "Është pastrimi i shpirtave." Unë:

"Nuk kuptoj shumë rreth kësaj."

Shpëtimtari: "Kjo mjafton për ty sot. Shko në paqe, bija ime."

I premtova Shpëtimtarit se do të besoja dhe do të shkruaja gjithçka që Ai më thoshte.

18:00 – 19:15 Meshë e Shenjtë dhe Rrogoza në Rot.

Midis orës 3:00 dhe 4:00 të mëngjesit, mora pjesë në Adhurim në kishë. Zakonisht burri im ishte në detyrë për të udhëhequr Adhurimin në atë orë, por ai nuk mundi ta bënte për shkak të këmbës së lënduar. E ftova Zonjën tonë të lutej me mua.

Dhe ndjeva se nuk po lutesha vetëm; këndova më mirë se zakonisht dhe u luta shumë qartë dhe me zemër.

Por nuk mund t'u shpjegosh apo t'u përshkruash askujt atë që ndjeva atje; ishte pikërisht si më 18 maj 1984, kur Zonja e Bekuar më shfaqej dhe lutej me mua – një ndjenjë e tillë.

Ndërsa po kthehesha në shtëpi me Rosswitën dhe nënën e saj, nëna e Rosswitës më tha se kisha udhëhequr lutjen bukur dhe kisha kënduar bukur. Kjo më habiti, sepse nuk di të këndoj mirë.

Kisha lutur gjithë natën – në shtëpi deri në orën 3:00 të mëngjesit dhe pastaj në kishë, ku qëndrova tre orë, deri rreth orës 6:00 të mëngjesit.

17 prill 1992 — E Premte e Madhe

Kisha fjetur rreth tre e gjysmë orë, pastaj duhej të ngrihesha. Në orën 14:30 shkova përsëri në kishë.

Gjatë Komunionit të Shenjtë, Anton, një ndihmës i komunionit, qëndronte në qendër të kishës. Unë kalova pranë tij, por u përkul para Shpëtimtarit. Meqë ishim veshur me të kuqe,

Duke qenë se kishte një stol për komunionin, dëshiroja të merrja Shpëtimtarin atje gjithashtu, duke u ulur në gjunjë, siç i takon. Luta nga thellësia e zemrës që të më lejohej të merrja Komunionin e Shenjtë nga Ati Vogt.

Zonja Vennebusch pati mundësinë të vinte tek unë për të më dhënë Komunionin e Shenjtë. Ajo u përpoq. Bëri një hap drejt meje, por menjëherë u tërhoq, më pa dhe bëri një hap tjetër drejt meje, pastaj u tërhoq sërish. Zoti ynë nuk e kishte lejuar; ishte krejt e qartë që zonja Vennebusch donte të më jepte Komunionin e Shenjtë. Mendova se kjo ishte një shenjë në vetvete, sepse kaq shumë njerëz kishin parë çfarë kishte ndodhur.

Pastaj mora Komunionin e Shenjtë nga Ati Vogt.

Ndërsa isha thellësisht i bashkuar me Shpëtimtarin, pa i kërkuar asgjë, Shpëtimtari tha: "Ky është shenja më e madhe që ekziston."

Pastaj e shikova kryqin përpara altarit, të cilin më parë e kisha puthur në shpirt. Në

Medjugorje, kryqi puthet nga të gjithë të besimit të premtën e madhe.

Këtu, vetëm prifti i famullisë dhe shërbëtorët e altarit përkulen para Jezusit të kryqëzuar. Besimtarët mbetën në banka. I kërkoja burrit tim nëse kishte një stilolaps që të mund të shkruaja atë që Shpëtimtari më kishte thënë. Ai nuk kishte.

I kërkoja Shpëtimtarit ta përsëriste edhe një herë.

Shpëtimtari: "Mund ta shkruash tani, por mbaje mend këtë përgjithmonë:

"Ky është shenja më e madhe që ekziston."

Shikova kryqin e Jezusit, i cili qëndronte përpara altarit për përkuljen e Kryqit. Pastaj dëgjova: 'Shkoni në paqe.'

Unë ofrova Komunionin e Shenjtë për shpirtrat e varfër.

18 prill 1992 – E shtunë e Madhe

Herët në mëngjes, u luta për më shumë se një orë. U bashkova me Shpëtimtarin dhe u luta me zell; prisja pak, por nuk dëgjova asnjë zë. Më shkoi mendja se ndoshta kisha bërë diçka gabim, ose se nuk do të dëgjoja më asnjë zë.

Sot u luta veçanërisht për hipokritët, për priftërinjtë, për ministrantët e komunionit; recitova eksorçizmin disa herë, veçanërisht për armiqtë e mi.

Pasdite, nga ora 16:30 deri në 18:45, u luta në gjuhë në kishë për priftin tonë të famullisë dhe për atë të ri që pritet të vijë. Ishte e vështirë të lutesha sepse z. Blank po stërvitej në organo. Më vinte në mendje se si duhet të ndihet Shpëtimtari kur ai stërvitet në kishë.

Nëse ai do të besonte se Zoti i gjallë është këtu, nuk do të luante orgën kaq fort në kishë.

20:00 Shërbimi i Ringjalljes

Të gjitha më ishin shumë të ngatërruara, sepse në Simbolin e Besimit luteshim 'i cili u ngjall nga të vdekurit në ditën e tretë', ndërsa sot ishte vetëm dita e dytë. Diçka mungonte; nuk isha aq i lumtur sa kisha qenë në Medjugorje. Atje, kremtimi i Ringjalljes mbahej nga mesnata e tutje. Atje, zemra ime gëzonte gjatë kremtimit të Ringjalljes. Në kishë, as zërin e Shpëtimtarit nuk e dëgjova.

Në të vërtetë, këtu kishte shumë ceremoni me shërbëtorët e altarit. Ndonjëherë ndjeja një dhimbje therëse në zemër dhe nuk ndihesha mirë.

Kur u ktheva në shtëpi, gjeta veten duke qarë; ndihesha i hutuar, sikur të mos isha ringjallur me Shpëtimtarin.

19 prill 1992 – Dielë e Pashkëve

U luta nga ora 6:00 deri në 8:10 të mëngjesit. Zot i madh, nuk ndihem mirë pas kësaj shërbese të Ringjalljes. Në përgjithësi, më dukej sikur diçka nuk kishte qenë krejt në rregull. Kisha lutur gjatë dje – për më shumë se katër orë – dhe megjithatë ndjeja ende zemrën time të plagosur. Cili është shkaku? Çfarë kam dështuar të kuptoj?

Zot i im, largo frikën, konfuzionin dhe dyshimet e mia, dhe të lutem më dhuro paqen që vetëm Ti mund të japësh. Më ndriço me dritën e Frymës së Shenjtë.

Zot, flas; shërbëtori yt po dëgjon, sepse do të besoj çdo gjë që më frymëzon të shkruaj, por Zot, u bëftë vullneti yt. Unë nuk jam asgjë, dhe nga asgjë ti ke krijuar një shërbëtor; dhe meqë ti, Zoti im dhe Perëndia im, je udhëheqësi im shpirtëror, të hap zemrën time.

Formëso më si të duash, dhe bëj me mua çfarë të duash.

Vetëm Ti je Zoti dhe Perëndia im, Ati im i dashur, Jezusi im i dashur dhe Shpëtimtari.

Në fillim pyeta nëse e kisha dëgjuar këtë të Premten e Madhe pas Komunionit të Shenjtë, nëse e kisha kuptuar drejt, ndërsa shikoja kryqin përpara altarit, i cili qëndronte aty në dysHEME për adhurim. E kam puthur shpesh në shpirt.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, dëgjove saktë. Shenja më e madhe e të gjitha kohërave është kryqëzimi im për ju mëkatarë."

Pastaj pyeta për kremtimin e Ringjalljes, sepse isha kaq e trishtuar saqë madje duhej të qaja.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, Ringjallja vjen në ditën e tretë."

Unë: "Mund të jetë konfuze dhe deorientuese nëse festohet që në ditën e dytë."

Shpëtimtari: "Po, kjo është e vërtetë. Qëndro besnike ndaj meje."

Vazhdova të mendoj për të gjitha ceremonitë në kishë.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime. Satani dëshiron ceremoni kudo për të shpërqendruar njerëzit nga e vërteta."

Unë: "Kam vënë re se shërbëtorët e altarit mund të përkulen thellë, por nuk mund ta bëjnë këtë kur marrin Komunionin e Shenjtë."

Shpëtimtari: "Ata nuk e njohin respektin, dhe nuk e kanë për mua."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, a mund të më thuash, pas Ringjalljes, çfarë duhet të shkruaj dhe çfarë është e rëndësishme tani?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime: njerëzit duhet të pendohen me ngut."

Unë: "Jezus, Zot i gjallë, çfarë nënkupton me 'me ngut'? Më vështirësohet të shkruaj. Zot, ti je e vërteta, dhe nëse ti e thua, atëherë duhet të jetë e vërtetë. Çfarë do të thotë 'me ngut'?"

Unë: "Zot, por vetëm nëse mendon se mund ta përballoj, më thuaj. Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Shumë fatkeqësi të presin. Shkruaj, bija ime; duhet të ketë shumë lutje në kohën që vjen."

Unë: "Të dua, Zot i imi dhe Perëndi; do të lutem më shumë se sa kam bërë deri tani." U luta me përkushtim për qëllimet që Zoti dëshiron nga unë.

Unë: "A është e saktë ajo që kam shkruar?" Shpëtimtari:

"Më mjafton, bija ime."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime e dashur." Unë: "Por ti nuk më ke quajtur kurrë 'bijë e dashur' më parë."

Shpëtimtari: "Mund ta shkruash kështu."

Unë: "Zot, a jam një bijë e dashur për ty?"

Shpëtimtari: "Po, ti më je e dashur."

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im. Faleminderit."

10:00: Meshë e shenjtë me rroba të kuqe. Nuk më pëlqeu predika. Pas Komunionit të shenjtë, u ndjeva e lumtur dhe mora shumë hiri.

12:30 pasdite: Arriti Fridolini; ai është student i teologjisë.

13:30: U bashkova me Fridolin për Rruzaren dhe devocionet.

15:00–18:30: I lexova me zë të lartë Fridolinit atë që Shpëtimtari më kishte thënë. Ne forcua njëri-tjetrin në besim.

20 prill 1992, e hëna e Pashkëve

Rreth orës 3:00 të mëngjesit, një zë i Shpirtit të Shenjtë më zgjoi. U ndjeva i qetë dhe në paqe, në kontrast me disa net kur kisha qenë i trazuar dhe isha zgjuar si pasojë.

Fjalët që dëgjova ishin të qarta dhe të dallueshme, si kurrë më parë.

Dëgjova: "Lutju shumë, bija ime, sepse pas një kohe Fjala do të triumfojë." Pastaj pati një çast heshtjeje, dhe pastaj dëgjova:

"Fjala jeton."

Pak më shumë se gjysmë ore më vonë, ndodhi përsëri. Mundje ta dëgjoje përsëri e përsëri; ishte një zë kaq i këndshëm.

Nuk po ëndërroja; isha zgjuar. U ngrita, u përula para kryqit dhe thashë: "Po, Zot, do të lutem. Të lutem më jep fuqinë e Frymës së Shenjtë, që të mund të lutem."

Kështu fillova të lutesha rreth orës 3:30 të mëngjesit. Më pas u luta për armiq të mi, për eksorcizëm, për Rozarin e Plagëve të Krishtit, për Koronën e Mëshirës Hyjnore dhe shumë lutje të tjera; pastaj mora komunionin shpirtëror dhe e ofrova për të gjithë botën.

Tani e kuptoj më mirë shprehjen: 'Delet e mia dëgjojnë zërin tim'. U luta deri në orën 4:30 të mëngjesit dhe pastaj shkova të fle.

Kur u zgjova, ndeza radion; ishte ora 8:00 dhe dëgjova në lajme se qyteti i Mostarit ishte bombarduar natën e kaluar.

Qyteti i Mostarit është afër Medjugorjes, dhe aty jeton Ipeshkvi Žanić – njeriu që mohon Medjugorjen. Ai tha se fëmijët po gënjenin.

Kur isha me të në vitin 1985, të Enjten e Madhe, dhe i tregova për përvojat e mia dhe shfaqjen e Zonjës së jonë, ai kishte lot në sy.

Ai më tha: "Ti e di situatën time."

Unë thashë "Po" dhe e dija që ai kishte frikë nga komunistët – ose, për ta thënë më qartë, frikë nga Satani. Ipeshkvi Žanić kishte besim, por i mungonte guximi ta rrëfente atë.

Por ku janë ipeshkvijtë e tjerë, kaq shumë prej të cilëve ishin në Medjugorje?

Unë tashmë i kisha dhënë Klaus Ziegler-it rrëfimin e bisedës sime me Ipeshkvin Žanić, që ai ta përfshinte në librin e tij, të cilin e botoi me pseudonimin Peter Zimmermann.

Ai shkroi për mua, por nuk botoi rrëfimin e bisedës me ipeshkvin, gjë për të cilën më vjen keq.

Jezusi vdiq për shumëkënd, por Ipeshkvi Žanić nuk ishte i gatshëm t'i jepte jetën e tij për Jezusin. Vullneti i lirë i një personi e çon atë në Parajsë, Purgator ose Fer.

Unë them se kur Zoti thërret popullin e tij përmes Mariës, ai dëshiron t'i shpëtojë të gjithë dhe t'i dorëzojë jo te djalli. Fatkeqësisht, priftërinjtë botërorë nuk e dëgjojnë më zërin e Zotit. Ata janë të verbër dhe të shurdhër. Sot, Kisha mëson se nuk është e nevojshme të besohet në shfaqje private. Ndoshta do të besojnë kur të jetë tepër vonë.

Vazhdova të lutesha menjëherë pas lajmit. Rreth orës 8:45, u përqendrova dhe komunikova shpirtërisht. E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte Ai që më kishte thirrur të lutesha atë natë.

Shpëtimtari: "Po, ka zgjatur shumë."

Unë: "Zot, më fal që nuk u ngrita menjëherë për të lutur."

E regjtoj thellë. Zot, nuk mund t'i them as priftit se shumë katastrofa po vijnë.

Çfarë të bëj derisa të vijë prifti i ri?" Shpëtimtari: "Lutju, bija ime, lutju shumë."

Unë: "Por është trishtuese që ata nuk besojnë në shfaqjet private." Shpëtimtari: "Ata do të duhet të japin llogari për këtë."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime e dashur." Unë:

"Faleminderit, Shpëtimtari im i dashur."

10:00 Mëngjes – Meshë e Shenjtë në Rot.

12:30 pasdite – Pas drekës, u luta shkurtimisht në ballkon. Shpëtimtari përsëriti fjalët edhe një herë: "Fjala do të triumfojë; Fjala jeton."

Nuk kisha letër në ballkon. Kur kontrollova më vonë, kuptova se ishin të njëjtat fjalë që Ai më kishte thënë më herët. Më goditi, ndërsa rilexoja përsëri rrëfimin e mbrëmjes së kaluar, se kisha përjetuar të njëjtën gjë si dishepujt në rrugën për në Emmaus. E kisha njohur Shpëtimtarin vetëm më vonë në shpirt. (Sot, leximi i Ungjillit ishte për dishepujt në rrugën për në Emmaus.)

21 prill 1992 – e martë

10:10 në mëngjes në dhomën e mjekut:

Pas lutjes, ndërsa isha në komunion me Shpëtimtarin, ai tha:

"Shkruaj, bija ime, lufta ruse po afron."

Unë: "Si duhet ta kuptoj këtë? A është e prekur vetëm Rusia?"

Shpëtimtari: "Të gjithë do të preken."

Unë: "A do të jetë e ngjashme me atë që ndodhi me serbët dhe kroatët?" Shpëtimtari: "Kjo luftë nuk mund të krahasohet me atë."

Unë: "Si do ta ndërtoj një kapelë, atëherë, nëse diçka e tillë po vjen?"

Shpëtimtari: "Ndërto kapelën sa më shpejt të jetë e mundur."

Unë: "Nuk kam asnjë prift të cilit t'i tregoj të gjitha këto për ty." Shpëtimtari: "Bijë, prifti do të vijë së shpejti."

Unë: "A do të qëndrojë ai në fshatin tim?"

Shpëtimtari: "Po, ai do të qëndrojë në fshatin

tënd." Unë: "A do të kemi dy priftërinj?"

Shpëtimtari: "Jo, Ati Vogt do të shkojë në një fshat tjetër. Shpëtimtari: "Ji e durueshme, bija ime; gjithçka do të ndodhë në kohën e duhur." Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Lutju shumë, bija ime. Të dua, bija ime e dashur." Unë: "Nuk mund ta shkruaj kështu."

Shpëtimtari: "Shkruaje ashtu siç është."

Unë: "Shpëtimtari im i dashur, ndiej fjalët e tua në zemrën time si zjarr. Nuk është vetëm ajo që dëgjon, por më bën mirë kur thua gjëra të tilla, dhe ka një efekt të menjëhershëm. Kjo më konfirmon atë që më ke thënë tashmë: 'FJALA JETON', dhe kjo është e vërtetë.

Nuk mund t'ju falënderoj mjaftueshëm me fjalët e mia. Zot i imi dhe Perëndi im, të dua më shumë se gjithçka."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime e dashur." Në mbrëmje, Rrogoza dhe Mëkëmbja e Shenjtë në të kuqe.

22 Prill 1992 — E mërkurë

U luta si zakonisht, por nuk dëgjova asnjë zë, as në kapelë, as në mbrëmje pas Komunionit të Shenjtë. Gjatë bashkimit tim me Shpëtimtarin, megjithatë, ndjeva praninë e tij. Shpëtimtari nuk më kishte lënë; ai po pushonte me mua.

Në mbrëmje, erdhi Marion dhe shkruam në ditarët tanë.

Sot në punë kisha pacientë që më dukeshin të vështirë për t'i bindur për besimin; për shembull, i kërkoja një zotërie nëse kishte bërë rrëfimin e Pashkëve. Ai tha se nuk kishte mëkate. Pastaj e pyeta sa shpesh nuk kishte shkuar në kishë kohët e fundit.

Ai u përgjigj: "Po. Kjo është e vërtetë."

Pacienti tjetër u ankua se ishte i sëmurë prej 10 vjetësh. Ndjeva demonin brenda tij dhe e spërkatën me ujë të shenjtë. Ai u tërhoq, bëri një hap mbrapa dhe tha: 'Ik me ato kimikate.' Aversioni i tij ndaj ujit të shenjtë ishte qartë i prekshëm.

Së fundmi kanë ardhur disa Romë për rreze X. Të gjithë janë pjesë e së njëjtës sektë – ata që kanë ardhur tek unë për rreze X. Duke dëgjuar gjithçka që thanë, mund të përfundoj vetëm se kanë rënë në një herezi të plotë.

Të gjithë ata – rreth 6 ose 7 veta – u hodhën drejt meje, dhe zërat e tyre u bënë gjithnjë e më të fortë. Mora pak ujë të bekuar dhe i spërkatën të gjithë. Pastaj i bekoja të gjithë me Shenjën e Kryqit. Papritmas, të gjithë u zhdukën.

Në mbrëmje, Rruzari dhe Mëkëmbja e Shenjtë me rroba të kuqe.

23 prill 1992 — E enjte

10:10 paradite në dhomën e mjekëve:

Pas lutjes, ndjeva disa pickime të mprehta në dorën time të djathtë, në vendin ku Jezusi mban stigmat. Dhimbja ishte e fortë, sikur dikush më kishte therur, por nuk shihej asgjë.

Kështu e pyeta Shpëtimtarin për këtë.

Shpëtimtari: "Po, është shpirti i papastër. Sikur të mundnin, do të të kishin kryqëzuar prej kohësh. Nuk u pëlqen ajo që po lut."

Unë: "Edhe të tjerët luten."

Shpëtimtari: "Po ua largon shumë shpirtëra." Unë:

"Çdokush ka një engjëll ruajtës."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime. Ke më shumë se një engjëll ruajtës."

Unë: "Kur ndiej pickimet në dorën time, a nuk janë aty engjëjt mbrojtës atëherë?"

Shpëtimtari: "Po, janë, por unë e lejoj. Si ndryshe do të besojë që frymërat e papastra janë përreth teje?"

Unë: "Do të ishte tmerr nëse ndaloj së luturi." Shpëtimtari: "Vazhdo si ke bërë, bija ime."

Unë: "Çfarë do të më këshillonit të bëj për tani?" Shpëtimtari:

"Agjëro."

Unë: "Po. Zot i im, do ta bëj."

Unë: "Zot i im, a është kjo vetëm për mua, apo mund ta them edhe në grupin e lutjes?" Shpëtimtari:

"Kjo vlen për të gjithë."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime e dashur."

Në mbrëmje, u lutesha Rozarinë në kishën e Rotit. Meqë në Rot nuk kishte Meshë të Shenjtë, vozita për në Mingolsheim te Kapela e Shën Rochit dhe atje ndjeka Meshën e Shenjtë.

24 prill 1992 — e premte — Shpëtimtari më ka folur për një vit.

10:10 paradite në dhomën e mjekut:

Po lutesha.

Shpëtimtari: "Shkruaje, bija ime. Ky vit dhe të gjithë vitet që do të vijnë i përkasin Mua." Unë:

"Po, Zot, sepse unë nuk jam asgjë."

Shpëtimtari: "Po, ke të drejtë. Bijë e ime, jam i kënaqur me punën tënde deri tani." Unë:

"Ndjehem sikur nuk kam bërë asnjë përparim."

Shpëtimtari: "A nuk ke bërë vërtet asnjë?"

Unë: "Kaloj thuajse çdo orë në lutje; njeriu nuk e kupton vërtet sa shumë ka bërë. Ky vit me ty ka kaluar më shpejt se çdo vit tjetër.

Çfarë do të më ndodhë më pas? A do të vazhdosh të jesh udhëheqësi im shpirtëror?" Shpëtimtari: "Po, bija ime, do të vazhdoj të jem udhëheqësi yt shpirtëror."

Unë: "Jam e trishtuar sepse të gjithë të zgjedhurit kanë një prift me të cilin mund të flasin për gjithçka, e unë nuk kam asnjë."

Shpëtimtari: "Duhet të jetë kështu, bija ime, por jo për shumë gjatë." E pyeta Shpëtimtarin për luftën që po afron.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: lufta nga Rusia do të jetë një luftë e madhe. Askush nuk mund ta ndalojë këtë luftë."

Unë: "Zot, por ti mund ta ndalosh."

Shpëtimtari: "Bijë, mëkati është tepër i madh."

Unë: "Mund të më thuash diçka, sepse sot bëhen një vit që dëgjova për herë të parë zërin tënd?" Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: lutju pa pushim."

Unë: "Po, Zot i im, do ta bëj. Do të bëj çfarë të mundem, me ty."

Shpëtimtari: "Të dua shumë, bija ime. Shko në paqe." Në mbrëmje, Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë me ngjyrë të kuqe.

25 prill 1992 — e shtunë

Në mëngjes mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Waghäusel. Pas Komunionit të Shenjtë, u përula para tabernakullit. E pyeta Shpëtimtarin nëse duhej të shkruanim një letër Papës së Shenjtë, apo nëse kishte ende kohë.

Shpëtimtari: "Ka ardhur koha e duhur."

Unë: "Si është kjo, Shpëtimtar, sepse të tjerët thonë se ti nuk do të më flaje në terma teologjikë. Ti flet ashtu si unë, me stilin tim."

Shpëtimtari: "Po të flisja në një mënyrë që t'u pëlqente të gjithëve të tjerëve, ti nuk do të më kuptonje." Pas kësaj, shkova te Marion dhe ne i shkruam një letër Papës së Shenjtë.

Nga ora 16:30 deri në 18:30 u luta në gjuhë në kishën e Rotit.

26 prill 1992 – e dielë

Në orën 6:00 u zgjova dhe u luta veçanërisht për ata që sot dëshirojnë të marrin Komunionin e Shenjtë në mënyrë të papërshtatshme, dhe veçanërisht për At Vogt.

Pas bashkimit tim me Shpëtimtarin, pyeta nëse duhej të bënim ndonjë ndryshim tjetër në letrën që i kishim shkruar Papës.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, letra është në rregull. Dërgoje."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, zemra më ishte shumë e rëndë dje kur dëgjova atë që më tha Jyng, e cila sapo kishte marrë Komunionin e Parë: atyre nuk u lejohet të përkulen para Shpëtimtarit ose para Tabernakullit kur këndojmë ose lutemi para altarit, sepse Ati Vogt ua kishte ndaluar këtë. Ajo më tha këtë në praninë e bashkëshortit të saj dhe burrit tim kur e pyeta. Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ky prift nuk jeton në hirin e Zotit."

Në fillim nuk doja të besoja atë që më tha Shpëtimtari, por pastaj ai e përsëriti për për herë të tretë.

Unë: "E për Konsagratimin me të?"

Shpëtimtari: "Ai ka autoritetin për Konsagruesin. Nuk mund t'ia marr atë."

Unë: "Zot i im, kjo është e tmerrshme. Nuk do të mund ta përballoj më gjatë. Zot i im, askush nuk do të më besojë."

Shpëtimtari: "Ka një verbëri të madhe."

Unë: "Zot i im, ti e di sa shumë lutem për Atë Vogt. Çfarë të bëj unë, o Zot?"

Shpëtimtari: "Më lër këtë prift mua."

Oh, sa e vështirë ishte kjo për mua. Me vështirësi arrita ta shkruaja; më goditi si një goditje. Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, tani kuptoj pse duhet të shkoj te Ati i Shenjtë."

Zot i im, a janë priftërinjtë në rrezik?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime. Gati të gjithë ata janë në rrezik. Ata nuk po e përmbushin vullnetin tim." Unë: "A nuk duan, apo nuk janë në gjendje të përmbushin vullnetin tënd?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ata janë indiferentë kur qëndrojnë para meje. Duhet të pendohen."

Unë: "Por sigurisht që kanë besim?"

Shpëtimtari: "Ata luten pak për atë besim."

Unë: "Mendoja se besimi ishte një dhuratë nga Zoti?"

Shpëtimtari: "Po, por unë mund ta jap atë kujtdo që dua."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shko në paqe."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të falënderoj për mësimet e tua, mirësinë tënde, durimin me mua dhe butësinë tënde. Të dua edhe për priftërinjtë. Ki mëshirë për ta. Do të lutem për ta."

Në të vërtetë, kam qenë duke u lutur për ta për disa vjet tashmë në grupin tim të lutjes.

10:00 Mëngjes i Shenjtë me rroba të kuqe.

Me vështirësi po e përballoja dhe duhej të spërkiste ujë të shenjtë përpara meje. Ndjeja sikur ferri ishte çliruar mbi mua. Pa pushim, u luta për të besimtarët dhe priftin dhe ofrova Komunionin e Shenjtë për Atin Vogt.

Nuk më pëlqeu ceremonia. Nuk ishte e drejtë që Ati Vogt i lejoi zonjusha Vennebusch të predikonte. Fakti që Ati Vogt vazhdimisht u jepte Komunionin e Parë komunantëve të parë dhe e vendoste në duart e tyre është diçka për të cilën ai me të vërtetë duhet të japë llogari një ditë.

Për drekë, më ftoi Jyng, fëmija i 'Dielës së Bardhë', në Schützenhaus.

Pak pas drekës, një murgeshë nga Karlsruhe më çoi në shtëpi me makinë dhe u lutëm së bashku.

Më pas erdhi Marion dhe shkruam në ditarët tanë.

Pas kësaj, vëllai im Vladimir dhe nipi im Ratko erdhën përsëri të më vizitonin.

Hedwig nga Rot gjithashtu erdhi të më shihte. Më pas, transkriptova shënimet e ditarit tim.

27 prill 1992 – e hëna

Në rrugën për në punë me makinë, ngeca në një trafik të rëndë. Kjo më lejoi të lutesha më shumë se zakonisht. Në punë:

Menjëherë ndizja një qiri për shpirtrat në Purgator dhe i spërkatja me ujë të shenjtë. Ndërsa prisja që pacientët të vinin, kolegia ime Veronika dhe unë lutëm së bashku Misteret Gëzuese të Rozarisë, si dhe lutje për Frymën e Shenjtë. Pastaj bëra rreze X disa pacientëve dhe shkova në klinikën dentare për të mbushur një dhëmb. Kalova rreth dy orë në karrigen e dentistit. Dentisti më pyeti nëse doja anestezi. Unë thashë jo dhe ofrova dhimbjen për konvertimin e mëkatarëve dhe shpëtimin e shpirtrave. Pastaj, gjatë gjithë ekzaminimit, u luta pa pushim për Atin e Shenjtë, për armiq të Atit të Shenjtë, për ipeshkvijtë dhe priftërinjtë, dhe pastaj për mjekët, infermierët dhe shpirtra të tjerë. Trajtimi zgjati rreth dy orë. Dentisti dërsitej shumë. Në fund, i thashë se nuk ishte rrëfyer. Ai, megjithatë, dërsitjen e tij e atribuoi llambës, e cila ishte shumë e ngrohtë dhe e ndritshme.

Edhe një herë, bëra rreze X për disa pacientë.

12:00 në mesditë në kapelën e klinikës:

Së pari u lut për Engjëllushën dhe pastaj vazhdova me një lutje shumë të zjarrtë. I thashë Shpëtimtarit se nuk do t'i kërkoja asgjë, pasi unë nuk jam asgjë, dhe se nëse Ai dëshironte të më thoshte diçka, le ta bënte.

Kur isha thellësisht e përqendruar në lutje, mora një mesazh shpirtëror.

Shpëtimtari më tha: "Shkruaj, bija ime, duhet të flasësh me Atin Vogt." Unë: "Para se t'i dërgoj letrën Papës, apo pasi ta kem dërguar letrën?" Shpëtimtari: "Pasi ta kesh dërguar letrën Papës."

Unë thashë: "Po, Zot, çfarë dëshiron që t'i them atij?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime: 'A do të ndryshojë mendje ai apo jo?'" Unë: "O Zot i im, nuk e kuptoj fare tani."

Unë: "O Zot i madh, o Zot i fuqishëm, o Zot i pavdekshëm, si t'ia them këtë dhe kur?" Shpëtimtari: "Shko tek ai sot."

Unë: "Zot, por unë nuk e di se çfarë ka vendosur ai."

Shpëtimtari: "Ai e di."

Unë: "Çfarë do të arrij duke shkuar tek ai?" Shpëtimtari: "Shpëtimin e tij."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, por kjo është gjëja më e vështirë që kam pasur për të bërë deri tani." Shpëtimtari: "Bëje, bija ime, është e rëndësishme."

Unë: "Zot, nuk mund të shkruaj më; do të më zërë një sulm në zemër nëse shkoj tek ai."

Shpëtimtari: "A ke frikë?"

Unë: "Nuk kam frikë, por pas gjithë kësaj, tani besoj se ai nuk do të ndryshojë. Por nëse ia jep përsëri atë hir të madh, atëherë gjithçka mund të jetë përsëri në rregull."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është."

Unë: "Të shkruaj edhe diçka tjetër?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, se unë ende e dua shumë." Unë:

"Zot i madh, a t'ia lexoj edhe shënimin e djeshëm?" Shpëtimtari: "Të sotmin."

Unë: "Po, Zot dhe Perëndi, do ta bëj. Zot, u bëftë vullneti yt."

Atëherë e pyeta Shpëtimtarin nëse do të vinte me mua për të parë priftin, apo nëse do të isha vetëm."

Shpëtimtari: "Unë gjithmonë do të jem me ty, kudo që të shkosh."

Falënderova Shpëtimtarin dhe dola nga kapela për t'u nisur drejt vendit tim të punës për t'u marrë me punën time. Kisha qenë në kapelë për rreth 40 minuta. Mesatarisht, qëndroj në kapelë vetëm për rreth 15 minuta.

Pas punës, dërgova letrën me postë të regjistruar te Ati i Shenjtë në zyrën e postës.

Ishte rreth orës 16:15. Në rrugën për në shtëpi, u lutesha Rozare për At Vogt. Rreth orës 16:45 u lutesha shkurtimisht në kishë, dhe në orën 16:50 isha me At Vogt. Prifti më dëgjo.

Ai ishte miqësor dhe tha: "Do të shohim se si do të shkojnë gjërat nga këtu e tutje."

I dhashë atij një kopje të letrës që kisha dërguar Papës për ta lexuar.

Ndërsa ai po lexonte letrën, i kërkova shpëtimtarit në heshtje çfarë të thoja tani, dhe dëgjova: "Tani hesht."

Ishte një bisedë e shkurtër, më e shkurtër se kurrë më parë. I kërkova At Vogt bekimin e tij. Ai më beko

dhe u largova.

Atë mbrëmje nuk kishte Meshë të

Shenjtë në Rot. Grupi i lutjes në orën

20:00:

Adorua Shpëtimtarin. Si gjithmonë, u përula drejtpërdrejt para Shpëtimtarit. Ne lutëm tre litani: Magnificat, Litani e Trinisë së Shenjtë, Litani e Zemrës së Papërlyer të Mariës dhe Litani e të Gjithë Shenjtorëve. Ndjeva një ndjenjë të fortë ngrohtësie dhe gëzimi që vinte nga Shpëtimtari. Ne u lutëm për dy orë e gjysmë.

Shumë kishin shkuar përsëri për t'u rrëfyer; në fund, edhe unë bëra të njëjtën gjë. Të gjithë u larguan të lumtur. Shpëtimtari na dhuroi shumë hiri.

28 prill 1992 – e martë

9.45–10.45 paradite në dhomën e mjekëve:

Sot nuk kisha lutur aq sa zakonisht. Isha e shqetësuar për At Vogt dhe po mendoja se si do të ecnin gjërat.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Vikari do t'i japë pak mend." Unë: "A do të flas tani me njerëz të tjerë nga autoritetet e kishës?" Shpëtimtari: "Do të flasësh me disa njerëz."

Unë: "A do të më vërë Reverend Vogt në kontakt me dikë në Freiburg?"

Shpëtimtari: "Po, Kryepeshkopi Oskar tashmë është informuar prej meje për zërin tënd." Unë: "Po, a nuk ka treguar deri tani asnjë interes për të folur me mua?"

Shpëtimtari: "Kjo do të vijë më vonë. Ai do të flasë me ty."

Shpëtimtari: "Edhe nëse të tjerët tallen, mohojnë dhe të përbuzin, ti duhet të pranosh gjithçka. Me mua, do të qëndrosh deri në fund."

Unë gjithashtu pyeta për Franziskën, ndihmësen e komunioneve. Shpëtimtari: "Ajo do të flasë me ty."

Unë: "A duhet t'i them diçka për shpërndarjen e Komunionit?"

Shpëtimtari: "I thuaj asaj atë që të kam thënë unë."

Dje në mbrëmje pas grupit të lutjes, pasi u kisha treguar pak për bisedat e mia me Shpëtimtarin, dy gra më thanë se nuk do t'i pyesnin Shpëtimtarin nëse Ai ishte me ta nëse do t'u duhej të shkonin te prifti, sepse pa dyshim që Shpëtimtari është me ta.

Shpëtimtari: "Kujdesu. Mos u përgjigj komenteve të tilla; unë e di më mirë se çfarë do të kishin bërë."

Unë: "Më thuaj, Shpëtimtar, nëse dëshiron të më thuash diçka."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime. A mund ta imagjinosh tani atë që po të them?"

Unë: "Jo, Zot. Jam kurioze."

Shpëtimtari: "Do të marrësh një letër nga Ati i Shenjtë. Mund të shkosh tek ai."

Në fillim nuk doja ta besoja; pastaj mendova se ndoshta kisha shkruar diçka gabim dhe i kërkoja Shpëtimtarit ta përsëriste për mua.

Unë thashë: "Të lutem, përsëriteje edhe një herë, o Jezus i dashur, udhëheqësi im shpirtëror." Pastaj e dëgjova për herë të dytë.

Shpëtimtari: "Do të marrësh një letër dhe mund të shkosh te Ati i Shenjtë."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, kur duhet të shkoj atje? E lë këtë në duart e tua, sepse ti e di si qëndrojnë punët me punën time këtu. Dhe nëse duhet të shkoj tani, atëherë do të fluturoj me aeroplan."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, mezi po pres të mund të flas me Atin e Shenjtë. O Perëndi i madh, ti di gjithçka, ti sheh gjithçka, ti bën gjithçka sipas dëshirës tënde, dhe gjithçka është e drejtë ashtu si ti e bën. Dashuria ime e madhe. Nuk duhet të ndahet njeriu nga ti.

Besoj se kjo mund të jetë e keqja më e madhe nga të gjitha, nëse dikush do të mendonte se mund të përballojë dhe të jetojë pa ty.

Të falënderoj me gjithë zemër për dashurinë dhe butësinë tënde, Zot i im dhe Perëndi i im."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime e dashur."

Shpirti im ishte plot dashuri dhe paqe, dhe isha kaq e lumtur. Kisha folur me Shpëtimtarin për më shumë se 30 minuta.

12:00 pasdite në kapelën e klinikës. Më pas dola për një shëtitje të shkurtër jashtë dhe mora një tufë të vogël lulesh për Zonjën tonë.

Nga ora 15:00 deri në 15:45 shkrova në ditarin tim. Së pari e shfletoja dhe lexoja atë që Shpëtimtari më kishte thënë ditët e mëparshme.

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot dhe ofrova Komunionin e Shenjtë për Atin tim të Shenjtë dhe për Marion.

Pas kishës, erdhi Marion dhe shkruam në ditarët tanë.

29 prill 1992 – e mërkurë

Sot në mëngjes u luta më shumë përsëri.

Në orën 10:00 në dhomën e mjekëve, u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, duhet të shkosh tek dekani Enz." Unë: "Zoti im dhe Perëndia im, Jezusi im, drejtuesi im shpirtëror. Pse?" Shpëtimtari: "Duhet t'i thuash atij gjënë më të rëndësishme që unë kam frymëzuar tek ti." Unë:

"Çfarë është ajo, gjëja më e rëndësishme?"

Shpëtimtari: "I trego atij për luftën, sepse Kisha duhet të reformohet me ngut." Unë: "Dhe çfarë do të ishte ajo reformë?"

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime më e dashur. Komuniteti në dorë duhet të hiqet menjëherë. Dhe Komuniteti i Shenjtë duhet të administrohet vetëm përmes duarve të shenjta të priftit

Unë: "A t'i them që kam shkruar një letër Atit më të Shenjtë?" Shpëtimtari: "Mund t'ia tregosh atij."

Unë gjithashtu pyeta se si dëshironte Shpëtimtari që të besimtarët të merrnin Komunionin e Shenjtë – në këmbë apo në gjunjë.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mbaje mend këtë përgjithmonë. Unë jam Zoti dhe Perëndia; të gjithë duhet të tregojnë nderimin më të thellë para meje."

Unë: "Zot, por nderimi më i thellë është të përkulem para Teje, të gjunjëzohem dhe të të marr me zemër të pastër."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, e di që."

Unë: "Zot, a duhet të shkoj drejtpërdrejt te dekani, apo duhet ta njoftoj At Vogt që ai të më caktojë një takim, pasi ai është prifti im lokal?" Shpëtimtari: "Shko te At Vogt dhe thuaji të caktojë një takim me

Dekanit, z. Enz."

Unë: "E çfarë nëse Ati Vogt më thotë ta rregulloj vetë?" Shpëtimtari: "Atëherë bëje në përgjegjësinë e tij."

Unë: "Kur duhet ta bëj këtë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, bëje sa më shpejt të jetë e mundur."

Unë: "Zot i im, je pak i rreptë sot."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kupa ka qenë duke u mbushur prej kohësh."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, nuk e kuptoj mirë. Më fal, por çfarë do të thotë 'kupa po derdhet'?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mëkati është aq i rëndë sa unë nuk mund ta mbaj më."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, ki mëshirë për ne, na shpëto; jemi fëmijët e tu, për më tepër. Jezu, Biri i Perëndisë së gjallë, a ka ndonjë gjë tjetër që duhet ta shkruaj?"

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, mjafton. Shko në paqe."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, kështu do të bëj. Zot, u bëftë vullneti yt. Të falënderoj me gjithë zemër për fjalët e tua."

U bashkova me Shpëtimtarin për rreth 30 minuta.

12:00 në dhomëzën e lutjes: U luta me përkushtim, pastaj u bashkova me Shpëtimtarin.

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, kam shkruar disa fjalë; çfarë do të shkruaje ti në vendin tim?"

Shpëtimtari: "Merr shënim, bija ime, është një mesazh për priftërinjtë."

Pyeta nëse duhej të shkoja ta takoja Atë Gebhard Heyder tani, apo edhe këtë javë.

Shpëtimtari: "Fundjavën e ardhshme."

Pastaj vazhdova të pyes nëse duhej të shkoja tek Ati Vogt, apo nëse duhej ta telefonoja, pasi atëherë mund të shkoja tek

Reverend Dekani.

Shpëtimtari: "Telefonio atij." (Atë Vogt) Unë:

"A e kam shkruar saktë?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, e ke shkruar saktë."

Unë: "Zot, nëse më pyesin si të dëgjoj, nuk mund ta shpjegoj si duhet." Shpëtimtari: "Thuaju që më dëgjon në thellësitë e zemrës tënde, dhe aty jam me ty."

Unë: "Por unë punoj në klinikën e veshit dhe merrem shumë me kanalën e veshit, dhe nuk të dëgjoj me veshët e mi."

Shpëtimtari: "Kjo është mbishqisor."

Unë: "Por ata do të thonë se edhe e mbinatyrshmja mund të vijë nga djalli." Shpëtimtari: "Ata duhet të luten për discernimin e shpirtave. Atëherë do të njohin nëse e mbinatyrshmja vjen nga një shpirt i mirë apo i lig."

Rreth orës 13:15, e telefonova Reverend Vogt. I thashë se Shpëtimtari më kishte thënë të shkoja tek dekani Enz dhe që ai të caktonte një takim me dekanin. Ai u habit dhe më kërkoi ta përsërisja.

E përsërita për herë të dytë.

Ati Vogt tha që unë të organizoja vetë takimin. E falënderova. Ati

Vogt ishte pak i ftohtë.

2:00 pasdite në kapelën e punës:

Qava me hidhërim, pastaj u luta shkurtimisht dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Shko tek ai (Reverendi Dekani Enz) personalisht pas punës, pas punës. Mos e telefono paraprakisht."

Unë: "A do të jetë në shtëpi kur të shkoj ta shoh?"

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "Nuk e di as ku banon. E çfarë nëse nuk më dëgjon?" Shpëtimtari: "Do të të dëgjojë."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, vendos gjithë besimin tim në duart e tua.

Zot, u bëftë vullneti yt. Të falënderoj; do të bëj ashtu si më ke thënë." Isha në kapelën e klinikës për rreth 15 minuta.

Mora hir; shpirti im u shërua përsëri menjëherë, dhe isha i lumtur dhe i aftë të kthehesha në punë.

Në rrugë për në Wiesloch për të takuar Reverendin Dean Enz, u lutesha një rruzare dhe lutje të tjera për Reverendin Erz. Pak pas orës 17:00, isha tashmë në Wiesloch, në Kishën e Shën Laurentius.

Atje u luta shkurtimisht dhe i thashë Shpëtimtarit: "Tani jam këtu dhe as nuk e di se ku banon i Nderuari Dekan Enz."

I kërkova Shpëtimtarit të më jepte forcë dhe paqe, dhe të më frymëzonte me gjithçka që duhej të thoja kur të takoja Dekanin Enz. Dhe besoj se Shpëtimtari ishte me mua. Dola nga kisha dhe i kërkova një gruaje të moshuar ku banonte Dekani Enz. Ajo më tregoi, dhe në një çast isha para shtëpisë së dekanit.

Një grua e bukur më hapi derën, dhe i thashë se duhej të flisja me Dekanin sepse Mëshiruesi më kishte dërguar atje.

Ajo tha menjëherë se Dekani nuk ishte aty.

E pyeta nëse ishte e sigurt, sepse më kishte dërguar Shpëtimtari.

Ajo u përgjigj se ai ishte në dekanat në Adenau Platz, i zënë me fëmijët që po merrnin Komunionin e Parë.

Pyeta se kur do të kthehej. Ajo më sugjeroi të provoja sërish rreth orës 19:00, dhe i thashë se do të shkoja ta kërkoja.

Së pari shkova në dekanat në Adenau Platz. Atje, një burrë më tha se dekanin, zoti Enz, kishte qenë larg për një kohë të gjatë. Pastaj u ktheva në kishë dhe i thashë Shpëtimtarit: "O Shpëtimtar i dashur, më thatë se kur të shkoja ta shihja dekanin, ai do të ishte në shtëpi."

Shpëtimtari: "Ai është në shtëpi."

Unë: "Atëherë ajo grua po gënjente."

Shpëtimtari: "Hyrë në shtëpi."

Pastaj dola nga kisha dhe shkova te dera e vikarijarit. Nuk doja të hyja dhe fillova të lutesha, sepse thellë brenda vetes ndjeja gjithashtu se

Dekani Enz ishte në shtëpi. Mbaja rruzaren në duar dhe lutesha disa herë me Ave Maria në latinisht, Lutjen për Engjëllin Kryesor Mikail dhe Sanctus-in disa herë në latinisht. Pastaj erdhi një djallë i ri dhe hyri brenda. Ai pa që po lutesha me rruzaren. Më pas mbërriti një grua e moshuar, nëna e kujdestares së shtëpisë së vikarisë. Pas kësaj, mbërriti një tregtar, të cilin e kisha parë tashmë në dekanat dhe në kishë. Njeriu i katërt që mbërriti qëndroi drejt përpara meje dhe bërtiti me zë të lartë: 'A nuk më ndihmon dot askush?' Zëri i tij tingëllonte i dëshpëruar.

Unë menjëherë ndjeva djallin brenda meje dhe nuk i dhashë asnjë përgjigje. Por vazhdova të lutesha me përkushtim, duke recituar një Pasqyrë pas tjetrës me zë të ulët.

Por Ai mund të dëgjonte lutjen time. Ai u zemërua dhe trokiti disa herë në derë; u bë i padurueshëm dhe më kërcënoi, duke më thënë të ndaloja së luti.

Ai talli Rruzaren, ngriti dorën kundër meje dhe tha se do të më godiste. Unë nuk u lëviz nga vendi dhe vazhdova të lutesha.

Pastaj ai trokiti sërish në zile, dhe përmes interfonit u dëgjua zëri i shërbëtores që thoshte se askush nuk ishte aty. Njeriu u largua atëherë me një shpërthim zemërimi dhe furie. Unë vazhdova të lutesha, dhe pak më vonë iu drejtova Zonjës së Bekuar Mari dhe engjëjve, duke kërkuar ndihmën e tyre. Lutesha me përgjërim: "Zonja e Bekuar Mari, shtrij mantelin tënd mbi këtë shtëpi."

Papritmas, dera u hap dhe gruaja më tha se mund të hyja; ndërkohë kishte mbërritur prifti i famullisë. Ajo dukej e pasigurt, dhe ndjeva se nuk po ishte e sigurtë.

I thashë asaj: "Kudo që të jem unë, djalli nuk mungon kurrë pas meje."

Mbaja ende rruzaren në dorë kur shkova ta shihja dekanin dhe i thashë se kisha qenë duke u lutur jashtë derës sepse Shpëtimtari më kishte thënë se prifti ishte në shtëpi dhe për këtë arsye nuk kisha dashur të trokisja. Ai më shikoi me habi.

I thashë atij atë që Mëshiruesi më kishte thënë, se dekanin duhej ta dinte.

Ne biseduam për rreth 25 minuta, dhe unë i lexova atij tre faqet e fundit të ditarit dhe gjithashtu i dhashë letrën që kisha dërguar Atit të Nderuar për ta lexuar.

Ai më tha se do të fliste me Reverend Vogt.

Kërkova bekimin e tij dhe u përula në gjuhë para tij. Ai më dha një bekim shumë të bukur dhe unë u largova.

Në parkingun ku ishte parkuar makina ime, takova kujdestaren e shtëpisë së famullisë dhe i thashë se duhej të shkonte në rrëfim. Ajo u përgjigj se kjo ishte një gënjeshtër e bardhë. I thashë se Zoti e kishte parë. Pastaj ajo qeshi dhe vazhdoi të ecte.

Në orën 18:25 isha tashmë në kishën e Rotit. Ofrova Komunionin e Shenjtë për dekanin Enz dhe për Atin Vogt.

Pas Komunionit të Shenjtë, sapo u bashkova me Shpëtimtarin, e pyeta nëse gjithçka ishte bërë si duhet për Dekanin.

Shpëtimtari: "Ishte në rregull."

Shpëtimtari: "Të falënderoj... Pas një kohe, Shpëtimtari vazhdoi:

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime e dashur, shko në paqe."

Pas kishës, pata një bisedë me një murgeshë (Steinhauser). E paralajmërova për mësimet hereze dhe bisedova me të për më shumë se 20 minuta. Në shtëpi, përgatita diçka për të ngrënë dhe pas pak pata një vizitor tjetër. Bisedova përsëri për Zotin, pasi vizitori nuk e dinte nëse ishte pagëzuar. Djalli po çmendej brenda burrit tim. Zemërimi dhe urrejtja e kishin kapluar; madje kishte shtrembëruar edhe këmbën e tij të dëmtuar. Pas kësaj, mbërriti Lucia.

Ajo më premtoi se do të lutej për mua dhe më tha se tashmë po e priste me padurim të hënën, grupin e lutjes. I pëlqen të vijë këtu për t'u lutur.

Në orën 22:45 shkova të fle.

Kam pasur kaq shumë netë ku kam fjetur shumë pak—vetëm Zoti e di. Megjithatë, Shpëtimtari më jep forcën për të vazhduar punën.

Besoj se ky ditë ishte një mësim i madh për mua. Sepse Shpëtimtari më konfirmoi se dëgjoj zërin e Tij dhe, në të njëjtën kohë, më tregoi sa i zemëruar është Satani me mua. Pa Shpëtimtarin, me siguri nuk do të mundesha ta mposhtja atë.

Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im, për këtë hir të madh që më ke dhënë sot.

Për mua vlen thënia: 'Kush kërkon, do të gjejë'; dhe për Dean vlen: 'Vëzhgo, sepse nuk e di në ç'orë do të vijë.'

30 prill 1992 — E enjtë

Këtë mëngjes u luta shumë. Pastaj u luta me Ruzaren me kolegun tim. Në

10:00 isha në dhomën e mjekëve duke punuar. Arrita të lutesha mirë ndërsa punoja. Më vonë, i ktheva në besim pacientët e mi që kishin ardhur për rreze X – delet e humbura që mendojnë se nuk kanë mëkat dhe nuk shkojnë në rrëfim.

Një pacient ishte nga Hungaria, një tjetër nga Italia, i treti erdhi nga Rumania, dhe pastaj ishte një gjerman nga Mauer. Ishte një kapje e mirë. Kështu që nuk e mora mesazhin nga Shpëtimtari deri në orën 12:30 në kapelën e klinikës.

Unë: "Kur po lutesha dje jashtë derës kryesore të dekanit dhe njeriu me frymë të papastër qëndronte përpara meje, ti ishe me mua."

Shpëtimtari: "Po, isha me ty."

Unë: "Prandaj ai nuk mundi të më sulmonte."

Unë: "Çfarë lloj shpirti të papastër ishte ai te njeriu? Po të pyes sepse ti je drejtuesi im shpirtëror, dhe nëse duhet ta di, atëherë më thuaj, nëse është vullneti Yt.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: ishte Luciferi."

Unë: "Demoni i Luciferit apo vetë Luciferi?"

Shpëtimtari: "Vetë Luciferi."

Unë: "A ishte aty vetëm, apo kishte edhe të tjerë me të?"

Shpëtimtari: "Me të ishin ushtri të tëra."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, cili ishte qëllimi i tij? A ishte për shkak se po lutesha jashtë derës së Dekanit? Ai erdhi pikërisht në këtë moment, kur unë kisha çështje të rëndësishme për të diskutuar me Dekanin. Zot i im, më thuaj nëse kjo është e rëndësishme për priftërinjtë."

(Satanai ishte i zemëruar sepse po flisja me Dekanin për heqjen e komunionit në dorë dhe futjen e komunionit në gjuhë, sepse komuniteti në dorë është vepër e Satanit.)

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, priftërinjtë duhet të plotësojnë vullnetin tim." Unë:

"Por cili është qëllimi i Luciferit?"

Shpëtimtari: "Ai i dëshiron të gjithë."

Unë: "Zot i madh, a e kam shkruar këtë si duhet?"

Shpëtimtari: "Po, është e saktë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, priftërinjtë tani po bien në konfuzion." Unë:

"Pse?"

Shpëtimtari: "Sepse ata po notojnë në baltë. Bijë e ime, mbeti besnike ndaj meje dhe qëndro e fortë."

Unë: "Shpëtimtar, a po më vjen diçka? Më thuaj; unë jam me ty, gjithsesi, dhe do ta besoj."

Shpëtimtari: "Do të siteni."

Unë: "O Zot i dashur, çfarë do të thotë 'të situar'?"

Shpëtimtari: "Do të pyesin shumë njerëz. Dëgjo me vëmendje zërin tim." Unë:

"Zot i im dhe Perëndi im, por kjo nuk është e lehtë."

Shpëtimtari: "Unë tashmë të kam thënë, në fund do të triumfosh me mua."

Unë: "Faleminderit, Zot i im dhe Perëndi im, do të ndodhë ashtu siç ke thënë."

Unë isha në kishë, veshur me të kuqe. Ofrova Komunionin e Shenjtë për Marion. Luta veçanërisht për të.

Arkitekti Wolfgang erdhi dhe pa vendin ku duam të ndërtojmë dhomën e lutjes. Edhe Roswita ishte aty.

Në mbrëmje, Marion, nëna e saj dhe Erich erdhën. Ndërsa unë po shkruaja ditarin me Marion, burri im, Irma dhe Erich u lutën me Rozarin.

Faleminderit, o Zot, për këtë hir.

1 maj 1992 – E premte

Në shtëpi, rreth orës 7:00 të mëngjesit:

Pas 45 minutash lutjeje, u bashkova me Shpëtimtarin.

Unë: "O Zot dhe Perëndi im, Ati im i mirë dhe Shpëtimtari im, çfarë dëshiron që të shkruaj? Zot, u bëftë vullneti yt. O Zot, unë nuk jam asgjë. Nuk guxoj as të të kërkoj asgjë sot. Ndoshta, o Zot, sepse jam kaq i zhgënjyer nga priftërinjtë. Më dhemb zemra për shkak të tyre. Po, o Zot, qaj për priftërinjtë. Njerëzit duan t'i shpëtojnë nga baltë, por ata nuk do të dëgjojnë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Duhet të flasësh në emër tim në ditët që vijnë. Je e ftuar të takosh Kryepeshkopin."

Unë: "Kujt? Kryepeshkopit Saier?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Çfarë t'i them atij?" Shpëtimtari: "Ajo që kam vënë në zemrën tënde."

Unë: "Kur duhet të flas me të – para se të shkoj te Ati i Shenjtë, apo pasi të kem folur me Ati i Shenjtë?"

Shpëtimtari: "Para se të kesh folur me Atin më të Shenjtë."

Unë: "O Zot im i fuqishëm, i pavdekshëm dhe i shenjtë, a duhet të përgatitem për këtë?"

Shpëtimtari: "Lutju dhe agjëro."

Unë: "Po, Zoti im, do ta bëj. Dhe ti do të jesh me mua." Shpëtimtari:

"Po, do të jem me ty."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Po. Shkruaj edhe një gjë tjetër, bija ime. Gjithçka që kam frymëzuar tek ti deri tani – mbaje fort dhe mbetu besnike ndaj saj."

Pas një kohe, Shpëtimtari tha:

"Shko në paqe."

Isha thellësisht e bashkuar me Shpëtimtarin për rreth 30 minuta. Më pas, u luta edhe pak, por nuk shkrova gjithçka. Duhet ta mbaj të shkurtër, përndryshe Marion nuk do të mund të ndjekë shkrimin.

Në mbrëmje isha në kishë për Rruzaren. Ishte ceremonia e hapjes për devocionet e muajit maj për Zonjën tonë. Do të ishte më mirë sikur të luteshin më shumë njerëz.

Marion erdhi në pasdite dhe ne shkruam në ditarët tanë.

Hilde dhe Hedwig erdhën për vizitë pas kishës dhe unë forçova besimin e tyre. Unë u luta për zonjushën Wennebusch, që ajo të mos shpërndajë më Komunionin e Shenjtë.

Shpëtimtari më tha: "Lutjet duhet të thuhën për këtë shkak."

2 maj 1992 — e shtunë

Në orën 7:15 u çova në Waghäusel për Meshën e Shenjtë, në stolën e parë përpara tabernaklit. Adhuruesit e tjerë që po merrnin pjesë në Meshën e Shenjtë u ulën në pjesën e pasme, më të vogël të kishës, pas altarit. Nga aty nuk mund të shihet tabernakulli apo Zonja jonë e Waghäusel, Nëna me zemër të mirë.

Nuk mund as të filloj të përshkruaj se si mora hir në atë vend përpara tabernaklit, menjëherë.

Mëshira e Shenjtë u kremtua nga tre priftërinj. Mora Komunionin shpirtërisht dhe ndjeva që Shpëtimtari kishte ardhur tek unë.

Më pas shkova te Marion dhe shkruam në ditarët tanë.

Në orën 12:00 të drekës u lutëm për Engjëllushën. Gjatë lutjes dëgjova se vjehrra ime do të thirrej në shtëpi këtë muaj. Nuk isha krejtësisht e sigurt për këtë, kështu që ia thashë Marionit. Kur mbërrita në shtëpi, krasita pjesën e fundit të kopshtit dhe pastaj mbolla disa perime.

Në orën 16:25 shkova në kishë në Rot, ku qëndrova deri rreth orës 20:00.

Së pari, u lutesha me Rosarin me disa gra. Më pas vazhdova të lutesha vetëm deri rreth orës 17:25. Pastaj u bashkova me Shpëtimtarin.

Unë: "Shpëtimtar, a ishte e drejtë këtë mëngjes në Waghäusel që unë të merrja pjesë në Meshën e Shenjtë para tabernakullit?"

Shpëtimtari: "Vazhdo kështu, bija ime."

Unë: "Ati Berthold donte të më jepte Komunionin e Shenjtë. Por ndërsa isha në gjunjë në anën tjetër të kishës—jo me të adhuruesit e tjerë, por përpara tabernakullit—isha kaq thellë e bashkuar me Shpëtimtarin në shpirt, sa ndieja se Ai ishte me mua.

Dhe kështu nuk e mora Komunionin e Shenjtë sakramentalisht, edhe pse Ati Berthold dha shenjë se mund ta bëja. Shpëtimtar, a ishte e drejtë kjo?"

Shpëtimtari: "Nëse ai dëshiron t'ju japë Komunionin e Shenjtë, atëherë shkoni tek ai."

Unë: "Por kur isha shpirtërisht i bashkuar me ty, ti ishe me mua, apo jo?" Shpëtimtari:

"Po, isha me ty."

Nuk doja të bëja më pyetje. Pastaj u krijua heshtje.

Pastaj dëgjova: "Shkruaj, bija ime." Pastaj sërish u krijua heshtje.

Mendoja se çfarë mund të ndodhte më pas.

Pastaj e dëgjova të vazhdonte: "Do ta marr vjehrrën tënde tek unë këtë muaj. Lute për të."

Unë: "Po, Zot, do të lutem për të."

Unë: "Zot i im, nuk kam më pyetje për t'ju bërë. Ju jeni i mirë dhe i mëshirshëm. Ju dua më shumë se gjithçka."

Përsëri mbretëroi heshtje.

Papritmas, një lot i madh rrëshqiti në faqen time të djathtë. U pyesja se çfarë do të thoshte kjo dhe çfarë do të ndodhte më pas.

Pastaj dëgjova:

"Shkruaj, bija ime: 'Do të ketë gjithashtu një luftë në Serbi.' " Unë:

"Por kjo është e trishtë, Zot i madh."

Pyeta: "A do të shkatërrohet vendlindja ime?"

Ndërsa thosha këtë, po mendoja për dy qytetet e mëdha, Beogradin dhe

Pančevon. Shpëtimtari: "Kështu do të ndodhë."

Unë thashë: "Zot i im, çfarë duhet të bëj?"

Shpëtimtari: "Lutju shumë."

Unë thashë: "Zot, nuk di më si të lutem për gjithçka. Ka kaq shumë gjëra që më rëndojnë."

Pyeta: "Kur do të ndodhë kjo, o Zot dhe Perëndi im?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, në të ardhmen e afërt."

Shpëtimtari: "Bija ime, qëndro e fortë."

Unë: "Po, Zot, do të jem e fortë, sepse kështu dëshiron Ti."

Unë: "Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im."

Pas dy orë e gjysmë që u gjunjërova dhe u lutesha në kishë, qëndrova për Meshën e Shenjtë. Ofrova Komunionin e Shenjtë për vjehrrën time.

Kur mbërrita në shtëpi, burri im ishte i zemëruar sepse kisha qenë larg për kaq gjatë.

Nuk mund t'i thoja çfarë kisha dëgjuar për nënën e tij. Heshta, sepse ai nuk më beson dhe zakonisht debaton me mua.

3 maj 1992 — e dielë

7:30 e mëngjesit në shtëpi:

Fillova të lutesha, dhe më pas u bashkova me Shpëtimtarin.

I thashë Shpëtimtarit: "Çfarë duhet të bëj? Nëse u them njerëzve në shtëpi se çfarë po vjen, do të më besojnë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ata nuk do të të besojnë."

Shpëtimtari: "Njerëzit që nuk janë pajtuar me Zotin duhet të pendohen me ngut; vetëm atëherë mund të shpëtohen."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, nëse Beogradi dhe Pančevo shkatërrohen, a do të jetë kjo pjesë e gjykimit?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, është kështu."

Unë: "Zot, në këtë qytet, shumica e foshnjave janë abortuar." Shpëtimtari:

"Ke hamendësuar saktë."

Unë: "Zot, a ka ndonjë gjë që mund të bëj për këta njerëz?" Shpëtimtari: "E vetmja gjë që ndihmon këtu është agjërimi dhe lutja."

Pas një kohe, dëgjova Shpëtimtarin të thoshte:

"Bijë e ime, të dua. Qëndro besnike ndaj meje. Shko në paqe."

Unë: "Ati im i dashur, u dhëntë hir, mëshirë dhe falje të gjithë njerëzve që ende nuk janë pajtuar me Ty. Zoti im dhe Perëndia im, shpëtoji që të mos humbasin. Të falënderoj, o Jezu i dashur, udhëheqësi im shpirtëror, për fjalët e Tua të gjalla dhe për shumë hirit që më ke dhënë."

Në orën 10:00, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot.

Pata vuajtje gjatë Meshës së Shenjtë. Fëmijët dhe prifti nuk treguan asnjë respekt për Zotin. Pasdite shkova në një pelegrinazh në Letzenberg.

U ktheva në shtëpi i zhgënjyer edhe një herë. Kanuni i katedrales predikoi, por jo atë që njerëzit kanë nevojë të dëgjojnë sot. Ai vazhdimisht shmangte thelbin.

Ndërsa po zbresja nga vreshti i Letzenbergut, nga Kapela e Zonjës së Pikëllimit, pas devocioneve, takova krejt rastësisht kanunin e katedrales përpara vikariatit. I thashë se herën tjetër do të predikoja për Medjugorjen. Ai më shikoi me habi. I thashë se së shpejti do të shkoja ta takoja Kryepeshkopin Oskar. Ai më shtrëngoi dorën dhe unë vazhdova rrugën time. Me gjasë duhej t'ia thoja këtë. Në shtëpi, u lutesha Rozare. Më pas erdhi Marion dhe shkruam në ditarët tanë. Ndërsa ne po shkruanim, burri im, Irma dhe Hedwig Heger po lutenin së bashku për Rruzaren. I Keqi më torturoi përsëri sot me pickime të mprehta në bazën e dorës sime të djathtë. Sa herë që spërkas ujë të shenjtë mbi të dhe e ofroj dhimbjen për shpëtimin e shpirtrave, dhimbja largohet.

4 maj 1992 – E hëna

Midis orës 10:00 dhe 11:00, u luta me përkushtim ndërsa isha ulur në karrigen e dentistit në klinikë. 12.00 në kapelën e klinikës:

Pas lutjes, u luta me përkushtim për lutjen e Fatimës dhe për lutje të tjera.

I kërkova Shpëtimtarit, sepse kisha vuajtur shumë dje në kishë kur fëmijët vallëzonin rreth altarit.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, se kjo nuk është sjellje e duhur rreth altarit. Ai është një altar sakrificash. Duke vepruar kështu, prifti do t'i largojë fëmijët nga nderimi."

Unë: "Dje pasdite, as predikimi në Letzenberg nuk më pëlqeu." Shpëtimtari: "Predikimi nuk i përshtatet kohërave."

Unë: "Ajo që dëgjova mjafton për mua." Pastaj mbretëroi një qetësi e thellë.

Atëherë dëgjova Shpëtimtarin të thoshte:

"Shkruaj, bija ime," – heshtje – "Do të duhet të shkosh," – heshtje – "Nuk e di çfarë do të vijë më pas, apo jo?"

Unë: "Zot i im dhe Perëndi," – Heshtje – "Perëndi i madh, Perëndi i shenjtë, ku duhet të shkoj? Por para se të më thuash, largo frikën time dhe frikën nga njerëzit, dhe më dhuro hirin për të bërë dhe për të përmbushur vullnetin tënd."

Shpëtimtari: "Duhet të shkosh tek Kancelari Kohl. Ai duhet të thërrasë popullin në lutje." Unë: "Çfarë t'i them nëse më pyet pse?"

Shpëtimtari: "I thuaj atij se po vjen lufta."

Unë: "A duhet t'i them edhe se Beogradi dhe Pančevo do të shkatërrohen?" Shpëtimtari:

"Po, shkruaje; duhet t'ia thuash këtë."

Unë: "Zot i im, por kjo është një çështje serioze."

Shpëtimtari: "Bëj këtë, bija ime."

Unë: "Po, Zot, do ta bëj. Zot, u bëftë vullneti yt." Unë: "Kur duhet të shkoj?"

Shpëtimtari: "Shko sa më shpejt që të mundesh."

Unë: "Zot i madh, kur të shkoj tek ai, a do të më dëgjojë?" Shpëtimtari:

"Po, do të të dëgjojë."

Unë: "Do ta bëj; të lutem më jep hir dhe gjithçka që më nevojitet për ta bërë këtë."

Atëherë dëgjova Shpëtimtarin të thoshte: "Të dua dhe të falënderoj, bija ime. Shko në paqe."

Holgeri po lutej pranë meje në kapelë dhe vëzhgonte ndërsa unë e shkruaja.

I tregova atij çfarë më kishte kërkuar Shpëtimtari të bëja, dhe ai më dha një ide se si mund të kontaktoja Kancelarin.

Ka një konventë mariane në Ludwigshafen; djemtë e tij gjithashtu shkojnë atje. Menjëherë mendova edhe për Atë Stefan, por ai tani është pranë Këlnit; unë vetëm di që Fridolini e ka numrin e tij të telefonit.

Më pas e pyeta Shpëtimtarin nëse kjo ishte rruga e duhur.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, edhe kjo do të mjaftojë."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër, apo është ashtu siç dëshiron ti?" Shpëtimtari:

"Bijë e ime, kështu është."

Pushimi im mbaroi. Nuk dola në ajër të pastër dhe vazhdova menjëherë punën.

Në orën 18:15, Fridolini, i cili ishte në Landershofen, më dha numrin e telefonit të At Stefanit në Këln: 0221—214535 – Shën Kolumba.

U përpoqa ta telefonoja tre herë në atë numër, por askush nuk u përgjigj.

Në orën 18:40, gjashtë persona nga Pirmasens dhe rrethinat e saj erdhën të më shihnin. Shkuam së bashku në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Rochit, dhe morëm pjesë në Meshën e Shenjtë atje, pasi në Rot nuk kishte të tillë. U thashë atyre se të gjithë duhet ta ofrojmë Meshën e Shenjtë për kancelarin Kohl dhe familjen e tij. Ne ishim shtatë veta që e bëmë këtë.

U ktheva te grupi i lutjes në shtëpi rreth 15 minuta më vonë. Kurrë më parë nuk ishin mbledhur kaq shumë njerëz për t'u lutur sa sot. Edhe Ati Söllner, i cili aktualisht ndodhej në Kapelën Rochus, kishte ardhur.

Ne u lutëm shumë. Në fund, besimtarët u larguan të lumtur. Prifti në fillim refuzoi të jepte bekimin.

Pastaj më bëri disa pyetje; vetëm më pas na dha të gjithëve një bekim të mrekullueshëm.

Një nga të besimtarët, Toni, i cili pothuajse gjithmonë merr pjesë në grupin e lutjes, u zemërua për këtë dhe u ndje pak i ofenduar sepse, kur e kërkuam të na jepte bekimin, prifti fillimisht refuzoi.

Ai tha se Zonja jonë na kishte dhënë tashmë bekimin. Unë thashë: "Po, e besoj këtë, dhe është e vërtetë."

Megjithatë prifti ende nuk na bekoi, edhe pasi e kërkoja përsëri.

Atëherë Toni tha, "Epo, atëherë ai nuk është prift i vërtetë."

Prifti pyeti kush po fliste aty lart, nëse ishte ndonjë shenjtor, sepse Toni ishte ulur në shkallët që çonin lart, pasi nuk kishte më vend. Toni u përgjigj: "Po, Shën Antoni."

5 maj 1992 – e martë

10:00 në dhomën e mjekëve:

Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin. Pyeta për priftin që kishte vizituar grupin e lutjes mbrëmë.

Shpëtimtari: "Ishte një tundim."

Unë: "Çfarë nënkupton me një tundim? Sepse ti thua se komuniteti në dorë duhet të hiqet, dhe prifti thotë se ai duhet t'u dëgjojë ipeshkvijve."

Shpëtimtari: "Duhet të qëndrosh i palëkundur në atë që të kam frymëzuar." Unë: "Zot i im, është kaq e paqartë."

Shpëtimtari: "Fjalët që kam frymëzuar në ty janë fjalë të gjalla." Unë: "Çfarë do të thotë kjo?"

Shpëtimtari: "Fjalët mbeten, dhe askush nuk mund t'i fshijë."

Unë: "Peshkopët me siguri do t'i fshijnë."

Shpëtimtari: "Por jo ipeshkvijtë që jetojnë në hirin e Zotit." Unë: "A veproji Toni siç duhet?"

Shpëtimtari: "Unë e lejuva."

Unë: "Si duhet ta kuptoj këtë, drejtuesi im shpirtëror?"

Shpëtimtari: "Një prift duhet gjithmonë të japë bekim kur i kërkohet."

I thashë atij se nuk kisha mundur ta kontaktoja Atë Stefan me telefon.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, shko në manastir."

Unë: "Ku është kjo, në Ludwigshafen apo në Oggersheim?"

Shpëtimtari: "Në Oggersheim."

Shpëtimtari: "Atje do të takosh një prift që do të të vërë në kontakt me Kancelarin, zotin Kohl, sa më shpejt të jetë e mundur."

Unë: "A nuk duhet të shkoj përmes djemve të Kancelarit?"

Shpëtimtari: "Dëgjo me vëmendje Atin."

Unë: "A do ta dijë ky prift që po vij?" Shpëtimtari: "Po, do ta dijë."

Unë: "Kur duhet të shkoj atje?"

Shpëtimtari: "Shko sot."

Unë: "A duhet t'i them priftit pse duhet ta shoh Kancelarin Kohl, apo të hesht?"

Shpëtimtari: "I thuaj atij pse duhet të flasësh me të."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im. Do të bëj siç ke thënë. Zot, u bëftë vullneti yt. Por të lutem, o Perëndi im i mëshirshëm, më udhëzo që të mos devijoj. Dhe më dhuro, të lutem, hirin për të përmbushur vullnetin tënd."

Pastaj shtova: "Çfarëdo që të ndodhë më pas, e lë në duart e Zotit. Nuk do të shqetësohem për këtë."

Shpëtimtari: "Jo. Bijë e ime, nuk ke pse të shqetësohesh për këtë."

Pyeta për burrin tim, pasi edhe dje kisha ndjerë përsëri se shpirti i papastër ishte me të. Pyeta nëse mund të kisha gabuar, ose ndoshta e kisha thjesht imagjinuar.

Shpëtimtari: "Ka më shumë shpirtëra të papastër rreth teje sesa mendon."

Unë: "Jam vazhdimisht e ekspozuar ndaj tundimeve për shkak të tij."

Shpëtimtari: "Po, duhet gjithmonë të jesh në vigjilje."

Unë: "Zot i im, pa ty jam e humbur."

Shpëtimtari: "Kjo është e vërtetë. Por me mua, ti kurrë nuk do të humbasësh."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër, pasi kam bërë kaq shumë pyetje?"

Shpëtimtari: "Të falënderoj, bija ime, që më pyete. Shko në paqe, bija ime e dashur."

12:15 pasdite në kapelë:

Para se të hyja në kapelë, u tundova. Mendova se kisha shkruar diçka gabim, se manastiri ishte në Ludwigshafen. Isha pak e hutuar sepse Shpëtimtari më kishte thënë se ishte në Oggersheim.

Kur hyra në kapelë, Holgeri gjithashtu erdhi të lutej në të njëjtën kohë.

I thashë atij se duhej t'i bëja Shpëtimtarit edhe një herë një pyetje për diçka që nuk më ishte e qartë. Pastaj e pyeta nëse ndoshta dinte saktësisht ku ndodhej manastiri.

Ai tha: "Në Oggersheim."

Pastaj thashë se nuk do të kisha më nevojë t'i bëja pyetje Shpëtimtarit. Pra, kjo ngatërresë ishte thjesht e shkaktuar nga shpirti i papastër, i cili gjithmonë përpiket të pëshpëritë të kundërtën e asaj që Shpëtimtari më thotë.

U luta shkurtimisht dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Pyeta Shpëtimtarin sepse shpesh ndiej këtë ndjesi pickuese në pjesën e pasme të dorës sime të djathtë, si një plagë e thellë nga thika.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, shpirti i papastër po përpiket, nëse ia lejon, të të gdhendë stigmat. Por kjo nuk është vullneti im."

Unë: "Pse po e bën këtë?"

Shpëtimtari: "Që të dorëzohesh më shpejt atij çfarë unë të frymëzoj."

Unë: "Por kjo është një dhimbje e pakëndshme; çfarë duhet të bëj?"

Shpëtimtari: "Ke vepruar si duhet deri tani, bija ime. Lutu shumë."

Unë: "Zot i im, nëse lutem shumë, ai do të më sulmojë edhe më shumë." Shpëtimtari:

"Por ai do të dobësohet."

Unë: "Faleminderit, o Zoti im. Tani duhet të shkoj në punë."

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime. Shko në paqe."

Ora 16:00: U nisja me makinë për në Ludwigshafen menjëherë pas punës. Gjatë rrugës, ndërsa po vozisja, tashmë po lutesha me Ruzaren për priftin që do të takoja. Nuk e dija fare rrugën, por u udhëzova drejt kishës në Oggersheim. Brenda kishës, kishte vetëm një burrë që lutej para tabernakullit. Pasi u luta shkurtimisht, i kërkova Shpëtimtarit se çfarë duhej të bëja më pas.

Shpëtimtari: "Shko, unë do të të tregoj."

Dola nga kisha dhe menjëherë burri që sapo kishte qenë në gjunjëzim para tabernakullit ishte pas meje. E pyeta nëse kishte një manastir këtu. Burri u përgjigj thjesht: "Manastir."

Burri tha "këtu" dhe tregoi me gisht ndërtesën përpara meje. Pastaj e pyeta nëse ishte një manastir apo një murgeshtëpi. Burri thjesht tha: "Manastir."

Hyra në manastir dhe pashë një ikonë të Shën Françeskut në hollin e hyrjes. Atje, menjëherë i fala Shën Françeskut—një Atë ynë, një Përshëndetje Mari dhe Glorinë e Atit—dhe i kërkova të më dërgonte priftin e duhur.

Doli një prift dhe unë fola me të. Shkuam në një dhomë takimi.

Në fillim të dy heshtëm, dhe unë u përqendrova shkurtimisht në lutje për të kontrolluar nëse ky ishte prifti i duhur. Dëgjova zërin e Shpëtimtarit: "Flit me të."

Arrita të flisja lirshëm me të, sepse edhe ai ishte i përlur, dhe ndjeva paqen që ai zotëronte. Qëndrova atje për Meshën e Shenjtë. Pas Komunionit të Shenjtë, dëgjova Shpëtimtarin të thoshte: "Ishte e drejtë, bija ime."

Unë ofrova Komunionin e Shenjtë për këtë prift, për Kancelarin, z. Kohl, dhe për vjehrrën time.

Në rrugë për në shtëpi, lutja përsëri Ruzaren në makinë për qëllimet e priftit.

Përveçse i kërkova këtij prifti ndihmë për të siguruar një takim me Kancelarin, unë gjithashtu fola për luftën që po vjen nga Rusia dhe për marrjen e Komunionit të Shenjtë në dorë, e cila do të hiqet.

6 maj 1992 — e mërkurë

Nga ora 8:30 deri në 11:30 të mëngjesit, qëndrova gjithë kohën në karrigen e dentistit në klinikë.

Më po vendosnin plombat në dhëmbë. Në mendje lutesha pa pushim dhe me gjithë zemër.

Kisha refuzuar anestezinë dhe ofrova dhimbjen për shumë qëllime, veçanërisht për Dr Ebert, i cili kishte punuar në këtë klinikë të veshëve, hundës dhe fytyrës dhe së fundmi ishte vrarë në një aksident automobilistik.

Dy dentistët që më trajtuan gjithashtu janë konvertuar gradualisht në besim. Më parë kisha nxitur njërin prej tyre të shkonte në rrëfim.

Pas vizitës te dentisti, u ktheva në vendin e punës dhe bëra rreze X për pacientët për dy orë.

Në orën 13:30 shkova në kapelë: nuk doja më t'i bëja Shpëtimtarit asnjë pyetje, por dëshiroja me mall të bashkohem me Të.

U luta me zell dhe dëgjova Shpëtimtarin të thoshte: "Shkruaj, bija ime." Unë iu përgjigja: "Po, Zoti i imi dhe Perëndi im, Jezusi im i dashur, udhëheqësi im shpirtëror, do ta shkruaj. Por ju lutem më jepni hir dhe mbrojtje, që të mund të bëj atë që dëshiron nga unë."

Shpëtimtari: "Duhet të shkosh" – Heshtje – "bijë e ime" – Heshtje –

Unë: "O Zoti i madh, o Zoti i shenjtë, ku?" (Brenda vetes, isha kaq e etur të dija se çfarë do të ndodhte më pas.)

Shpëtimtari: "Tek Kancelari, zoti Kohl, sa më shpejt të jetë e mundur."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi, i kam thënë tashmë Atit Joachim se duhet të flas me zotin Kohl."

Shpëtimtari: "Ai do të të telefonojë."

Unë: "Pra, duhet të pres derisa ai të më thërrasë?" Shpëtimtari: "Po, prit."

Unë: "A duhet të them diçka tjetër?"

Shpëtimtari: "Ajo që të kam thënë." Unë: "Se lufta po vjen."

Shpëtimtari: "Po, ajo luftë do të vijë së shpejti."

Unë: "Dhe ti the se ai po i thërret njerëzit në lutje." Shpëtimtari: "Po, ai duhet ta bëjë këtë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, je në rrezik shumë të madh. Rreziku vjen nga drejtimi i Rusisë."

Unë: "Kush është 'ju'?"

Shpëtimtari: "Popujt e Evropës."

Unë: "Kam dëgjuar nga ju se vetëm Gjermania është në rrezik për shkak të kësaj lufte."

Shpëtimtari: "Të gjithë janë në rrezik."

Unë: "O Zot, nuk mund ta shkruaj këtë; është shumë e ndërlikuar për mua. Zot i imi dhe Perëndi im, a do të më caktojë Atë Joachim një takim që të mund të flas me Kancelarin, z. Kohl?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; do të të caktohet një takim nga Ati që të mund të shkosh te Kancelari, zoti Kohl."

Unë: "Po, Zot i im, e kuptoj. Zot, u bëftë vullneti yt."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të dua shumë dhe jam gati të bëj çfarëdo që më thua."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kjo është e mjaftueshme për ty sot. Shko në paqe."

Në pasdite, rreth orës 15:00, lexova për herë të parë mesazhin e 25 prillit 1992 nga Medjugorje, nga Mbretëresha e Paqes. U mahnita. Më bëri një përshtypje kaq të madhe sa që tani duhet të shkruaj pjesën e fundit:

"Medjugorje është një shenjë për të gjithë ju dhe një thirrje për t'u lutur dhe për të jetuar ditët e hirit që Zoti ju jep. Prandaj, bij të dashur, merrni seriozisht këtë thirrje për t'u lutur."

Në mbrëmje shkova në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim. Atje u rrëfeva. Ofrova Komunionin e Shenjtë për disa qëllime.

7 maj 1992 – E enjhtë

Nuk më pëlqeu Mëshira e Shenjtë që kremtoi prifti në Mingolsheim. Disa gjëra bien në kundërshtim me besimin e vërtetë. Prandaj i kërkova Shpëtimtarit:

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë; ki kujdes nga priftërinj të tillë." Unë: "Ati im i dashur, çfarë do të thotë shprehja 'priftërinj të tillë'?" Shpëtimtari: "Ata që shtrembërojnë mësimet e Atit të Shenjtë."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: prifti duhet t'i bindet Atit të Shenjtë." Unë: "A do të flas përsëri me Atin Söllner në Klinikën Rochus?" Shpëtimtari: "Po, do të kesh një tjetër bisedë me të."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mbetu besnike ndaj meje. Mbahu fort pas asaj që të kam frymëzuar." Nuk mund të shkruaj gjithçka për të cilën lutem dhe që i kërkoj Shpëtimtarit. Por e di që gjithashtu lutem shumë që Shpëtimtari të më dhurojë një besim të tillë, si, për shembull, kur Pjetri ecte mbi ujë dhe Shpëtimtari qëndronte mbi ujë përballë tij.

I thashë Shpëtimtarit se nuk dua të fundosem në ujë kur jam në dyshim. Dua të kem një besim të tillë që të mund të ec në ujë drejt teje.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime; do të të dhuroj një besim të gjallë." Unë: "A duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Po."

Shpëtimtari vazhdoi: "Ky besim është dhurata ime për ty."

Unë: "Zot i im, por kjo është dhurata më e mrekullueshme që mund të kisha dëshiruar ndonjëherë. Nuk mund t'ju falënderoj mjaftueshëm për këtë. Por Zot, me siguri pret shumë nga unë nëse më jep diçka të tillë?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, unë do të të kërkoj gjithsesi këtë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, jam gjithashtu gati të bëj çfarëdo që të më kërkos. Zot, u bëftë vullneti yt."

I thashë Shpëtimtarit se tani duhej të shkoja në punë.

Shpëtimtari: "Ejj tek unë më vonë, kërko nga unë."

12.15 – 13.00 në kapelën e klinikës:

U luta dhe pastaj u bashkova me Shpëtimtarin. Unë:

"Çfarë është një besim i gjallë?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Ti më ke mua, dhe unë jam besimi yt." Unë:

"Është kaq e bukur. Të falënderoj me gjithë zemrën time."

Unë: "Mbreti im i mbretërve, Ati im i dashur, çfarë më kërkon nga unë?"

E di që ti nuk kërkon asgjë të pamundur, dhe me kënaqësi do ta shkruaj nëse dëshiron."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Unë kërkoj jetën tënde." Unë: "Zoti im dhe

Perëndia im, Jezusi im, unë ta jap ty."

Unë: "Pse kërkon jetën time? Unë tashmë ta kam dhënë." Shpëtimtari: "Ti ma ke dhënë, por unë ende nuk ta kam kërkuar."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, nuk dua të të bëj më pyetje tani; kjo është e vështirë për t'u kuptuar. Më thuaj nëse ka diçka që duhet ta di për të."

Shpëtimtari: "Unë jam jeta jote. Shkruaj, bija ime." Unë:

"Zot i im dhe Perëndi im, çfarë duhet të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Unë përcaktoj jetën tënde."

Unë: "Po, Zot. Le të bëhet si ti dëshiron. Unë nuk jam asgjë për ty, dhe ti mund të më kesh vetëm përmes Virgjëreshës së Bekuar Mari."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kjo më pëlqen."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shko në paqe."

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch-it në Mingolsheim. Ofrova Komunionin e Shenjtë për shpirtrat e varfër.

8 maj 1992 – e premte

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekut:

Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin dhe pyeta:

"Dje thatë, 'Unë përcaktoj jetën tënde'; mund të më tregoni pak më shumë për këtë, nëse dëshironi?"

Shpëtimtari: "Çdo gjë që bën është puna ime."

12:00 pasdite në kapelën e klinikës:

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime."

Unë: "Po, Zot, do ta shkruaj. Zot, u bëftë vullneti yt." Shpëtimtari: "Duhet të shkosh tek Ati, në Oggersheim."

Unë: "Ndoshta te një Atë tjetër?" Shpëtimtari: "Në Oggersheim, te Ati."

Unë: "Doja të shkoja më parë në Regensburg, tek Ati Gebhard."

Shpëtimtari: "Së pari shko tek Ati në Oggersheim."

Unë: "Ti the se ai do të më telefonojë."

Shpëtimtari: "Po, do ta bëjë."

Unë: "Tani pyetja e vetme që mbetet është, kur?"

Shpëtimtari: "Këtë fundjavë."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, do të shkoj. Zot, u bëftë vullneti yt." Unë:

"A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, më pyet përsëri më vonë."

Kur pastaj pashë orën që varej në hollin jashtë kapelës, kuptova se kisha kaluar tashmë gjysmë ore mbi pushimin tim të drekës. Koha kalon shumë shpejt kur je i bashkuar me Shpëtimtarin.

15:30:

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, a do të më besojnë Baballarët kur t'u shkoj atyre?"

Shpëtimtari: "Jo, bija ime, ata janë në dyshim."

Unë: "Pse duhet të shkoj tek ata nëse kanë dyshime? Nuk e kuptoj këtë." Shpëtimtari: "Bijë e ime, ata nuk kanë një zemër kaq të hapur si ti, me të cilën të më dëgjojnë. Bijë e ime, dëgjo me vëmendje zërin tim."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, çdo gjë që t'u them priftërinjve, e vendos në duart e tua."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është."

Unë: "Çfarë do të arrij duke folur me priftërinjtë?"

Shpëtimtari: "Që ti të flasësh me Kancelarin Helmut Kohl sa më shpejt të jetë e mundur."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër, apo mjafton kaq?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; do t'u thuash Atërve se unë jam serioz për luftën. Bijë e ime, mbeti besnike ndaj meje. Shko në paqe."

9 maj 1992 — e shtunë

7:15 paradite në Meshën e Shenjtë në Waghäusel.

Më pas isha me Marion deri në orën 13:00, dhe shkruam në ditarët tanë.

Nga ora 16:15 deri në 17:30 u lutesha në kishën e Rotit.

Në mbrëmje, djalli u zemërua kundër meje, veçanërisht përmes burrit tim. Duhej të lutesha shumë përsëri. Pastaj erdhi paqja.

10 maj 1992 — e dielë

U lutesha para Meshës së Shenjtë.

Në orën 10:00 u mbajt Mëkëmsa e Shenjtë në Rot, në të cilën mora pjesë.

Rreth orës 14:30 u sulmova. Doja të lutesha për rreth 30 minuta, por nuk mundesha. Isha shtrirë në divan. Pastaj i kërkova Shpëtimtarit ndihmë. Pastaj dëgjova: "Shko, bija ime, bëj si të them. Lutu me Rruzaren e Dhimbjeve."

Papritmas u mbush me forcë dhe menjëherë lutesha dy Rruzare dhe një litani. Rreth orës 16:50, u bashkova me Shpëtimtarin.

Unë: "Ti the se do të bënin zile." Shpëtimtari: "Unë e thashë."

Unë: "Kush je ti, 'Unë'?"

Shpëtimtari: "Jezu yt, bija ime. Satani ka pushtet mbi manastirin. Prit derisa të të them çfarë ndodh më pas. Ati Joakim do të marrë kontakt me ty. Vazhdo të lutesh për ta, bija ime."

Adhurim mbrëmësor marian.

11 maj 1992 – e hëna

Në mesditë në kapelë, ora 12:00:

Doja të dija nëse kisha dëgjuar diçka të gabuar për luftën në Serbi. Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: lufta në Serbi do të vijë, dhe Beogradi dhe rrethinat e tij do të shkatërrohen."

Pastaj doja të dija nëse i Ligu kishte ndërhyrë, në lidhje me vjehrrën time. Doja ta kontrolloja këtë përsëri dhe kështu e pyeta Shpëtimtarin. Shpëtimtari: "Bijë e ime, vjehrra jote do të ndërrojë jetë këtë muaj."

Shpëtimtari: "Ati Joakim do të të thërrasë; ji gati."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Duhet të sjell ndëshkim mbi tokë." E pyeta: "Kush je ti, 'Unë'?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, unë jam Zoti Trefishtë, Zoti Ati, Zoti Biri, Zoti Fryma e Shenjtë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, çfarë do të arrini me këtë?" (Me ndëshkimin)

Shpëtimtari: "Shpirtrat që janë besnikë ndaj meje."

Unë: "A ka diçka tjetër që duhet të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mjafton. Shko në paqe."

Shumë njerëz erdhën në grupin e lutjes. Ati Berthold nga Waghäusel i bekoi të gjithë individualisht me bekimin e Meshës së Parë. Përfshirë bekimin, lutja jonë zgjati pak më shumë se tre orë. Faleminderit, o Zot, për këtë bekim të papritur.

12 maj 1992 – e martë

Klinika e mjekut:

E pyeta Shpëtimtarin edhe një herë për ndëshkimin.

Shpëtimtari: "Ndëshkimi është i nevojshëm që njerëzit të njohin se cilit Atë i përkasin, sepse ata duhet të zgjedhin një Atë."

Kisha shumë punë për të bërë dhe nuk mbërrita në kapelë deri në orën 15:00.

E pyeta Shpëtimtarin nëse duhej të shkoja tek Ati Söllner në Mingolsheim, pasi ai papritmas ishte sëmurur.

Shpëtimtari: "Shko, bija ime, shko tek ai." Unë:

"Çfarë duhet të them?"

Shpëtimtari: "Bijë, shkruaje. Ai duhet të bëjë atë që unë gjithashtu i kërkoj Dekan Enz-it. I thuaj atij se do të më sjellë gëzim të madh nëse e bën këtë." Unë: "Po, Zot i madh dhe Perëndi im, do t'ia përcjell këtë atij."

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime; shko në paqe."

Sot ishte ditëlindja e burrit tim.

Unë mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Rot në kishë.

Djali im u operua sot në Stuttgart. Ishte urgjente. Ne ishim shtatë në total dhe u lutëm për të.

13 maj 1992 – e mërkurë

12:00 pasdite në kapelë:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i im, do ta shkruaj." Shpëtimtari:

"Djali yt do të jetë mirë." Pas pak:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, Sllovakia është në rrezik. Rreziku është shumë i afërt. Lufta nga Rusia do të vijë mbi Sllovakinë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime." Unë:

"Po, Zot i Madh e Zot." Shpëtimtari:

"Shko."

- Ishte heshtje dhe qetësi. Unë:

"Tek kush duhet të shkoj?"

Shpëtimtari: "Tek Ati Joakim."

Unë: "Ai nuk më ka thirrur. Pse nuk më ka thirrur? E di, Zot i madh e Zot i vogël, Jezusi im i dashur dhe drejtues shpirtëror?"

Unë: "Por nëse Ti je Zoti i dashur, atëherë më thuaj: 'Viva Jesu und Maria'." Shpëtimtari:

"Shkruaje: 'Viva Jesu und Maria'."

Unë: "Pse nuk më ka telefonuar Ati Joakim?"

Shpëtimtari: "Sepse i mungon besimi i gjallë."

Shpëtimtari: "Bijë, ti nuk e di se si do të jesh nesër." Unë: "Mirë, kur duhet të shkoj tek Ati?"

Shpëtimtari: "Shko sot."

Unë: "A do të jetë Ati Joachim aty kur të arrij?" Shpëtimtari:

"Po, bija ime, ai do të jetë aty."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, a do të flasë ai ende me mua?" Shpëtimtari: "Po, ai do të flasë me ty."

Unë: "Çfarë duhet t'i them atij?"

Shpëtimtari: "Thuaj atij se unë jam serioz për luftën, dhe se ai duhet urgjentisht të të vërë në kontakt me Kancelarin Kohl që ti ."

Unë: "Pse me ngut?"

Shpëtimtari: "Pesha e mëkatit është e jashtëzakonshme." Unë: "E çfarë nëse ai thotë se nuk mund ta bëjë këtë?"

Shpëtimtari: "Atëherë, bija ime, do të kesh përmbushur detyrën tënde."

Unë: "Zot i madh dhe Zot i im, udhëheqësi im shpirtëror, por ti tashmë e di paraprakisht nëse ai do ta bëjë këtë."

Unë: "Dhe ti the se lufta nuk mund të ndalet më. Dhe lufta po vjen. Pse, atëherë, duhet të shkoj tek ai?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Shpirtrat që më perkasin duhet të shpëtohen." Unë: "O Shpëtimtar i dashur, mund të më japësh një shenjë që vjen prej teje dhe tregon se ti më ke dërguar?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, do ta jap ty." Unë: "Dhe çfarë do të jetë ajo?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, Ati Joakim do të të japë diçka që do të të habisë."

Unë: "Për të mirë apo për të keq?" Shpëtimtari: "Për të mirë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, do të shkoj tek Ati Joachim. Zot, u bëftë vullneti yt."

Isha në Oggersheim me Verena. Ishte njësoj si vizita ime te Dekani Enz në Wiesloch. Ndërsa prisja jashtë manastirit, një burrë i pushtuar nga një shpirt i papastër qëndroi përpara meje. Do të kishte dashur të më copëtonte.

Vetëm në dekadën e tretë të Rruzares u hap dera.

Thashë se dëshiroja të flisja me Atë Joachim. Së pari, doli një prift tjetër, të cilit gjithashtu i shpjegova se çfarë dëshironte Shpëtimtari.

Arriti Ati Joachim dhe biseduam së bashku. Së fundi, Ati Joachim tha se do të përpiquej, me ndihmën e policisë, të organizonte takimin tim me zotin Kohl.

U largova nga manastiri në orën 18:40.

Në orën 19:25 isha tashmë në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Rochit. Atje ndoqa Meshën e Shenjtë, pasi në Oggersheim nuk kishte më të tillë.

Në orën 21:30, Erich erdhi të më shihte dhe më tha se Ati Söllner, misionari, i cili ishte i sëmurë në atë kohë, kishte pyetur dy herë ndërsa ishte me mua në grupin e lutjes se ku në botë kishte përfunduar.

Ai kishte rënë në gjumë gjatë lutjes në grupin e lutjes. Atë mbrëmje ne gjithashtu lutëm Litani të Zonjës së Bekuar Mari.

14 maj 1992 – e enjtë

Pyeta për burrin që kishte qëndruar pranë manastirit dje. Shpëtimtari:

"Po, bija ime, ishte një frymë e papastër."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. Etërit do të bëjnë atë që i kam rekomanduar Atit Joachim për ty."

Unë: "A do të flas atëherë me Kancelarin, z. Kohl?"

Shpëtimtari: "Shkruaje, bija ime. Në ditët që vijnë, do të ketë një sërë fatkeqësish."

Unë: "Më trego diçka për to."

Shpëtimtari: "Lutju, bija ime."

Unë: "Do të lutem. Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im."

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Rochit

15 maj 2022 – e premte

10:30 paradite në dhomën e mjekëve:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Lufta është shumë afër. Shko te prifti, te Ati Vogt. Shko te ai edhe një herë. Shko sot. Priftërinjtë duhet të luten me Rozarinë me të besimtarët."

Rreth orës 11:20, pyeta përsëri.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, po dëgjoj."

Shpëtimtari: "Shko te prifti, te Ati Vogt. Ai duhet të lutej Ruzaren para Meshës së Shenjtë."

Unë: "O Zot i dashur, ia kam thënë tashmë."

Shpëtimtari: "E di, bija ime. Duhet t'i shkosh edhe një herë." Unë: "E nëse ai pyet pse?"

Shpëtimtari: "Thuaj atij se lufta është shumë afër."

Unë: "Zot i madh e Zot, ai nuk do të më besojë."

Shpëtimtari: "Megjithatë, ti duhet të shkosh tek ai."

Unë: "A duhet t'i them ndonjë gjë tjetër, përveç asaj për Rosarin?"

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: duke vepruar kështu, ai do t'i kursejë vetes vuajtjet."

Unë: "Por kjo është e vështirë për t'u thënë. A nuk mund të them diçka tjetër? Por nëse kjo është ajo që dëshiron ti, atëherë do t'ia them."

Shpëtimtari: "Dua që t'i thuash atij këtë."

Unë: "Po, Zot i Madh, dhe çfarë do të ishte ajo?"

Shpëtimtari: "Mosbindja ndaj meje është e keqja më e madhe që mund t'i ndodhë një prifti."

12:30 pasdite në kapelë:

I thashë Shpëtimtarit: "O Zot i dashur, por kjo është edhe më e vështirë. Dhe më duket e vështirë të shkoj te prifti, sepse e di që ai nuk do të më besojë."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: më vështirësohet shumë të mbaj këtë mëkat sepse ju dua të gjithëve."

Shpëtimtari: "Bëje, bija ime, shko atje."

Unë: "Po, Zot i im, do ta bëj, sepse është vullneti yt, por e gjej shumë të vështirë." Shpëtimtari: "Të falënderoj, bija ime, të dua. Shko në paqe."

2.30 pasdite: Nuk e dija se si ai do të lutej Ruzaren.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime. Prifti duhet të luten me Rozarinë me të besimtarët dhe t'i udhëheqë në lutje."

Unë: "A do të vish me mua?"

Shpëtimtari: "Po, do të shkoj me ty."

U befasova pak dhe e pyeta se si do të ecte pranë meje. U befasova sepse mendova se si mund të ecte pranë meje kur nuk mund ta shoh."

Shpëtimtari: "Do të ec me ty dhe do të jem me ty."

Unë: "Nuk e kuptoj këtë."

Unë: "Zot i im, më tejkalon kuptimin që unë të shkoj te prifti, sepse ti ke thënë se ai nuk është në hirin e Zotit."

Shpëtimtari: "Bijë, shkruaje këtë. Me çdo prift, kërkoj shpëtimin e tij." Unë: "O Zot i dashur, nuk do të të bëj më pyetje. Do të shkoj tek ai."

Në kishën në Rot pas marrjes së Komunionit të Shenjtë:

Shpëtimtari: "Shko, bija ime, shko tek ai."

Rreth orës 19:45 isha me At Vogt. I tregova atij çfarë më kishte thënë Shpëtimtari. At Vogt më pyeti nëse duhej ta shkruaja.

Unë: "A duhet të kremtosh Meshën e Shenjtë?"

Ati Vogt: "Kjo është thirrja ime." Unë:

"Për mua, është vullneti i Zotit."

Ati Vogt pyeti nëse Shpëtimtari kishte thënë që unë ta shkruaja.

I thashë atij: "Po, gjithçka është në ditar, por ata nuk duan që t'ua lexoj." Ati Vogt tha: "Ai mund të më pëshpërijë diçka edhe mua."

Pastaj ai më pyeti nëse kisha shkuar ta shihja

dekanin. Unë iu përgjigja: "Po, a ka gënjyer përsëri ai?"

Reverendi Vogt qeshi.

Pastaj i tregova atij çfarë kishte ndodhur kur isha te dekani Enz. Reverend Vogt e dëgjoi.

Më dukej sikur sërish kisha shkuar kot te prifti Vogt. Besoj se pas asaj të qeshure fshihet diçka serioze. Kam bërë ç'munda; për të tjerat, ia lë në duart e Zotit.

Ndërsa dola nga dhoma dhe qëndrova në korridorin e vikarjes, pashë që shtriga ende varej nga tavani, si dekoratë.

Më shkoi mendja se, kur isha në Kohlgrub për një kurë trajtimi dy vjet më parë, edhe aty varej një shtrigë në ordinancën e një doktoreshë. I shpjegova doktoreshës se kjo nuk ishte e drejtë, dhe ajo më pas e hoqi shtrigën. Madje më ftoi në shtëpinë e saj, dhe unë i tregova për konvertimin tim.

Mendoja nëse Reverend Vogt do ta hiqte gjithashtu shtrigën nëse ia thoja.

16 maj 1992 — e shtunë

1.30–2.30 të mëngjesit: U luta gjatë natës.

7.15: Meshë e Shenjtë në kishën e Waghäusel.

16:00: Vizitova djalin tim në Stuttgart.

6.30 pm: Isha në Rot për Meshën e Shenjtë në kishë.

Rreth orës 18:40, i kushtova veten dhe familjen time Zemrave të Shenjta të Jezusit dhe Mariës për qëllimet e Zonjës Sonë.

17 maj 1992 — e dielë

U luta nga ora 7:15 deri në 8:50 të mëngjesit dhe u bashkova me

Shpëtimtarin. Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i madh dhe i shenjtë, do ta shkruaj. Qaj për priftërinjtë dhe për kaq shumë të vdekur e të plagosur në luftë."

Nuk jam ndjerë kurrë kaq i zhgënjyer nga priftërinjtë sa tani.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i im, çfarë duhet të shkruaj?" Pas një kohe:

Unë: "Ende nuk e di çfarë duhet të shkruaj." Shpëtimtari: "Do të të jap një shenjë."

Unë: "Kur dhe ku?"

Shpëtimtari: "Në kishë."

Unë: "A e dëgjova mirë?" Shpëtimtari:

"Po, në kishë."

Unë: "A do të konvertohen besimtarët në kishë nga kjo?" Shpëtimtari:

"Po, do të konvertohen."

Unë: "Por ata tashmë janë konvertuar në kishë, apo jo?"

Shpëtimtari: "Jo, të gjithë duhet të kthehen."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, o Jezu i dashur."

Shpëtimtari: "Priftërinjtë aktualisht janë goditur nga verbëria. Bijë e ime, nevojitet shumë lutje për priftërinjtë."

Unë: "Por, Zot, ti e di që unë tashmë lutem shumë për ta."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. Është e rëndësishme. Lufta është tashmë këtu." Unë: "Zot i im, nuk e kuptoj tani. A nënkupton luftën në Bosnjë?"

Shpëtimtari: "Lufta në të gjitha zemrat."

Unë: "Të gjitha këto më janë të pakuptueshme. A nuk mund t'i shpjegosh më qartë?"

Shpëtimtari: "Lutuni për paqe."

Unë: "Ju lutem, shpjegoni luftën në terma edhe më të thjeshtë."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime. Atje ku nuk ka dashuri, ka vetëm urrejtje. Fëmija im, lufta fillon në zemër. Me çfarë është e mbushur zemra, goja atë e flet. Lutuni që zemrat tuaja të pastrohen."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, priftërinjtë kanë rënë në martirizimin e madh." Unë: "A e kam shkruar këtë saktë?"

Shpëtimtari: "Po."

Ai e përsëriti menjëherë.

Unë: "Zot i im, nuk guxoj ta shkruaj këtë." Shpëtimtari: "Por ti e ke shkruar."

Unë: "Cili është shkaku kryesor i martirizimit të tyre?"

Shpëtimtari: "Mosbindja e tyre."

Unë: "O Zot i dashur, nuk mund të shkruaj më; është shumë e vështirë për mua."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Njerëzimi është në rrezik të madh. Mëkati i tyre ka tejkaluar çdo masë. Nuk mund të qëndroj më duarkryq dhe të shoh këtë baltë të madhe."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem na shpëto."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, besoj; mos dysho. Qëndro besnike ndaj meje. Shko në paqe." Unë: "Zot i im dhe Perëndi, të falënderoj. Do të qëndroj besnike ndaj teje."

PS: Ndërsa po transkriptoja shënimin e asaj dite në ditarin tim (më parë shkruaj gjithçka në dorëshkrim), më përfshiu një gjumë i thellë për 30 minuta. Luteja vazhdimisht Shpëtimtarit në mendimet e mia, dhe pastaj u ndjeva sërish mirë. I Ligu nuk dëshiron që unë ta shkruaj këtë. Në orën 10:00 të mëngjesit mora pjesë në Meshën e Madhe në Rot.

Rreth orës 15:00, erdhi Marion, e ndjekur nga Adriane. Ne lutëm së bashku Rruzaren. Më vonë, mbërritën Fridolin dhe Claude nga Luksemburgu.

I tregova Клодës për konvertimin tim.

Më pas, shkuam në devocionin marian në kishë. Claude ishte në seminar me Fridolin, por tani e ka lënë seminarin sepse u zhgënjye nga priftërinjtë.

Pas kishës, fola përsëri për përvojat e mia. Ndjeva shpirtin e papastër tek Klodi, por gjithashtu vura re se ai u forcuar nga rrëfimi im.

Claude më tha se dikur lutej shumë dhe priftërinjtë i kishin thënë se lutej tepër. Si pasojë, ai kishte ndaluar, por që atëherë ndjente një thatësi shpirtërore dhe tani kishte lënë seminari. Ai dhe Fridolin qëndruan me ne dhe u nisën të hënën në mëngjes. Claude i kërkoi burrit tim nëse mund të kthehej përsëri.

Ai u largua i lumtur dhe kishte marrë shumë hir këtu.

18 maj 1992 – E hëna

Sot bëhen tetë vjet që Zonja jonë më u shfaq në Medjugorje.

8:45 paradite në punë:

Meqë nuk kisha kuptuar se çfarë më kishte thënë Shpëtimtari për priftërinjtë, e pyeta përsëri. Pyeta se çfarë do të thoshte që priftërinjtë po kalonin martirizim.

Shpëtimtari: "Ata nuk dëgjojnë zërin tim, por zërin e frymës së papastër." Unë: "Cila është arsyeja e martirizimit të tyre?"

Shpëtimtari: "Mosbindja e tyre!" Vazhdova me rreze X.

Kur mbeta përsëri vetëm, u përpoqa të bashkohem me Shpëtimtarin në dhomën e rëntgenit.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, duhet të shkosh."

Unë: "Ku, Zot i imi dhe Perëndi im? Nuk e di ku."

Ndjeva një ngrohtësi dhe një paqe brenda vetes. Ishte shumë bukur në atë çast. Ndjen se nuk je vetëm. Dashuria është aty.

Unë: "Ende nuk e di se ku duhet të shkoj."

Shpëtimtari hezitoi t'më thoshte; unë isha e etur të dija se ku.

Unë: "A e kam imagjinuar kur dëgjova, 'Duhet të shkosh'? Zemra më digjet nga dashuria, dhe po pres me durim. I Keqi është aty gjithashtu. Ai është i padurueshëm dhe e bën të ndjehet prania e tij."

Dhe Shpëtimtari hesht.

Shpëtimtari më lejon të shoh se si i Ligu priset në pritë. Gjysmë ore më vonë, rreth orës 10:15 të mëngjesit:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ti duhet të shkosh."

— përsëri, asnjë përgjigje —

Në mbrëmje isha në kishën e Rotit për Meshën e Shenjtë.

19 maj 1992 — e martë

Sot bëhen tetë vjet që u pagëzova.

Sot nuk dëgjova asnjë zë, as gjatë lutjes, as në kishë.

20 maj 1992 — e mërkurë

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Jezus, dashuri e mëshirshme, çfarë duhet të shkruaj? Nuk dua të të pyes; ti di gjithçka. Vetëm nëse është vullneti yt do ta shkruaj, sepse jam mëkatore; ndiej se nuk kam të drejtë të të pyes, sepse jam vetëm pluhur para teje, asgjë më tepër."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, jam gati ta shkruaj, sepse ti the: 'Shkruaj, bija ime.' Por përmes Mariës dhe nën mbrojtjen e Virgjëreshës së Bekuar Mari, Nënës së Zotit."

Shpëtimtari: "Është kështu, bija ime."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dje pati një sulm të madh." Unë: "Por Zot i im dhe Perëndi im, e di këtë."

Shpëtimtari: "Unë e lejuva të ndodhte. Satani dëshiron të shkatërrojë gjithçka. Ai madje ka marrë edhe Patrisin."

Nuk doja t'i bëja pyetje Shpëtimtarit.

Shpëtimtari: "Prite edhe pak, bija ime!"

Unë: "Por ti e di gjithçka paraprakisht."

Shpëtimtari: "Po, e di gjithçka, por ti je në shkollën e dashurisë."

Unë: "Zot i im, më thuaj se cili shpirt i papastër ishte me burrin tim. Kjo ishte e pamundur. Sepse kisha shpërndarë kripë të shenjtëruar nga Ati Heyder aty ku ishte burri im."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i madh e Zot i im, Jezusi im, udhëheqësi im shpirtëror."

Shpëtimtari: "Ishte përsëri Luciferi, me ndjekësit e tij."

Unë: "Lutja ime ishte e pandërprerë; mezi merrja frymë nga kaq shumë lutje." Shpëtimtari: "Bijë e ime, mos u dorëzo; duhet të vazhdojmë përpara."

Unë: "Zot i im, a e shqetëson Luciferin që duhet të shkoj te Kancelari?" Shpëtimtari:

"Bijë e ime, a po pyet ende për gjëra të tilla?"

Unë: "Po, Zot i im, sepse unë nuk jam asgjë. Të kam dhënë gjithçka dhe nuk kam asgjë." Shpëtimtari:

"Shkruaje këtë, bija ime: Unë të dua, bija ime, ashtu siç je."

Unë: "Më kishte shkuar mendja që po bëja gjithçka gabim për shkak të sulmit të Luciferit."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mbetu besnike ndaj meje. Tundimet do të të vijnë."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, do të doja të kisha një prift. Çfarë ka ndodhur me At Vogt, i cili ka qenë në tërheqje?"

Shpëtimtari: "Bijë, tërheqja nuk është ashtu siç do ta doja unë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, vendos gjithçka në duart e tua; më mbro, më udhëzo dhe mos më lër vetëm, fëmija im. Vendos gjithë besimin tim në duart e tua dhe do të mbetem besnike ndaj teje, sepse të dua, edhe kur lejon që tundime të tilla të më kapin."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të të them më vonë se si do të vazhdojnë gjërat, por jo tani."

Unë: "Zot i im, të falënderoj, të dua dhe të lutem më fal."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime e dashur."

Unë mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit. Nuk mora Komunionin e Shenjtë.

Prifti u ul dhe lejoi që Komuniteti i Shenjtë të shpërndahej nga laikët. Kjo ishte dëshira e tij.

21 maj 1992 — E enjtë

9:20 paradite në dhomën e mjekut:

Pyeta Shpëtimtarin nëse ende do ta merrte vjehrrën time tek Vetë këtë muaj. (Kjo ishte një tundim; do t'i kthehem më vonë.)

Shpëtimtari: "Po, bija ime, do ta marr vjehrrën tënde në shtëpi këtë muaj."

Unë: "Prifti në Stift-Neuburg tha se shfaqjet private që përfshinin Apostujt kishin marrë fund."

Shpëtimtari: "Vetëm priftërinjtë laikë mund t'i japin fund zbulesave private." E pyeta për Atin Söllner, sepse ai vetë nuk shpërndante Komunionin e Shenjtë, por ia besonte dy ndihmësve të komunionit.

Shpëtimtari: "Prifti në Mingolsheim nuk duhej t'u lejonte laikëve të shpërndanin Komunionin e Shenjtë."

Unë: "Çfarë duhej të bënte? Ai ndihej keq."

Shpëtimtari: "Prisni. Fakti që ai ndihej keq nuk erdhi prej meje."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime, dhe dëgjo me vëmendje. Do të kesh një shfaqje në kishë." E pyeta nëse kisha dëgjuar mirë."

Shpëtimtari e përsëriti edhe një herë.

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, a nënkupton në Rot, në St

Leon-Rot?" Shpëtimtari: "Po, në Rot, në St Leon-Rot."

Unë: "Ju lutem, më thoni kur; a është e lejuar ta di?"

Shpëtimtari: "Së shpejti."

Unë: "Si do ta di nëse është Zonja e Bekuar Mari ose Djalli?" Shpëtimtari: "Do ta njohësh."

Unë: "A do ta shohin edhe të tjerët në kishë?"

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "Të gjithë?"

Shpëtimtari: "Disa."

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi, Zot, u bëftë vullneti yt."

Pas kësaj, bëra rreze X pacientët. Kur mbarova, u bashkova me Shpëtimtarin. Të tjerët në këtë kohë shkojnë për të pirë duhan, por unë kërkoj praninë e Zotit.

Sapo u bashkova me Të, dëgjova Shpëtimtarin të thoshte:

"Shkruaj këtë shfaqje, bija ime." E pyeta

menjëherë: "Cilën shfaqje?"

Shpëtimtari: "Shfaqja e Nënës suaj qiellore do të jetë një shenjë se ajo është gjithmonë aty dhe me ju."

Unë: "O Zot i mëshirshëm, nuk mund t'ju falënderoj mjaftueshëm për këtë. Jam tashmë i kënaqur, por kjo do të thotë që tani duhet të lutem dhe të agjëroj edhe më shumë. Zot i im dhe Perëndi im, a ka diçka tjetër që duhet të di për shfaqjen mariane në Kishën e Kuqe?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, ka diçka tjetër që duhet ta dish." Unë:

"Dhe çfarë do të ishte ajo?"

Shpëtimtari: "Gjithmonë mbetu besnike ndaj saj." (nënës së Zotit).

Unë: "Po, Shpëtimtar, ti e di që ne e duam atë. Të premtoj, do të mbetem besnike Nënës së Qiellit."

Unë: "Por ti the 'shfaqja e Nënës Qiellore'. Po të pyes përsëri, sepse djalli nuk mund të shqiptojë emrin Mari. A do ta thoje që

Thuaj edhe një herë?"

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: do të kesh një shfaqje të

Nënës Hyjnore Mari."

Unë: "Më falni, Zot i im dhe Perëndi im, po dëgjoja me shumë vëmendje zërin." Shpëtimtari: "Kjo është e saktë, bija ime."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime e dashur."

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch-it në Mingolshelm.

22 maj 1992 – e premte

Në kapelën e klinikës midis orës 12:10 dhe 13:00.

Unë: "Dje, në Kapelën e Shën Rochit gjatë Komunionit të Shenjtë, Ati Söllner hezitoi dhe më bëri të prisja deri në fund; unë isha në gjunjë te barriera e komunionit. Ai gjithashtu pati vështirësi t'i jepte Komunionin e Shenjtë. Ishte sikur dikush po tërhiqte duart prapa."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, se ai ishte fryma e papastër brenda priftit. Fryma e papastër nuk dëshiron që ti të marrësh Komunionin e Shenjtë ndërsa je në gjunjë dhe me gojën tënde."

Unë: "Ti the se ai do të më fliste."

Shpëtimtari: "Ai do të kishte folur me ty tashmë sikur Satani të mos kishte pushtet mbi të." Unë: "Nuk mund ta ndihmoj?"

Shpëtimtari: "Më lër mua, bija ime." Shpëtimtari:

"Lufta vazhdon."

Unë: "Cila luftë?"

Shpëtimtari: "Lufta në Jugosllavi. Do të ketë gjithashtu luftë në Maqedoni dhe Serbi." Unë:

"Mendoja se tashmë po përfundonte."

Shpëtimtari: "Lufrat po përhapen më tej."

Unë: "Doja të dija nëse duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të doja që ta shkruaje këtë." Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, Jezusi im, dhe çfarë do të ishte ajo?"

Shpëtimtari: "Duhet t'i raportosh priftit njoftimin e djeshëm për shfaqjen e Zonjës Sonë."

Unë: "Kur?"

Shpëtimtari: "Në ditët e ardhshme."

Unë: "O Zot i dashur, ai nuk do të më besojë."

Shpëtimtari: "Bëj kështu, bija ime."

Unë: "A mund t'ia them vetëm priftit, apo mund t'ua them edhe të tjerëve që i njoh?" (Po i referohesha shfaqjes).

Shpëtimtari: "Thuaju atyre, bija ime, thuaju atyre."

Pastaj pyeta për priftin në Oggersheim, pse nuk më kishte telefonuar. Shpëtimtari: "Po të mos e kishte mbyllur zemrën ndaj meje, do të kishte telefonuar." Shpëtimtari: "Bijë e ime, priftërinjtë janë në një konfuzion të madh."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, do t'i them priftit. Zot, u bëftë vullneti yt." Unë: "Kujt duhet t'i them për këtë së pari?" (Po i referohesha shfaqjes.)

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mund t'u tregosh së pari priftit ose njerëzve, si të duash. Do të ndodhë. Shko në paqe, bijë e ime; të dua."

Unë: "Faleminderit, o Zot i dashur, o Jezus i dashur."

Unë mora pjesë në Rruzaren dhe Meshën e Madhe me meshtarë të veshur me të kuqe në kishë.

23 maj 1992 – e shtunë

7:15 e mëngjesit — Meshë e Shenjtë në Waghäusel.

Pas marrjes së Komunionit të Shenjtë, qëndrova para tabernaklit dhe u luta.

Së pari Litanja e Virgjëreshës së Bekuar Mari në latinisht, pastaj Rrogoza dhe lutje të singerta. Ndërsa u bashkova shkurtimisht me Shpëtimtarin, dëgjova:

"Bijë e ime, shkruaje këtë,"

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, por së pari largo dyshimet e mia dhe gjithçka që më pengon të bëj atë që më thua."

Shpëtimtari: "Po ndodh shfaqja e Zonjës së Bekuar."

Pyeta menjëherë: "Kur, o Zot dhe Perëndi im, o drejtuesi im shpirtëror, o Jezu i dashur?

A nënkupton në Kishën e Kuqe?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Nuk e di kur, Zot i madh e Perëndi im."

Shpëtimtari: "Në ditët e ardhshme."

Unë: "Shpëtimtar, të lutem më thuaj përsëri; nuk thatë 'Maria'." Shpëtimtari:

"Shkruaje këtë, bija ime: shfaqja e Zonjës Sonë, Nënës Hyjnore Mari, do të ndodhë në Kishën e Kuqe në ditët e ardhshme."

Unë: "Do të vendos gjithë besimin tim në duart e tua. Zot, u bëftë vullneti yt." Shpëtimtari: "Shko në paqe."

Atëherë e dëgjova të thoshte: "Të dua shumë, bija ime."

Unë: "Po, Zot, do të bëj ashtu si më ke thënë. Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im."

Menjëherë pas kësaj, erdhën tundimet. Shkova në Globus për të bërë disa pazar. Zakonisht gjithmonë lutem në makinë, por këtë herë nuk kisha lutur. Dhe menjëherë, përplasa makinën me një karrocë pazari.

Kur mbërrita në shtëpi, desha të ndiz një qiri për lavdinë më të madhe të Zotit dhe të Virgjëreshës së Bekuar Mari. Ndërsa e ndizja, një flakë e madhe u ngrit nga qiriu drejt kokës sime dhe më u dogj pak flokët. I Ligu dëshiron të pengojë shfaqjen e Virgjëreshës së Bekuar Mari.

Në pasdite shkova në kishë dhe u luta atje nga ora 16:30 deri në 18:15.

Ndërkohë, shkova në rrëfim dhe i kërkova priftit nëse mund ta imagjinonte Zonjën e Bekuar Mari që të shfaqej këtu në Rot, në këtë kishë. Prifti tha jo, dhe unë iu përgjigja: 'As unë nuk mundem.'

Thashë se nuk isha i denjë të shihja Zonjën tonë, dhe se as në Medjugorje nuk do të kisha dëshiruar ta shihja Atë.

Zoti na provoi të dyve.

Prifti më tha se ai nuk besonte që Shpëtimtari më kishte thënë të lutesha me Rruzaren para Meshës së Shenjtë.

U ktheva në shtëpi dhe qava. Gati fare nuk fjeta gjithë natën. Burri më zgjonte vazhdimisht. E mundonte një frymë e papastër; ishte e padurueshme.

24 maj 1992 – e dielë

Në shtëpi para Meshës së Shenjtë.

U luta para se të bashkoja veten me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, shfaqja e Zonjës së jonë Mari do të ndodhë në Kishën e Kuqe në St Leon-Rot."

Unë: "Në Rot apo në St Leon? Ne kemi dy kisha."

Shpëtimtari: "Në Rot, ku gjithmonë shkoni."

Shpëtimtari: "Do ta njihni këtë shfaqje. Nuk keni pse të frikësoheni. Pas kësaj shfaqjeje, shumë gjëra do të ndryshojnë."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, ti the se do të ndodhte në këto ditë." Shpëtimtari: "Unë përcaktoj kohën."

Unë: "Ati Vogt nuk beson se duhet të luten Rozari para Meshës së Shenjtë. Ai mendon se mund të lutet edhe në një kohë tjetër."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: prifti, Ati Vogt, është një prift i padëgjueshëm. Ai duhet të kthehet dhe të njohë mësimet e Atit të Shenjtë."

Unë: "Ati Vogt thotë se ajo që i them atij për ty është vullneti im." Shpëtimtari:

"Shkruaje këtë, bija ime: vullneti yt është vullneti im."

Unë: "Atëherë edhe Ati Vogt konfirmoi se ajo që tha prifti në Stift-Neuburg—se shfaqjet private përfunduan me Apostujt—është e saktë."

Shpëtimtari: "Kjo bie në kundërshtim me mësimet e Atit të Shenjtë."

Unë: "Kur do të shfaqet e Lumnuara Virgjëreshë Maria, para apo pas Komunionit të

Shenjtë?" Shpëtimtari: "E Lumnuara Virgjëreshë Maria do të shfaqet pas Komunionit të Shenjtë."

Unë: "Para bekimit apo pas bekimit – deri atëherë të gjithë do të jenë larguar jashtë."

Shpëtimtari: "Do të ketë ende njerëz brenda."

Unë: "A ka diçka tjetër që duhet ta di?"

Shpëtimtari: "Qëndro besnike ndaj meje, bija ime."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, Jezus i dashur, do të jem besnike ndaj teje."

Shpëtimtari: "Lutju shumë, bija ime. Shko në paqe, bija ime, fëmija im i dashur." Unë:

"Faleminderit, Zot i madh e Zot i vogël."

Unë mora pjesë në Meshën e Madhe në Rot. Në mbrëmje pati një përkushtim marian. Përpara kësaj, u lutesha Rozarisë me të besimtarët.

25 maj 1992 – E hëna

Sot kisha ditë pushimi.

Nga ora 7:00 deri në 9:30 të mëngjesit u luta dhe u bashkova me

Shpëtimtarin. Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, shkruaje."

Unë: "O Jezu im i dashur, do ta shkruaj, sepse nuk është vullneti im, por i Yti. Sepse kam kuptuar se unë nuk jam asgjë, dhe kjo asgjë mund të bëjë vetëm atë që Ti dëshiron." Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Shfaqja e Zonjës Sonë do të ndodhë në Rot, në kishë këtë mbrëmje."

Desha të dija: "Zot, kush je ti, ai që më flet, para se ta shkruaj?" Duhet ta verifikoj këtë."

Shpëtimtari: "Unë jam Zoti dhe Perëndia yt, Jezusi yt, Shpëtimtari yt, udhëheqësi yt shpirtëror." Unë: "Po, Zoti im, nëse e thua ti, ashtu qoftë."

Unë: "Ju lutem, përsëritni çfarë më thatë sapo tani."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shfaqja e Zonjës së Bekuar do të ndodhë sonte në Rot, në kishë."

Unë: "Cili është sot?"

Shpëtimtari: "Sot është 25 maj, dita që më pëlqen."

Unë: "Por të tjerë e kanë parë Ajo me një kurorë dhe yje në kokë." E pyeta këtë sepse unë e kisha parë Virgjëreshën e Bekuar vetëm me një shkëlqim të shenjtë. Shpëtimtari: "Ti do ta shohësh Ajo ashtu siç është vullneti Im."

Unë: "Por unë nuk jam i denjë të shoh Virgjëreshën e Bekuar

Mari." Shpëtimtari: "Askush nuk ka qenë i denjë ta shohë deri tani."

Unë: "A të shkruaj atë që Ajo thotë, apo të mbaj për vete atë që Ajo thotë?" Shpëtimtari: "Do ta mbash për vete atë që Ajo thotë."

Pas kësaj, nga sytë e mi rrjedhën lot që nuk ishin të miat. Pyeta: "Po qani, Jezusi im?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, aktualisht unë jam vetëm Jezusi që vuaj. Mizoritë janë të pakrahasueshme. Shkruaj, bija ime, duhet të ketë më shumë lutje se kurrë më parë deri tani. Bijë e ime, mbetu besnike dhe e palëkundur ndaj Meje. Unë duhet të shkurtoj kohën." Unë: "Çfarë do të thotë kjo?"

Shpëtimtari: "Duhet të sjell përpara gjithçka që ishte në Planin Tim."

Unë: "Jezu, ti je Shpëtimtari. Ti je Fitimtari. Ti mban të gjitha shpirtrat në dorën tënde."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, shkruaje. Këta janë vetëm një pakicë."

Unë: "Por priftërinjtë predikojnë se ti je i mëshirshëm, sikur të gjithë po shkojnë në qiell." Shpëtimtari: "Priftërinjtë nuk predikojnë sipas vullnetit tim. Bijë e ime, kaq ishte për sot. Të dua shumë; shko në paqe."

Unë: "Të falënderoj, Zot i im dhe Perëndi; Zot, u bëftë vullneti yt."

Ndjeva një ndjenjë qetësie dhe paqeje gjatë bashkimit.

Nuk doja t'u tregoja askujt për këtë mbrëmje, dhe ndjeja se as nuk ishte vullneti i Zotit. Më mundonin dyshimet.

Para Meshës së Shenjtë, u lutesha Rosariun dhe spërkatja ujë të shenjtë në vendin ku isha në gjunjë. I kërkoja Shpëtimtarit të qëndronte me mua nëse e Luma Zonja do të shfaqej. Sot nuk e ofrova Komunionin e Shenjtë për të tjerët, por për veten time, që të merrja forcë—edhe sikur të ishte djalli—që të isha më i fortë dhe djalli të mos mundte të më bënte asgjë; dhe në fund u luta edhe për At Vogt dhe për Më të Shenjtën Ati ynë, një Zonja jonë dhe Gloria Patri, Lutja për Shën Mihailin Arkengjëll, dhe pastaj i ofrova Virgjëreshës së Bekuar tre Zonja jonë të tjera. Pas kësaj, u luta me Cor Jesu Sacratissimum.

Roswitha ishte ulur pranë meje dhe i thashë që të qëndronte deri në fund. Nuk thashë më tepër, sepse ishte në mes të Meshës së Shenjtë. Ajo qëndroi, por nuk e dinte pse.

Zonja jonë nuk u shfaq.

Kështu dola nga kisha. Nuk isha i trishtuar; kjo ishte padyshim një tundim. Në orën 20:00 në grupin e lutjes:

Ne adoruam Shpëtimtarin.

Ati Dochart po dëgjonte rrëfime. Shkova tek ai dhe i tregova për tundimin. Qava para tij dhe doja të heqja dorë nga gjithçka, jo sepse nuk më ishte lejuar të shihja Zonjën tonë, por sepse djalli kishte ndërhyrë dhe unë nuk e kisha kuptuar.

Sepse më mjaftoi që e kisha parë Zonjën e Bekuar një herë, më 18 maj 1984. Isha e zemëruar sepse djalli më kishte tunduar në atë mënyrë.

Tani më është më e qartë. Ati Dochart ishte i mirë. Ai më qetësoi dhe më tha se edhe Shën Tereza e Avilës kishte përballuar tundime të tilla. Ai më dha forcë, dhe unë u bëra përsëri e lumtur dhe u ktheva të lutesha me grupin e lutjes.

26 maj 1992 – e martë

Në mëngjes, u luta për një orë. Nuk ndihesha i bashkuar me Shpëtimtarin.

Rreth orës 16:30, babai Joachim nga Oggersheim më telefonoi. Ai bisedoi me mua në telefon për rreth 25 minuta. Ai sugjeroi që t'i shkruaja kancelariut Kohl dhe të kërkoja një takim, ashtu si kisha bërë me Papën.

Unë: "Do të bëj çfarëdo që Mëshiruesi më thotë të bëj."

18:30: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

Edhe një herë, motra shpërndau Komunionin e Shenjtë. Unë nuk e mora Komunionin e Shenjtë prej saj, por u ktheva në vendin tim dhe e mora në mënyrë shpirtërore.

27 maj 1992 – e mërkurë

U luta për rreth dy orë dhe u bashkova me Shpëtimtarin. Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, Jezusi im, Bir i Marisë."

Shpëtimtari: "Lejova që shpirti i papastër të fliste me ty që të mund të dish sa e rrezikshme është të mos i kushtosh vëmendje zërit. Shfaqja e Zonjës së Bekuar ende nuk ka ardhur."

Unë: "Kur?"

Shpëtimtari: "Kjo është për mua të vendos."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: shpirti i papastër mund të imitojë gjithçka." Unë:

"Ti the se do të marr një letër nga Ati i Shenjtë dhe pastaj se vjehrra ime do të vdiste këtë muaj."

Shpëtimtari: "Të gjitha kanë ende për të ardhur."

Unë: "Dhe që Ati Joachim do të më caktojë një takim me Kancelarin Kohl."

Shpëtimtari: "Prisni pak më gjatë për takimin; gjithçka do të rregullohet vetë. Nuk keni nevojë që t'ju organizohet takimi. Ka një rrugë tjetër."

Unë: "Zot i im, jam i zhgënjyer me priftërinjtë në Oggersheim. Asnjëri prej tyre nuk dëshiron të bëjë asgjë. A kanë të gjithë frikë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ata shohin e megjithatë nuk shohin, dhe dëgjojnë e megjithatë nuk dëgjojnë."

Unë: "Zot i im, këto tre ditë – e shtunë, e dielë dhe e hënë – më kanë tronditur; më dukej sikur Satani më kishte gënjyer për gjithçka. Më dukej sikur fryma e papastër në zemrën time më kishte folur, e jo Ti."

Shpëtimtari: "Duhet t'i durojë këto tundime. Rruga drejt meje është me gjemba; ajo ndryshon nga rruga e rehatshme që ndjek pothuajse çdo njeri."

Unë: "Dhe mbrëmë motra shpërndau përsëri Komunionin e Shenjtë. Unë nuk e mora prej saj."

Shpëtimtari: "Ke bërë gjënë e duhur."

Unë: "Dhe ajo vazhdon ta bëjë, edhe pse e di që nuk duhet – shpërndan Komunionin e Shenjtë."

Shpëtimtari: "Ajo gjithmonë i dëgjon frymën e papastër."

Unë: "Por pas Meshës së Shenjtë e pashë atë në makinë. Ajo më përshëndeti me dorë sikur të ishte personi më i lumtur në botë."

Shpëtimtari: "Fryma e papastër mund t'i japë asaj edhe një ndjenjë të rreme gëzimi, në mënyrë që ajo të mendojë se po bën gjënë e duhur. Ky gëzim i rremë nuk jep asnjë frut."

Unë: "Zot i im, nuk do të të bëj më pyetje; nëse dëshiron, më trego." Shpëtimtari:

"Bijë e ime, ki besim tek unë."

Unë: "Ndjem qaq keq dhe e pafuqishme tani. Nuk do të doja gjë tjetër veçse të fshihesha dhe të lutesha në heshtje; madje as grupin e lutjes nuk e dua më."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të heqësh dorë është e lehtë, por të praktikosh këmbënguljen është më e vështirë. Lute që të kesh këmbëngulje në të gjitha gjërat. Bujku pret derisa korrija të jetë gati."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, lutu shumë. Mos lejo që të të ndikojnë të tjerët." Shko në paqe. Të dua."

U luta edhe më me përkushtim.

Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im, për këtë mësim, të cilit më duhej qaq shumë. Nuk kam asnjë dyshim, por jam bërë më serioze për të.

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit. Përpara kësaj, kisha lutur për 45 minuta, por nuk dëgjova asnjë zë.

28 maj 1992 — E enjtë – Dita e Ngjities

Mëshira e Shenjtë dhe procesioni në të kuqe.

Në mbrëmje — devocion marian. Përpara kësaj, kisha recituar Rruzaren.

29 maj 1992 — e premte

Isha në shtëpi; jam ende në pushime deri të mërkurën, më 10 qershor 1992.

Herët në mëngjes, së pari u luta për një orë, pastaj mora Komunionin e Shenjtë në mënyrë shpirtërore. Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, bota po vjen drejt fundit. Ajo po humbet."

Unë: "Nuk mund ta shkruaj këtë; thuajma vetë. Lavdi Jezu Krishtit dhe Mariës." Dëgjova këtë: "Lavdi Jezu Krishtit dhe Mariës."

Unë: "Por ti je Zoti i fuqishëm dhe i pavdekshëm; nuk mund të lejojësh që bota të humbasë."

Shpëtimtari: "Balta është tepër e thellë."

Unë: "O Zot i dashur, nëse një prift dëgjon nga unë që bota po humbet, do të më shpallë të çmendur."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, bota nuk dëshiron të pendohet. Ata janë besnikë ndaj Atit të Gënjeshtrave. Të gjithë ata që i përkasin meje tashmë janë shpallur të çmendur."

Unë: "E të tjerët, që i përkasin Atit të Gënjeshtrave – a nuk janë të çmendur?"

Shpëtimtari: "Vetëm deri sa të përfundojë rruga e gjerë."

Unë pyeta për shfaqjen e Zonjës së Bekuar sepse i Ligu kishte ndërhyrë më 25 maj 1992.

Shpëtimtari: "Do ta kesh shfaqjen e Zonjës së Bekuar, por mos pyesni se kur."

Unë: "Dhe çfarë duhet t'i them At Vogt? (Po mendoja për shfaqjen e Zonjës së Bekuar.)" Shpëtimtari: "Ai lutet shumë pak me të besimtarët."

Unë: "Zot i im, a mund të jetë që shpirti i papastër është pranë meje tani, sepse ndiej që ai është aty."

Shpëtimtari: "Po, ai është vazhdimisht pranë teje. Lute pa pushim. Mos u frikëso; unë jam me ty."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, gjendja e botës është e tmerrshme, si Sodoma dhe Gomora."

Shpëtimtari: "Nuk mund t'i krahasoni të dyja. Sodoma dhe Gomora ishin një paralajmërim për botën. Por bota nuk donte të dëgjonte."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Lutuni për shpëtimin e shpirtave."

Unë: "Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im. Të lutem më jep forcën dhe dashurinë për të lutur, këmbënguljen, durimin dhe hirin që të mos frikësohem kurrë nga shpirti i papastër dhe që gjithmonë të jem besnik ndaj teje. Zot, u bëftë vullneti yt."

Në mesditë, shkova për një shëtitje në pyll për rreth dy orë e gjysmë. Ndjeva një dëshirë të fortë për të lutur dhe recitova Psalmin ndërkohë që isha në pyll.

Në mbrëmje, mora pjesë në Ruzaren dhe Meshën e Shenjtë në Rot në kishë.

30 maj 1992 – E shtunë

U luta për rreth një orë e gjysmë herët në mëngjes.

Nuk shkova në Waghäusel. Gati nuk kisha fjetur gjithë natën. Isha me Marion dhe shkruam në ditarët tanë.

Nga ora 16:20 deri në 20:00 u luta në kishën e Rotit.

Unë lutem Psalmin, Stacionet e Kryqit dhe Shtatë Fjalët e Fundit të Jezusit në Kryq, pastaj qëndrova për Meshën e Shenjtë dhe mora pjesë në kremtim.

31 maj 1992 — e dielë

U luta para Meshës së Shenjtë. Moresha në Rot.

Gjatë një bisede të singertë, i kërkova Shpëtimtarit: "A ishe ti që më fole, duke thënë se do ta merrje vjehrrën time këtë muaj?"

Shpëtimtari: "Jo, nuk isha unë. Shkruaj, bija ime, atë që të kam frymëzuar; do të dallosh çfarë vjen prej meje. Ji vigjilente, lutu; i Ligu është në pritë. Ti i përket tërësisht meje; të dua. Shkruaj, bija ime; ti je fëmija im."

E pyeta nëse mund të më thoshte, 'Lavdëruar qoftë Jezu Krishti dhe Maria.'

E dëgjova këtë tre herë.

Pastaj dëgjova: "Shko në paqe, bija ime." Kjo ishte rreth orës 8:30 të mëngjesit.

Devocionet u mbajtën në orën 19:00; më parë u lutëm Ruzaren. Devocionet ishin shumë solemne, pasi sot ishte dita e fundit në të cilën mbaheshin devocionet e muajit maj. Kishin ardhur shumë njerëz. Rreth orës 21:00, u luta një Ruzare tjetër.

E hënë, 1 qershor 1992

Unë isha ende në pushime dhe në shtëpi; as unë nuk u largova, për të kursyer para për dhomën e lutjes.

Lutem me Ruzaren dhe Litani të Zemrës së Shenjtë të Jezusit midis orës 3:00 dhe 4:00 të mëngjesit.

Lutem edhe midis orës 9:00 dhe 10:00 të mëngjesit.

Në mesditë, shkova për një shëtitje në pyll dhe ndërkohë që isha jashtë, lutesha

dy Ruzare. Në mbrëmje, mora pjesë në Ruzare dhe Meshën e Shenjtë në të

Kuqe kisha. Në

orën 20:00 kishte një grup lutjesh.

Sot fola pak për respektin dhe mënyrën e duhur për të marrë Komunionin e Shenjtë. Sot mendova sa e mirë është që Shpëtimtari lejon tundimet, sepse nëna ime ligjërisht do të kishte vdekur tashmë pas tundimeve.

Atëherë djalli do të kishte fituar. Vjehrra ime është një grua e mirë, por është kokëfortë. Në vend që të shkojë të dielave, ajo gjithmonë shkon në Meshën e Shenjtë të shtunave në mbrëmje.

Në Korpusi Kristi, as nuk donte të merrte pjesë në procesion. Ajo preferon të marrë Komunionin e Shenjtë në dorë, dhe kështu vepron. Qoftë se e merr Komunionin e Shenjtë nga një laik apo nga prifti, nuk ndjen asnjë ndryshim. Ajo është mbështetëse e Hitlerit.

Edhe sot, ajo ende flet me entuziazëm për të. Ajo nuk dëshiron të bëhet pjesë e grupit tim të lutjes. Dhe kur kthehet në shtëpi nga kisha, nuk dëshiron të ecë me mua.

Vjehrra ime preferon të ndikohet nga ajo që thonë të tjerët për mua, sesa të vijë tek unë për të formuar mendimin e saj për konvertimin dhe bindjet e mia. Megjithatë, e dua, sepse ajo është vjehrra ime. Jam mirënjohëse që jeton me ne, pasi, për shembull, kujdeset për hekurosjen për ne.

Të dielave, kur mblidhet e gjithë familja, edhe vjehrra ime ha me ne në tryezë; gjithmonë e ka bërë këtë.

Djalli do të më kishte shkatërruar gjithçka sikur vjehrra ime të kishte vdekur me të vërtetë në maj.

Atëherë ndoshta do të kisha besuar se edhe marrja e Komunionit në dorë ishte e drejtë.

Por Zoti përcakton orën kur dikush vdes.

Megjithatë, unë mbetem besnik Shpëtimtarit, sepse ky tundim nuk ishte i pari dhe nuk do të jetë i fundit.

2 qershor 1992 — e martë

Mora pjesë në meshat e hershme në Mingolsheim në orën 6:30 të mëngjesit.

Pas Meshës së Shenjtë, bisedova me Atin Söllner, një misionar Steyler që kishte qenë në Afrikë dhe tani jeton në St Augustin, pranë Bonit. Nuk isha vetëm gjatë kësaj bisede; Shpëtimtari ishte me mua. Ati u gëzua kur i tregova se çfarë më kishte thënë Shpëtimtari.

3 qershor 1992 – e mërkurë

Nga ora 8:00 deri në 9:45 të mëngjesit, u luta dhe u bashkova me

Shpëtimtarin. Qava shumë sepse po më vijnë tundime.

Thashë se duhej ta provoja zërin dhe i kërkova Shpëtimtarit të më përshëndeste kështu: 'Lëvduar qoftë Jezui Krishti dhe Maria.'

Shpëtimtari: "Lëvduar qoftë Jezui Krishti dhe Maria."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Ati im qiellor, Zoti im i Trinisëhëm, po shkruaj sepse është vullneti Yt." Shpëtimtari:

"Virgjëresha e Bekuar Maria do të shfaqet në kishën tënde."

Unë: "Kush është Virgjëra e Bekuar Maria?"

Shpëtimtari: "Ajo është nusja ime, bija ime, Nëna ime dhe Nëna jote." Shpëtimtari:

"Bijë e ime, mos dysho."

Unë: "O Zot i dashur, më trego diçka për këtë shfaqje, sepse nuk guxoj të pyes, pasi jam e papërshtatshme. Jam mëkatare, o Zot."

Shpëtimtari: "A tani beson se jam Unë?" Unë:

"Besoj, por nuk është e lehtë. 'Kush je ti?'"

Shpëtimtari: "Unë jam Jezusi yt."

Unë: "Pse nuk ka ndodhur çështja që lidhet me ipeshkun, Papën dhe kancelarin Kohl?"

Shpëtimtari: "Ende do të ndodhë."

Desha të dija pak më shumë rreth shfaqjes mariane dhe i kujtova Shpëtimtarit se ende nuk më kishte thënë asgjë."

Shpëtimtari: "Ajo do të shfaqet. Koha ende nuk ka ardhur."

Unë: "Ti the se do të jepje një shenjë në Kishë."

Shpëtimtari: "Ky shenjë do të vijë para shfaqjes së Zonjës së Bekuar. Kjo shenjë është edhe për priftërinjtë; shkruaje, bija ime. Do të marrësh një letër nga autoritetet e Kishës. Kushto vëmendje dhe mbetu besnike ndaj meje dhe ndaj Atit të Shenjtë. Nuk ke nevojë të dëgjosh apo të ndjekësh asgjë që bie në kundërshtim me mësimet e Atit të Shenjtë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, bëj shumë sakrifica."

Unë: "O Zot i dashur, do të përpiqem, por nuk mund t'ju premtoj asgjë."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, dje kur flisja me Atin Söllner, nuk isha unë." Shpëtimtari:

"Unë fola për ty."

Unë: "E ndjeva shumë qartë, dhe më forcoi; dhe Ati ishte krejtësisht ndryshe, sikur diçka t'i kishte ndodhur. Çfarë ishte ajo?"

Shpëtimtari: "E sheh, bija ime, vepra ime e ndryshon një person. Dhe unë mund të veproj vetëm përmes teje."

U luta me zell edhe për pak kohë, duke kërkuar hir.

Pastaj dëgjova: "Shko në paqe, bija ime e dashur." Më pas, thashë një lutje falënderimi.

Ndërsa thashë disa lutje Shpirtit të Shenjtë, ndjeva një ngrohtësi shumë të veçantë dhe një dashuri të madhe në zemrën time. U ndjeva e qetë dhe në paqe, dhe nuk kisha asnjë dyshim.

Në mbrëmje, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit.

4 qershor 1992 — e enjte

Gjatë natës, u luta nga ora 4:00 deri në 5:00 të mëngjesit, pastaj përsëri nga ora 8:10 deri në 10:00 të mëngjesit. Pas një ore lutjeje, u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, o Jezus i dashur, ti, Fjala e Gjallë."

Shpëtimtari: "Do të flasësh ende me priftin, Atë Trunk."

Shpëtimtari: "Nuk më pëlqen fakti që ai i dha vëllait Komunionin e Shenjtë në dorë." Unë: "Po, Zot, e pashë. Vëllai kishte ngrënë Komunionin e Shenjtë para se prifti të thoshte: 'Zot, unë nuk jam i denjë...'"

Unë: "Zot, më fal, sepse në atë çast duhej të qeshja në vete, edhe pse padyshim është diçka e trishtë. Më dukej kaq lakmitar mënyra se si vëllai mori Komunionin e Shenjtë."

Shpëtimtari: "Duke vepruar kështu, të dy më keni ofenduar."

Unë: "Por Zot, sikur prifti të mos ia kishte dhënë vëllait Komunionin e Shenjtë në dorë, ne nuk do të të kishim ofenduar."

Shpëtimtari: "Kjo është e vërtetë. Lutu për këtë qëllim, që prifti të mos japë Komunionin e Shenjtë në duar të papërkushtuara."

Unë: "O Zot i dashur, do të shkoj në rrëfim sepse të kam ofenduar." Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Ati im qiellor, do ta shkruaj, sepse ti më ke." Ti je gjithçka në mua. Ti gjithashtu përdor duart e mia për të shkruar."

Shpëtimtari: "Kjo më pëlqen, bija ime."

Unë: "Çfarë të shkruaj, o Zot i dashur? Të kërkoj hir dhe mëshirë, që të shkruaj vetëm atë që është e drejtë. Të lutem, më jep besim të fortë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; je e ftuar." Unë: "Te kush?"

Nuk dëgjova asgjë dhe pyeta përsëri. Unë:

"Zot i im dhe Perëndi, te kush?"

Shpëtimtari: "Te një komision."

Unë: "A e imagjinova unë atë?"

Shpëtimtari: "Je e ftuar në një komision." Unë: "Kur, ku dhe pse?"

Shpëtimtari: "Ende do të vijë; ki durim."

Unë: "A do të jesh me mua në komision?" Shpëtimtari:

"Po, do të jem me ty."

Unë: "Zot i im, atëherë nuk kam pse të shqetësohem për atë që do të ndodhë më pas. I besoj gjithçka duarve të tua."

Shpëtimtari: "Ashtu qoftë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua. Shko në paqe."

Nuk kisha përfunduar ende lutjen time kur dy gra më prisnin tashmë jashtë. Njëra ishte vjehrra e Roswithës dhe tjetra motra e Atë Ferdinand Thome, që jeton në Pyllin e Zi.

Ishte ora 10:00 dhe u fola me to për rreth 45 minuta për konvertimin tim.

10:50: Ndjeva se duhej të bashkoja përsëri veten me Shpëtimtarin.

Ky ndjenjë 'duhet' ishte mjaft e çuditshme. Por gjithashtu duhet të mësosh nga tundimet kur ato vijnë. Besoj se vizioni në vitin 1984 ishte më i thjeshtë, për shkak të discernimit të shpirtave. Mund ta shohësh Zonjën tonë, por sa i përket zërit, ti vetëm e dëgjon dhe kërkon më shumë kohë për ta discernuar zërin.

Kështu që të ruaj këmbënguljen për të provuar zërin, Shpëtimtari më lejon të ndiej dashurinë e Tij dhe gjithashtu hirësinë e Tij, dhe Ai gjithashtu lejon që të lindin tundime, për të parë nëse mund të dallosh heshtjen.

Pra, pasi u shqetësova nga gratë këtë mëngjes, u ribashkova me Shpëtimtarin në orën 10:50.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. Do të kesh shfaqjen e Zonjës së Bekuar pas rreth katër javësh."

Unë: "O Zot i dashur, o Jezus i dashur, Ati Qiellor, ju lutem përsëriteni edhe një herë."

Shpëtimtari e përsëriti menjëherë.

Unë: "Ku?"

Shpëtimtari: "Në kishën në Rot."

Unë: "A ka diçka tjetër që duhet ta di?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, nuk ke pse të kesh frikë; unë jam me ty. Bijë e ime, mos më zhgënje."

Unë: "O Zot i dashur, dua të jem e bashkuar me ty gjithmonë; atëherë nuk do të të zhgënjej."

Shpëtimtari: "Lutju shumë, bija ime, dhe agjëro."

Unë: "O Zot i dashur, do të bëj më të mirën time."

Po mendoja për Klodin e Luksemburgut, por nuk doja të pyesja, pastaj dëgjova:

"Mund të shkruash në emër të Klodit. Ai nuk mund të bëhet prift aktualisht. Duhet të vazhdosësh të lutesh për të." Unë thashë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im, faleminderit, o Jezus i dashur, faleminderit, o Frymë e Shenjtë. A e kam përmbushur vullnetin tënd duke u ribashkuar me ty edhe një herë?"

Shpëtimtari: "Po, ti ke përmbushur vullnetin tim. Shko në paqe, bija ime e dashur." Në mbrëmje, mora pjesë në Ruzare dhe në Meshën e Shenjtë të veshur me të kuqe në kishë.

5 qershor 1992 – E premtë – E premtë e Zemrës së Shenjtë

Unë isha ende në pushime dhe u luta në shtëpi nga ora 9:00 deri në 11:00, duke recituar Litani të Zemrës së Shenjtë, Litani të Zonjës Sonë, lutje për Frymën e Shenjtë, etj.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: ky shenjë në kishë do të ndodhë për ty." Unë: "Zot i im, të kam dhënë gjithçka. Por nëse ti e thua, kështu do të jetë. Si do ta di që është nga ty?"

Shpëtimtari: "Unë do të jem me ty. Lejo që ky shenjë që do të vijë të veprojë brenda teje." Unë: "Si do ta di që je me mua?"

Shpëtimtari: "Hiri im nuk do të të mungojë. Qëndro e fortë dhe e guximshme, dhe mos lejo të ndikohesh nga të tjerët."

Unë: "Por Zot, ti e di që unë jam kaq i dobët."

Shpëtimtari: "Me mua, je i fortë."

Unë: "Kur do të vijë kjo?" Shpëtimtari:

"Koha është e imja."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, të dua shumë; le të mos ndahem kurrë prej teje."

Është e bukur në mënyrë të papërshtatshme të jesh i bashkuar me Shpëtimtarin. Fjalët nuk mund të shprehin mirënjohjen tonë për këtë. Ne duhet të lavdërojmë dhe të madhërojmë Zotin vazhdimisht, ditë e natë.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, njerëzit janë në rrugën e gabuar. Ata nuk duan të kthehen mbrapsht. Pakkush ka kuptuar që unë jam ende këtu. Bijë e ime, mbeti besnike ndaj meje; unë jam rruga jote. Në këtë rrugë nuk mund të humbasësh. Bijë e ime, të dhuroj hiri të jesh besnike ndaj meje."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, e pranoj këtë hir për t'u qenë besnike ndaj Teje, sepse Ti vetëm je i mjaftueshëm për mua, dhe Ti mund të bësh të gjitha gjërat. Kam kuptuar në tokë se Ti je gëzimi i përjetshëm, dhe tani e pres me padurim atë gëzim për tërë përjetësinë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, më ke sjellë gëzim me atë që ke shkruar." Unë: "Po, o Zot i dashur, ishte zemra ime që fliste, jo goja ime."

Shpëtimtari: "Bijë, ti je ende një syth i një lule aromatike që ende duhet të lulëzojë."

Pas kësaj, dëgjova Shpëtimtarin të thoshte: "Shko në paqe, bija ime."

Isha në kishë, e veshur me të kuqe, për Rruzaren dhe Meshën e Shenjtë.

6 gershor 1992 – e shtunë

Unë mora pjesë në Meshën e Shenjtë në orën 7:00 në Kapelën e Shën Roçit në Mingolsheim.

Pas Meshës, bisedova me një prift gjerman që punon si misionar në Brazil.

Ai më tha se kishte qenë i mbajtur rob në Kinë. Bisedova me të për rreth 20 minuta për marrjen e Komunionit në gjuhë. Ai ecte me dy shkopinj mbështetës. Në fund më bekoj.

16:30 – 18:15: U lutesha në kishën e Rotit. Sot gjithashtu shkova në rrëfim me Atin Vogt.

7 gershor 1992 – E hëna e Pentekostit

U lutesha nga ora 7:45 deri në 9:05 të mëngjesit.

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, nëse dëshiron, flit me mua. Shërbëtori yt po dëgjon."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, po flas me ty. Je e padurueshme."

Unë: "A duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaje. Ki besim tek unë."

Askush përveç Zotit nuk mund të dinte atë që unë dëshiroja të dija në shpirtin tim.

Megjithatë, mora një përgjigje.

Shpëtimtari: "Shfaqja e Virgjëreshës së Bekuar do të ndodhë së shpejti." Unë: "Por ti the brenda katër javësh."

Shpëtimtari: "Bijë, ti e di që ajo do të shfaqet."

Unë: "Pse po e lejon Shenjtoren Mari të shfaqet në Kishën e Kuqe?"

Shpëtimtari: "Që të ketë shumë lutje në kishën tuaj."

Unë: "Por në kishën tonë thuhet më shumë lutje se në kishat e tjera të zonës." Shpëtimtari: "Dua të kem shumë rrëfyes të guximshëm nga kjo kishë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, shenjen që po të jap; është shenja ime. Bijë e ime, kjo shenjë do të vijë edhe përpara shfaqjes së Mëmës së Bekuar."

Unë: "Si duhet të reagoj ndaj këtij shenji? A duhet të hesht? A është vetëm për mua, apo edhe për të tjerët?"

Shpëtimtari: "Nuk do të të mungojë hiri. Do të bëhet ashtu si më pëlqen Mua."

Unë: "O Zot i dashur, atëherë u bëftë vullneti Yt."

Shpëtimtari: "Shpirti i Shenjtë do të të ndriçojë. Nuk ke nevojë të shqetësohesh paraprakisht. Lutu Nënës sime. Ajo të do. Ajo të mbron dhe të udhëheq.

Ti je fëmija i saj i dashur."

Unë: "Zot, nuk mund ta shkruaj këtë."

Shpëtimtari: "Shkruaje. Nëna jote nuk të ka lënë kurrë vetëm. Mos e zhgënje. Bijë e ime, mbeti besnike ndaj nesh."

Unë: "Do të jem besnike ndaj teje dhe Nënës së Zotit, sepse ju dua të dyja shumë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të bekoj tani."

U përula në gjunjë në dysheme.

Dëgjova: "Uroj që bekimi i Atit, i Birit dhe i Frymës së Shenjtë të zbresë mbi ty." Bëra shenjë e kryqit dhe thashë me përlësi: "I bekuar qoftë Jezui Krishti dhe Maria."

Ishte hera e parë që Shpëtimtari më bekoj.

Më pas, Shpëtimtari tha: "Shko në paqe, bija ime." Unë ndjek Mësën e Shenjtë veshur me të kuqe.

8 qershor 1992 – E hëna e Pentarostit

U luta natën nga ora 2:20 deri në 3:20 të mëngjesit për paqe dhe për shpirtërat e varfër. Nga ora 8:10 deri në 9:10 të mëngjesit vazhdova të lutesha.

Thashë: "Zot i im dhe Perëndi im, At i dashur, të falënderoj që më qortove dhe më lejoje tundimet. Kjo nuk më bën të dua më pak, por më shumë. Tani nuk kam asnjë dyshim dhe asnjë frikë. E di që ti je gjithmonë me mua dhe se çfarë lejon duhet të jetë kështu, sepse është vullneti yt.

Më fal që të kam ofenduar dhe që kam qenë i padurueshëm. Të premtoj se do të përmirësohem. Kam parë që çdo gjë ka kohën e vet, dhe Ti e përcakton atë kohë, dhe kështu është e drejtë. Unë bashkohem me Virgjëreshën e Bekuar Mari dhe me ty, o i dashur Jezus, dhe i falënderoj Atit të Plotfuqishëm e të Mëshirshëm që, pas Adamit dhe Evës, tani ne gjithashtu kemi një Nënë qiellore dhe Shpëtimtarin, Jezui Krishtin."

U luta edhe më me përkushtim dhe i thashë Shpëtimtarit: "Nuk kam nevojë t'ju kërkoj asgjë; ju dini gjithçka." (Mendimet e mia ishin të shenjta)

Shpëtimtari: "Po, unë di gjithçka. Ky shenjë që po e merrni është prej Meje, për të gjithë.

Duhet ta pranoni shenjëën."

Unë: "Po, Zot i im, e kuptoj më mirë; do ta pranoj kur të vijë."

Shpëtimtari: "Bota është në rrezik të madh. Të gjithë fëmijët e mi janë në rrezik. Jini gati në çdo kohë për orën që do të vijë."

Unë: "Çfarë lloj ore?"

Shpëtimtari: "Gjykimi. Të gjithë mbajnë përgjegjësi për veten e tyre."

Unë: "O Zot i dashur, a duhet të kem tashmë kaq shumë frikë nga Gjykimi?" Shpëtimtari: "Dashuria! Edhe tani. Dashuria është masa me të cilën të gjithë do të gjykoheni. Kërkoni vazhdimisht dashuri. Unë jam dashuri, bir i im. Dhe të gjithë mund të tërheqin sa të duan prej saj."

Unë: "E çfarë nëse të tjerët nuk vijnë të tërheqin nga kjo dashuri?"

Shpëtimtari: "Ata tashmë e kanë zgjedhur Atin e tyre."

Unë: "O Zot i dashur, do të tërheq nga kjo dashuri më shumë se sa kam bërë deri tani. Dhe të lutem pikërisht tani: më dhuro shumë dashuri, që edhe unë ta jap të tjerëve."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ki besim. Të dua. Shko në paqe."

Në mbrëmje, mora pjesë në

Meshën e Madhe në 'Rot'. Grupi i

lutjes u mbledh në orën 20:00.

9 qershor 1992 – e martë

Sot ishte dita e fundit e pushimeve të mia.

Midis orës 4:00 dhe 5:30 të mëngjesit, u luta për paqe, për priftërinjtë dhe për Vatikanin.

Shpëtimtari: "Dje ke folur drejt në grupin e lutjes. Nuk ke pse të frikësohesh; vazhdo të flasësh ashtu.

Unë jam me ty. Më pëlqyen lutjet e tua (të Hënës e Pashkëve)." Unë: "Roswitha ishte e shqetësuar mbrëmë. Nuk mundi të flinte." (I kisha dhënë asaj kopjet e ditarit për t'i ruajtur.)

Shpëtimtari: "Frengjit e papastër nuk duan që ajo të zbulojë atë që ke shkruar. Ajo nuk ka pse të frikësohet. Ajo është nën mbrojtjen time."

Unë: "Burri im tha se fola shumë gjatë dje." Shpëtimtari: "Ai e ka thënë edhe më parë. Mos e dëgjo. Armiku është edhe në shtëpinë tënde."

Unë: "Jezu im, ndihem kaq bukur brenda vetes tani. Ka një qetësi dhe paqe të madhe brenda meje."

Shpëtimtari: "Ne tani jemi një."

Unë: "O dashuria ime, faleminderit. Ka ndonjë gjë tjetër që do të doje të më thoje tani?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, pusho. Shko në paqe, bija ime e dashur." Unë: "Faleminderit, o Zot i madh dhe i mëshirshëm. Po kthehem të fle."

Në orën 10:40 u luta përsëri. Ishte dita e fundit e pushimeve të mia dhjetëditore.

Kisha lutur shumë, por jo mjaftueshëm për Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Bijë e dashur."

Unë: "Të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Shkruaje. Kushto vëmendje çdo fjale që thua.

Shpirti i papastër do të të imitojë. Ai dëshiron të shkatërrojë gjithçka që ke bërë deri tani. Ai po përpiqet të shkatërrojë atë që ke shkruar."

Unë: "O Zot i dashur, a po e lejon këtë?"

Shpëtimtari: "Do të të jap mbrojtje. Bijë e ime, ti e ke njohur Atë – frymën e papastër – dhe gjithmonë do ta njohësh. Nuk do të të mungojë hiri. Bijë e ime e dashur, shko në paqe."

Unë: "O Zot i dashur, të falënderoj me gjithë zemër për këto shumë hiri."

Në mbrëmje shkova në kishën e Rotit për Rruzaren dhe Meshën e Shenjtë.

Ofrova Komunionin e Shenjtë për Atin Gebhard Heyder.

10 qershor 1992 — e mërkurë

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekut:

Shpëtimtari: "Njerëzit janë në rrezik të madh." Unë:

"Por unë nuk mund të bëj asgjë."

Shpëtimtari: "Po, ti mund të bësh diçka. Shko te prifti dhe thuaj atij. Lufta po afron." Unë: "O Zot i dashur, unë tashmë ia kam thënë."

Shpëtimtari: "Ai duhet të lutet më shumë me të

besimtarët." Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ke pak

kohë." Unë: "Tek cili prift duhet të shkoj?"

Shpëtimtari: "Tek Ati Vogt."

Unë: "Por ti the se ai është i padëgjueshëm."

Shpëtimtari: "Ai duhet ta mendojë mirë. Bijë e ime, shko tek ai." Unë: "A

ka të bëjë kjo luftë me Gjermaninë?"

Shpëtimtari: "Të gjithë."

Unë: "A mund t'i them diçka që ai të dijë se është nga Ti?" Shpëtimtari:

"Thuaj atij, delet e mia dëgjojnë zërin tim."

Unë: "O Zot i dashur, do t'ia them këtë. Zot, u bëftë vullneti yt. O Jezu i dashur, Zoti im dhe Perëndia im, të falënderoj."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, të dua. Shko në paqe."

Në orën 12:00 të mesditës u lutem për Engjëllushën në kapelën e punës. Holgeri më solli disa libra për t'i lexuar.

16:00: Isha në rrugë për në shtëpi dhe lutesha me Rozarin e Dhimbbshtëm për At Vogt.

Rreth orës 17:50 isha në kishën në Rot dhe u luta shkurtimisht.

Nga ora 18:00 deri në 18:30 isha me At Vogt. I lexova atij nga ditari im: shënimet e 24 majit 1992, 29 majit 1992, 3 qershorit 1992, 5 qershorit 1992, 7 qershorit 1992, 8 qershorit 1992 dhe sot, 10 qershor 1992. Ai qeshi ndërsa lexoja.

Në fund, ai tha se thjesht duhej të luteje më shumë.

I kërkova bekimin e tij dhe pastaj u largova. Ndërsa po largohesha, i thashë se më kishte mjaftuar.

Në këtë, Pastor Vogt u përgjigj: "Thuaj këtë Shpëtimtarit." Unë iu

përgjigja: "Ai e ka dëgjuar tashmë."

E thashë këtë sepse ai nuk beson atë që më thotë Shpëtimtari.

Në orën 19:00 shkova në Kapelën e Shën Roch për të lutur Rozarin dhe për të marrë pjesë në Meshën e Shenjtë atje. Më pas pata një bisedë me Atin Trunk.

E pyeta Shpëtimtarin nëse tani duhej të flisja me Atin Trunk. Shpëtimtari tha po.

Unë: "A do të flasë me mua?"

Shpëtimtari: "Po, do të flasë me ty."

Biseda jonë zgjati rreth 30 minuta. I tregova Atit Trunk atë që Shpëtimtari më kishte thënë.

11 qershor 1992 — e enjte

11:30 paradite në dhomën e mjekëve:

I thashë Shpëtimtarit se Reverend Vogt kishte thënë dje se këto ishin të gjitha mesazhe kërcënuese.

Shpëtimtari: "Lëre tek unë; gjithçka do të vijë në kohën e vet." Pastaj e pyeta për Reverend Trunk.

Shpëtimtari: "Ke vepruar drejt që shkove tek ai."

Unë: "Por ai tha se Ipeshkvi Oskar Saier i kishte thënë se ai duhej t'i jepte Komunionin në dorë."

Shpëtimtari: "Ai nuk po e bën këtë me vullnetin e tij të lirë."

Unë: "O Zot i dashur, ti the se kushdo që shtrembëron mësimet e Atit të Shenjtë nuk duhet t'i dëgjojmë e as t'i ndjekim."

Shpëtimtari: "Kjo është e vërtetë."

Unë: "Pra, cila është situata tani? A duhet prifti tani t'i bindet ipeshkvit nëse ipeshkvi i thotë se duhet të administrojë Komunionin në dorë?"

Shpëtimtari: "Jo."

Unë: "Të lutem më thuaj diçka tjetër përveç 'jo'."

Shpëtimtari: "Në sytë e mi, ky prift është i padisiplinuar."

Unë: "Ai tha se edhe Papa jep Komunionin në dorë."

Shpëtimtari: "Ati i Shenjtë po detyrohet. Jo të gjithë ipeshkvijtë i dëgjojnë Atit të Shenjtë."

Unë: "Ai tha se donte të bashkohej me Veprën e Engjëjve, por ipeshkvi nuk ia jep lejen.

Mund të më thuash diçka për këtë, apo nuk është puna ime?"

Shpëtimtari: "Po, është puna jote. Prifti, Ati Trunk, duhet të shkojë në Veprën e Engjëjve. Ti duhet t'i thuash atij se duhet të ketë më shumë besim tek unë."

Unë: "Ai tha se duhet t'i bindet ipeshkvit." Shpëtimtari: "Por ai po më kundërshton mua."

Unë: "O Zot i dashur, a është vullneti i tij apo vullneti yt që ai të shkojë në Punën e Engjëjve?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, është vullneti im, dhe ka qenë kështu për një kohë të gjatë."

Unë: "A duhet t'i tregojë Ipeshkvit atë që kam shkruar?"

Shpëtimtari: "Ai nuk do ta bëjë këtë, sepse ipeshku nuk beson në shfaqje private."

Unë: "Nuk e kuptoj këtë. Si është e mundur që nëse Ati i Shenjtë detyrohet t'i japë Komunionin në dorë, atëherë edhe prifti mund të thotë se detyrohet?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, Ati i Shenjtë më bindet mua. Ai udhëhiqet nga Fryma ime." Unë: "O Zot i dashur, nuk do të të kërkoj më kurrë asgjë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me mënyrën si ke kërkuar. Shko në paqe, bijë e ime e dashur."

Midis orës 12:05 dhe 13:00 në kapelë:

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ki kujdes: Unë jam dashuri, përlulesi, butësi, paqe, qetësi, durim, gëzim, e vërteta, drita, Rruga; unë jam jeta jote.

Çdo gjë që bie në kundërshtim me këtë është një shpirt i papastër. Mbaje mend, pasi të kem folur, duhet të mbetesh e qetë dhe e dashur. Shpirti i papastër nuk jep fryt të mirë.

Unë: "O Zot i dashur, shpirti i papastër ka ardhur përsëri."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, edhe unë jam këtu."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; ruaj në heshtje atë që shkruan sot."

Unë: "Dhe Marion, ajo duhet ta shkruajë, dhe Roswitha duhet ta ruajë të sigurt – a është kështu?"

Shpëtimtari: "Por askush tjetër."

Unë: "Por më duhet një prift."

Shpëtimtari: "Do të të sjell një prift. Prit edhe pak më gjatë."

Unë: "Si do ta di që ishe ti që më fole? Të lutem, thuaj edhe një fjalë për këtë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; ajo që të kam thënë do t'i mbushë zemrën."

Unë: "Me çfarë?"

Shpëtimtari: "Me

dashuri."

Unë: "Atëherë, le të jetë kështu. Uroj që zemra ime të mbushet me dashuri, jo vetëm tani, por gjithmonë."

Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në të kuqe.

12 qershor 1992 — e premte

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekut:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, Ati im qiellor, Jezus, Perëndi i mëshirshëm, çfarë të shkruaj?"

Prita zërin, por asgjë nuk erdhi. I thashë vetes se nuk mund t'i them asgjë vetes sime vetë.

Unë: "O Zot i dashur, mos lejo që i Ligu të ndërhyjë." Shpëtimtari: "E sheh, ai mund ta bëjë këtë vetëm nëse unë e lejoj."

Unë: "Ka një ngrohtësi të thellë brenda meje, qetësi dhe paqe. Zemra ime po digjet nga dashuria. Është një ndjenjë e mrekullueshme që nuk mund të përshkruhet me fjalë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të provoheesh shumë."

Unë: "Por unë nuk mund t'i kaloj këto sprova pa ty."

Shpëtimtari: "Po, për këtë arsye ke nevojë për mua. Provimi vjen nga autoritetet."

Unë: "Por unë jam shumë e dobët në provime. (Po mendoja për provimet e shkollës.)" Shpëtimtari: "Unë do të jem me ty."

Pyeta për vjehrrën time, sepse ajo nuk kishte vdekur në maj. Shpëtimtari: "Unë e lejuva të ndodhte kjo. Fryma e papastër me këtë ka konfirmuar se miraton komunionin në dorë dhe gjithashtu që laikët shpërndajnë Komunionin e Shenjtë. Sikur të kishte vdekur, do të kishit besuar se komuniteti në dorë ishte i drejtë."

Unë: "Por është e vështirë ta dallosh kur ndërhysh shpirti i papastër." Shpëtimtari:

"Kushto vëmendje çdo fjale. Unë jam butësi."

Unë: "E për Beogradin? A ndërhyri edhe atje?" Shpëtimtari: "Jo, kjo ka ende për të ardhur."

Unë: "Deri tani, kam vënë re që shpirti i papastër ka ndërhyrë dy herë – në kohën e vdekjes së vjehrrës sime, dhe më 25 mars 1992, gjatë njoftimit të një shfaqjeje të Zonjës Sonë dhe njoftimit se ajo do të ndodhte pas katër javësh."

Shpëtimtari: "Këto janë rastet e vetme ku ai ka ndërhyrë. Duhet të kalosh këtë përvojë."

Unë: "Çfarë është një provë?"

Shpëtimtari: "Mburo mësimin tim, qëndro besnik ndaj meje, mos u shqetëso paraprakisht.

Unë do të flas për ty."

Unë: "Faleminderit, Zot i im dhe Perëndi im, tani e kuptoj më mirë."

Unë: "Sot në mëngjes pothuajse e përplasa makinën time me një tramvaj. Ishte shumë afër; lehtësisht mund të kisha pasur një aksident. Ndërsa po vozisja, po lutesha me Litani të Virgjëreshës Mari. Sapo po lutesha 'Virgo Prudentissima – ora pro nobis', u verbova për një çast dhe nuk e pashë tramvajin. Këmba ime ishte tashmë mbi frenë para se ta kisha vënë re tramvajin me sytë. Besoj se ai ishte engjëlli im mbrojtës."

Shpëtimtari: "Lutju pa pushim. Fryma e papastër dëshiron t'ju shkatërrojë, por nuk mundet; unë jam me ju."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: do të ketë luftë në Sllovaki." Unë: "E për Malin e Zi?"

Shpëtimtari: "Mali i Zi së shpejti do të shkatërrohet."

Unë: "O Zot i dashur, më mirë të mos di më shumë. Është gjithçka kaq e tmerrshme. Më fal, o Zot dhe Zotëria im; do të lutem më shumë. Të lutem më dhuro hirin të lutem shumë."

Përsëndetje. Mora pjesë në Meshë dhe recitova Rruzaren në Rot në kishë.

13 qershor 1992 — e shtunë

Mora pjesë në meshat e hershme në Mingolshelm, në Kapelën e Shën Rochit (ora 7:00 e mëngjesit).

Më pas, lutesha dy Rrogoza për familjen time, asnjëri prej tyre ende nuk është pagëzuar. Në orën 14:00 u ftova në shtëpinë e vëllait tim; ai gjithashtu jeton në Rot.

Ishte festa e ditëlindjes së vëllait tim Paul.

Vëllai im më i vogël, Vladimir, ishte aty gjithashtu, si dhe motra ime Sonja dhe shumë të tjerë, përfshirë nipërit

dhe mbesat, etj.

Asnjëri prej tyre nuk u tall me mua; të gjithë ishin shumë të mirë me mua.

Nga ora 16:30 deri në 18:30 shkova në kishë dhe u luta. Është më bukur me Shpëtimtarin sesa në një barbekju.

Shkova në rrëfim me Atin Vogt. Gjatë rrëfimit, i thashë atij edhe çfarë nuk po bënte si duhet në kishë, për shembull, se gjatë Kredos ai nuk kthehej drejt tabernaklit, por shikonte kongregacionin, sepse duhej të ishte shembull në besim te Zoti Triunik në tabernakël.

14 qershor 1992 — e dielë

U lutem në shtëpi nga ora 7:10 deri në 8:25

të mëngjesit. Gjatë bashkimit:

Shpëtimtari: "Bijë e ime, folët shumë mirë në konfesion. Unë fola në emër tënd. Prifti gabonte për pothuajse gjithçka që diskutuat."

Unë: "O Zot i dashur, falëje. Nuk më habit që kishat janë bosh." Unë: "O Shpëtimtar i dashur, çfarë duhet të di?"

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: lufta po përhapet më tej. Lufta në Bosnjë do të përkeqësohet. Lutu për paqe."

Unë: "O Zot i dashur, harrova të të pyes diçka që është shumë e rëndësishme për mua."

Unë: "**A je i pranishëm në grimcat e vogla të Ostisë së Shenjtë?**"

Shpëtimtari: "**Po, unë jam gjithashtu i pranishëm në grimcat e vogla.**"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, kur lufta të përfundojë atje, ajo do të fillojë diku tjetër. Bijë e ime, njerëzit janë të pakënaqur; kjo nuk vjen prej meje."

Pas një kohe, dëgjova:

"Bijë e ime, të dua."

Pyeta nëse duhej ta shkruaja. Shpëtimtari:

"Po, shkruaje."

Unë: "Ndjej një paqe të thellë dhe një ngrohtësi. Zot i imi dhe Perëndi, të falënderoj për këtë hir që sapo më ke dhënë."

Më vjen keq që nuk mund ta përshkruaj më mirë. Ndihej se jam i paaftë të shkruaj diçka të tillë. As unë nuk jam poet.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mbetu besnike ndaj meje; shko në paqe."

10:00 – Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

13:00: Rrëfeja dhe devocione.

Në pasdite erdhi Marion dhe shkruam në ditarët tanë. Më pas, unë u lutesha Rruzares.

15 qershor 1992 — e hëna

Në dhomën e mjekëve:

U luta me përkushtim dhe i hapa zemrën.

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime." Unë: "E

dëgjova qartë dhe fort."

Shpëtimtari: "Ke bërë gjënë e duhur deri tani. Mos u shqetëso për atë që do të vijë."

Unë: "Zot i im, më dhemb që ata vazhdojnë të japin Komunionin në dorë."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: Komuniteti në dorë është sakrilegj. Bijë e ime, gjithçka do të ndryshojë së shpejti. Detyra jote është t'u biesh në sy priftërinjve që t'u komunikojnë të besimtarëve vetëm në gjuhë."

Unë: "Por të gjithë thonë se duhet t'u binden ipeshkvijve." Shpëtimtari:

"Thuaju atyre se unë nuk e lejoj këtë."

Unë: "Atëherë thuaj atyre se nuk duhet të besojnë në shfaqje private."

Shpëtimtari: "Priftërinjtë që nuk besojnë në shfaqje private të njohura nuk jetojnë në hirin e Zotit."

Unë: "Zot i im, a e kam shkruar këtë si duhet?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me këtë. Shko në paqe."

18:30 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

8:00 mbrëmje Grupi i lutjes: Ati Dochart dhe Ati Berthold nga Waghäusel ishin të pranishëm.

Ishin mbledhur shumë njerëz. Nuk kishte më vend.

16 qershor 1992 – e martë

10:00 paradite në dhomën e mjekëve:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, Satani po forcohet. Duhet të lutesh edhe më shumë. Lufta po përkeqësohet."

Unë: "Çfarë do të thoni, o Zot i dashur, më keq?"

Shpëtimtari: "Lufta është në zemrat e të gjithëve."

Unë: "A ka ende kaq shumë urrejtje?"

Shpëtimtari: "Pothuajse asgjë tjetër përveç urrejtjes."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Duhet ta shkruash këtë. Kapela është miratuar. Një dhuratë është në rrugë."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, të falënderoj. Kjo është një gëzim i madh për mua. Sepse ke parë që nuk kemi më vend dhe që ka kaq shumë njerëz që vijnë të luten."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua; shko në paqe."

Gjatë bashkimit, ndjeva shumë ngrohtësi dhe një ndjenjë të thellë paqeje.

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, ti e di zemrën time dhe dashurinë time për ty. Nuk kam nevojë t'ua them këtë. Do të mbetem besnike ndaj teje."

Në orën 18:30, mora pjesë në Rruzare dhe Meshën e Shenjtë në Rot.

Unë ofrova Komunionin e Shenjtë për prindërit dhe vëllezërit e motrat e mia të ndjerë.

Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkova Shpëtimtarit nëse kisha bërë gjënë e duhur, apo më saktë, nëse kisha kuptuar drejt këtë mëngjes në kapelë.

Shpëtimtari: "Mund të besosh; është e vërtetë."

17 gershor 1992 — e mërkurë

10:00 paradite në dhomën e mjekëve:

Hezitoja të shkruaja; mendova se ndoshta Shpëtimtari nuk donte që unë të shkruaja. Pastaj dëgjova: Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua që ti të shkruash."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, i dorëzohem plotësisht vullnetit tënd."

Shpëtimtari: "Bota është në rrezik të madh. Profetët e rremë janë në lëvizje." Unë: "O Zot i dashur, të lutem shpjegoje më qartë për profetët."

Shpëtimtari: "Ata janë parazitë mbi njerëzimin."

Unë: "Dhe cili është ilaçi?"

Shpëtimtari: "Qëndro besnike ndaj mësimit të vërtetë të Krishtit."

Unë: "Si do ta njoh që dikush është profet i rremë?" Shpëtimtari:

"Ata nuk udhëhiqen nga Fryma ime."

Unë: "Si do ta kuptoj që ai udhëhiqet nga një frymë e papastër?"

Shpëtimtari: "Profeti i rremë ka shumë ndjekës, simpatizantë." Unë: "E të tjerët, ata që udhëhiqen nga Fryma jote?" Shpëtimtari: "Janë shumë pak." (Ndjekësit)

Unë: "O Zot i dashur, por kjo nuk mjafton për mua. Çfarë tjetër duhet të di për profetët e rremë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, atyre u mungon dashuria. Një profet i rremë kurrë nuk flet për mësimin e vërtetë të Krishtit. Mos u beso atyre. Ti do të triumfosh me mua."

Unë: "Zot, mund t'i dalloj vetëm me ndihmën tënde." Shpëtimtari: "Bijë e ime, vetëm me mua."

Unë: "A do të flas me një profet të tillë së shpejti?"

Shpëtimtari: "Po, me disa. Bijë e ime, ki durim. Qëndro besnike ndaj meje. Shko në paqe." Pastaj e dëgjova të thoshte: "Më duaj."

Unë mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch-it në Mingolsheim.

18 gershor 1992 — Corpus Christi — e enjte

U luta nga ora 7:45 deri në 8:45 të mëngjesit dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, Njerëzit aktualisht po shkojnë drejt humnerisë." Unë: "Çfarë është kjo 'humneri'? Nuk e di saktësisht."

Shpëtimtari: "Në ferr, bija ime. Të gjithë kanë ushtruar vullnetin e tyre të lirë për ta bërë këtë."

Unë: "Të tjerët do të më thonë se Ti je i mirë dhe i mëshirshëm, o Zot i dashur, dhe se kjo nuk mund të jetë."

Shpëtimtari: "Ato shpirtëra nuk janë më të gjallë. Ata kanë zgjedhur babanë e tyre." Unë: "O Zot i dashur, si e quan këtë baba?"

Shpëtimtari: "Princi i kësaj bote."

Unë: "Pse e quan 'Princ'?"

Shpëtimtari: "Fëmijët e tij i dallon nga krenaria e tij."

Unë: "O Zot i dashur, sot është ditë feste, Festë e Corpus Christi. Ishte një procesion këtë mëngjes. Më tregon diçka rreth tij?"

Shpëtimtari: "Në këtë ditë feste, unë nderohem shumë pak. Bijë e ime, zemrat e njerëzve janë ftohur. Pastërtimi i shpirtave duhet të vijë së shpejti. Ndëshkimi është i nevojshëm; përndryshe, edhe më shumë shpirta do të shkojnë në ferr."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të kërkoj..."

Unë: "Por o Zot i dashur, më thuaj më parë. Lavdëruar qoftë Jezu Krishti dhe Maria, dhe Rroftë Jezu e Maria."

E dëgjova këtë, pastaj pyeta: "Çfarë kërkon nga unë?"

Shpëtimtari: "Dorëzim i plotë tek unë."

Unë: "O Zot im i Trefishtë, o Mbreti i mbretërve, o Shpëtimtari im. Unë i jap veten tërësisht ty. O Zot i dashur, nuk mund ta shkruaj këtë në gjermanisht, por ti e di çfarë dua të them."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, më ke tërësisht. Shpëtimtari im, të dua mbi të gjitha. Bëj me mua ç'të duash. Le të njoh gjithmonë se i përkas ty.
O Zot i dashur, pse dëshiron t'i kesh të gjitha prapë? Unë tashmë të kam dhënë gjithçka."
Shpëtimtari: "E di, bija ime. Do të të jepet një detyrë tjetër. Jo ende, bija ime. Qëndro besnike dhe e palëkundur ndaj meje."

Ishte ora 8:45 e mëngjesit. Kisha humbur ndjekjen e kohës. Burri më thirri dhe më tha se tashmë ishte tepër vonë për kishë. Meshë do të fillonte në orën 9:00 të mëngjesit sot. U ngrita dhe u përgatita kaq shpejt, sa që isha në kishë tre minuta para orës 9:00. Në kishë, u luta me gjithë zemër që të besimtarët të mos e merrnin Komunionin e Shenjtë në mënyrë të papërshtatshme. Në fund, vetëm disa morën Komunionin. Në kishë ishte edhe një burrë i zotëruar nga një demon. Ai doli nga kisha para Konsagratimit. Unë e ofrova Komunionin e Shenjtë për djalin tim.

Në procesion morën pjesë shumë njerëz.

Në orën 13:00 shkova në kishë për Ruzaren dhe qëndrova më pas për devocione.

19 qershor 1992 — E premte

Pa zë. Mora pjesë në Meshën e Shenjtë dhe në Ruzaren në Rot në kishë.

20 qershor 1992 — e shtunë

U lutesha në shtëpi nga ora 7:00 deri në 8:45 të mëngjesit, për rreth 45 minuta.

Gjatë bashkimit, i thashë Shpëtimtarit: "Nëse dëshiron, o Zot dhe Perëndi im, atëherë do të shkruaj."
Shpëtimtari: "Po, bija ime, shkruaje."

U zhgënjeva nga ajo që u transmetua në televizion nga Dita Katolike. E kisha parë në shtëpinë e vjehrrës sime. Gratë duan që celibati të hiqet dhe, edhe më keq, duan të celebrojnë Meshën e Shenjtë.

Shpëtimtari: "Ato thonë se janë katolike, por nuk janë. Janë pak që janë si zemra ime. Nuk është vullneti im që një grua të kremtojë Meshën e Shenjtë."

Shkruaje këtë, bija ime: është vepër e Luciferit."

Unë: "E për sa i përket celibateit?"

Shpëtimtari: "Një prift duhet të jetë prift sipas shembullit tim dhe të mbetet besnik traditës. Të jesh katolik do të thotë edhe të jesh besnik Atit të Shenjtë."

Unë: "Pse Ati Vogt nuk kthehet drejt tabernakulos apo Shpëtimtarit gjatë Kredos kur Sakramenti i Bekuar është i ekspozuar? Pse ai i kthen shpinën kongregacionit?"

Shpëtimtari: "Sepse aty ka ende kaq shumë krenari."

Unë: "Zot i im, ti gjithmonë flet për rreziqe që lidhen me njerëzit. Por unë nuk kam asnjë prift të cilit t'ia them këtë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, një prift po vjen. Nuk do të vonojë shumë."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: Unë të dua, dhe ti më zhgënjën sepse nuk beson atë që po të them."

Unë: "Sepse shpirti i papastër ka ndërhyrë." Shpëtimtari:

"Edhe kjo duhet të jetë kështu."

Unë: "O Zot i dashur, dua ta besoj, por Ati Dochart, Ati Vogt dhe burri im më ngatërrojnë."

Shpëtimtari: "E di këtë. Duhet t'u provosh atyre se jam unë." Unë:

"Si?"

Shpëtimtari: "Më ke mua."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im. Do ta bëj. Zot, u bëftë vullneti yt." Shpëtimtari:

"Bijë e ime e dashur, shko në paqe."

Rreth orës 9:00 të mëngjesit mbërrita te Marion në Wiesental. Aty ishin disa të rinj me të. Folja për përvojat e mia dhe për konvertimin tim. Ndërsa po flisja, ndjeva sulme të forta nga shpirti i papastër. Shpirti i papastër ishte mjaft i fuqishëm; ai ndërpreu historinë time disa herë.

Një djali që rrinte pranë meje i thashë: "Ti nuk je shkuar në rrëfim." E spërkatën me ujë të shenjtë. Atë pasdite, ky djalë shkoi në rrëfim në Karlsruhe në Ditën e Katolikëve, ku isha edhe unë i pranishëm sot. Ai kishte shkuar për herë të fundit në rrëfim pesë vjet më parë, dhe kur e pashë përsëri atë pasdite, ai ishte sërish i gjallë dhe dukej shumë i lumtur.

Në këtë Ditë Katolike, pata mundësinë të zhvilloja shumë biseda interesante. Duhej të mbroja Papën dhe marrjen e Komunionit në gjuhë shpesh dhe gjatë. Pastaj fola para tre kamerave televizive.

Po ashtu bisedova me Ipeshkvin Wolfgang Kirchgässner, ipeshkvin ndihmës i Freiburgut. E pyeta se çfarë mendimi kishte për frytet e Medjugorjes dhe pse nuk kishte qenë ende atje. Ai tha: "Po, Zoti është kudo."

Unë thashë: "Po, edhe këtu."

Ai nuk ishte i entuziazmuar të fliste me mua. Megjithatë, i kërkoja bekimin e tij. Marion ishte aty me mua.

Pas Ditës Katolike të lodhshme, përfundova duke shkuar edhe unë në rrëfim. Takova një prift të përlurur, Atë Engelbert Recktenwald. Shpresoj ta takoj përsëri një ditë; ai është një rrëfimtari i mirë. Kur flisja para kamerave të televizionit, Beate Hambsch ishte aty në tre raste. Besoj se Beate vërtet mori veten në këtë Ditë Katolike në Karlsruhe, duke kuptuar thirrjen e saj për të punuar për Shpëtimtarin. Ajo përjetoi se kur punon për shpëtimin e shpirtave, merr shumë hiri nga Shpëtimtari. Marion ishte gjithashtu shumë punëtore. Ajo foli gjatë për besimin katolik, pasi shumë 'bijë të humbur' kishin ardhur në këtë ngjarje. Falënderoni Zotin për këtë hir, që ne mundëm të përcjellim Fjalën e Zotit.

21 gershor 1992 — E dielë

U luta nga ora 7:45 deri në 9:00 të mëngjesit dhe qava për shkak të Ditës Katolike.

U zhgënjeha dhe mendova nëse ajo që kisha thënë gjithë ditën e djeshme njerëzve, e pastaj para tre kamerave, kishte qenë me të vërtetë e drejtë.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ajo që bëre dje ishte e mirë. Unë fola përmes teje."

Unë: "E Marion dhe Beate?"

Shpëtimtari: "Ato janë instrumentet e mia, bija ime; mbeti besnike ndaj meje."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, ke të drejtë. Është e lehtë të dorëzohesh kur ke parë gjithçka që ndodhi në Ditën e Katolikëve. Një mund të thoshte se katolikët nuk janë më katolikë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, dashuria duhet kërkuar. Bijë e ime, unë gjithmonë do të jem me ty."

Unë: "Por ndiej se edhe shpirti i papastër është këtu tani. Ai po bën të ndjehet prania e tij dhe ndiej një dridhje në dorën time."

Shpëtimtari: "Ai është gjithashtu i zemëruar sepse nuk mund të më gjejë."

Shpëtimtari: "Me mua, ti gjithmonë do ta mundësh atë. Ku jam unë, aty është edhe ai."

Unë: "Por në zemrën time ka qetësi dhe paqe; ndiej se është e papërshkrueshëm e bukur." Shpëtimtari: "Shpirti i papastër nuk mund të hyjë atje, sepse ti më ke zgjedhur."

Unë: "Më thuaj, kush je ti?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, unë jam Zoti dhe Perëndia yt, udhëheqësi yt shpirtëror." Unë: "O Zot i dashur, më fal që po të pyes përsëri."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua; shko në paqe."

13:00 — Rrogoz në kishën në Rot.

22 gershor 1992 — e hëna

Në dhomën e mjekut:

Në atë çast, e doja Shpëtimtarin aq shumë sa lotët më rridhnin nga sytë. Luteja me përkushtim.

Ndërsa bashkohesha me Shpëtimtarin, ndjeja një dashuri kaq të madhe.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje. Gjithçka që shkruan do të botohet në një libër."

Para se të shtypet, do të kontrollohet nga një prift."

Unë: "A është kjo ajo që dëshiron Ti, o Zot, apo ndoshta duhet të qëndroj në heshtje, fshehurazi?" Shpëtimtari: "Dua që libri t'u arrijë njerëzve."

Unë: "Disa gjëra do të duhet të hiqen; është tepër shumë." Shpëtimtari: "Prifti do ta bëjë këtë."

Unë: "O Zot i dashur, nuk kam prift." Shpëtimtari:

"Do të të jap një prift."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, nëse libri botohet, do të më përjashtojnë nga Kisha."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti ke shkruar të vërtetën. Unë jam me ty." Shpëtimtari:

"Shkruaj, bijë e ime; libri duhet të shtypset së shpejti." (")

Unë: "O Zot i dashur, të lutem na dhuro hirin të shkruajmë më shpejt." Shpëtimtari: "Po, mund ta bësh këtë."

Unë: "Zot, u bëftë vullneti Yt për këtë libër."

Unë: "A duhet t'ia lexoj hyrjen e 11 qershorit 1992 Atit Trunk?"

Shpëtimtari: "Po, bëje atë."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Të falënderoj, bija ime, që ndjek vullnetin tim." Unë: "E bëj

këtë sepse të dua, o Zot i dashur, mbi të gjitha."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime e dashur."

6:30 pm Lutja e Rruzares,

Meshë e Shenjtë në Rot

8.00 mbrëmje Grupi i lutjes

23 qershor 1992 — e martë

10:00 paradite në dhomën e mjekut:

Këtë mëngjes u luta për rreth një orë.

Ndërsa isha në komunione me Shpëtimtarin, mjekët më ndërprejnë disa herë.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Jezusi im i dashur, çfarë do të doje të shkruaja?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të ketë një luftë të re në Evropë. Lufta në Rusi po përhapet më tej."

Rreth orës 10:55 të mëngjesit, i bëra rreze një djali 12-vjeçar. Ai kishte gjakderdhje në hundë dhe hundë të thyer. I thashë se duhet të lutesh edhe kur zgjohesh në mëngjes. Ai tha se nuk e kishte mësuar këtë dhe se vinte nga ish-Gjermania Lindore. I dhashë disa kartela lutjesh dhe ai u gëzua shumë. Pastaj i thashë disa fjalë për pagëzimin tim si të rritur.

Pas pak (pas rëntgenit), mendimet e mia u kthyen te Jezusi. Ishte sikur të isha

duke u udhëhequr; duhej të ribashkohesha me Shpëtimtarin. Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime, është e rëndësishme."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, dhe çfarë do të ishte ajo?"

Unë gjithashtu pyeta nëse do të isha në gjendje t'i përballoja ato që duhej t'i shkruaja."

Shpëtimtari: "Thërris të gjithë në lutje."

Unë: "A e dëgjova mirë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dëgjove drejt." Shpëtimtari:

"Thërre të gjithë në lutje."

Unë: "Si duhet ta bëj këtë? Priftërinjtë nuk do të më dëgjojnë. Nuk mund të shkoj tek zoti Kohl.

Shumë nga ata me të cilët flas sulmojnë Papën. Shumë kanë lënë Kishën ose sulmojnë besimin. Gjërat janë shumë keq me njerëzit në këtë moment."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem më jep ndonjë këshillë. Si duhet t'i thërras njerëzit në lutje?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, shko vetë te Kancelari, zoti Kohl."

Unë: "Kur dëshiron që të shkoj tek ai?" Shpëtimtari: "Sa më shpejt të jetë e mundur."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, do ta bëj. Zot, u bëftë vullneti yt. Të lutem, më udhëzo, më udhëheq dhe qëndro me mua."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kështu do të bëhet."

Unë: "O Zot i dashur, të dua mbi të gjitha; të falënderoj."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, bëje këtë sa më shpejt."

Unë: "Po, Zot i im, do të shkoj tek Kancelari."

Shpëtimtari: "Kjo luftë do të sjellë më shumë vdekje dhe më shumë shkatërrim."

Unë: "Ndjej që vulturët (djajtë) janë rikthyer përreth meje, edhe pse kam shpërndarë kripë të shenjtëruar."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kjo është tortura për ta, por për shkak të asaj që po shkruan, ata janë të detyruar të jenë me ty. I Larti i Madh i detyron ata."

Unë: "Pra, ky është Luciferi, atëherë."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, e ke gjetur."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, pas grupit të lutjes nuk mund të fleja. Ishte ora 1:00 e mëngjesit. Ndjeva një shqetësim; ishte i pakëndshëm, sikur kisha krimba në të gjithë trupin, që më ecnin dhe lëviznin nën lëkurë." Menjëherë mendova për demonë dhe u ngrita menjëherë nga shtrati. Spërkatëm veten dhe shtratin me ujë të shenjtë dhe recitova eksorcizmin e shkurtër, dhe gjithçka u zhduk përsëri. Spërkatëm kaq shumë ujë të shenjtë, sa që shtrati ku kisha fjetur u lag."

Shpëtimtari: "Po, ishin shumë prej tyre; sikur t'i kishe parë, do të ishe vdekur."

Unë: "O Zot i dashur, a do të më besojë dikush?"

Shpëtimtari: "Do të besojnë vetëm kur të jetë tepër vonë."

Unë: "Nuk mendoj se do ta harroj këtë shpejt. Më neverit – vetëm imagjino si duhet të jetë në ferr. O Zot i dashur, të lutem shpëto njerëzit."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shko në paqe." Rrogoza dhe

Meshë e Madhe në të kuqe.

24 qershor 1992 – e mërkurë

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekut:

U luta me përkushtim, pastaj thashë: "Zot, nëse dëshiron që ta shkruaj këtë, atëherë, Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, shkruaje."

Unë: "Është kaq e bukur të ndiej ngrohtësinë, dashurinë e Shpëtimtarit dhe paqen e thellë.

Njeriu mund të kalojë orë të tëra kështu."

Shpëtimtari: "Dua të shkurtojë kohën për popullin tim."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem shpjegoja këtë; nuk e kuptoj mirë."

Shpëtimtari: "Njerëzit duhet të vdesin më herët." (se në planin e Zotit)

U ndërprera përsëri. Më telefonoi Veronika; kisha një vizitor. Ishte një djalë i ri që kishte punuar për mua 10 vjet më parë si punonjës social dhe tani po i afrohej përfundimit të studimeve të mjekësisë. Atëherë, ai donte të bëhej pastor protestant, jo sepse besonte, por sepse mendonte se kështu mund të fitonte para të mira. E kujtova për këtë dhe më pas i tregova për besimin tim sot. Andreas tani ishte 30 vjeç. Ai tha përsëri se sapo të përfundonte studimet, do të shkonte në Zvicër, sepse atje fiton më shumë; atje paguajnë më shumë para.

12:00 pasdite në kapelë. Unë gjithmonë jam në kapelë. Thjesht nuk e përmend më në ditar, që të mos bëhet tepër.

7:30 mbrëmje në Kapelën e Shën Roch — Meshë e Madhe.

25 gershor 1992 — e enjtë

Asnjë shënim — shkova në kishë në Rot për Rruzaren dhe Meshën e Madhe.

26 gershor 1992 — Festë e Zemrës së Shenjtë

Shoqata e Lutjes:

Shpëtimtari: "Njerëzit duhet të pendohen, sepse një rrezik i madh i pret. Ju ka mbetur shumë pak kohë."

Unë: "O Zot i dashur, nuk guxoj të të kërkoj. Të lutem më ndihmo. Ti di gjithçka. Çfarë dëshiron nga unë?"

Shpëtimtari: "Që të mbetesh besnike ndaj meje. Shko në paqe, bija ime." Rruzare dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

27 gershor 1992 – E shtunë

Në orën 7:15 të mëngjesit isha në kishën e Waghäusel për Meshën e Shenjtë. Më pas shkrova në ditarin tim me Marion dhe i shkrova një letër Kancelarit Federal, H. Kohl.

Midis orës 16:30 dhe 18:15 isha në kishën e Rotit, ku u luta dhe shkova në rrëfim. Në mbrëmje, dy studentë të teologjisë, Matthias dhe Fridolin, mbërritën nga Lantershofen. U lexova atyre nga ditarri im deri vonë në natë.

28 gershor 1992 – e dielë

Në shtëpi, u luta për rreth një orë. Fridolini po këndonte në banjë. Burri im gjithashtu më shqetësonte. Ishte e vështirë të bashkoja veten me Shpëtimtarin.

Unë, Fridolini dhe Matthias shkuam në kishë në Waghäusel. Pas Komunionit të Shenjtë, Shpëtimtari më konfirmoi mesazhin. Unë qesha. Kisha grisur copën e letrës në të cilën kisha shkruar atë mëngjes; nuk doja ta besoja. Dhe tani Shpëtimtari e përsëriti. Qesha shumë, dhe megjithatë shkuam ta shikonim Atë Aemilian.

Bisedova me Atë Aemilian për rreth 20 minuta.

Fridolini dhe Matthias kishin dëgjuar. Ndjeva se nuk isha vetëm. Shpëtimtari ishte me mua. Thashë se marrja e Komunionit në gjuhë ishte mënyra e duhur. Ati Aemilian tha se Shpëtimtari dilte nga copat e vogla të Ostisë. Pas bisedës, kërkoja bekimin e tij.

Pastaj na kishte mbetur vetëm një orë e 15 minuta deri në drekë. Fridolini u lut dhe Matthias më ndihmoi me gatimin.

Më pas, në orën 13:30, shkuam në kishë për devocione.

Kur u kthyem në shtëpi, lutëm Rozarin e Dhimbbshtëm për paqe në latinisht.

29 gershor 1992 – E hëna

10.00 Dhoma e mjekëve:

Unë isha i mërzhitur dhe pas bisedës sime me Atin Aemilian. Kështu që e pyeta Shpëtimtarin nëse Ai ishte i pranishëm në grimcat e vogla të Ostisë.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, unë jam i pranishëm edhe në fragmentet më të vogla. Dëgjo me vëmendje, bija ime, prifti po shtrembëron mësimet e Atit të Shenjtë. Lutu për të."

Shpëtimtari vazhdoi: "Shkruaj, bija ime, lufta po përhapet shumë shpejt. Të gjithë do të përfshihen në luftime."

Unë: "Kush është 'të gjithë'?"

Shpëtimtari: "Të gjithë ata që mbajnë urrejtje në zemrat e tyre." Unë: "E ata që kanë dashuri?"

Shpëtimtari: "Ata nuk kanë nevojë të luftojnë."

Unë: "Por ata që mbajnë urrejtje janë në shumicë; ka më shumë prej tyre sesa ata që kanë dashuri."

Shpëtimtari: "Unë jam me të paktët; ata do të triumfojnë."

Unë: "Më kujton Davidin dhe Goliathin."

Shpëtimtari: "Ashtu është, bija ime."

Shpëtimtari: "Ti je një nga të paktët që kanë dashuri."

Unë: "A duhet që të tjerët të kenë frikë, atëherë?"

Shpëtimtari: "Nëse ata më duan, nuk do të kenë frikë." Unë nuk e

pyeta, por vetëm mendova nëse Ai ishte edhe dhëndri im. Shpëtimtari:

"Po, unë jam dhëndri yt."

Unë: "Por nuk e kuptoj ende mirë." Shpëtimtari:

"Bijë e ime, ti je nusja ime."

Unë: "O Zot i dashur Jezu Krisht, të lutem shpjegoje më qartë për mua: çfarë është një

nuse?" Shpëtimtari: "Nusja është ajo që tashmë më ka dhënë gjithçka."

Unë: "O Zot i dashur, por mendoj se jam mëkatore dhe nuk mund ta kuptoj që jam e fejuara jote."

Shpëtimtari: "Asnjë nuk e ka kuptuar këtë deri tani."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, mbetu besnike ndaj meje. Mos lejo që të tjerët të të ndikojnë.

Shko në paqe."

Unë: "O Zot i dashur, të dua dhe të falënderoj, dhe nuk kam dëshirë tjetër veçse të

jem besnike ndaj teje."

PËRSHËNDETJE. Meshë dhe Ruzare në të kuqe.

Një prift nga India kishte ardhur si zëvendësues; Ati Vogt ishte larg në një pushim shëndetësor.

20:00 Grupi i lutjes: Ati Dochart dëgjoi rrëfimet.

30 gershor 1992 — e martë

10:00 paradite në dhomën e mjekëve:

U luta me përkushtim dhe ia besova shumë njerëz Shpëtimtarit; më në fund, ia besova të gjitha shpirtrat Atij. Shpëtimtar: "Bijë e ime, jam i kënaqur me atë që ke thënë. Shkruaj, bijë e ime; je e lodhur, pusho."

Unë: "Por nesër dua të shkoj në Rodalben, pranë Pirmasens. Atje ka një shenjë të madhe për botën."

Shpëtimtari: "Po, shko atje, bija ime; ky shenjë është shenja ime." Unë: "Kjo shenjë padyshim duhet të adhurohet në kishë.

Pse nuk e bëjnë kështu?"

Shpëtimtari: "Sepse priftërinjtë nuk jetojnë në hir të Zotit."

Unë: "Por kanë kaluar 40 vjet tashmë. Sigurisht që diçka duhet të ndodhë."

Shpëtimtari: "Diçka do të ndodhë. Megjithatë, jo ende."

Shpëtimtari: "Shkruaje. Të dua, bija ime." Pas pak:

Shpëtimtari: "Shënia do të vijë." (Shënia që Shpëtimtari më kishte premtuar tashmë.)

Unë: "A duhet të përgatitem për të?"

Shpëtimtari: "Gjithmonë qëndro në mua."

Unë: "Po, Zoti im, dëshira ime e vetme është të jem gjithmonë me ty, sepse nuk ka asgjë më të bukur."

Shpëtimtari: "Ky shenjë do të ndodhë në Kishë." Shpëtimtari:

"A dëshiron që kjo shenjë të të ndodhë ty?"

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, Dhëndër i imi, por edhe që të mos ndahem kurrë prej teje, dhe që të të lavdëroj dhe të të madhëroj me të shenjtët për gjithë përjetësinë. Sepse nuk ka asgjë më të bukur se të jesh në dashurinë tënde."

Shpëtimtari: "Kështu do të bëhet, bija ime."

Shpëtimtari: "Po të ngarkoj me një detyrë: të më ndihmosh të shpëtoj shpirtërat e tjerë." Unë:

"Kush janë të tjerët?"

Shpëtimtari: "Shpirtrat që dyshojnë."

Unë: "O Zot i im, ka qaq shumë prej tyre. Por do të bëj si ti dëshiron, sepse të dua mbi të gjitha."

Shpëtimtari: "Nusja ime, shko në paqe."

Unë: "O Zot i dashur, a e dëgjova mirë? Të lutem më thuaj përsëri." Shpëtimtari: "Po, bija ime, ti je nusja ime."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, dhëndri im, të falënderoj për gjithçka."

Rruzare dhe Meshë e Madhe në të kuqe.

1 Korrik 1992 – E mërkurë

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekut:

Pas rreth 10 minutash lutjeje të zjarrtë, pati heshtje për rreth 15 minuta, pastaj dëgjova Shpëtimtarin të thoshte: "Bijë e ime, lufta e madhe tashmë po fillon. Të gjithë njerëzit në tokë janë përgjegjës. Dëshiroj shumë lutje. Pendohuni dhe agjëroni. Të dua, bijë e ime, shko në paqe."

Unë thashë: "Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im; të falënderoj, o Zot i dashur Jezus. Ki mëshirë për të gjithë njerëzit. Na shpëto, o Zot; mos na lejo të humbasim; ne jemi fëmijët e tu."

Pasditë, udhëhoqa lutjet në shtëpinë e familjes Wafzig. Ishin të pranishëm disa besimtarë; të dyja dhomat ishin të mbushura. Më pas, shkuam në Meshën e Shenjtë.

Ati Weber kremtoi Meshën e Shenjtë. Besoj se ishte e fundit që ndoqa me të. Ati Weber do të dalë së shpejti në pension.

Më pas, shkuam te Brigitte dhe Franz. Atje ishte edhe Fridolin, së bashku me tre studentë: Josef, Markus dhe Matthias.

Te Brigitte dhe Franz ishin edhe shumë njerëz të tjerë, dhe unë fola për përvojat e mia dhe besimin tim.

2 Korrik 1992 – E enjtë

10:00 në vendin e punës – dhoma e mjekëve:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i im, çfarë do të doje të shkruaja?" Shpëtimtari:

"Më jep të ardhmen tënde."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, Jezusi im, ta jap ty, sepse kam vendosur jetën dhe të ardhmen time në duart e tua, dhe ato i përkasin teje."

Shpëtimtari: "Bijë, jam i kënaqur me mënyrën si e ke shprehur."

Unë: "Po, Zoti im, Jezus, sepse e di që ti je qaq i mirë dhe që me ty ka vetëm të mira.

Nuk mund të imagjinoj asgjë tjetër përveçse të jem gjithmonë me ty. Unë jam degë e vreshtit.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, unë përcaktoj të ardhmen." Unë: "Si

do ta njoh nëse e përcakton ti?" Shpëtimtari: "Thjesht duhet të bësh

atë që të kërkoj." Unë: "Si do ta di që është nga ti?"

Shpëtimtari: "Do të të njoftoj."

Unë: "O Zot i dashur, a duhet të bëj diçka tani?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Çfarë, o Zot dhe Perëndi im, o Dhëndër i im?"

Shpëtimtari: "Beso fort në atë që të them."

Unë: "Zot i im, o Zot i dashur dhe i mëshirshëm, do ta besoj me bindje, sepse ti tashmë më ke dhënë një besim të gjallë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; e ardhmja do të jetë ashtu si unë do ta dua."

Unë: "A nënkupton të ardhmen time?"

Shpëtimtari: "Po, e ardhmja jote; i përket mua."

Unë: "Le të bëhet si ti dëshiron, Zoti im dhe Perëndia im. Të dua shumë, Zoti im dhe Perëndia im."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me atë që ke thënë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, të dua, nuseja ime; shko në paqe." Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, të falënderoj."

Më shkoi mendja se Shpëtimtari më kishte thënë se dëshironte të më mbante.

Shpëtimtari: "Do të të mbaj kudo që të dua. Do të jesh në dy vende njëkohësisht."

Unë: "Por Zot, unë jam vetëm një."

Shpëtimtari: "Unë mund të të shumëzoj."

Unë: "O Zot i dashur, nuk e kuptoj këtë, por besoj se ti mund ta bësh." Unë: "Zot, pse më nevojitesh në dy vende?"

Shpëtimtari: "Për t'i bindur jobesimtarët. Bijë e dashur, është mirë që pyete. Bijë e ime, mbeti besnike ndaj meje."

Unë: "Po, Zot i madh dhe Perëndi im, do të jem besnike ndaj teje. Të falënderoj, Ati i dashur."

2 Korrik 1992 – E enjte

Rrogozit dhe Mëshira HI në të kuqe.

3 korrik 1992 — e premte

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekëve:

U luta me përkushtim; doja të shkruaja vetëm nëse ishte vullneti i

Zotit. Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i im, do ta shkruaj sepse ti e dëshiron."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, dua të ndryshoj kohët." Unë: "Si mund të ndryshohen kohët?"

Shpëtimtari: "Do ta shkurtëroj."

Unë: "O Zot i dashur, jam kaq budallaqe, nuk kuptoj; të lutem shpjegoje më thjesht."

Shpëtimtari: "Murtaja po vjen mbi ju."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, ky është edhe një mesazh

paralajmërues." Shpëtimtari: "Njerëzit nuk duan të pendohen."

Unë: "O Zot i dashur, a mund ta di çfarë nënkupton me 'murtaja'?"

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: po vjen një thatësi katastrofike."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, po ndiej përsëri frymën e papastër. Po më tërheq dorën e djathtë. A është një, apo e kam vetëm imagjinuar?"

Shpëtimtari: "Po, ka disa."

Unë: "Kam lutur shumë këtë mëngjes." Shpëtimtari: "Vazhdo të lutesh."

Unë: "O Zot i dashur, të falënderoj që nuk kam frikë."

Shpëtimtari: "Me mua, nuk ke pse të kesh frikë."

Unë: "Si të di nëse je gjithmonë me mua?" Shpëtimtari:

"Unë jam gjithmonë me ty."

Unë: "Në fakt, ndihem sikur nuk jam kurrë vetëm. Të shkruaj diçka tjetër?" Shpëtimtari:

"Shkruaje. Ti je bija ime e dashur."

Unë: "Të dua, Zot i imi dhe Perëndi im, më shumë se gjithçka, dhe shpresoj që kurrë të mos ndaloj së të dashuruari."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime."

Midis orës 16:00 dhe 17:00 ujta kopshtin. Pas kove të dhjetë me ujë, ndjeva se nuk isha mirë, kisha marramendje dhe nauze, dhe ndjeva dhimbje të fortë në zemër.

Me vështirësi po merrja frymë. Ngadalë shkova në shtrat. Menjëherë piva pak ujë të shenjtë të konsakruar nga Ati Gebhard Heyder dhe spërkatja Nitrolingual Spray 04 në gojën time.

Djali im donte të thërriste mjekun. Pastaj fillova të ndjeja dhimbje në pjesën e sipërme të barkut.

Dhimbja e zemrës zgjati rreth 15 minuta. I thashë Shpëtimtarit se nuk duhej të vdisja, sepse ende duhej të përfundoja shkrimin e ditarit tim. Piva edhe pak ujë të shenjtë. Fillova të ndihem më mirë. Pastaj shkova në kishë. Pas Komunionit të Shenjtë, u ndjeva edhe më mirë.

Shpëtimtari im është mjeku më i mirë.

Më pas erdhën Fridolini nga Lantershofen dhe Erichi nga Rot. Lexuam nga libri i Barbarës Weigand. Një libër që të gjithë duhet ta lexojnë.

4 Korrik 1992 – E shtunë

Pas një ore lutjesh, gjatë bashkimit i kërkova Shpëtimtarit nëse dëshironte që unë të shkruaja sot.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, dua që të shkruash."

Unë: "Po më shqetësojnë burri im dhe vjehrra ime. Fatkeqësisht, nuk mund të shkruaj asgjë."

Kur je i bashkuar me Shpëtimtarin, djalli nuk do asgjë më shumë sesa të të shqetësojë që të mos shkruash asgjë.

Vjehrra ime është e sëmurë në këtë moment. Ajo as nuk ka shkruar në kishë këto ditë të fundit dhe mezi ecën. Por tani, ndërsa unë jam në shtëpi duke shkruar mesazhin, ajo po pastron shkallët me atë aspirator të rëndë, sikur të ishte personi më i shëndetshëm në botë.

Unë e vendos Zotin të parin. Nëse lutesh së pari, më vonë mund të bësh shumë gjëra shumë më mirë me dashuri – qoftë pastrim apo punë – dhe arrin të bësh shumë më tepër dhe t'i bësh më mirë.

Sapo u qeta përsëri, burri më shqetësoi.

Askush nuk i kushton vëmendje faktit që Shpëtimtari po më flet. Është thujse më mirë në punë sesa në shtëpi. Qeni i fqinjit po lehon tani, dhe makinat në rrugë po kalojnë me nxitim.

"O Shpëtimtar i dashur, po përpiqem të flas me ty."

Rreth 15 minuta më vonë: burri im ishte larguar dhe unë isha vetëm. Kisha vendosur receptorin e telefonit mënjane që të mos binte.

U mposhta nga tundimi. Qava për një kohë.

Mendoja nëse me të vërtetë ishte Shpëtimtari që po më fliste. Ishte e vështirë për mua. I thashë Shpëtimtarit se do të preferoja të vdisja menjëherë nëse ishte djalli që po më fliste dhe jo Shpëtimtari. Sepse unë i kam dhënë gjithçka Shpëtimtarit dhe jo djallit.

Pastaj dëgjova:

"Shkruaj, bija ime, rruga drejt meje është e pjerrët dhe e ngushtë. Shumë pak njerëz janë në të. Po, bija ime, edhe ti je në këtë rrugë. Sa më e pjerrët të jetë, aq më shumë tundime do të përballosh."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, më vështirësohet të shkruaj këtë, sepse nuk kam asnjë prift që të mund të dëgjojë atë që më thua. Jam shumë e pa përvojë dhe ndihem shumë budalla kur bëhet fjalë për të shkruar, dhe bëj shumë gabime. Nuk jam e denjë të dëgjoj zërin tënd. Por ka një gjë që nuk mund të më mashtrojë, dhe kjo është dashuria ime për ty. Shpëtimtar, nuk mund të shkruaj më tani."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem më fal. Gjithashtu të falënderoj për këto tundime, të cilat i gjej kaq të vështira për t'i përballuar. Në fund të fundit, unë jam një qenie njerëzore e dobët, një pikë pluhuri."

16:30 – 19:45: Gjatë kësaj kohe isha në kishën e Rotit. I ofrova gjithçka, përfshirë Komunionin e Shenjtë, Zonjës Sonë. Pastaj shkova të rrefehem tek Ati Paul Adambukulam, i cili po zëvendësonte Atin Vogt.

5 Korrik 1992 — E Diela

7.30 – 9.15 paradite: U luta në shtëpi para Meshës së Shenjtë dhe u bashkova me Zotin.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime; po të jap kohë për detyrën që duhet ta kryesh." Unë: "Zot, çfarë detyre duhet të kryej? A ka lidhje me Kishën?"

Shpëtimtari: "Po, ky detyrim është për Kishën."

Unë: "A mund ta krahasoj këtë detyrë me Ungjillin?" Shpëtimtari: "Po, mundesh."

Unë: "Nuk dua të hamendësoj; ju lutem, më tregoni."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Prita pak dhe thashë: "Nuk e di, o Zot i im; më është e paqartë dhe nuk mund as ta imagjinoj se çfarë lloj detyre do të jetë."

Shpëtimtari: "Do të vijë në kohën e duhur. Duhet të kryesh këtë detyrë që po të jap." Unë: "Por nuk mund të bëj asgjë nëse nuk e di se çfarë është."

Shpëtimtari: "Jep letrën Atit të Shenjtë të Madh priftit që e zëvendëson këtu, dhe ai duhet t'ia dorëzojë vetë Atit të Shenjtë të Madh."

Unë: "A doje që ky prift të vinte në kishën tonë?" Shpëtimtari: "Po, ishte vullneti im."

Unë: "A dëshiron ai ta bëjë edhe këtë?" Shpëtimtari: "Po, ai do ta bëjë."

Unë: "Jam e lumtur që kam një kopje të letrës për Atin e Shenjtë. Po, Zot i im, do ta bëj. U bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, të dua; shko në paqe."

Thashë një lutje tjetër falënderimi.

Në orën 13:30 u mbajt Rruzari, jo një shërbim devocional. Por pas Rruzariut, Hedwig H. udhëhoqi Litani të Gjakut Më të Çmuar.

Jashtë kishës qëndronin dy burra të pastrehë që kërkonin batanije për të fjetur. I ftoja në shtëpinë time. Hedwig erdhi gjithashtu.

U dhashë të dyve diçka për të ngrënë dhe pastaj u lutesha me Hedwig H. Njëri nga burrat e pastrehë u fjet menjëherë, ndërsa tjetri iu bashkua lutjes. U dhamë atyre dy batanije dhe ata u larguan.

6.30 pasdite: Mora pjesë në Rruzare dhe Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch-it në Mingolsheim. Hedwig erdhi gjithashtu.

6 Korrik 1992 – E hëna

10:00 paradite: Vizitë te mjeku:

Faleminderit Zotit që nuk kishte qaq shumë pacientë. Në verë ka më pak pacientë sesa në periodha të tjera të vitit. Kjo do të thotë që mund të kaloj më shumë kohë duke u lutur, sepse nuk më pëlqejnë bisedat pa kuptim. Jeta e përvetshme nuk fillon vetëm pas vdekjes, por pikërisht këtu në tokë.

Prandaj urdhrimet e parë dhe të dytë janë qaq të rëndësishme. Aty ku nuk i jepet nder Zotit, nuk ka as dashuri.

Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Ka ardhur koha kur të gjithë do të siteni. Kini kujdes, Satani është i fortë.

Shumëkush nuk do ta kalojë këtë provë. U mungon dashuria. Lutuni pa pushim. Fryma dëshiron, por trupi është i dobët. Fryma e Zotit banon brenda jush. Ju duhet t'i jepni Atij nder." Shpëtimtari: "Bijë, mos dysho; shko në paqe."

Unë: "Tani ndiej shumë ngrohtësi dhe dashuri brenda vetes, por më vjen keq që i referohem zërit thjesht si 'zë', sepse është një bisedë e brendshme.

Një 'zë' quhet i tillë kur e dëgjon me zë të lartë, ose kur flet. Unë e dëgjoj këtë nga një thellësi qaq e pakuptueshme. Prandaj, të lutem, o Zot dhe Perëndi im, më fal.

Nuk dyshoj në dashurinë tënde apo praninë tënde, por mbetem i habitur që të tjerët nuk dëgjojnë gjëra të tilla. Në fillim mendova se të gjithë e dëgjonin, ashtu si unë. Por pastaj, kur kupton se nuk është kështu, padyshim duhet pak kohë për të kuptuar se kjo është një hir i madh nga ty dhe jo nga vetja ime. Të falënderoj, Zot i im, Jezus i dashur, për këtë hir të madh.

Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

8.00 mbrëmje Grupi i lutjes: U lutëm për dy orë.

7 Korrik 1992 – E martë

10:00 paradite Vizitë te mjeku:

U luta dhe u bashkova me Të.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, kam nevojë..."

Unë: "Zot, kush je ti, kur thua 'Shkruaj, bija ime'?" Shpëtimtari: "Mund të shkruash tek Jezusi."

Shpëtimtari: "Kam nevojë për besimtarë të fortë në kohën që vjen. Ti ende nuk je mjaft e fortë, bija ime."

Unë: "O Zot i dashur, o Jezus i dashur, çfarë duhet të bëj që të jem e fortë?"

Shpëtimtari: "Më beso plotësisht."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të lutem më dhuro këtë hir, që të kem besim të plotë tek Ti." Shpëtimtari: "Bijë e ime, po ta jap."

Unë: "Zot dhe Perëndi im, ti je Ati im i dashur. Ti më ke dhënë tashmë besim të gjallë, pastaj besnikëri ndaj teje, dhe tani besim tek ti.

A janë këto virtyte?"

Shpëtimtari: "Po, këto janë virtytet që tani i zotëron."

Unë: "Zonja Becker më dha një shënim ku thuhej se një i ri, R. Denninger, ka një sëmundje, sëmundjen e Crohn."

Shpëtimtari: "Ky zotëri duhet ta mbajë këtë kryq me dashuri."

Unë: "A e kam shkruar 'cross' si duhet?"

Shpëtimtari: "Po, këtë kryq që ia kam dhënë unë." Më pas:

Shpëtimtari: "Bijë e ime, më vjen mirë që libri i Barbarës Weigand të sjell gëzim dhe të ndihmon."

Unë: "Po, Jezusi im i dashur, me të vërtetë është një nga librat më të mirë. Të gjithë duhet ta lexojnë."

E pyeta Shpëtimtarin për pushimet e mia, sepse i kam dhënë gjithçka Shpëtimtarit. Unë: "Çfarë do të bënit ju në vendin tim?"

Shpëtimtari: "Qëndro në shtëpi, bija ime."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, do ta bëj. Faleminderit për këshillën tuaj të mirë." Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime; shko në paqe."

6.30 pm Rrogoja dhe Meshë e Shenjtë në të kuqe.

8 korrik 1992 – e mërkurë

10:00 paradite në dhomën e mjekëve:

Veronika dhe unë u lutëm së bashku Rruzaren e Dhimbjeve, e ndjekur nga Litania e Gjakut të Çmuar dhe lutje të tjera.

Unë: "O Zot i dashur, është e mrekullueshme t'i japësh gjithçka Ty; njeriu lirohet nga problemet, vështirësitë, dyshimet dhe frika. Ashtu si Ti thua, ashtu do të bëhet. Gjithçka do të ndodhë sipas dëshirës Tënde." Shpëtimtari: "Një katastrofë e madhe është gati të ndodhë."

Unë: "Ku?"

Shpëtimtari: "Ata janë të gjithë fëmijët e mi; duhet të lutemi."

Shpëtimtari: "Një nga centralet bërthamore do të shkatërrojë shumë njerëz. Shkruaje këtë, bija ime: gjithçka është për shkak të parave. Gjermania do të marrë pjesë në këtë luftë kundër Serbisë." Unë: "Pra, do të ketë luftë në Serbi më në fund?"

Shpëtimtari: "Po, së shpejti."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, Fryma jote është e bashkuar me Frymën time; prandaj më flet."

Shpëtimtari: "Po, kështu është."

Shpëtimtari: "Kujdesu për veten; tundimet po forcohen. Bijë e ime, mbaju fort pas dorës sime."

Unë: "O Zot i dashur dhe i mëshirshëm, kështu do të bëj. Engjëlli im mbrojtës të më kujtojë për këtë dhe të më mbrojë, dhe lutem që e Luma Mari të shtrijë mantelin e saj të mbrojtjes mbi të gjithë fëmijët e saj dhe mbi mua."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shko në paqe."

Në orën 15:45, më telefonoi Ati Joachim nga Oggersheim. Bisedova me të për rreth 10 minuta.

Ai donte të dinte nëse kisha folur me Kancelarit, H. Kohl. I thashë

atij se kisha parë Kancelarin me gruan e tij, ndërsa po shikonin një balet në Mynih. (I kisha parë të dy në televizion, në lajme, të cilat po i shikoja te shtëpia e vjehrrës sime.)

Ndoshta kjo është më e rëndësishme se leximi i letrës dhe përmbushja e vullnetit të Zotit.

Gjatë sezonit të festave, ne gjithashtu kishim Meshë të Madhe të mërkurëve, kështu që nuk kisha nevojë të shkoja në Kapelën e Shën Roçit.

6.30 pasdite Rrogoja dhe Mëmesa e Madhe me rroba të kuqe.

9 korrik 1992 – e enjtë

Sot në mëngjes u luta për më shumë se një orë. Gjatë bashkimit:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, je e ftuar të takosh Papën."

Unë: "Para pushimeve të Veronicës, apo pas? Dhe a do të më lejohet një audiencë me Atin e Shenjtë?"

Shpëtimtari: "Po, do të flasësh me të."

Unë: "Zot i im, besoj ashtu siç ke thënë. Tani besoj se kjo do të ndodhë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti nuk ke nevojë të dish se çfarë të pret në të ardhmen e afërt. E ardhmja jote i përket Mua."

Unë: "Po, Zotëria ime, le të jetë kështu."

Unë: "Kjo do të thotë që nuk kam pse të shqetësohem për atë që më pret. Ju po ma hiqni këtë shqetësim."

Shpëtimtari: "E ke shkruar saktë; jam i kënaqur me të. Kështu do të bëhet."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua; shko në paqe."

6:30 pasdite: Rrogoja dhe Meshë e Shenjtë në të kuqe.

Pak pasi mora Komunionin e Shenjtë, u luta që Ati Adambukulam të më fliste, në mënyrë që t'i thoja atij çfarë dëshiron Shpëtimtari.

Ndërsa po dilja nga kisha, Ati më pyeti nëse do të shkoja nesër në Heidelberg. Arrita t'i them se kisha një mesazh për të nga Shpëtimtari.

Ai më tha se nëse nesër në orën 6:45 të mëngjesit nuk do të ishte jashtë kishës, nuk do të shkonte në Heidelberg. Më përshëndeti miqësisht.

Anton, ndihmës i komunioneve, pa që po flisja me të.

10 korrik 1992 – e premte

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekut:

I thashë Shpëtimtarit se kisha qenë jashtë kishës në Rot rreth orës 6:50 këtë mëngjes dhe se Ati Paul nuk ishte aty.

Pastaj unë dhe burri im u lutëm së bashku gjatë udhëtimit për në Heidelberg. Në klinikë, kisha lutur me Veronikën.

Shpëtimtari dëshironte që unë ta shkruaja këtë.

Shpëtimtari: "Njerëzit duhet të kërkojnë strehë nga aeroplani." Unë: "A vlen kjo për Republikën Federale të Gjermanisë?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "A është Republika Federale nën kërcënim nga

aeroplanët?" Shpëtimtari: "Po, së shpejti. Aeroplanët po vijnë nga lindja."

Unë: "Zot i im, por ajo që duhet të shkruaj këtu është shumë e vështirë." Shpëtimtari: "Bijë e ime, të gjithë duhet të luten."

Shpëtimtari: "Bijë, njerëzit janë në rrezik të madh. Thërre ata në lutje. Unë duhet të shkurtoj kohën edhe një herë. Të gjithëve u ka mbetur kaq pak kohë."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër, o Zot i dashur?"

Shpëtimtari: "Po, gjithçka që shkruan duhet të botohet së shpejti."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem për hirësinë Tënde që unë dhe Marion të shkruajmë më shpejt, sepse hasim kaq shumë shpërqendrime ndërsa shkruajmë saqë nuk po bëjmë shumë përparim." Shpëtimtari: "Bijë e ime, duhet të përpiqesh."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, do të bëj çmos të shkruaj." Shpëtimtari:

"Bijë e ime, të dua; shko në paqe."

Gjatë bashkimit ndjeva ngrohtësi dhe dashuri të madhe, dhe mora shumë hir, veçanërisht qetësi dhe paqe. Po, ndjeva se Shpëtimtari ishte i pranishëm brenda meje.

Ai foli si një Shpëtimtar që dëshiron të shpëtojë të gjithë fëmijët e tij.

15:00: Hapa një pako nga Miriam-Verlag. Në një buletin lexova se Zoti Josef Künzli kishte vdekur. Kisha shumë kohë që lutesha për të, pasi ai duhej të shtypte librin, dhe tani ai kishte vdekur.

Fillova të qaj, ndizja një qiri për të, spërkatja ujë të shenjtë për të dhe menjëherë fillova të lutesha për të.

6.30 pm: Rrogoz dhe Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

Pas Meshës së Shenjtë, ia dhashë letrën Atit të Nderuar, Atë Paul Adambukulam, dhe i thashë ta dorëzonte personalisht Atit të Nderuar. Pastaj e ftova të vinte në

7.45 pm për të lexuar me zë të lartë nga ditarri im atë që Shpëtimtari i kishte thënë atij.

Gjithashtu e ftova në grupin e lutjes në orën 8.00 pm që të mund të shihte se çfarë dhe si lutemi.

Ai tha se do të vinte në shtëpinë time.

Më pas erdhi Marion dhe shkruam në ditarët tanë.

11 korrik 1992 – e shtunë

Arrita në kishën e Waghäusel në orën 8:15 të mëngjesit në vend të orës 7:15 dhe as nuk e kisha vënë re. Irma më foli dhe më pyeti nëse e dija çfarë ore ishte.

Kur thashë "7:15", ajo qeshi dhe më tha se tashmë ishte 8:15. Kjo nuk më ka ndodhur kurrë më parë.

Pastaj shkova ta shihja Marionin dhe shkruam në ditarët tanë.

Në pasdite shkova në kishë midis orës 16:30 dhe 19:45. U luta për shumë qëllime.

12 korrik 1992 – e dielë

7.50 – 9.00: Pas lutjes, pata një vizion.

Shpëtimtari: "Bota është në rrezik të madh. Evropa ka pak kohë për t'u penduar. Gati të gjithë njerëzit do të humbasin. Ata nuk janë të përgatitur për jetën e përjetshme.

Njerëzit i kanë dorëzuar vullnetin e tyre Satanit." Unë:

"Por ka kaq shumë që shkojnë në kishë." Shpëtimtari:

"Shumë prej tyre do të largohen gjithsesi."

Unë: "A është kjo 'shtërngata'?"

Shpëtimtari: "Po, Satani tashmë po i

shtërngat."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, bota kurrë nuk ka qenë në një gjendje mëkatore siç është tani.

Lufta do të përhapet po aq shpejt sa të gjitha luftërat deri më tani. Bijë e ime, lutu, lutu shumë.

Përmes lutjes, mund të kompensosh shumë."

Unë: "A duhet të shkruaj diçka tjetër?"

Shpëtimtari: "Më duhen shumë grupe lutjesh."

Unë: "Ne kemi shumë grupe lutjesh në zonën tonë." Shpëtimtari: "Jo

mjaftueshëm për të shpëtuar numrin e madh të njerëzve."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ka kaq shumë shpirtëra që humbasin çdo ditë. Grupi i lutjes që ti udhëheq po jep shumë fruta, por ende duhet të piset."

Unë: "Çfarë duhet të bëjnë që të pjecken?" Shpëtimtari:

"Duhet të duan."

Unë: "Nuk guxoj të pyes; gjithçka tingëllon si një mesazh shkatërrimi."

Shpëtimtari: "Gati e gjithë Apokalipsi është një mesazh paralajmërues. Fëmijët e mi, unë nuk mund t'ju ngushëlloj. Ju duhet të luteni dhe të agjëroni shumë. Ata që më duan do të shpëtohen. Dhe ata që nuk më duan kanë zgjedhur tashmë babain e tyre, Princin e kësaj bote." Unë: "O Jezus i dashur, ti je Fitimtari dhe Shpëtimtari i botës; ti mund t'i shpëtosh të gjithë." Shpëtimtari: "Bijë, vullneti i lirë i njerëzve po i çon në humnerë. Bijë, unë të dua dhe ende dua të gjithë njerëzit. Shko në paqe."

Unë: "O Zot i dashur, na fal të gjithëve. Të dua edhe për ata që nuk të duan."

Ki mëshirë për ne dhe të lutem na shpëto, që të mos humbasim. Të falënderoj për këto fjalë të dhimbshme, të cilat janë një paralajmërim për botën."

10:00: Pjesëmarrja në Meshën e Shenjtë në Rot.

13:30: Lutja e Ruzares pa predikim në Rot, në kishë. Ati Paul nuk jep predikim.

7 korrik 1992 – e hënë

10.00: Vizitë te mjeku:

U luta me përkushtim dhe pastaj u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dëgjo me vëmendje. Një prift do të marrë të gjitha fletët e shtypura, do t'i kontrollojë dhe do t'i botojë. Prifti do të vendosë se cili botues do t'i botojë. Nuk është puna jote."

Pastaj Shpëtimtari tha:

"Mbaje ditarin tënd fshehur, sepse Satani është i fuqishëm. Ai dëshiron të shkatërrojë gjithçka që kam shkruar. Vetëm kur libri të jetë përfunduar mund të lexohet."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Po, duhet të shkruash. Fryma ime është e bashkuar me tënden; atëherë do të më dëgjosh më qartë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, lufta do të intensifikohet në ditët në vijim." Unë: "Cilën nënkupton, në Bosnjë apo në Rusi?"

Shpëtimtari: "Në të dyja anët; mund ta shkruash këtë, bija ime. Lutu për të vdekurit." Unë: "A ka diçka tjetër që duhet ta di?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, mos shko vetëm, pa mua."

Unë: "O Zot i dashur, dua të jem me ty dhe pranë teje gjithmonë."

Shpëtimtari: "Kjo më pëlqen, bija ime; shko në paqe."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të dua dhe të falënderoj."

14 korrik 1992 — e martë

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekëve:

Gjatë bashkimit:

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime."

Unë: "Përsëri për luftën?" Shpëtimtari:

"Po, lutju për Serbinë."

Unë: "Mendoja se H. Panić po rregullonte gjithçka?"

Shpëtimtari: "Është një kurth i vendosur nga Satani."

Unë: "Pra ai nuk është njeriu i duhur për Serbinë?"

Shpëtimtari: "Jo, ai është një ujë në lëkurë deleje."

Unë: "A mund të parandalohet kjo luftë nëse ti thua 'Lutuni për Serbinë'?" Shpëtimtari:

"Shumë shpirtëra mund të shpëtohen. Më shumë shpirtëra do të humbasin në luftën në Serbi sesa në Bosnjë dhe Kroaci së bashku."

Pas një kohe, dëgjova:

'Shkruaje këtë, bija ime: shfaqja e Zonjës së jonë po vjen së shpejti.' Unë: 'Ku?'

Shpëtimtari: "Në Kishën e Kuqe. Lutuni dhe agjëroni. Shenja do të vijë së shpejti, në të ardhmen e afërt."

Unë: "Pse thua 'në të ardhmen e afërt'?"

Shpëtimtari: "Sepse unë përcaktoj kohën. Lutjet duhet të thuhën në këtë kishë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dëgjo me vëmendje. Mos më zhgënje."

Unë: "Jo, Zot i im dhe Perëndi im, nuk do të të zhgënjej. Të lutem më dhuro hirin të qëndroj e palëkundur."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shko në paqe."

6:30 pasdite: Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

Rreth orës 21:00, Ati Paul Adambukulam më vizitoi. Ai më premtoi se do të kthehej në grupin e lutjes të hënën.

15 korrik 1992 — e mërkurë

10:00 paradite në dhomën e mjekëve:

U luta dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Njerëzit janë kapur në kurthin e Satanit." Unë: "O Zot i dashur, kur thua 'njerëzit', mendoj për të gjithë." Shpëtimtari: "Vetëm një numër i vogël nuk janë."

Unë: "Kjo tingëllon si vizioni i Don Boskos."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, nuk ke gabim. Të gjithë duhet të pendohen. Për shumëkënd, tashmë është tepër vonë."

Unë: "Të shkruaj edhe diçka tjetër?" Shpëtimtari: "Po, shkruaje; në fakt, është shumë e rëndësishme." Unë:

"Po, Zoti im dhe Perëndia im, dhe çfarë do të ishte ajo?"

Shpëtimtari: "Këtë vit do të shpërthejë lufta në Serbi. Shkruaje këtë, bija ime: korrupsioni i madh brenda Kishës është pjesërisht fajtor. Ipeshkvijtë duhet të kthehen drejt mësimi të vërtetë të Kishës."

Unë: "Cila është gjëja më e keqe në Kishë në këtë moment? Pse ka korrupsion në Kishë?"

Shpëtimtari: "Profanimi i Trupit tim. Komuniteti në dorë duhet të hiqet menjëherë."

Unë: "Ndjehem kaq i pafuqishëm."

Shpëtimtari: "Kjo është e vërtetë. Por me mua, ti nuk je e pafuqishme." Unë: "Çfarë të bëj, o Zot?"

Shpëtimtari: "Vazhdo të flasësh për këtë. Po aq shpejt sa u fut, duhet të eliminohet përsëri. Shkruaje këtë, bija ime: nëse nuk e bëjnë këtë, një ndëshkim do t'i godasë. Mosbindja ndaj meje është e keqja më e madhe që mund t'u ndodhë të gjithë njerëzve."

Shpëtimtari: "Vazhdo të flasësh për të. Unë do të jem me ty kur të flasësh për të. Bijë e ime, mbeti besnike ndaj meje. Të dua; shko në paqe."

16 Korrik 1992 — E enjte

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekut:

Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin. Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zoti im. Ju falënderoj që më flisni, dhe ju dua mbi të gjitha, sepse për mua nuk është çështje kureshtjeje se çfarë do të më thoni, por bëhet fjalë për shpëtimin e shpirtit, dhe që unë të mund të përmbush vullnetin tuaj, sepse ju thoni se unë jam shërbëtore juaja. Ndërsa bashkoj shpirtin tim me Frymën Tënde të Shenjtë, nuk kam nevojë të frikësohem se dikush tjetër do të ndërhyjë. Kjo është e mundur vetëm nëse Ti e lejon."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, të gjithë duhet të kthehen nga rruga e gjerë, sepse nuk kanë shumë kohë. Meqë unë duhet të shkurtoj kohën, pendimi duhet të ndodhë shpejt. Ka kaq shumë të vdekur, dhe asnjë prift nuk mund t'i varrosë; lutuni për ta."

Unë: "A është e mjaftueshme ajo që kam shkruar, apo duhet të shkruaj diçka tjetër?"

Shpëtimtari: "Duhet të ndërtoni kapelën sa më shpejt të jetë e mundur."

Unë: "O Zot i dashur, i dhuro arkitektit Wolfgang hirin për të përgatitur planet më shpejt; as unë ende nuk kam mjaftueshëm para."

Shpëtimtari: "Gjithçka do të jetë në vend në kohën e duhur."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem më dërgo edhe punëtorë që të më ndihmojnë të ndërtoj kapelën."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kemi pak kohë."

Unë: "Pse thua 'ne'?" Shpëtimtari:

"Unë jam me ty."

Unë: "Zot, u bëftë vullneti yt. Do të përpiqem të përmbush vullnetin tënd. Të lutem për hir që ta bëj këtë."

6.30 pm Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

17 korrik 1992 – e premte

10:00 paradite në dhomën e mjekut:

U luta dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kam nevojë për shumë lutje. Lufta ka filluar." Unë: "Ti the se lufta filloi më 1 korrik 1992."

Shpëtimtari: "Lufta ruse."

Unë: "O Zot i dashur, pse e quan këtë luftë 'lufta ruse'?"

Shpëtimtari: "Sepse ata mbështesin serbët. Kjo luftë nuk mund të ndalet." Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Po. Do të ketë shumë vdekje në të ardhmen

e afërt." Shpëtimtari: "Bijë e ime, kam nevojë për lutës të

fortë." Unë: "Shpëtimtar, çfarë nënkupton me 'lutës të fortë'?"

Shpëtimtari: "Ata që luten me zemër. Shkruaje këtë, bija ime: së shpejti do të kesh një shfaqje të Zonjës Sonë."

Unë: "Por ti më ke thënë tashmë këtë."

Shpëtimtari: "Po afrohet."

Unë: "Çfarë do të thotë 'po afrohet'?"

Shpëtimtari: "Dashuroje."

Unë: "A nuk e dua mjaftueshëm?"

Shpëtimtari: "Nuk flet shumë me të."

Unë: "O Jezui dashur, të premtoj se në të ardhmen do të flas më shumë me Zonjën e jonë dhe do ta dua më shumë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me atë që ke shkruar. Bijë e ime, të dua; shko në paqe."

Në pasdite, pasqerë se kisha marrë një letër nga Kancelaria Federale (Ref: 012—K—

0007772/92/0(01). — shih kopjen, faqja - 155 -

Në orën 18:30, u lutesha Rozarinë në kishë për këtë qëllim dhe gjithashtu qëndrova për Meshën e Shenjtë.

Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkova Shpëtimtarit çfarë të bëja. Ishte rreth orës 19:40.

Shpëtimtari: "A beson se do të flasësh me të?" Unë: "Po, besoj."

Shpëtimtari: "Lutju për të; do të marrësh një letër tjetër nga Kancelari." Unë: "Po, Zot, do të lutem për të dhe për këtë çështje."

18 korrik 1992 — e shtunë

Në orën 7:15 të mëngjesit isha në kishë në Waghäusel, pastaj tek Marion, siç bëj thujtë çdo të shtunë pas Meshës së Madhe, sepse pastaj shkruajmë në ditarët tanë. Sot i dhashë Monikës Hambsch librin e Barbarës Weigand si dhuratë dhe i thashë se sapo ta lexonte, do të më kuptonte më mirë.

4.30–6.30 pasdite në kishën e Rotit: U luta dhe pastaj shkova të rrëfhem me Atë Paul Adambukulam. Sapo mbërrita në shtëpi, u sulmova përsëri. Këtë herë demoni vepronte përmes Hedwig H. dhe burrit tim. Hedwig është absolutisht e vendosur që unë të mbaj shami koke në kishë, sepse një person 'i dhuruar' e kishte thënë diku.

I thashë asaj: "Unë besoj se duhet të mbajmë shami koke, por ti nuk duhet të jesh ironike për këtë kur vetë nuk mban një të tillë. Besoj se për Shpëtimtarin sot është më e rëndësishme të kesh një zemër të pastër sesa të kesh 1,000 gra që mbajnë shami koke, por kanë zemra të papastra. Nëse Shpëtimtari dëshiron që unë të mbaj shami koke në kishë në këtë vapë të nxehtë, atëherë jam gati ta mbaj një të tillë që nesër në mëngjes."

Pastaj mora menjëherë rruzaren dhe u luta. Më pas, erdhi paqja. Çuditshme, këto tundime vijnë menjëherë pas rrëfimit.

19 Korrik 1992 — E Diela

U luta natën nga ora 4:20 deri në 5:20 të mëngjesit, dhe në mëngjes nga ora 8:00 deri në 9:15. Duke qenë se isha torturuar nga shpirti i papastër mbrëmë, natën dhe këtë mëngjes, i kërkova Shpëtimtarit gjatë bashkimit pas lutjes sime:

Unë: "A dëshiron që të shkruaj, apo dëshiron që të mos shkruaj?" Shpëtimtari: "Po, dua që të vazhdosh të shkruash."

Unë: "Besoj se po më flet, dhe kam kuptuar se shpirti i papastër nuk dëshiron që unë të shkruaj." Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, njerëzit janë varur në një fije dhe po lëkunden."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem shpjegoja këtë; më është shumë e paqartë." Shpëtimtari: "Njerëzit nuk janë më në gjendje të besojnë."

Unë: "Pse janë kaq të paafët për të besuar?"

Shpëtimtari: "Sepse nuk e duan Atin që i shpëtoi." Nuk dija ç'të thoja.

Shpëtimtari: "Më pyet, bija ime."

Unë: "Më vështirësohet sepse ende nuk kam asnjë prift që të rishikojë atë që shkruaj."

Shpëtimtari: "Një prift do të vijë. Ai do ta lexojë dhe do ta dërgojë për shtyp sa më shpejt të jetë e mundur."

Pas kësaj:

Shpëtimtari: "Lufta do të përkeqësohet së shpejti." Unë:

"Mendoja se politikanët kishin bërë paqe?"

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: ata nuk kanë bërë paqe me mua. Unë jam Mbreti i kësaj pajeje. Askush përveç meje nuk mund të dhurojë paqe. Paqja botërore është vetëm një paqe e rreme. Ajo nuk do të zgjasë shumë. Unë e kam parashikuar këtë në planin tim."

Unë: "Çfarë është kjo, plani yt?"

Shpëtimtari: "Kam parashikuar që koha e Antikrishtit do të vijë. Dhe ajo kohë tashmë është këtu." Unë: "Zot i im, por kjo është shumë e tmerrshme."

Shpëtimtari: "Të fortët do të siten."

Unë: "Ju lutem, Shpëtimtar, na ndihmo, sepse jemi kaq të dobët."

Shpëtimtari: "Krenaria njerëzore duhet të zhduket. Njerëzit duhet të duan përsëri, që të mund ta njohin Shpëtimtarin e tyre. Bijë e ime, më duaj; shko në paqe."

Në orën 10:00 isha në kishën e Rotit për Meshën e Shenjtë, dhe në orën 13:30 për Rruzaren. Sot nuk pati shërbim të devotshëm.

20 Korrik 1992 – E hëna

10:00 paradite Në dhomën e mjekëve:

Ashtu si çdo mëngjes, edhe sot u luta, dhe më pas u bashkova me Të.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, është e rëndësishme."

Që nga ai moment, u ndërpreva katër herë nga Dr Arndt. Mjeku ishte mjaft i trazuar. Ai vazhdimisht hynte e dilte me nxitim. Kjo ndodh shumë shpesh kur Shpëtimtari më flet. Mjekët nuk qëndrojnë gjatë në dhomë. Zakonisht, ata përdorin këtë dhomë për të shkruar raportet e pacientëve ose për të bërë telefonata pune dhe personale – dhe mjaft të shumta. Kur ata janë të zënë me biseda të kota, unë lutem për ta, sepse mund të lutem dhe të punoj njëkohësisht ndërkohë që jam në këtë dhomë.

Zakonisht kaloj gjysmë ore këtu. Përndryshe, jam në dhomën e rëntgenit, një dhomë pa dritë natyrale, ku u bëj rëntgen pacientëve.

Kur dhoma ishte bosh, e pyeta Shpëtimtarin se çfarë donte të më thoshte. Shpëtimtari: "Bijë e ime, mos dysho."

Unë: "Zot i im, nuk do të dyshoj. Do të besoj fort në atë që më thua, dhe do ta shkruaj."

Shpëtimtari: "Do të ketë një tërmet të madh. Të gjithë do ta ndjejnë. Do të jetë shumë i fortë."

Unë: "A është kjo pjesë e dënimit?"

Shpëtimtari: "Po, për mosbindjen e njerëzve. Mosbindje ndaj meje." Unë: "Çfarë mund të bëj?"

Shpëtimtari: "Ti mund të bësh diçka. Lutu."

Unë: "Më duket sikur askush nuk më dëgjon."

Shpëtimtari: "Është kështu, bija ime."

Shpëtimtari më tha diçka që nuk doja ta shkruaja. Shpëtimtari:

"Qëndro besnike ndaj meje; shko në paqe."

Pastaj vendosa gjithsesi të shkruaja atë që Shpëtimtari më kishte thënë: "Priftërinjtë dhe politikanët po punojnë së bashku."

Tani që gjithsesi e kisha shkruar, dëgjova:

"Faleminderit, bija ime."

18:30 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

8.00 mbrëmje: Grupi i lutjes: Ati Paul Adambukulam u bashkua me ne në lutje, pas së cilës dëgjoi rrëfime. Fridolini ishte aty gjithashtu, së bashku me shumë të tjerë që nuk kishin qenë prej kohësh.

7 Korrik 1992 — E martë

10:00 në dhomën e mjekëve:

U luta me zell dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Edhe unë të dua. Ti i përket tërësisht Mua. Unë jam jeta jote. Meqë më ke dhënë gjithçka, Unë do të kujdesem për ty."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ka shumë probleme që duhet të zgjidhen." Unë: "Dhe cilat janë ato?"

Shpëtimtari: "Një prej tyre është ky: priftërinjtë duhet t'i përkasin Mua. Ata duhet të urrejnë gjërat botërore. Ata duhet të jenë besnikë Atit të Shenjtë dhe Traditës. Të devijosh nga rruga e Atit të Shenjtë do të thotë të devijosh nga Unë. Priftërinjtë duhet të kthehen te mësimi i vërtetë i Kishës; përndryshe, prifti nuk është Jezusi i dytë."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: të gjithë ata që të tallin, më tallin mua. Duhet t'i besosësh mua."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, kështu do të bëj."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Veprimi i shenjës sime mbi ty po afron. Qëndro besnike ndaj meje dhe e fortë."

Unë: "O Zot i dashur, duhet të pyes edhe një herë: duke i treguar Holgerit dhe Fridolinit pak për ditarin, a ishte e drejtë?"

Shpëtimtari: "Vazhdo ta bësh këtë, bija ime."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, më pëlqen kur më pyet."

Unë: "Pse gjithmonë thua që duhet të mbetem besnike ndaj teje? A nuk jam besnike ndaj teje?" Shpëtimtari: "Po, por ti nuk e di se çfarë do të të ndodhë nesër."

Unë: "Zot i im, çfarë nënkupton me këtë?"

Shpëtimtari: "Sepse ke vullnet të lirë, dhe unë nuk mund ta marr këtë nga ty."

Unë: "Por unë gjithmonë e përputh vullnetin tim me të Tuin."

Shpëtimtari: "Megjithatë, mund të vendosësh ndryshe që ditën tjetër."

Unë: "O Zot i dashur, atëherë më mirë të vdes tani sesa të ndryshoj mendje. O, Zot i dashur, e di që ti e di gjithçka paraprakisht. Mos më lejo kurrë të ndahem nga ti. Unë jam fëmija yt dhe dua të jem gjithmonë i yti."

Shpëtimtari: "Ajo që ke shkruar ishte e rëndësishme për mua. Të dua, bija ime. Shko në paqe."

6:30 pasdite Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në të Kuqe.

22 Korrik 1992 — E mërkurë

8:15 paradite në dhomën e mjekëve:

Shpëtimtari: "Bijë, dua që të shkruash."

Unë: "O Jezui im i dashur, është kaq e vështirë për mua; askush nuk e merr seriozisht atë që shkruaj." Shpëtimtari: "Po vjen koha kur do ta marrin më seriozisht atë që ti shkruan."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, anijet luftarake në Adriatik janë gati të fillojnë luftën me Malin e Zi."

Unë: "Malija e Re dhe Serbia janë në paqe në këtë moment."

Shpëtimtari: "Por jo paqe në zemrat e tyre."

Unë: "A ka diçka tjetër që duhet ta di?"

Shpëtimtari: "Po, prifti i ri me të kuqe do të vijë së shpejti."

Unë: "A është kjo vullneti i Freiburgut apo yti?"

Shpëtimtari: "Është vullneti im. Prifti i ri do të lërngjëjë Ruzaren e Shenjtë para Meshës së Shenjtë. Njerëzit me të kuqe do ta kuptojnë që janë në mëkat të rëndë."

Dua t'ju shpëtoj të gjithëve."

Desha të dija nëse duhej të shkoja tek Ati Gebhard Heyder.

Shpëtimtari: "Shko tek ai, shko. Flit me të."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua; lutu shumë. Shko në paqe."

Pasdite, shkova të bëja pazar në Globus. Kur mbarova dhe isha pranë makinës sime, pashë që në karrocën e blerjeve, nën letrën higjienike, kishte ende pak shampun dhe një krehër; asnjëri nuk ishte skanuar në kasë. Shkova menjëherë prapa dhe i pagova. Kasantari më tha se kjo ndodh rrallë ditët e sotme. E dija që kjo ishte një tundim për mua. Në të kaluarën, me siguri nuk do të kisha bërë një gjë të tillë, por tani, pas pagëzimit tim, dua të jem një krishter i mirë, sepse ndërgjegjja ime e kërkon. Nëse më kishin ngarkuar me 5 DM më tepër, edhe unë do të kthehesha dhe do të ankohesha. Prandaj them se, nëse më sjell përfitim, do të kthehem, sepse Zoti sheh gjithçka dhe djalli do të bjerë në gropën që më ka gërmuar.

6.30 pm: Meshë e Shenjtë dhe Rrogoza në Rot.

23 korrik 1992 — e enjtë

Nga ora 9:30 deri në 10:30 të mëngjesit isha në dhomën e mjekëve. Shpëtimtari: "Më dëgjon, bija ime?"

Unë: "Po, të dëgjoj, o Zot."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, bota është në rrezik të madh. Satani po shfaq fuqinë e tij më të madhe. Bota është verbuar prej tij. Këtë herë ai po merr shumë të burgosur. Gati të gjithë i binden atij."

Unë: "A ka diçka që duhet ta di ose të bëj?"

Shpëtimtari: "Po, bëj diçka për mua. Të lutem shkruaje, bija ime. Çdo gjë që shkruan duhet të botohet."

Unë: "Thuat se një prift do ta bënte këtë."

Shpëtimtari: "Po, një prift do të vijë gjithashtu. Ai do ta bëjë këtë."

Unë: "Zotëri, kam frikë se ai do të heqë pjesën për heqjen e komunimit në dorë, dhe gjithashtu pjesën që laikët nuk lejohen të shpërndajnë Komunionin e Shenjtë. Kam frikë se ai nuk do ta botojë."

Shpëtimtari: "Bijë, ai nuk do ta bëjë këtë." (Ai nuk do të lërë asgjë jashtë.)

Unë: "Atëherë ky prift do të ketë një besim të gjallë dhe do të jetë në hirin e Zotit." Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Të falënderoj, Zot dhe Perëndi im, paraprakisht për këtë prift. Do të lutem dhe do të agjëroj shumë për të."

Shpëtimtari: "Bijë, bëj kështu."

Unë: "Zot i im, do të doja t'ju pyesja nëse duhet të shkoj atje, në vendin ku jetojnë Josef dhe Gisela, për të mbajtur një fjalim. A është edhe kjo vullneti yt?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të jem shumë i kënaqur nëse shkon atje dhe mbash një fjalim." Unë: "Zot, a do të jesh me mua?"

Shpëtimtari: "Po, unë jam gjithmonë me ty."

Unë: "O Zot i dashur, të falënderoj me gjithë zemër."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, çfarë mendon se do të ndodhë më pas?"

Unë: "Jam me të vërtetë kurioze."

Prisja me habi për të dëgjuar se çfarë do të thoshte

Shpëtimtari më pas. Shpëtimtari: "Shenja do të vijë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, nuk po të pyes kur. Por, o Zot, u bëftë vullneti yt. Sepse unë kurrë nuk dua të ndahem nga Ti. Të dua kaq shumë, sa të vendos Ty, Perëndinë e gjallë dhe të dashur të Trefishtë, të parin në jetën time."

Pas kësaj, u ndërprera nga Dr Arndt. Ai ishte në telefon duke rezervuar fluturimin e tij privat për pushime. Ndërsa ai ishte në telefon, unë u luta për të dhe ngjita numrat mbi zarfet e rrezeve X. Dhe kështu, biseda ime me Shpëtimtarin u ndërpre.

12:00 në dhomën e lutjes në klinikë.

Pas lutjes, bisedova me Shpëtimtarin:

Unë: "Më përmende diçka këtë mëngjes për shenjën. A ka diçka tjetër që duhet ta di për të?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, po të ndodh ty."

Unë: "Zot, nuk jam e shqetësuar për këtë. I përkas tërësisht Ty."

Shpëtimtari: "Bijë, kjo më pëlqen Mua."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mbetu besnike ndaj meje; shko në paqe."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, të dua; do të jem besnike ndaj teje. Të falënderoj që më fole përsëri."

Gjatë një rëntgeni: Një grua e re kishte rënë dhe ishte përplasur me fytyrë. Duhej ta bëja rëntgen. I thashë se duhet të lutesh në mëngjes.

Ajo: "Unë lutem në mëngjes dhe në mbrëmje." Unë: "Por duhet të shkosh në rrëfim." Ajo: "Por unë jam protestante."

E pashë që po qante. I dhashë disa kartela lutjesh dhe ajo u largua me gëzim.

Pacienti tjetër ishte një djalë i ri. Dikush ia kishte shkatërruar tërë fytyrën në një beqarisht. I shpjegova se si shpirti i papastër vepron përmes njerëzve. Gjithashtu i thashë se duhej t'i falte atij personi, të luteje për të dhe t'i falënderonte Zotin për këtë provë.

I dhashë disa kartela lutjesh dhe e dërgova në rrëfim. Ai u gëzua shumë dhe u kthye te mjeku për një ekzaminim të mëtejshëm.

18:30: Rruzare dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

24 korrik 1992 – e premte

9:00 paradite në dhomën e mjekut:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, kam nevojë për shumë klerikë për të mbrojtur besimin tim."

Unë: "Por, o Zot i dashur, njerëzit kanë frikë nga të tjerët dhe gjithashtu kanë frikë."

Shpëtimtari: "E sheh, bija ime, askush nuk vjen tek unë nga frika e njerëzve. Lutu, bija ime, që të çlirohesh nga kjo frikë nga njerëzit. Fryma e papastër shkakton këtë frikë nga njerëzit. Nuk mund të shërbesh dy zotërinj. Bija ime, shkruaj.

Ke shkruar gjithçka saktë deri tani." Unë:

"Por kam bërë kaq shumë gabime."

Shpëtimtari: "Nuk ka rëndësi sa gabime ke bërë, por çfarë po të them unë."

Unë: "Ju jeni drejtuesi im shpirtëror; a mund të lexoj nga ditari im për Atë Gebhard në Regensburg?"

Shpëtimtari: "Mundesh."

Unë: "A ka diçka tjetër që duhet të bëj?"

Shpëtimtari: "Po, ka diçka që mund të bësh." Unë: "Çfarë?"

Në fillim nuk dëgjova asgjë.

Pas një kohe:

Shpëtimtari: "E sheh, ti nuk mund të flasësh për veten tënde."

Unë: "Po, e kam kuptuar këtë disa herë tashmë. Por të tjerët nuk e kuptojnë. Ata mendojnë se po flas me veten."

Shpëtimtari: "Duhet të dëgjosh më shumë Zotin sesa të tjerët."

E pyeta Shpëtimtarin nëse Beate mund ta korrigjonte ditarin për shkak të gabimeve. Shpëtimtari:

"Mund ta bësh. Bijë e ime, të dua; shko në paqe."

6.30 pm Rruzari dhe Mëshira e Shenjtë në Rot.

25 korrik 1992 — e shtunë

Mora pjesë në meshat e hershme në Waghäusel. Ndërsa Beate ishte në konfesion, u luta për të dhe për Atin Werner Egon, pasi ajo qëndroi aty për rreth një ore. Në mbrëmje, donim të niseshim për në Regensburg, por automjeti nuk punonte. Kështu vendosëm të shkonim atje me makinë të nesërmen.

26 Korrik 1992 — E Diela

Rreth orës 9:45 të mëngjesit, unë dhe burri im ishim në kishën e manastirit karmelit në Regensburg. Më pas, kalova kohën nga ora 10:45 e mëngjesit deri në orën 15:45 me Atë Gebhard Heyder. Një mësues i mrekullueshëm. Ai shfletoi disa hyrje nga ditari.

Ai shqyrtoi atë që Shpëtimtari më frymëzonte të shkruaja dhe vuri në dukje se ishte në përputhje me Biblën. Ati Gebhard e njeh mirë Biblën, sepse ai është gjithashtu një studiues biblik dhe vetë e ka përkthyer dhe komentuar Biblën.

I lexova shumë nga ditarit për të, dhe për disa shënime ai menjëherë tregoi pjesën përkatëse të Biblës;

për shembull, shënimi në ditar i 3 korrikut 1992 i përgjigjet Ungjillit sipas Gjonit, kapitulli 14, vargu 23. Kur i thashë Atë Gebhardit se njerëzit do të mendonin se isha i çmendur, ai më citoi një tjetër fragment nga Ungjilli...

Dhe kështu vazhdoi për disa orë me të.

Falënderoj Zotin që pata nderin të flisja me këtë prift. Në fund, ai më bekoj ujë, qirinj, kripë dhe fotografi.

Më pas, shkova me të për t'u rrëfyer.

Më goditi veçanërisht fakti që Ati Gebhard tashmë dinte paraprakisht atë që Shpëtimtari më kishte thënë për botën dhe për atë që do t'i ndodhë asaj.

Kështu, këto mesazhe shërbyen si konfirmim për të dhe për mua. Ati Gebhard është shumë i saktë në të folurit e tij dhe shumë preciz.

Ndërsa po ktheheshim në shtëpi nga Regensburgu, burri im u sulmua përsëri nga shpirti i papastër.

Kështu që unë duhej të ngisja rreth 200 km vetëm, ndërsa ai flinte pranë meje në makinë.

Gjatë asaj kohe, unë lutesha me Rruzaren dhe lutje të tjera gjatë gjithë rrugës. Burri im gjithashtu kishte shkuar në rrëfim në Regensburg, dhe megjithatë ai ende po torturohej. Nuk më habit më pse. Unë i ofroj gjithçka Shpëtimtarit.

Kur mbërritëm në shtëpi, doja të shkruaja dhe të bashkoja veten me Shpëtimtarin.

Fatkeqësisht, megjithatë, kjo ishte e pamundur. Kishin ardhur disa gra dhe po bënë biseda të kota. Kështu u shqetësova. Mund të ndjeja se si shpirti i papastër po vepronte përmes këtyre grave. Nuk ishte e vështirë ta njihja shpirtin e papastër.

Shkova të fle rreth mesnatës pa dëgjuar asnjë fjalë nga Shpëtimtari.

27 korrik 1992 – e hëna

10:30 paradite në dhomën e mjekëve:

Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, lufta do të përkeqësohet së shpejti. Lutu shumë. Do të ketë një luftë në Irak. Kjo luftë do të përhapet gjerë e gjatë. Bijë e ime, të dua; shko në paqe."

18:30 Rrëfeja e Shenjtë dhe Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

20:00: Grupi i lutjes. Ati Dochart dëgjoi rrëfimet.

28 Korrik 1992 — E martë

10.00 në shtëpi:

U luta dhe u bashkova me Shpëtimtarin. Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime.

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Ti nuk mund të dish çfarë duhet të shkruash tani." Pastaj për

një kohë të gjatë nuk dëgjova asgjë.

Unë: "Po, Zot, nuk e di çfarë duhet të shkruaj. Besoj atë që thua; nuk dysjoj më."

Shpëtimtari: "A ke frikë?"

Unë: "Nuk kam frikë. Por nëse frika vjen pas kësaj bisede me ty, atëherë nuk do të jetë për shkak të teje, sepse ti nuk ngjall frikë tek njerëzit."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, shkruaje këtë: Njerëzit..."

Në atë çast hezitova të vazhdoja të shkruaja atë që po dëgjoja. Nuk doja të shkruaja më tej, sepse më vinte në mendje se çfarë mund të vinte më pas.

Shpëtimtari: "Shkruaje fjalë për fjalë."

Unë: "Po, Zot i madh."

Shpëtimtari: "Njerëzit kërcënohen nga shumë fatkeqësi. Njëra prej tyre është shumë afër." Në mendjen time, e pyeta veten, ku?

Shpëtimtari: "Ti pyet ku? Fëmijët e mi janë kudo. Duhet të luteni për të gjithë." Unë: "Zot i madh, do të lutem për të gjithë."

Pastaj mendova për Wolfram dhe u luta për shqetësimet e tij.

Shpëtimtari: "Do të jetë mirë."

Unë: "Mund të më tregosh diçka për këtë?"

Shpëtimtari: "Ajo që ai po bën është vullneti im."

Shpëtimtari: "Mund të shkruash diçka tjetër. Por ajo që duhet të shkruash nuk është e mirë." Unë:

"Por, Zot, çdo gjë që vjen prej teje është e mirë."

Shpëtimtari: "Kjo është e vërtetë, bija ime."

Unë: "Atëherë, ta shlyej?" Shpëtimtari: "Jo."

Unë: "Po më kërkon diçka?"

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "A mund ta di se çfarë është, ju

lutem?" Shpëtimtari: "Shëndeti yt."

Unë: "Më vjen keq, nuk e kuptoj. Të lutem thuaj përsëri; ndoshta e kam imagjinuar."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua shëndetin tënd."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, nuk e kuptoj këtë, por të jap shëndetin tim. Sepse dashuria jote është më e fortë se shëndeti im. Të lutem, le të mos ndahem kurrë prej teje."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me atë që ke shkruar. Të dua, bijë e ime; shko në paqe."

Unë: "Të falënderoj, o Jezu i dashur, udhëheqësi im shpirtëror, që më fole dhe që më doje, mua mëkataren."

6:30 pasdite Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë me rrogoza të kuqe.

Pas Komunionit të Shenjtë, i kërkova Shpëtimtarit: "O Shpëtimtar i dashur, a më kërkuat shëndetin tim këtë mëngjes? A e kam kuptuar drejt? Ju lutem më falni që po pyes përsëri."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, të kërkova shëndet dhe ti ma dhate

."

Unë: "Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im."

29 Korrik 1992 – E mërkurë

10.05 – 11.45 në shtëpi:

U luta me përkushtim dhe u përqendrova.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ti nuk e kupton se çfarë do të thotë që dua shëndetin tënd. Unë disponoj shëndetin tënd sipas dëshirës sime."

Unë: "Po, Zot i im, mund të bësh ç'të duash."

Lotët rrjedhnin nga sytë e mi në një mënyrë krejtësisht mbishqiptare, pa asnjë përpjekje nga ana ime. Pyeta: "Po qani, Zot i imi?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, lotët e mi janë vuajtje. Ato që vijnë nga sytë e tu janë lotët e mi."

Unë: "Ndjej sikur jam një me ty. Kjo do të thotë që nuk jam vetëm. Ka edhe një paqe shumë të veçantë brenda meje. Është kaq e bukur; ndihem kaq e lirë brenda vetes, sikur të gjitha problemet dhe shqetësimet e mia të kishin zhdukur. Nuk kam frikë, as dyshime, as barrë brenda meje."

Unë: "Desha t'ju pyes për shëndetin që ju kam dhënë. Dua të di nëse e kam kuptuar këtë si duhet. Nuk e di nëse ajo që mendoj është e saktë."

Shpëtimtari: "Më thuaj çfarë mendon."

Unë: "Domethënë, nëse më jep një sëmundje ose një provë, ti nuk thua kur; përkundrazi, e jep atë kur të duash."

Shpëtimtari: "Bijë, shkruaje këtë: këto janë vuajtje pendimi."

Unë: "Çfarë arrij përmes këtyre vuajtjeve të pendimit?"

Shpëtimtari: "Së pari, ti vuani me mua. Ti më ndihmon të mbaj kryqin. Përmes kësaj, shumë shpirtëra do të shpëtohen."

Unë: "O Zot, a mund ta mbaj këtë kryq, sepse ti e di këtë paraprakisht. Unë shqetësohem paraprakisht se mund të largohem prej teje, sepse, përfundimisht, jam një person kaq i dobët."

Shpëtimtari: "Pa mua, ti me siguri do të ktheheshe mbrapsht, por jo me mua."

Unë: "Çfarë duhet të bëj që të jem gjithmonë me ty?"

Shpëtimtari: "Bëhu besnik ndaj meje."

Unë: "Zot, jam besnik ndaj teje tani, por nuk e di se çfarë do të sjellë nesër."

Shpëtimtari: "Mos mendo për nesër; më jep këtë mëngjes."

Unë: "Po, Zot i im, do ta bëj."

Shpëtimtari: "Do të marrësh shenjë time. Stigmatat e mia."

Unë: "Ku, në shtëpi?"

Shpëtimtari: "Në kishë."

Unë: "Në cilat pjesë të trupit?"

Shpëtimtari: "Të pesë. Në zemër, në duar dhe në këmbë."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, i ke gjetur." Unë: "Kjo do të thotë që do të kryqëzohesh përsëri, brenda meje."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, e ke gjetur."

Unë: "O Zot i dashur, a do të duhet të punoj në spital me stigmat?" Shpëtimtari: "E ardhmja i përket mua, bija ime."

Unë: "Po, Zot, unë tashmë të kam dhënë të ardhmen time. O Zot i dashur, por stigmat janë dhimbja më e madhe."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, janë. Por me këtë dhimbje, shumë shpirtëra mund të shpëtohen."

Unë: "Zot, u bëftë vullneti Yt; i përkas plotësisht Ty."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kryqi me Mua është i ëmbël."

Unë: "Çfarë nënkupton me 'i ëmbël'?"

Shpëtimtari: "Do ta mbash me mua deri në fund."

Unë: "Zot, a janë këto stigmata si ato të Shën Françeskut dhe të Beqirës Padre Pio?"

Shpëtimtari: "Po, janë të njëjta me ato të Shën Françeskut dhe të Beqirës Padre Pio." Unë: "Por atëherë edhe Padre Pio duhet të jetë shenjtor."

Shpëtimtari: "Po. Ai do të jetë së shpejti."

Unë: "E çfarë nëse vdes ndërsa mbaj stigmat?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, unë jam i pavdekshëm."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të dua përtej çdo kufiri."

Shpëtimtari: "Dashuria nuk ka as kufij, as masë."

Unë: "Është shumë bukur ta dëgjoj këtë. Faleminderit; kam folur me ty kaq gjatë tani. Nuk mund të gjesh kurrë një fund bisede me ty."

Shpëtimtari: "Unë jam fillimi dhe fundi."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, Jezusi im i dashur, Dhëndri im, udhëheqësi im shpirtëror, jam gati të mbaj kryqin me ty. Por për cilat shpirtëra?"

Shpëtimtari: "Për mëkatarët që jetojnë në errësirë dhe mund të shkojnë në ferr në çdo moment."

Unë: "A mund të shkojnë edhe priftërinjtë në ferr?"

Shpëtimtari: "Po, edhe ata mund të përfundojnë atje."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të vuash për të gjitha

shpirtrat." Unë: "Por ato janë shumë të shumta."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, i dua të gjithë."

Unë: "Kjo është e bukur, dhe kështu edhe ne njerëzit duhet të duam të gjithë."

Shpëtimtari: "Me mua, ti mundesh ta bësh këtë. Pa mua, ti nuk mund të duash. Bijë e ime, të dua dhe të falënderoj. Shko në paqe."

Në mbrëmje, isha në Kapelën e Shën Roch për Meshën e Shenjtë, e cila u kremtua nga një prift nga Zaire. Ai ishte pak i nxituar gjatë leximit të Meshës së Shenjtë. Ndërsa shpërndante Komunionin e Shenjtë, ai nuk më pa sepse isha në gjuhë tek barriera e komunioneve.

Një murgeshë duhej t'i sinjalizonte atij se doja të merrja Shpëtimtarin. Ai qëndronte rreth një metri larg meje, dhe megjithatë nuk më pa.

Kisha e Shën Rochut është një kapelë në një ndërtesë sanatorimi. Priftërinjtë atje ndryshojnë përafërsisht çdo katër javë. Shumica e priftërinjve janë atje për një kurë trajtimi dhe ofrojnë kujdes pastoral gjatë asaj kohe. Priftërinjtë shpesh janë nga Misionarët Steyler, prandaj ka kaq shumë priftërinj nga vende kaq të ndryshme.

30 korrik 1992 — e enjtë

9.00–10.45 paradite në shtëpi:

Së pari u luta, pastaj u bashkova me Të. Dhe pastaj qesha shumë sepse kisha frikë nëse do të mundesha ta përballoja nëse do të merrja Pesë Plagët e Shenjta. Kisha frikë se nuk do të mund të qëndroja deri në fund dhe mund të largohesha nga Shpëtimtari.

Pastaj i kërkova Shpëtimtarit të më jepte hir për ta bërë këtë; atëherë do të isha gati të vuaja për shpëtimin e mëkatarëve.

Unë e dua Shpëtimtarin aq shumë sa nuk mund ta imagjinoj ta humbas. Kjo do të ishte gjëja më e keqe që mund të më ndodhte.

Shpresoj që të gjithë të reflektojnë mbi gjendjen e afërsisë së tyre me Zotin dhe dashurinë për të dhe për të tjerët. Mund të them tashmë se Zoti me të vërtetë është dashuri, dhe pa këtë dashuri

Nuk mund të jetoj më.

Jam i gatshëm të mbaj pesë stigmat e hapura me Të, që të mos e humbas atë dashuri dhe të mbetem i bashkuar me Shpëtimtarin për të shpëtuar mëkatarët. Vetëm nuk mund të bëj asgjë.

Në këtë moment, nuk kam më frikë dhe nuk qaj më. Më është marrë.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, të dua shumë. Plagët që do të mbash janë plagët e mia."

Shpëtimtari: "Kjo do të thotë që do të jesh me mua dhe unë nuk do të të braktis. Ne do të jemi një."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, nuk mund ta kuptoj këtë, por besoj."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, o Zot im i dashur dhe i mëshirshëm."

Shpëtimtari: "Vuajtjet e pendimit që do të përjetosh do të vijnë shumë shpejt." Unë: "A duhet të bëj diçka apo të përgatitem?"

Shpëtimtari: "Ashtu siç je tani, më mjafton. Mbaje fjalën tënde, atë që ke thënë."

Unë: "Po, Zot i madh e Zot i im, të premtoj; të lutem më dhuro hirin tënd që ta mbaj këtë dhe të mos tërhiqem nga fjala ime."

Shpëtimtari: "Do të kesh hirin për ta bërë këtë. Bijë e ime, mbeti besnike ndaj meje; vazhdo të më duash. Shko në paqe."

Prej disa javësh, supi im i majtë dhe pjesa e sipërme e krahut më dhembnin. Është osteomieliti. E ofrova dhimbjen për shpëtimin e shpirtrave.

6:30 pasdite: Rogoza dhe Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

Ati Vogt ishte rikthyer nga shërimi i tij.

Pas Komunionit të Shenjtë, i thashë Shpëtimtarit: "Ti e di çfarë dua të them. Nuk kam dyshime dhe e besoj, por dua të jem i sigurt."

Shpëtimtari e dinte çfarë doja të pyesja dhe u përgjigj:

Shpëtimtari: "Do të marrësh pesë plagët e shenjta. Nuk do të vonojë. Beso. Nuk ke gabuar."

Unë: "Të falënderoj, Zot i im dhe Perëndi im, që më konfirmove këtë pas Komunionit të Shenjtë." Gjatë gjithë ditës ndjeva një gëzim dhe dashuri të tillë. Është e pamundur për t'i përshkruar.

31 korrik 1992 — e premte

9:00–11:00 paradite në shtëpi:

U luta dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Unë: "Dashuria ime e pafund, o Jezu i dashur, nëse dëshiron, jam gati të shkruaj."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, shkruaj; kam nevojë për shumë shpirtëra që më janë besnikë, që do të qetësojnë zemërimin tim."

Unë: "A je Zot, edhe me zemërim?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, njerëzit janë të padëgjueshëm." Unë: "Priftërinjtë nuk flasin për zemërimin e Zotit."

Shpëtimtari: "Priftërinjtë që janë në hirën time me të vërtetë predikojnë atë që unë i frymëzoj. Bijë e ime, por ka shumë pak prej tyre. Lutu që të ketë më shumë priftërinj të mirë. Priftërinjtë sot nuk predikojnë më. Ata më kanë mbyllur zemrat e tyre."

Unë: "A duhet t'u them njerëzve se do të marr pesë stigmata nga Ti?" Shpëtimtari: "Bijë e ime, mbaje këtë të fshehtë për tani."

Unë: "Pse nuk më lejohet ta them ende këtë? A mund ta di pse?"

Shpëtimtari: "Pesë plagët që do të marrësh janë plagët e mia, dhe asnjëri prej tyre nuk mund ta kuptojë ende këtë."

Unë: "A e kuptuan ata në rastin e të tjerëve që mbanin plagët e tua, si për shembull, Shën Françesku dhe të tjerët?"

Shpëtimtari: "Po, Kisha e ka, por ata (priftërinjtë) e tallin vazhdimisht." Unë: "Mund të më jepni një fjalë tjetër për 'tallje'?"

Shpëtimtari: "Ata janë bërë indiferentë gjatë Konsagrujes."

Unë: "O Zot i dashur, as unë nuk mund ta kuptoj këtë rreth Plagëve të Shenjta."

Shpëtimtari: "Atëherë ti nuk je vetëvetja, por unë jam brenda teje."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, tani e kuptoj më mirë. Unë jam vetëm një grimcë pluhuri krahasuar me ty."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, bota është në një krizë. Ajo nuk mund më të gjejë rrugën e daljes prej saj."

Unë: "Çfarë nënkupton me 'krizë', o Zot i dashur?"

Shpëtimtari: "Kriza është një largim i plotë nga Zoti i tyre." Unë:

"A është kjo arsyeja kryesore e këtij zemërimi?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, e ke gjetur."

Unë: "Por Zoti im, ka ende kaq shumë që mbeten besnikë ndaj teje."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ata janë kapur në rrjetën e Satanit."

Unë: "O Zot i dashur, për kë, pra, duhet të vuaj pajtimin me Ty?"

Shpëtimtari: "Për ata që janë kapur në rrjetën e Satanit."

Unë: "O Zot i dashur, për këtë duhet të jesh një luftëtar i madh."

Shpëtimtari: "Bijë, me mua ti tashmë je e madhe. Unë u kam dhënë njerëzve vullnet të lirë, dhe njerëzit do t'i përkasin çdo ane që kanë zgjedhur dhe kudo që dëshirojnë të përkasin."

Pyeta nëse e kisha shkruar saktë. Shpëtimtari: "Kjo mjafton për Mua."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua; mbeti besnike ndaj meje. Shko në paqe."

Kur mbarova së shkruari, mbylla derën e madhe metalike rrëshqitëse që të çon në ballkon. Dhe menjëherë, gishti më ngeci në derë. Ishte shumë e dhimbshme dhe po më dilte gjak.

Tek mjeku më bënë një injeksion kundër tetanosit. Dhimbjen e ofrova për lavdinë më të madhe të Zotit.

18:30: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

1 gusht 1992 – e shtunë

Në orën 7:15 të mëngjesit isha në kishë në

Waghäusel. Në shtëpi nga ora 13:20 deri në 14:10:

Shpëtimtari: "Bijë e ime, unë jam me ty. Të dua." Unë: "A duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Mund ta shkruash këtë."

Unë: "Të falënderoj për dashurinë tënde, të cilën e kam ndjerë kaq fuqishëm për disa orë tashmë."

Mendoja se ishte thjesht vullneti im që dëshiroja kaq me etje të bashkohem me Shpëtimtarin, saqë mezi po prisja për këtë.

Shpëtimtari: "Bijë, ishte vullneti im të bashkohem me ty."

Unë: "O Zot i dashur, a po më vjen diçka sepse Ti deshe të bashkoheshe me mua?"

Shpëtimtari: "Po, diçka po të vjen."

Unë: "A mund ta di se çfarë është, o Zot i im? Të kërkoj hirin për të përballuar çdo gjë që do të më ndodhë. O Zot i im, e pranoj, edhe pse nuk di se çfarë po vjen. Zot, u bëftë vullneti yt, e jo i imi."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, je zgjedhur; a ke ndonjë dyshim, bijë e ime?" Unë: "Jo, Zot i im."

Pas kësaj, pati një heshtje të gjatë, dhe mendova për atë që më priste. Shpëtimtari:

"Nuk mund të thuash se vjen prej teje."

Unë: "Jo. Nuk e di se çfarë do të vijë. A duhet të qaj për atë që më pret?" Shpëtimtari: "Mund të gëzohesh."

Unë: "Çfarë do të jetë ajo që do të më gëzojë? Nuk mund të mendoj për asgjë që të më bëjë të lumtur tani."

Shpëtimtari: "Do të jesh gjithmonë i bashkuar me Virgjëreshën e Bekuar

Mari." Unë: "A nuk isha tashmë i bashkuar me të?"

Shpëtimtari: "Edhe ti mund të flasësh me të."

Unë: "Unë tashmë kam folur me të."

Shpëtimtari: "Edhe ajo do të flasë me ty."

Unë: "A do të thotë kjo që do ta dëgjoj ashtu si të dëgjoj ty?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, do ta dëgjosh ashtu si më dëgjon

mua." Unë: "Si do të mund të bëj dallimin kur të flasë ajo?"

Shpëtimtari: "Ajo do të prezantohet vetë tek ti; do ta njohësh zërin e saj."

Unë: "Po, Zot i im, mezi po e pres. Kur do të ndodhë kjo?" Shpëtimtari:

"Sapo të vijë shenja."

Unë: "Por ti the se ajo do të shfaqej në kishën e St Leon-Rot." Shpëtimtari: "Po, do të shfaqet."

Unë: "Vetëm një

herë?" Shpëtimtari:

"Disa herë."

Shpëtimtari: "Mbaje të gjitha këto në heshtje."

Unë: "Zot, të lutem më dhuro hirin që të mbaj të gjitha këto në heshtje. Ti thua se ç'është e mbushur zemra, prej gojës del. Të lutem më dhuro hirin që gjuha ime të heshtë për këtë."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, ti do ta marrësh."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, Nëna jote më e Shenjtë e Perëndisë, Maria, dhe unë të duam. Shko në paqe."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të falënderoj për kaq shumë hir. I falënderoj të dashurës Nënë të Zotit që pranoi të flasë edhe me mua, një mëkatare. O Nënë e Mëshirës, ti që je strehë e mëkatarëve, më udhëhiq dhe më mbro."

15:30 – 18:15: U lutesha në kishën e Rotit dhe shkova në rrëfim me Atin Vogt.

2 gusht 1992 — e dielë

8.00 – 9.20 paradite:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ti më do me dashurinë time. Kjo dashuri është një dhuratë nga unë për 'po'-në tënde ndaj meje. Dhe kjo dashuri është dhurata më e madhe që të kam dhënë." Unë: "Ndjehem sikur duhet të jem gjithmonë e bashkuar me ty. Tërhiqem vazhdimisht drejt teje. Njeriu pret me kaq mall të bashkohet me ty."

Shpëtimtari: "Sepse ti i përket tërësisht Mua."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, dua vetëdijen tënde." Unë: "Të lutem, më thuaj një fjalë tjetër për këtë."

Shpëtimtari: "Ti nuk mund të bësh asgjë vetë; unë veproj në emër tënd."

Unë: "O Zot i dashur, si duhet të funksionojë ose të ndodhë kjo? Nuk e kuptoj. Zot i im, më ndihmo ta kuptoj më mirë."

Shpëtimtari: "Gjithçka që ti bën, unë e bëj."

Unë: "Pra, nuk jam unë që e bëj, por Ti që e bën." Unë: "Si do ta njoh që je Ti që e bën?"

Shpëtimtari: "Para se të bësh ndonjë gjë, thuaj: 'Bëje, Zot, si të duash.'"

Unë: "Atëherë unë jam instrumenti yt, të cilin e përdor."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, do të bëj si ti dëshiron. Të lutem më dhuro hirin që ta mundem, sepse kjo me të vërtetë nuk është e lehtë."

Ndërsa e thashë këtë, mendova për përlësinë.

Shpëtimtari: "Thuaje, bija ime, ke të drejtë; për këtë të duhet përlësi."

Unë: "Zot, lutem për përlësi çdo ditë; **është virtyti më i vështirë.**"

Shpëtimtari: "Ti mund ta arrish atë vetëm nëse je me mua. Dhe kur të kuptosh që ti nuk je asgjë dhe që unë jam gjithçka brenda teje, dhe kur të kuptosh që nuk mund të bësh asgjë vetë, atëherë do të kesh arritur përlësinë që më pëlqen kaq shumë."

Desha të nxitoja që të arrija në kishë në kohë për Meshën e Shenjtë. Shpëtimtari: "Po, bija ime, kam nevojë për ty atje gjithashtu. Të dua, bija ime; shko në paqe."

10:00 Mëngjes Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

13:30 Ruzari – më pas u luta për Vendet e Shenjta. Në orën 19:00 u luta

Ruzari i Dhimbjeve në shtëpi.

3 gusht 1992 – E hëna

8:00–10:00 paradite në dhomën e mjekut:

Pas asaj që kisha lutur me përkushtim te Shpëtimtari.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të kam dëgjuar qartë. Ajo që do të të ndodhë është përkujdesja ime, ashtu si edhe ajo që do të vijë. Detyra jote, bijë e ime, është të më shërbesh ashtu si unë dëshiroj."

Unë: "Zot, por të lutem më trego çfarë dëshiron. Më thuaj çfarë dëshiron që të bëj." Shpëtimtari:

"Duhet të mbështetesh plotësisht tek unë."

Unë: "Po, Zot i im, do ta bëj."

Unë: "O Zot i dashur, tani që jam bashkuar me Frymën tënde të Shenjtë, të lutem mos lejo që mendja ime të ndërhyjë ndërsa shkruaj; kjo do të më bënte të ndihem i pasigurt."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; kam bërë një plan për ty, dhe ky plan duhet të përmbushet."

Unë: "O Zot i dashur, më trembet kur mendoj se mund të mos përmbushet." Shpëtimtari: "Do të përmbushet nëse je gjithmonë me mua."

Unë: "O Zot i dashur, dua të jem gjithmonë me ty. Të lutem, mos më lejo kurrë të ndahem nga ti. O Zot i dashur, tani ndihem tepër e mahnitur për të të kërkuar ndonjë gjë tjetër. Më thuaj nëse ka diçka tjetër që duhet të shkruaj. Bëj me mua çfarë të duash. Unë i përkas tërësisht ty."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje. Mos u shqetëso për këtë; kam dikë që do ta kryejë këtë punë."

Unë: "Zot, nuk e kuptoj pse kjo quhet punë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ky punë është nga unë dhe ka të bëjë me shpëtimin e shpirtave. Është një punë për shpëtimin e shpirtave. Kemi shumë pak kohë, bijë e ime."

Unë: "Zot i im, kur më thua gjëra të tilla, po më kërkon diçka." Shpëtimtari: "Po, bija ime, vuajtjet e shlyerjes."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, Perëndi im i Trinisëhëm, Jezus i mëshirshëm, jam gati të vuaj me Ty për shpëtimin e shpirtave nga dashuria për Ty dhe për njerëzimin. O Perëndi i dashur, nuk kam ndryshuar mendje, sepse vullneti Yt tani është vullneti im. Sepse ajo që Ti dëshiron është e drejtë, dhe jo ajo që unë dëshiroj."

Shpëtimtari: "Jam i kënaqur, bija ime, me atë që ke shkruar." Unë: "Nuk kam dëshirë tjetër."

Shpëtimtari: "A nuk ke vërtet asnjë dëshirë?"

Unë: "Nuk guxoj të dëshiroj asgjë, sepse jam kaq e pavlefshme."

Shpëtimtari: "Bëj një dëshirë, bija ime; dua që ta bësh."

Unë: "Po, Zot i madh e Perëndi im, atëherë dëshiroj që të mbaj kryqin që më jep me dashuri dhe besnikëri pranë teje deri në fund, dhe që kisha në St Leon-Rot të bëhet një kishë shembullore në sytë e Atit të Shenjtë, që kishat e tjera të ndjekin shembullin e saj."

Dëshiroj që Komunia e Shenjtë të shpërndalet duke u ulur në gjunjë, me përjashtim të atyre që nuk mund të gjunjëzohen, dhe që ajo të shpërndalet si Komuni orale duke përdorur një paten.

Dëshiroj që të na dhuroni priftërinj të disponueshëm çdo ditë për Koshën e Shenjtë dhe dëgjimin e rrëfimeve, dhe që Komunia e Shenjtë të shpërndalet me përlësi vetëm përmes duarve të shenjtëruara të priftit.

Për më tepër, që Zonja jonë, Shën Jozefi, dhe engjëjt e shenjtë e të shenjtët të nderohen më shumë sërish në kishë.

Lutem që prifti të lërë Rosarin me besimtarët para Meshës së Shenjtë, dhe që gjatë Meshës së Shenjtë prifti të kthehet drejt Tabernaklit së bashku me shërbëtorët e altarit, përveç gjatë homilisë.

- Që në kapelën që po ndërtohet në shtëpi, lutjet të ofrohen gjithmonë për shpëtimin e shpirtave. Vendet e Shenjta të Plagëve Tuaja, veçanërisht, duhet të përkulen me nderim.

- Që në këtë kapelë njerëzit të shërohen në trup e në shpirt përmes ndërmjetësimi të Zonjës sonë dhe Shën Jozefit.

- Që askush që lutet në këtë kapelë të mos humbasë.

- Që familja ime – familja ime e afërt dhe tre brezat para meje – të shpëtohet.

- Lutem për mbrojtje të veçantë për këtë kapelë dhe që lutjet të vazhdojnë të thuhën aty pas vdekjes sime.

- Që në këtë kapelë, o Zot, të të jepet më shumë nder, lavdërim dhe falënderim se në çdo kapelë tjetër deri më sot

'Zot i im, kam përmendur shumë gjëra. Por, o Zot, them: nëse është vullneti yt, le të bëhet—jo sepse unë jam diçka, por sepse ti je gjithçka në mua.'

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kështu do të bëhet."

Unë: "Zot i im, a e dëgjova mirë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje; do të ndodhë pikërisht ashtu siç e ke shkruar." Unë: "Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im, FALËNDERIME."

Në këtë moment, jashtë bubullon dhe bie shi shumë i fortë; është si një stuhi. Shpirti im është në qetësi, në paqe, dhe i mbushur me dashuri të madhe për Zotin e dashur dhe për Virgjëreshën e Bekuar Mari.

Nuk pati Meshë të Shenjtë në Rot; shkova në Kapelën e Shën Rochit në orën 19:30.

8.15 pm: Grupi i lutjes. Grupi i lutjes ekziston prej pesë vjetësh.

4 gusht 1992 – e martë

Në shtëpi midis orës 10:55 dhe 11:55. Së

pari u luta, pastaj hyra në bashkim.

Shpëtimtari: "Ka shumë gjëra që nuk më pëlqejnë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, çfarë nuk të pëlqen?"

Shpëtimtari: "Që Matthias shkoi në agjërime me Andreas (André i Belgjikës)." Unë:

"Por edhe Apostujt e bënë këtë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, nuk është vullneti Im." Unë:

"A ka diçka tjetër që duhet ta di për Matthiasin?"

Shpëtimtari: "Lutju për të."

Unë: "E për Beaten?"

Shpëtimtari: "Ajo nuk duhet të lexojë më tutje ditarin

tënd." Unë: "Por ti thatë se ajo mund ta korrigjojë."

Shpëtimtari: "Por jo ta ndryshojë."

Unë: "Po për Fridolin? A mund t'i tregojë Atë Stefan për stigmat që do t'i marr?"

Shpëtimtari: "Ai duhet ta mbajë këtë për vete."

Unë: "A do të doje që të shkoj së shpejti në një tërheqje?" Shpëtimtari:

"Jo ende."

Shpëtimtari: "Unë jam udhëheqësi yt shpirtëror; ti i përket

tërësisht mua." E pyeta Shpëtimtarin për këtë grua me tap.

Shpëtimtari: "I thuaj Fridolinit të jetë i kujdesshëm me këtë grua. Lute për Fridolin."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, do të lutem për të gjitha këto qëllime. Dhe do të lutem edhe më shumë për Fridolin."

Shpëtimtari: "Më pëlqen që Fridolini dëshiron të vijë në grupin e lutjes të hënave." Unë: "Atëherë, më vjen keq që Marion nuk do të vazhdojë të shkruajë ditarin e saj."

Shpëtimtari: "Ajo do të vazhdojë të shkruajë."

Unë: "Çfarë do të bënit ju në vendin tim, për nënën e Matthias?" Shpëtimtari:

"Bijë, lëre tek unë."

Unë: "A dëshiron që të shkruaj diçka tjetër?" Shpëtimtari:

"Po, do të doja që të shkruaje diçka tjetër." Unë: "Po, Zot i madh dhe Zot."

Mendova për kryetarin e bashkisë.

Shpëtimtari: "Flis me të; unë do të të frymëzoj me atë që t'i thuash."

Unë: "O Zot i dashur, kam edhe një pyetje: a duhet të shkoj në Schio në gusht?" Shpëtimtari:

"Nuk duhet të shkosh atje. Qëndro e bindshme ndaj meje."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, duhet të shkruash atë që po vjen tani. Stigmat që do të marrësh – do të ndodhin këtë vit."

Unë: "Çfarë nënkupton me 'këtë vit'?"

Shpëtimtari: "1992."

Unë: "Po, Zot i im, Jezus i mirë, le të bëhet siç ke thënë." Shpëtimtari: "Bijë e ime, mos më zhgënje."

Unë: "Zot, më dhuro hirin që kurrë të mos të zhgënjej."

Shpëtimtari: "Dëgjo vetëm mua; mos lejo të ndikohesh nga të tjerët. Ky shenjë që do të marrësh prej meje do të jetë një dëshmi për të gjithë të verbrit, që të shohin përsëri, dhe për të shurdhët, që të dëgjojnë përsëri. Shkruaje këtë, bija ime: ky shenjë—stigmatat e mia brenda teje—do të shkaktojë një trazim të madh në botë."

Unë: "Zot, megjithatë nuk e kuptoj mirë këtë; a mund të më thuash diçka tjetër, të lutem?"

Shpëtimtari: "Do të jetë si maja. Përmes librit tënd, do të përhapet shpejt. Ata do të jenë të pafuqishëm kundër stigmave që do të marrësh, sepse ato do të jenë prej meje. Bijë e ime, të dua. Shko në paqe."

Në mbrëmje isha në kishën e Malshit. Së pari shkova në Mingolsheim, por atje nuk kishte meshë. Kështu që shkova me makinë në Malsch që të mos humbisja Meshën e Shenjtë.

5 gusht 1992 – E mërkurë

Në shtëpi midis orës 10:45 dhe 12:45.

U luta dhe pastaj u bashkova me Shpëtimtarin. U mbush me pendim të thellë për të gjitha mëkatet e mia dhe qava. U ndjeva si mëkatar, dhe megjithatë Zoti Perëndi më kishte zgjedhur të isha instrumenti i Tij. Oh, sa i papërshtatshëm ndjehem para Perëndisë. Sa shumë përlulesi duhet për të njohur mëkatet e tua? Shkoj në rrëfim pothuajse çdo javë, pendohem për , dhe megjithatë gjithmonë bie përsëri në mëkat. Për disa, mëkatet për të cilat pendohesha nuk janë mëkate, por për mua edhe mëkati më i vogël është më i madhi. Shumë pak njerëz do ta kuptojnë këtë, madje as Ati Vogt.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, a do të besosh atë që të them unë?"

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, ti tashmë më ke dhënë besim, kështu që me siguri mund të besoj."

Shpëtimtari: "Por ti ende dyshon."

Unë: "A mund të ma largosh këtë dyshim, të lutem?"

Shpëtimtari: "Por ai vazhdon të kthehet."

Unë: "Të lutem, largoji përsëri nga unë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dyshimi nuk vjen prej meje. Duhet të lutesh përsëri e përsëri, 'Na ruaj nga dyshimi.'"

Unë: "Po, Zot i im, të lutem më mbro nga dyshimi, që besimi im të jetë i fortë si shkëmbi."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ushtro durimin."

Unë: "Durimi është një virtutet i madh; mendova se e merrnim prej teje." Shpëtimtari: "Do ta marrësh, por jo ende."

Unë: "Po, Zot i im, do të praktikoj durimin. Të lutem më fal për padurimin tim. Të lutem pastro shpirtin tim, që të jem krejtësisht e pastër dhe të shenjtërohem, në mënyrë që gjithmonë të të lavdëroj dhe të të madhëroj Ty së bashku me të gjithë të shenjtët në qiell."

Unë: "Zot i im, a ishte kjo ajo që doje të më thoje – nëse do ta besoja?" Shpëtimtari: "Po vjen diçka krejt tjetër. Shkruaje fjalë për fjalë."

Shpëtimtari: "Unë dua tërë qenien tënde."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, Jezus i mirë, po ta jap të tërë qenien time." Unë:

"Mund të më thuash diçka rreth saj?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, vuajtjet e pendimit që ti përjeton janë vuajtjet e mia." Unë:

"Por ti më ke thënë tashmë këtë."

Shpëtimtari: "Atëherë do të jesh brenda meje."

Unë: "Çfarë ndodh atëherë me trupin tim?"

Shpëtimtari: "Trupi yt është shenja e dukshme për njerëzit." Unë:

"Jam kaq budalla që nuk mund ta kuptoj këtë."

Shpëtimtari: "Po të mund ta kuptonit, atëherë nuk do të ishte nga unë. Është e vështirë edhe për teologët, sepse ata nuk mund ta kuptojnë."

Unë: "Zot i im, nëse jam një shenjë për njerëzit, çfarë fitojnë njerëzit përmes meje?"

Shpëtimtari: "Drita që do të dalë nga errësira." Unë: "A do të thotë kjo

që të verbrit do të shohin përsëri?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime. Stigmatat e tua të hapura do të shkëlqejnë që t'i shohë të gjithë. Edhe të verbrit do të shohin përsëri. Për shkak të këtyre stigmave që do të marrësh, do të tallesh dhe do të përbuzesh shumë. Prano gjithçka; përmes kësaj, shumë shpirtëra do të shpëtohen nga mallkimi."

Unë: "Zot i im, a e kam shkruar saktë? Të fshij atë që është gabim?"

Shpëtimtari: "Jo, unë e kam shkruar, jo ti. Duart e tua janë instrumenti im. Bijë e ime, të dua shumë; mbeti besnike ndaj meje. Shko në paqe."

Rruzari dhe Mëshira e Shenjtë në të kuqe.

6 gusht 1992 — E enjte

U luta për një orë me përkushtim të thellë para se të bashkohesha me

Shpëtimtarin. I dhashë gjithçka Jezusit.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, ishte e drejtë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, njerëzit duhet të pendohen me ngut. U ka mbetur pak kohë. Satani është i fortë. Ai duhet të mposhtet me lutje. Njerëzit luten shumë pak këto ditë. Thuaj kryebashkiakut të përpiqet të të vërë në kontakt me Kancelar Kohl. Ai nuk duhet të hezitojë ta bëjë këtë." Unë: "A t'i tregoj atij letrën nga Kancelar Kohl?"

Shpëtimtari: "Po, mundesh. Nëse dëshiron, ai duhet t'i shkruajë Kancelarit për t'i thënë se ju duhet të flisni me të. Thuaj atij se edhe kryebashkiaku mban përgjegjësi për të siguruar që njerëzit të jetojnë në paqe."

Unë: "A mund ta lexoj atë për të?"

Heiland: "Po, mundesh, por asgjë tjetër."

Unë: "Nuk po të pyes çfarë duhet të shkruaj; më thuaj thjesht. Ndoshta kjo do të mjaftojë."

Shpëtimtari: "Nuk mjafton, bija ime; shkruaje. Bota nuk ka qenë kurrë në një trazim të tillë si tani. Të gjithë përballen me një rrezik të madh. Pothuajse mund t'i nxirrja të gjithë jashtë, por megjithatë i dua. Të gjithë janë fëmijët e mi. Por vetëm një numër kaq i vogël do të shpëtohet!"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, dua që të shkruash edhe më shumë. Bija ime, plotëso dëshirën time."

Unë: "Çfarë dëshirë? Të kam dhënë gjithçka; nuk mund të bëj asgjë."

Shpëtimtari: "Po, me mua mund të bësh gjithçka."

Unë: "Zot, cili është dëshira jote? Dhe nëse jam me ty, do të përmbush çdo dëshirë tënde."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; dëshira ime është të të marr me vete."

Unë: "Si duhet ta kuptoj këtë? Por nëse është dëshira jote, atëherë do ta përmbush këtë dëshirë për ty; atëherë mund të më mbash kudo që të dëshirosh."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ti mund të jesh këtu dhe atje në të njëjtën kohë, kudo që unë të dua."

Unë: "Zot i im, do të bëj si ti dëshiron, sepse e di që çdo gjë që bën është e mirë, dhe për këtë të dua mbi të gjitha, dhe të falënderoj për gjithçka."

Pastaj u ndërpreva nga burri im. Nuk i përgjigjesha, sepse Shpëtimtari tani ishte më i rëndësishëm për mua.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, zemra jote do të theret."

Unë: "Zot dhe Perëndi im, le të bëhet si ti dëshiron."

Shpëtimtari: "Atëherë zemra jote do të jetë zemra ime. Gjakun që do të rrjedhë nga zemra jote është gjaku im. Ky gjak do të derdhet për shpëtimin e shpirtave. Çdo pikë gjaku është i çmuar."

Unë: "O Zot i im, nuk mund ta kuptoj këtë. Më shpjegoje më thjesht." Shpëtimtari: "Gjaku im është shpëtimi yt."

Unë: "O Zot, sa e tmerrshme duhet të jetë të të marrësh Ty në Hostin e Shenjtë me dorë, kur grimcat e shenjta bien në dysheme. Oh, sa të verbër duhet të jenë priftërinjtë. Zot, të lutem falji; ata nuk e dinë çfarë po bëjnë kur japin Hostinë e Shenjtë në dorë."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është."

Unë: "Zot i im, e gjej shumë të vështirë të shkruaj. Duhet të qash me lot gjaku për këto sakrilegje, këtë mungesë respekti dhe indiferencë ndaj Teje, Zotit Trefish. Le të shkëlqejë Drita Jote e Shenjtë, që të dalin nga errësira dhe të shpëtohen përmes Gjakut Tënd të çmuar."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kështu do të ndodhë. Bijë e ime e dashur, u gëzova që vazhdove të shkruash. Më duaj; shko në paqe."

Rreth orës 16:15 isha me kryetarin e bashkisë, z. Martin. I fola atij për Kancelarin, z. Kohl. Ai më tha se do të përpiqej të më vinte në kontakt me Kancelarin Kohl. Së fundi, i thashë se nuk duhej të anashkalonte meshën.

18:30: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

7 gusht 1992 – E premte – E premte e Zemrës së Shenjtë

10.00–11.30 në shtëpi:

U luta me përkushtim dhe i thashë Shpëtimtarit: "Do të bëj gjithçka që dëshiron, por ka një gjë nga e cila frikësohem: që në vuajtjet e mia të ndahem prej teje,"

Shpëtimtari: "Kur ti vuani, unë jam me ty. Unë vuaj me ty."

Pas pak, heshtje.

Qava.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, **Fjala u bë mish**; zemra jote do të jetë e imja. Fjalët që do të dalin nga zemra jote do të jenë fjalët e mia."

Unë: "A do të flasë Fryma e Shenjtë përmes meje?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, Fryma e Shenjtë do të flasë përmes teje."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, a do ta kuptojnë këtë edhe të tjerët?"

Shpëtimtari: "Jo të gjithë. Vetëm ata që janë në hir të Zotit." Unë: "E çfarë për të tjerët që nuk e njohin këtë?"

Shpëtimtari: "Do të tallen me ty, do të qeshin me ty dhe do të të shpallin të çmendur."

Unë: "Çfarë duhet të bëj atëherë?"

Shpëtimtari: "Nuk je ti që do të bësh ndonjë gjë, por unë që do të veproj. Bijë e ime, ti atëherë do të jesh instrumenti im."

Unë: "A do ta njoh që je ti?" Shpëtimtari: "Po, e ke njohur shumë herë më parë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, a ka diçka tjetër të rezervuar për mua? Si do të jetë kur të jesh me mua – a do të mund të ha ende? Domethënë, nëse marr stigmatat nga ty? Por them paraprakisht, Zot, le të bëhet sipas dëshirës tënde."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, e ardhmja i përket mua."

Unë: "Po, Zot, e harrova përsëri. Të lutem më fal." Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kam nevojë për diçka më shumë nga ty." Unë: "O Zot i dashur, mund ta kesh."

Shpëtimtari: "Shkruaje; më duhet përkushtimi yt i plotë ndaj meje."

Unë: "Zot i im, unë tashmë të kam dhënë gjithçka. Të jap gjithçka edhe një herë. Bëj me mua ç'të duash. I përkas tërësisht ty."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua; mbeti besnike ndaj meje, dhe unë do të bëj si të dua. Shko në paqe, bijë e ime."

18:30 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë me ngjyrë të kuqe.

8 gusht 1992 – e shtunë

11.00 – 12.45: Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin.

E pyeta Shpëtimtarin nëse duhej t'i thoja At Vogt se do të merrja pesë stigmat dhe se zemra ime do të ishte e shpuar.

Shpëtimtari: "Po, i thuaj priftit tënd, Atë Vogt, se po merr pesë stigmata nga Unë dhe se zemra jote po përpimët."

Unë: "Por, Zot, ai me siguri nuk do ta besojë përsëri. Çfarë të bëj?" Shpëtimtari: "Bijë e ime, ai do ta besojë kur të jetë tepër vonë."

Unë: "O Zot i dashur, atëherë nuk ka kuptim t'ia them." Shpëtimtari:

"Po, ka kuptim, bija ime."

Unë: "Çfarë kuptimi ka kjo?"

Shpëtimtari: "Ai nuk do të mund të thotë më se nuk dinte asgjë."

Bisedova me Shpëtimtarin edhe për pak kohë, por nuk shkrova asgjë.

Shpëtimtari: "Tani, shkruaj, bija ime. Dëgjo me vëmendje."

Unë: "Po, Shpëtimtar, po dëgjoj me vëmendje. E di që mendja ime nuk do të jetë në gjendje ta kuptojë këtë, por unë

zemra do ta njohë dhe do ta ndiejë, sepse zemra ime di çfarë dëshiron nga unë, por njerëzit nuk e dinë. Prandaj unë gjithmonë do të të dëgjoj ty i pari, sepse dashuria jote kurrë nuk më ka mashtruar."

Shpëtimtari: "Ruaj të sigurt gjithçka që shkruan." Unë:

"Por ti më ke thënë këtë më parë."

Shpëtimtari: "Satanit nuk i pëlqen asgjë më shumë se të shkatërrojë atë që shkruan përmes njerëzve të mirë." Unë: "O Jezu i dashur, do të kujdesem më mirë për të."

Pas një kohe, ndërsa mbretëronte paqja dhe heshtja, pyeta nëse ajo që kisha shkruar mjaftonte.

Shpëtimtari: "Jo, bija ime, gjithçka që ke shkruar është gjithashtu e rëndësishme për kohët që do të vijin." Shpëtimtari: "Vepra ime do të përfundojë. Të mëdhenjtë ende do të mahniten."

Unë: "Kush janë të mëdhenjtë?"

Shpëtimtari: "Peshkopët. Përmes kësaj vepre ata do të njohin frytet. Unë jam vreshti në këtë vepër.

Do të derdh gjakun tim për të gjithë; domethënë, edhe mëkatarin më i madh mund të pendohet nëse dëshiron. Unë erdha në botë për shkak të mëkatarëve. Çdo mëkatar më është po aq i dashur sa i drejtë. Bijë e ime, ti do ta përmbushësh këtë vepër—shpëtimin e shpirtave—bashkë me mua. Ajo që kam nisur, do ta përfundoj. Unë i shpëtoj fëmijët e mi, ata që mund të shpëtohen ende. Rrugja jote, bijë e ime, është rruga ime."

Unë: "Atëherë nuk do të humbas rrugën në këtë rrugë."

Shpëtimtari: "Nuk do të humbasësh rrugën në këtë rrugë. Je me mua. Bijë e dashur, faleminderit që erdhe tek unë. Shko në paqe."

16:30 Në Rot, në kishë: Luta Rozairin. Meqë sot nuk kishte rrëfim në Rot, shkova në Kapelën Rochus për t'u rrëfyer rreth orës 17:45.

7.00 pm Pjesëmora Mësën e Shenjtë në kishën e Mingolsheim.

9 gusht 1992 — e dielë

8.15–9.45 paradite: Pas lutjes, u bashkova me Shpëtimtarin.

Sa herë që bashkohem me Shpëtimtarin, gjithmonë marr komunionin shpirtëror dhe lutem me zell.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Zot i im, do ta shkruaj."

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime. Duhet t'i provoj fëmijët e mi deri në fund, sepse detyra që u jap atyre duhet të përmbushet. Sa i përket gjithçkaje që ke shkruar, unë tashmë kam siguruar që gjithçka do të ndodhë."

Mendoja nëse Shpëtimtari e kishte bërë këtë paraprakisht.

Shpëtimtari: "Po, paraprakisht. Prandaj, mos u shqetëso për kohën kur diçka do të ndodhë. Detyra jote është të Më duash Mua dhe njerëzimin, dhe të përmbushësh vullnetin Tim. Dashuria që ende merr nga Unë është si një gur i çmuar që shkëlqen nga të gjitha anët. Dhe kudo që shkëlqen, dashuria do të rrjedhë."

Unë: "Zot, a do të marr edhe më shumë dashuri?"

Shpëtimtari: "Po, nëse vuani me mua, do të merrni dhe do të jepni më shumë dashuri. Do të jeni në gjendje të dhuroni shumë dashuri. Bijë e ime, shkruani edhe këtë: stigmat që do të merrni do të zgjasin për një kohë të gjatë, që shumë shpirtëra të shpëtohen. Dje, prifti (në Kapelën e Shën Rochit) ju tha se stigmat janë një dhuratë hiri. Mund të shkruash se është një dhuratë hiri me madhësi të rrallë. E dhuroj atë kujt të dua. Shkruaje këtë: do të mund të veprosht përmes stigmave, dhe do të duhet t'i mbash ato për një kohë të gjatë. Për aq kohë sa unë të dua." Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, Ati im i dashur. Ju falënderoj tashmë për këtë dhuratë hiri me madhësi të rrallë që do të marr. Jam gati, dhe lutem që t'i mbaj dhe t'i duroj stigmat me ty për aq kohë sa ti dëshiron."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti je e shqetësuar për stigmat. Vendos këtë shqetësim në duart e mia. Le të jetë shqetësimi im dhe jo më i yti."

Unë: "O Zot, jam kaq e etur për dashurinë tënde tani. Të lutem, më jep shumë dashuri."

Shpëtimtari: "Do të të jap shumë dashuri, por jo ende. A do ta përballoje dot tani?" Unë: "A nuk kam nevojë të shkruaj ndonjë gjë tjetër tani?"

Shpëtimtari: "Po, duhet të shkruash diçka." Unë: "Po, Zoti im, çfarë është?"

Shpëtimtari: "Dhimbja që ndjen në zemër është dhimbja ime."

Unë: "Mendoja se mund të ishte për shkak të nxehtësisë. Është një dhimbje e djegshme."

Shpëtimtari: "Po e lejoj pak që të ndjesh dashurinë time."

Unë: "A janë vuajtjet tuaja dashuri?"

Shpëtimtari: "Po, dashuri e vërtetë për ju, fëmijët e mi."

Unë: "Zot i im, të falënderoj për të gjitha vuajtjet që më jep; dëshiroj të të dua gjithmonë. Të lutem, mos më lejo kurrë të ndahem prej teje, as përmes vuajtjeve të rënda."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me atë që ke shkruar. Të falënderoj. Dëshira ime është të jem me ty dhe pranë teje. Bijë e ime e dashur, shko në paqe."

13:30: Rruzari i Kuq në kishë. Sot nuk pati shërbim lutjesh; qëndrova në kishë për pagëzimin e një fëmije.

19:00: Pjesëmarrje në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit.

10 gusht 1992 – E hëna

Pas lutjes:

Nuk doja t'i kërkoja Shpëtimtarit asgjë, sepse jam i papërshtatshëm.

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, a dëshiron që të shkruaj diçka?"

Shpëtimtari: "Po, dua që të shkruash, bija ime." Pas kësaj, u krijua një heshtje.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaj, fjalë për fjalë." Unë:

"Po, Zot i im."

Shpëtimtari: "Flijomë mua gjithçka që vuani për shkak të mëkatarëve të mëdhenj. Unë kam hequr frikën tuaj."

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im."

Unë: "O Zot i dashur, e ndjeva kur po qaja pak më parë dhe kisha frikë se nuk do të mund t'i përballoja stigmat. Dhe pastaj papritmas qaja ndaloj dhe nuk kisha më frikë." Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: lufta në Bosnjë dhe Hercegovinë do të intensifikohet. Vendet fqinje janë në rrezik."

Unë: "Zot i im, doja t'ju pyes diçka: nëse duhet t'i dërgoj një faks Kancelarit Federal Kohl, nëse kjo është ajo që dëshironi."

Shpëtimtari: "Po, bëj kështu."

Unë: "A do të jesh me mua?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua diskrecion të plotë; nuk duhet t'i tregosh askujt." Unë:

"Po për Reverend Dochart?"

Shpëtimtari: "I thuaj atij, po, por askujt tjetër. Kur të kesh stigmat, të gjithë do t'i shohin. Bijë e ime, vazhdo të më duash ashtu si ke bërë deri tani. Është vullneti im dhe vullneti yt që ne të jemi gjithmonë të bashkuar. Askush nuk mund t'ua marrë këtë vullnet; ju ma keni dhënë mua."

Unë: "O Zot dhe Perëndi im, çfarë më ke thënë sapo më bën kaq mirë. Të falënderoj, dashuria ime e madhe. O Jezu i dashur, a duhet ende të përgatitem për Mërzinë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, qëndro zgjuar dhe mos mbyll kurrë zemrën tënde ndaj meje."

Unë: "Zot, nuk e kuptoj mirë kur thua, 'mos ma mbyll zemrën'; të lutem më thuaj çfarë nënkupton me këtë; të lutem shpjegoje me fjalë të tjera."

Shpëtimtari: "Unë dua të hyj në zemrën tënde sa herë të dua unë, e jo sa herë të duash ti."

Unë: "Por Zot i im, ti mund ta bësh këtë në çdo kohë, dhe unë dëshiroj që ti të

qëndrosh gjithmonë me mua dhe të mos më lësh kurrë."

Shpëtimtari: "Do të qëndroj gjithmonë me ty; besojë."

Unë: "Por disa kanë thënë se janë braktisur."

Shpëtimtari: "Zoti kurrë nuk i braktis fëmijët e Tij."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaj diçka më tepër."

Unë: "Por Zot, do të doja që ti të më thoje kur kam mbyllur zemrën time." Shpëtimtari: "Ti e bën shpesh."

Unë: "Por unë nuk e di këtë. Si mund ta njoh që ti po qëndron në derën e zemrës sime?"

Shpëtimtari: "Vë më parë mua, para gjërave tokësore."

Unë: "Por unë ende nuk e di kur ti je në derë." Shpëtimtari: "Le të jetë zemra jote aty ku është thesari yt."

Unë: "As këtë nuk mund ta kuptoj plotësisht."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, më duaj ashtu siç je."

Unë: "Zot, më fal; doje të më thoje diçka tjetër." Shpëtimtari:

"Përmbush dëshirën time."

Unë: "Po, o Zot dhe Perëndi im, të kërkoj hirin tënd që të përmbush atë që dëshiron nga unë, pa ditur më parë se çfarë më pret. Uffaltë dëshira jote me ndihmën tënde."

Shpëtimtari: "Dëshiroj që ti të mbash stigmat që merr prej meje pa doreza."

Unë: "O Zot i dashur, o Jezusi im, o udhëzuesi im shpirtëror, çfarë thatë? Ndoshta kam keqkuptuar, ose ndoshta mendja më ka penguar. Ju lutem, më thuani përsëri."

Shpëtimtari e përsëriti edhe një herë: Nuk duhet të mbaj doreza. Unë: "E çfarë

nëse mjekët thonë se duhet t'i mbaj?"

Shpëtimtari: "Atëherë thuaj atë që kam thënë unë."

Unë: "E nëse të tjerët thonë se po bëj pompozitet?" Shpëtimtari:

"Mos i dëgjo çfarë thonë të tjerët."

Mendova për SIDA-n ose infeksionet.

Shpëtimtari: "Këto plagë nuk putohen."

Unë: "A duhet t'i lë krejtësisht të ekspozuara, krejtësisht të ekspozuara?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, do të bëj si dëshiron ti."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, a do të humbas ndjenjat kur të marr stigmat?" Shpëtimtari: "Do t'i marrësh ndërsa je plotësisht e vetëdijshme."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, e kuptoj."

Unë: "A do t'i marr të gjitha njëherësh, apo së pari në duart e mia?" Shpëtimtari: "Më lër mua."

Unë: "Po, Zot i im, le të bëhet si ti dëshiron." Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua; shko në paqe."

Ato një orë e gjysmë me Shpëtimtarin më dukeshin si pesë minuta.

Rruzari dhe Mëshira e Shenjtë me rroba të kuqe në kishë.

20:00 – Grupi i lutjes

11 gusht 1992 – e martë

Nga ora 9:00 deri në 10:00 të mëngjesit u luta me Fridolin.

Nga ora 11:00 deri në 13:00 u luta vetëm dhe u bashka me Të.

Shpëtimtari: "E dashur, shkruaje."

Mendova, sot ai nuk po thotë 'bijë e ime'.

Shpëtimtari: "E dashura ime, kjo është ajo që duhet të shkruash." Unë: "Faleminderit, Zot i im dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Çdo gjë që shkruan do të botohet sa më shpejt të jetë e mundur, ashtu si unë dëshiroj. Lëre te prifti që do të të jap unë. Ai do ta bëjë ashtu si unë dëshiroj. Shkruaj, bija ime; mos i kushto vëmendje gabimeve të tua. Ato të shpërqendrojnë nga ajo që është më e rëndësishmja."

Unë: "Zot, pse ngutesh kaq shumë me këtë shkrim, dhe pse duhet të bëhet një libër?"

Shpëtimtari: "Duhet të shkurttoj kohën edhe një herë. Njerëzit nuk duan t'i kthehen Atit të tyre, i cili i do."

Unë: "A do t'i ndihmojë libri njerëzit të kthehen tek Ai?"

Shpëtimtari: "Ata do të dinë. Pjesa tjetër ende ka për të ardhur. Ji e sigurt që ky libër do t'u ndihmojë shumë njerëzve."

Unë: "Zot, nuk dua të komentoj për këtë. Le të jetë si ti dëshiron." Më pas: Mendova për Fridolin.

Shpëtimtari: "Më pëlqeu që u lutët së bashku. Unë jam gjithmonë me ju." Mendova se edhe Fridolini mund të ndihej pak kurioz.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ai do të bëhet prift. Vazhdo të lutesh me të."

Unë: "Faleminderit, Zot i im, do të vazhdoj ta bëj këtë."

Më pas më erdhi në mendje Ati Dochart dhe u pyesja veten nëse ishte e drejtë sipas vullnetit të Shpëtimtarit.

Shpëtimtari: "U kënaqta që i the atij këtë."

Pastaj mendova për Fridolin, sepse i kisha thënë se do të merrja stigmat. Isha e shqetësuar nëse kisha bërë mirë që ia kisha thënë.

Shpëtimtari: "Mund t'i thuash atij këtë; e di ti këtë, bija ime."

Unë: "Po, Zot, më ke thënë këtë më parë, por nuk isha e sigurt." E pyeta

Shpëtimtarin më tej:

"Pse dëshiron që të mos mbaj doreza kur të marr stigmat?" Shpëtimtari: "Kam nevojë për rrëfyes të bujarë, dhe për këtë qëllim drita duhet të ndriçojë mbi ata që janë në errësirë."

Ishte ora 12:00 dhe ndërpreva bisedën për të recituar Engjëllin e Zotit. Pas lutjes, i thashë Shpëtimtarit:

"Ti je i kënaqur kur unë i lutem Nënës së Zotit."

Shpëtimtari: "Edhe unë jam aty."

Unë: "Po, Zot i im, kjo është e vërtetë. Zot, është një ndjenjë kaq e bukur në zemrën time; ndihem kaq e lirë dhe nuk mund ta përshkruaj me fjalë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, më ke dhënë gjithçka, madje edhe sot e nesër, që të presin përpara teje. Kështu të bëhet."

Unë: "Po, Zot, bëj si të duash."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. Po të jap pak më shumë kohë që të mendosh për atë që të kam kërkuar. Kjo kohë është e kufizuar."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, them 'PO' edhe tani. Unë jam degë e jotja. Mund të jap fryte vetëm nëse qëndroj në vresht. Bëj me mua çfarë të duash, që të jap fryte të mira. Dhe këtë, Zot, mund ta bëj vetëm me ty."

Shpëtimtari: "Bijë, atëherë do të priten që të japësh fryte të mira." Unë: "Çfarë duhet të bëj?"

Shpëtimtari: "Lëri mënjanë mendjemadhësinë. Vishu më modeste. Jepi rrobat e tua të varfërve. Do të mjaftohesh me pak. Jepi këpucët e tua të varfërve."

Pastaj mendova se sa çifte duhej të mbaja për vete – ndoshta dy.

(Nuk doja të shkruaja për këpucët. Më vonë, megjithatë, e shkrova, sepse ndjeva se duhej.)

Unë: "Do të doja të të pyesja diçka që nuk të kam pyetur kurrë më parë. A të shqetëson të më lejojë të mbaj një shall apo një mbulesë në kokë? A ka rëndësi, sepse unë jam nusja jote?"

Shpëtimtari: "Po, ka shumë rëndësi për mua." Shpëtimtari:

"Vish atë, bija ime, mbulesën e kokës." Unë: "Në spital apo në kishë?"

Shpëtimtari: "Kudo."

Unë: "Por do ta kem të vështirë të mbaj mbulesë koke." Unë: "Pse?"

Shpëtimtari: "Që të mos bëhesh krenare, dhe gjithashtu sepse të zgjedhurit e mi gjithmonë kanë mbajtur mbulesë koke."

Unë: "A është për shkak të traditës, apo sepse ti e dëshiron kështu?" Shpëtimtari: "Sepse unë e dua kështu."

Unë: "Por Reverend Vogt nuk do ta kuptojë këtë."

Shpëtimtari: "Je nusja ime?"

Unë: "E të tjerët? A duhet edhe ata të mbajnë mbulesë koke?" Shpëtimtari: "Po, por unë nuk e kërkoj nga të gjithë."

Unë: "Nëse e bëj këtë, të tjerët do të thonë se jam e çmendur."

Shpëtimtari: "Bëje, bija ime."

Unë: "Po, Zoti im, do të vesh një mbulesë koke sepse ti e dëshiron dhe nga dashuria për ty."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, bëj atë që të kërkoj."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem për hir që gjithmonë të njoh se çfarë dëshiron nga unë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti je perla ime, për të cilën duhet të kujdesem. Qëndro besnike ndaj meje. Shko në paqe."

Në orën 18:30 isha në kishë në Rot me Atë Fridolin për Rruzaren dhe Meshën e Shenjtë. Para dhe pas Komunionit të Shenjtë, i thashë Shpëtimtarit se kisha menduar me kujdes për atë që Ai kërkonte nga unë dhe i dhashë "PO"-në time. Dhe pastaj i kërkoja Shpëtimtarit që Nëna e Zotit të më ndihmojë të mbaj kryqin dhe të jetë ngushëlluesja ime në vuajtje.

I thashë Atij se kurrë nuk doja të ndahesha prej Tij.

E përsërita se, nga dashuria për Jezusin dhe për njerëzimin, për shpëtimin e shpirtave dhe konvertimin e mëkatarëve, jam e gatshme të mbaj këto vuajtje ekspiatorë me Të. Pas Komunionit të Shenjtë, Shpëtimtari më tha gjatë bashkimit:

Shpëtimtari: "Faleminderit, bija ime, të dua, mbetesh besnike ndaj meje. E pranoj."

12 gusht 1992 – e mërkurë

U luta natën nga ora 2:30 deri në 3:30 të mëngjesit dhe në mëngjes nga ora 9:30 deri në 11:30. Në mëngjes u luta dhe u bashkova me Të:

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje."

Unë: "Po, i dashur Atë i mëshirshëm, i dashur Jezus, i dashur Frymë e Shenjtë."

Shpëtimtari: "Stigmat që do të marrësh prej meje do të jenë të gdhendura në duart, këmbët dhe në zemrën tënde. Do të rrjedhë shumë gjak për shpirtërat që janë me vullnet të mirë. Do të jetë gjaku im, bija ime, për shpëtimin e shpirtërave. Gjakut tim duhet t'i tregohet nderim i madh. Detyra jote është të përmbushësh vullnetin tim kur unë të derdh këtë gjak. Do të jetë një dhimbje e madhe. Do të lejohesh të durojsh aq sa të mundesh. Unë e di masën që mund të përballosh. Ki besim tek unë. Unë jam Dhëndri yt. Gjithashtu është vullneti im të jem i bashkuar gjithmonë me ty. Me mua nuk do të të mungojë asgjë."

Unë: "Zot, çfarë nënkupton kur thua se nuk do të më mungojë asgjë?"

Shpëtimtari: "Unë zotëroj gjithçka që të nevojitet."

Unë: "Po, Zot i im, e besoj. O Zot i dashur, dua të të them se të dua kaq shumë tani, sa dua të bëj gjithçka që ti dëshiron."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, stigmat do të gjakosen, duke filluar të premtën. Atëherë nuk do të kesh nevojë të punosh. Do të të lirojnë nga puna."

Unë: "A do të jem në gjendje të lutem atëherë?"

Shpëtimtari: "Të tjerët do të duhet të luten shumë. Bijë e ime, ji e sigurt, ata do ta bëjnë këtë."

Shpëtimtari: "Unë i dua të gjithë njerëzit." Mendova për kurorën me gjemba.

Shpëtimtari: "Kjo ende ka për të ardhur. Kurora me gjemba është pjesë e saj. Së pari do të kalosh rrahjen me kamxhik, e më pas kurorëzimin me gjemba. Do të ndodhë ashtu siç unë vuajta në Kalvari. Është kryqëzimi im brenda teje. Dhimbja jote do të jetë dhimbja ime. Këto vuajtje të pendimit janë vuajtjet e mia të pendimit. Unë jam në ty dhe ti je në mua. Atëherë do të jemi një."

Unë: "Ju lutem, Zot i im dhe Perëndi im, më hiqni vetëm frikën, që të mos kem frikë nga djalli dhe që ai të mos mund të më dëmtojë. Nëse ai më dëmton, atëherë le të shpëtohen nga mallkimi shpirtëra të panumërt."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, unë do të kujdesem për këtë."

Shpëtimtari: "Ti do të jesh e tunduar më shumë se shpirtërat e tjerë. Për këtë arsye, shumë lutje do të ofrohen edhe për ty. Është vullneti im që shumë lutje të ofrohen."

Shpëtimtari: "Detyra jote mbetet të qëndrosh besnike ndaj meje në çdo kohë."

Unë: "Ti më ke dhënë tashmë hirin për të qenë besnike ndaj teje."

Shpëtimtari: "Po, e kam bërë tashmë."

Unë: "Por më duhet një prift."

Shpëtimtari: "Një do të vijë. Ti nuk do të mbetesh pa prift." Shpëtimtari: "Bijë e dashur, kaq mjafton për sot. Shko në paqe."

19:00 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Mingolsheim, në Kapelën e Shën Rochit.

13 gusht 1992 — E enjtë

9.50 – 11.00 në shtëpi:

Unë u luta me zell dhe u bashkova me Të.

Shpëtimtari: "O bija ime, shkruaje. Gjithçka që shkruan është vullneti im. Ti nuk je asgjë dhe nuk mund të bësh asgjë pa mua. Për këtë, ke nevojë për mua në çdo gjë. Unë jam Zoti dhe Perëndia për të gjithë. Gjithçka duhet të rregullohet sipas meje. Ju njerëz mëkatarë duhet të zgjoheni. Ka ardhur koha kur do të gjykoheni për atë që më keni sjellë.

Të gjithë duhet të japin llogari para Meje. Nuk mund të fshehni asgjë nga Unë. Ju kam dhënë sy për të parë dhe veshë për të dëgjuar. Megjithatë, as nuk shihni, as nuk dëgjoni. E gjithë kjo është një marrëzi e pastër. Mëkëmbja ime do të bjerë mbi të gjithë. Fëmijët e mi të padëgjueshëm, zgjohuni! Unë jam një Zot i dritës, jo i errësirës. Qëndroni në dritën time. Kërkoni dritën që ju ndriçon. Sepse kur të vijë errësira, nuk do të mund të kërkoni më. Dhe atëherë do t'i përkisni Zotit të errësirës. Atëherë

tortura e saj të jetë e përjetshme. Bijë e ime, thërre të gjithë në lutje. Nëna ime dhe Nëna juaj ju do të gjithëve me zemër; kthehuni tek ajo, të gjithë ju. Ajo po ju pret me krahë të hapura.

Dashurojeni. Ajo do t'i paraqesë lutjet tuaja (ndërmjetësimin) tek unë.

Unë nuk do të refuzoj asnjë ndërmjetësim prej saj. Bijë e ime, vendos gjithçka që do të të ndodhë në Zemrën e Papërlyer të Mariës, sepse Zemra e saj është edhe Zemra ime. Atje armiku duhet të tërhiqet. Bijë e dashur, vazhdo të shkruash. "

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi, Ati im i dashur."

Shpëtimtari: "Mos u shqetëso kaq shumë për vuajtjet e pendimit që duhet të përballosh. Kjo është problemi im, jo yti. Unë të falënderoj për 'Po'-n tënde dhe e kam pranuar atë. Asgjë nuk do të të mungojë. Ki besim. Unë jam jeta jote, bija ime. E di dobësinë tënde.

Do të të jap gjithçka që të nevojitet në kohën e duhur. Mos u shqetëso paraprakisht. Vuajtjet e shlyerjes që do të durojë janë shumë afër. Do të trokas kur të vijë ora. Me mua, gjithçka ndodh në kohën e duhur.

Bijë e ime, të dua shumë dhe të bekoj tani.' U përula në gjunjë në dysHEME për të marrë bekimin.

Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime, në emër të Atit, të Birit dhe të Frymës së Shenjtë. Shko në paqe."

Unë thashë: "Amin."

Pastaj: "Faleminderit Perëndisë, Zotit."

Nuk isha i sigurt nëse e kisha thënë si duhet.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur."

Pak para drekës, i thashë djalit tim se duhej ta merrte më seriozisht marrëdhënien e tij me Zotin. Gjithashtu i thashë se duhej të shkonte në rrëfim.

Ai tha: "Sidoqoftë, nuk mund të besoj tek ti."

Pastaj i thashë se, si Toma, ai do të besonte vetëm pasi të shihte stigmat. Kisha vënë re prej kohësh se ai po shmangej nga grupi i lutjes, edhe pse herë pas here mund të bashkohej.

Në këtë moment, e gjithë familja ime po dëgjon atë që i pëshpërit shpirti i papastër. Unë mbetem besnike Zotit dhe Perëndisë tonë, edhe nëse jam e vetme.

6:30 pasdite Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

Nuk kisha fare idenë që Ungjilli i sotëm fliste për Thomain, i cili nuk besoi se Jezusi ishte ringjallur kur dishepujt e tjerë ia thanë.

Pas Komunionit të Shenjtë, e pyeta Shpëtimtarin nëse duhej të shkoja tek Ati Vogt dhe t'i thoja se po merrja stigmat nga Shpëtimtari.

Shpëtimtari: "Shko tek ai, flit me të."

Kështu, pasi dola nga kisha, shkova tek Ati Vogt dhe ia tregova. Ai buzëqeshi pak dhe tha: "Ti e beson."

Unë: "Po, besoj."

Pastaj i thashë se Shpëtimtari kishte thënë se ai do ta besonte vetëm kur të ishte tepër vonë. Kërkova bekimin e tij dhe shkova në shtëpi duke u ndjerë i lumtur.

14 gusht 1992 – e premte

10.00–11.45 në shtëpi:

Lutje – Bashkim

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, dua që të shkruash." Unë: "Po, o Jezus i dashur, udhëheqësi im shpirtëror."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, lufta po intensifikohet. Ka kaos në botë. Armiku tashmë ka marrë plaçkitje të mëdha. Njerëzit po presin shumë gjatë për t'u pajtuar me Zotin e tyre. Lufta tashmë ka shkaktuar mjaft dëm, por do të shkaktojë edhe më shumë. Thërrisni politikanët të pendohen. Ata janë verbuar nga mburoja e Satanit. Do të duhet të përgjigjen para Meje për një përgjegjësi të madhe. Asnjë politikan nuk do të shpëtojë. Do të më duhet t'i dëboj shumë prej tyre."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, më pëlqen që po shkruan gjithçka. Do ta shpërblej këtë punë në një mënyrë të veçantë."

Unë: "Zot, do të doja t'ju pyesja për stigmat. Ju thatë se qëndroni te dera, dhe Ati Vogt nuk foli mirë për ju. A ka diçka tjetër që duhet ta di ose ta njoh para se të trokisni në derën e zemrës sime, sepse duhet të jem e kujdesshme që shpirti i ndyrë të mos ndërhyjë."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: stigmat që merr janë të miat dhe të lehta për t'u njohur."

Unë: "Si kështu, o Zot i Trinisë së Shenjtë?"

Shpëtimtari: "Gjaku që do të rrjedhë nga plagët është gjaku im. Një qenie njerëzore nuk ka mjaftueshëm gjak që të rrjedhë kaq shumë."

Unë: "Por kjo nuk mjafton për shkencëtarët."

Shpëtimtari: "Këto plagë nuk do të shërohen, as nuk do të kalbet. Këto plagë do të rrezatojnë dritën që u rikthen shikimin të verbërve. Ky gjak, që unë do ta derdh përmes teje, do të jetë shpëtimi i tyre. Bijë e ime, nëse dikush ende nuk e beson atëherë, nuk do të mund të besojë as më vonë."

Shkruaj, bija ime: për disa, unë u kryqëzova kot, dhe për disa, do të kryqëzohem kot. Këto shpirtëra tashmë e kanë zgjedhur Atin e tyre."

Bisedova me Shpëtimtarin edhe për pak kohë.

Pastaj:

Shpëtimtari: "Shkruaje, bija ime. Do të lësh britma të mëdha kur stigmat të gdhenden në kishë. Britma e dhimbjes është e nevojshme."

Unë: "Zot, a dhemb kaq shumë?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, është dhimbja më e madhe." Unë:

"A do të frikësohen shumë njerëz atëherë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, frikësimi nuk është asgjë në krahasim me dhimbjen që do të ndjesh. Kjo dhimbje ferrnore është vetëm një pikë në oqean në krahasim me ferrin."

Unë: "Po, Zoti im, e kuptoj. Siç dëshiron Ti, ashtu do të bëhet." Mendova nëse do të kishte diçka tjetër tani dhe nëse Shpëtimtari do të thoshte diçka më tepër për mua.

Shpëtimtari: "Po, ka diçka tjetër. Do t'i gdhend stigmatat mbi ty sa më shpejt të jetë e mundur."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, i dorëzohem vullnetit tënd. Më lejo thjesht të të dua dhe të jem me ty, tani dhe për gjithë përjetësinë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të kam zgjedhur. Ti je e dashura ime më e madhe, tani e përgjithmonë."

Unë: "O Zot i dashur, a duhet ta fshij 'më të dashurën time'?"

Shpëtimtari: "A nuk mund t'ia them këtë kujt të dua unë?"

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im."

Unë: "Thjesht ndihem kaq e papërshtatshme për fjalën 'më e dashur'."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, tani të bekoj."

- U përula në gjunjë -

Shpëtimtari: "Të bekoj në emër të Atit, të Birit dhe të Frymës së Shenjtë. Shko në paqe, bija ime."

Unë: "Faleminderit Perëndisë, Zotit. Lavdëruar qoftë Jezu Krishti, tani dhe përgjithmonë. Amen."

Siç bëj zakonisht, thashë një lutje falënderimi dhe ofrova komunionin shpirtëror për të gjithë njerëzit dhe të gjitha shpirtrat e varfër në Purgator.

6:30 pasdite: Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

Pas Komunionit të Shenjtë, e pyeta Shpëtimtarin nëse duhej të dërgoja një faks te Kancelari H. Kohl.

Shpëtimtari: "Bëj kështu, bija ime, dua që ta bësh."

Vonë në mbrëmje, shkova ta shihja Roswithën. Djali i saj më ndihmoi të dërgoja me faks një letër Kancelarit.

Rreth orës 23:30, u lutesha një Rruzare tjetër.

15 gusht 1992 — e shtunë — Ngjitja e

Mariës Në orën 4:15 të mëngjesit, fillova të

lutesha. U bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Letra ishte e drejtë. Mos u shqetëso për letrën." Lotët më

rridhnin nga sytë, krejtësisht lirshëm, pa asnjë përpjekje nga ana ime.

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: lufta po intensifikohet. Gjermanët nuk duhet të ndërhyjnë në këtë luftë."

Unë: "A duhet ta them këtë?"

Shpëtimtari: "Nëse të pyesin. Populli duhet të thirret në lutje. Përmes lutjes unë mund të sjell një ndryshim të madh. Bijë e ime, lutu shumë. Satani është i fortë. Shumë të krishterë të mirë do të bien pre e tij.

Ruaj të gjitha ato që po shkruan tani në vend të sigurt. Do të të jap mbrojtje të veçantë. Bijë e ime, të dua. Shko në paqe."

Nga ora 10:30 deri në 12:30 isha me Marion dhe shkruanim.

Nga ora 16:30 deri në 19:45 isha në kishë në Rot. Atje shkova për t'u rrëfyer dhe qëndrova edhe për Meshën e Shenjtë në orën 19:00.

16 gusht 1992 – e dielë

Nga ora 8:30 deri në 10:00 të mëngjesit u luta.

Unë i rekomandova shumë shpirtërave Shpëtimtarit përmes Zemrës së Papërlyer të Mariës, si dhe shpirtërave të varfër.

Qava nga thellësitë e zemrës sime dhe i thashë Shpëtimtarit:

"O Jezu i dashur, jam gati të vuaj pendimin për të gjitha shpirtrat."

Papritmas, lot të mëdhenj e të rëndë më rridhnin nga sytë. Po, ato nuk ishin lotët e mi. Ato ishin lotët e Shpëtimtarit që unë derdha.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ti do të vuash për të gjitha shpirtrat. I dua të gjithë. Të gjithë janë fëmijët e mi. Jo të gjithë dëshirojnë të përmbushin vullnetin tim. Vuajtjet e tua të pendimit janë shumë afër."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua shumë. Shkruaje këtë. Dashuria që të jap dhe dashuria që do të të jap është dashuria ime dhe dhurata ime për ty."

Unë: "Zot, por kjo është virtyti më i madh."

Shpëtimtari: "Po, shkruaje. Pak njerëzve u jepet kjo virtyt. Unë mund ta dhuroj atë kujt do që të dua. Me këtë dashuri, do të kapërcesh gjithçka."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, si mund t'ju falënderoj për këtë dhuratë të madhe?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti më ke falënderuar tashmë duke më dhënë gjithçka. Ti mund ta përcjellësh këtë dashuri prej meje, nëse dëshiron. Nuk do të të mungojë dashuria. Shumë shpirtëra mund të tërheqin prej teje. Bijë e ime, ti je tabernakulli im."

Unë: "O Zot i im, nuk mund të kuptoj asgjë nga kjo."

Shpëtimtari: "Nëse do ta kuptojë, nuk do të ishte nga Unë."

Shkruaj, bija ime, unë jam gjithashtu një dashuri e pakuptueshme. I the priftit tënd se zemra jote mund ta kuptojë. Mendja nuk mund të kuptojë atë që zemra kupton. Unë jam brenda zemrës tënde, bija ime. Pa mua, ti nuk mund të bësh asgjë.

Vetëm dashuria mund të bëjë gjithçka. Pa të, ti nuk mund të jetosh. Vetëm unë jam dashuri. Bijë e ime, prifti që ti po pret ende duhet të vijë. Mos u shqetëso për këtë. Mos u shqetëso paraprakisht."

Unë: "Shpëtimtari im, ju lutem mos më lini të ndahem prej jush në vuajtjet e mia të mëdha."

Shpëtimtari: "Askush nuk mund të të ndajë nga unë, sepse ti i përket tërësisht meje."

Unë mendova nëse mund të ndahem nga Ti me dëshirën time. Shpëtimtari: "Ti nuk mund të bësh asgjë me dëshirën tënde."

Unë: "O Zot, tani jam e qetësuar dhe e lehtësuar."

Shpëtimtari: "Ashtu është, bija ime."

Unë: "Atëherë, më lejo të vuaj me Ty si shlyerje për shpëtimin e shpirtrave, sa kohë Ti dëshiron." Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam veçanërisht i kënaqur me atë që ke shkruar."

Është vullneti im që ta bësh këtë. Me mua nuk do të të mungojë asgjë. Çdo gjë që ti flet, unë jam. Po, bija ime, unë jam Zoti dhe Perëndia yt. Trupi yt është trupi im. Vullneti yt është vullneti im. Bekimi yt është bekimi im."

Unë: "Zot, a mund të bekoj unë atëherë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti do të bekosh bollshëm."

Unë thashë se një bekim është diçka me të vërtetë e madhe. Shpëtimtari: "Edhe unë jam i madh."

Unë: "Si duhet të bekoj?"

Shpëtimtari: "Do të udhëheq dorën tënde."

Unë: "O Zot i im, kam mbaruar tani. A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër? A do të dëshironit që ta bëja?" Shpëtimtari: "Bijë e ime e dashur, më duaj më shumë tek i afërmi yt."

Unë: "Po, Zot i im, do ta bëj."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, tani të bekoj. Në emër të Atit, të Birit dhe të Frymës së Shenjtë."

Unë: "Amin. Faleminderit Zotit, Zotit tonë. Lavdëruar qoftë Jezu Krishti dhe Maria, tani e përgjithmonë. Amin."

Unë: "O Zot i dashur, a ishte e drejtë që përmenda edhe Marinë?"

Shpëtimtari: "Më vjen mirë ta dëgjoj këtë."

13:00 Rruzari dhe devocione në Rot.

7.00 mbrëmje Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim.

17 gusht 1992 – e hëna

10:00 paradite në dhomën e mjekëve:

Shpëtimtari: "Bijë, të dua më shumë se gjithçka." Unë:

"Zot, nuk mund ta shkruaj këtë."

Shpëtimtari: "Shkruaje. Bijë, jam i kënaqur me sjelljen tënde. Vazhdo vetëm kështu. Mos ki frikë se do të marrësh shumë pak dashuri. Unë jam Zoti i dashurisë. Vazhdo të përcjellësh dashurinë që merr prej meje, përsëri e përsëri. Nuk do të të mungojë dashuria. Ji e përulur dhe e butë. Unë jam me ty."

Unë: "Zot, mendova se do të jem me ty vetëm pasi të marr stigmat?" Shpëtimtari:

"Bijë, ti tashmë je me mua. Unë jam gjithçka brenda teje."

Unë: "Zot, ndiej një dëgjim në zemrën time."

Shpëtimtari: "Unë jam zjarri i dashurisë. Askush nuk mund ta shuajë këtë zjarr. Ai digjet aty ku unë dua."

Unë: "Zot i im, mund të qaj tani. Vetëm ti e di sa shumë të dua. O Shpëtimtar i dashur, a ka diçka tjetër që duhet të di?"

Shpëtimtari: "Le të vijmë gjërat tek ti ashtu si do të vijmë. Mos u shqetëso paraprakisht."

Unë: "Zot i im, besoj se nuk ka asgjë më të bukur se të jem me ty në dashuri."

O, Jezusi im i dashur, dhe ti vjen në spitalin universitar, në këtë dhomë mjekësh, dhe zbret të vizitosh një asistent kaq të përulur të rëntgenit.

Nuk kisha mundur kurrë të imagjinoja një gjë të tillë më parë. Zot i im, nuk mund t'ju falënderoj me fjalë. Ju falënderoj me dashurinë time për ju dhe për të afërmit e mi."

Unë: "O Zot i im, ti je burimi i dashurisë. E ndiej kaq fuqishëm tani." Shpëtimtari: "Bijë e ime, përgatitu për atë që të kërkoj."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, jam gati, nëse jam e mjaftueshme për ty."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, je e mjaftueshme për mua ashtu siç je."

Unë: "O Jezu i dashur, atëherë mos vono. Edhe unë kam etje." Shpëtimtari:

"Më pëlqeu ta dëgjoj këtë nga ty."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shko në paqe." Unë:

"Faleminderit Perëndisë, Zotit."

Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

20:00 Grupi i lutjes.

18 gusht 1992 — e martë

10:00 paradite në dhomën e mjekëve:

Pas një lutjeje të thellë dhe të singertë, lotët më vijnë përsëri në sy.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua; shkruaje këtë. Ka ardhur koha kur do të përmbush veprën time. Ti i përket tërësisht Mua."

Lotët rrjedhnin nga sytë e mi, por ato nuk ishin të miat. Pyeta: "A janë këto lotët e tu?"

Shpëtimtari: "Po, ato janë lotët e mi. Ato janë vuajtjet për ty. Bijë e ime, le të veprojë vepra ime brenda teje."

Unë: "Zot, si e quan veprën tënde?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, është kryqëzimi im brenda teje."

Unë: "Sa orë do të zgjasë kjo?"

Shpëtimtari: "Ashtu siç ndodhi në Kalvari."

Unë: "A do të jetë aty Virgjëra e Bekuar?"

Shpëtimtari: "Nëna jote qiellore është e pranishme në çdo kryqëzim. Ajo do të të ofrojë ngushëllim. Duaje ashtu si më do mua."

Unë: "A do të derdh shumë gjak gjatë kryqëzimit?"

Shpëtimtari: "Pothuajse të gjithë."

Unë: "A do të jem ende gjallë më pas?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kjo është ajo që të është e pakuptueshme."

Shpëtimtari: "Unë mund të zëvendësoj gjithçka që mungon. Ti nuk do të të mungojë asgjë. Unë jam jeta jote."

Unë: "Atëherë shpirtërat do të shpëtohen përmes këtij gjaku që derdhet."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, shumë, shumë do të konvertohen përmes tij. Do të ketë shërime."

Unë: "Kush, pra, mund të shërohet?"

Shpëtimtari: "Të gjithë."

Unë: "Zot, me siguri jo të gjithë janë të sëmurë."

Shpëtimtari: "Po, janë. Sëmundja më e madhe është se pothuajse të gjithë ata nuk më duan më." Unë: "O Zot i dashur, unë të dua, megjithatë."

Shpëtimtari: "E di këtë, bija ime."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, stigmat që do të marrësh; do të ndodhë në ditët e ardhshme. Ji gati, bija ime."

Unë: "O Jezu i dashur, të kërkoj hirin që të përballoj gjithçka, të qëndroj e patundur dhe besnike, dhe që, pasi kjo të ndodhë, të të dua edhe më shumë."

Shpëtimtari: "Bijë, ji e sigurt që do të më duash edhe më shumë më pas." Unë: "A ndodh kjo në kishë?"

Shpëtimtari: "Po, ndodh në kishë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, lëri gjithçka tek unë; ti je instrumenti im."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, Ati im i dashur, u bëftë sipas dëshirës tënde." Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të të dhuroj shumë hir. Bijë e ime e dashur, shko në paqe."

Unë: "Faleminderit Zotit, Zotit tonë."

6.30 pm Rrogoja dhe Mëshira e Shenjtë në Rot.

19 gusht 1992 — e mërkurë

10:00 – Vizitë te mjeku:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, fjalë për fjalë. Stigmat që do të marrësh prej meje do të gjakosen çdo të premte, përveç në festat e mëdha. Gjakun që do të rrjedhë është gjak i shenjtë."

Unë: "Zot, por unë nuk jam e shenjtë."

Shpëtimtari: "Atëherë nuk je ti. Jam Unë. Stigmat që do të marrësh do të jenë të thella."

Unë: "Zot i madh e Zot, nuk e kuptoj fjalën 'të thella'; çfarë nënkuptoni me këtë?"

Shpëtimtari: "Ato nuk janë stigmata sipërfaqësore. Shkruaje këtë, bija ime: për këtë arsye do të rrjedhë shumë gjak. Nuk ke pse të frikësohesh nga kjo sasi e madhe gjaku që do të derdhet."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kam caktuar ditën në të cilën do të marrësh stigmat. Është dita që i pëlqen mua dhe së Lumes Mëmë, e cila është edhe Mëmë e jotja."

Unë: "Zot, nuk dua të di kur. Apo duhet ta di? E lë në dorën tënde. Të lutem, më dhuro shumë hir kur të vijë ajo ditë, që të jem e guximshme dhe të mos frikësohem, dhe që të mos dyshoj, dhe që shpirti i ndyrë të mos më afrohet."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kështu do të bëhet."

Unë: "O Jezus i dashur, nuk di nëse duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër." Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime; do të doja që për tani t'i mbaje të gjitha në heshtje." Unë: "A mund ta di pse?"

Shpëtimtari: "Për mungesë vendi, dhe të kureshturit janë tashmë këtu." Unë: "Po, Zoti im, do t'i bindem vullnetit tënd."

Unë: "Zot, a nuk ka diçka tjetër që duhet të di tani?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, duhet të përballosh gjithçka me durim dhe me dashuri."

Unë: "O Zot i dashur, nuk do të më mungojë kjo, sepse ti më ke dhënë virtytin e durimit, dhe do të më japësh edhe dashurinë. Besoj dhe shpresoj se do ta bëj."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, unë jam dhe gjithmonë do të jem me ty."

Unë: "Zot, kur të vijë ajo (stigmat), do të vërej ndonjë gjë më parë?" Shpëtimtari: "Do të ndjesh dashurinë time. Unë jam dashuri, bija ime."

Unë: "Po, Zot i im, e kuptoj. Të falënderoj, Zot i im dhe Perëndi im." Shpëtimtari: "Bijë e dashur, të mbaj me vete."

Unë: "Po, Zot, mund të më mbash kudo që të dëshirosh."

Unë: "O Zot, Jezusi im i dashur, të dua shumë. Unë jam gjithmonë kaq e lumtur me ty."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shko në paqe." Unë:

"Faleminderit Perëndisë Zotit."

Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Mingolsheim në Kapelën e Shën Rochit.

20 gusht 1992 – e enjte

10:00 në mëngjes në dhomën e mjekut:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, dua lëvizjen tënde."

Unë: "O Zot i dashur, më kërkuat këtë që në fillim, por ende nuk e kuptoj plotësisht, dhe megjithatë të jap vullnetin tim."

Shpëtimtari: "Unë do të vendos se ku duhet të shkosh."

Unë: "Zot, do të shkoj kudo që të dëshirosh. Të lutem, më lejo të kuptoj që po e bëj këtë."

Shpëtimtari: "Bijë, shkruaje këtë. Unë jam Zoti dhe Perëndia i gjithçkaje që lëviz. Ata që i përkasin Mua duhet të rregullojnë jetët e tyre sipas Meje."

Shkruaj, bija ime, dua që të përputhesh rreptësisht me mua."

Unë: "O Zot i dashur, do ta bëj; të lutem më ndihmo me këtë. Jam shumë e dobët, dhe të lutem le të heshtë gjuha ime kur duhet të heshtë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti flet kur unë e dua. Mos u shqetëso për këtë." Unë: "Por Zot, nuk e kuptoj fjalën 'striktisht'. Më thuaj diçka rreth saj."

Shpëtimtari: "Ajo që kam nisur, do ta përfundoj."

Unë: "Tani kam frikë se do të bëj diçka gabim." Shpëtimtari: "Bijë e ime, me mua nuk do ta bësh."

Unë: "Mund të më tregosh pak më shumë rreth 'urdhërimit me rreptësi'?" Shpëtimtari: "'Po'-ja jote do të thotë 'po', dhe 'jo'-ja jote do të thotë 'jo'."

Unë: "O Zot i dashur, sot ndiej më fort se zakonisht që Ti je edhe një Atë i rreptë. A e kam imagjinuar këtë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mizoritë në botë janë të mëdha. Unë e kam shkurtuar kohën. Armiku është kudo. Njerëzit nuk e dinë se çfarë po bëjnë. Unë do të lejoj shumë nga ajo që dëshiron armiku. Njerëzit duhet të pendohen."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem dhuro hir dhe mëshirë për të gjithë. Jam gati të shpëtoj shpirtërat me ty. Më ke tërësisht. Bëj me mua çfarë të duash, kurdo që të duash. Të dua shumë, o Zoti im i mirë dhe i mëshirshëm Trefishtë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ki pak më shumë durim deri sa të vijë koha e duhur. Unë jam me ty; mos u shqetëso për këtë. Mbjat fort dorën time."

Unë: "Jezu, Mbret i mbretërve, do ta bëj." Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua. Shko në paqe." Unë: "Faleminderit Perëndisë Zotit."

12:00 në mesditë në kapelën e klinikës.

Shpëtimtari: "Dua që të shkruash diçka. Dua që të përmbushësh vullnetin tim." Unë: "Zot i imi dhe Perëndi, cili është vullneti yt?"

Shpëtimtari: "Që të mbash stigmat që merr deri në fund."

Unë: "Zot i im, do ta bëj këtë me ty, sepse të dua, sepse është vullneti yt, dhe sepse dua që shpirtërat të shpëtohen nga mallkimi."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: stigmat do të të sjellin shumë probleme dhe vështirësi. Më jep të gjitha problemet dhe vështirësitë e tua; unë do t'i zgjidh të gjitha. Mos ndërmarr asgjë vetë. Duhet të më bindesh. Bijë e ime, së pari duhet të më dëgjosh."

Bijë e ime, dua që të jesh e përlur para meje."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të lutem për hir që të jem e bindshme. Është një virtyt i madh që më nevojitet kaq shumë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë; sot do të marrësh bindjen. Është dëshira ime t'ua dhuroj."

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im, faleminderit." Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shko në paqe."

6.30 pm Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

21 gusht 1992 – e premte.

10:00 paradite në dhomën e mjekëve:

Dje pothuajse ndalova krejtësisht së shkruari. U mërzita sepse shkruaj dhe kuptoj aq dobët. Për dashuri ndaj Jezusit, po vazhdoj të shkruaj.

Shpëtimtari: "Është vullneti im që të shkruash. Bijë e ime, nuk do të kalojë shumë kohë para se të ndalosh së shkruari. Dikush tjetër do të shkruajë për ty. Deri atëherë, ti duhet të kesh ende Gedund."

Shkruaj, bija ime, unë do t'i jap burrit tënd vuajtjet e Kryqit." Unë: "A duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaje. Ai duhet ta pranojë dhe nuk ka zgjedhje tjetër."

Unë: "Zot, nuk dua të di se çfarë provash do të përballet ai. E di vetëm që nëse ia jep ti, do të jetë për të mirën e tij. Të lutem, mos e lejo të humbasë. E di që ai është i papërgjegjshëm."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, po i jap atij kohë në të cilën mund të kthehet."

Unë: "Të falënderoj, Zot dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Burri yt do të bëjë atë që unë do të dua. Ndëshkimi është i nevojshëm." Unë: "Shpëtimtar, dje nuk u kuptova."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti i përket mua. Pakkush do të të kuptojë, sepse nuk je ti, por unë, dhe ata nuk duan të më kuptojnë. Jo të gjithë mund ta përballojnë të vërtetën. Shkruaj, bijë e ime: Unë jam e vërteta. Mos u habit kur njerëzit të trajtojnë kështu."

Kështu më trajtuan edhe mua atëherë. Vazhdo të jesh e përlurur dhe e butë." Unë: "Zot, të kërkoj përlurësi dhe butësi. Nuk kam mjaft prej tyre. Të lutem më dhuro shumë dashuri, që ta përcjell më tej. Vetëm me dashurinë tënde mund të kem sukses në gjithçka."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, jam i kënaqur me mënyrën si vepron. Mos u fajëso që mendon se kjo nuk është e drejtë. Unë bëj me ty ç'të dua. Të tjerëve nuk do t'u pëlqejë kjo. Të gjithë duhet të përshtaten me mua. Kjo është edhe vullneti im."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, bëj si të duash." Pas një kohe:

Shpëtimtari: "Po, bija ime, shkruaje këtë. Kam vendosur të çoj në jetë planin tim. Ti do të marrësh pesë stigmat nga unë. 'PO'-ja ime është 'PO'. As dhimbja, as hiri nuk do të të mungojnë. Vëzhgo dhe ji gati."

Unë: "O Zot i dashur, tani të dua kaq shumë. Hedh veten në krahët e tu tani dhe dua të qëndroj në zemrën tënde përgjithmonë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti i përket përgjithmonë Mua. Askush nuk mund të na ndajë më. Ne tani jemi të pandashëm. Tani po derdh dashurinë time mbi ty, që të mund të kapërcesh gjithçka që të pret përpara. Me këtë dashuri, do të fitosh gjithçka."

Unë: "Zot, ndiej në zemrën time se është e nxehtë, dhe po bëhet gjithnjë e më e nxehtë." Unë: "Si ia del fare ti për këtë?"

Shpëtimtari: "Unë jam Zoti i dashurisë."

Unë: "Është kaq e bukur. Nuk mendon më për zemërim. Besoj se dashuria ka shkatërruar zemërimin."

Shpëtimtari: "Ashtu është, bija ime."

Unë: "Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im, për këtë hir të madh."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime e dashur."

Si gjithmonë, thashë një lutje falënderimi.

6.30 pm: Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

22 gusht 1992 — E shtunë

7.30 – 9.00: Lutje – Bashkim.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, fjalë për fjalë." Unë:

"Po, Dashuria ime e lartë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua përkushtimin tënd të plotë."

Unë: "Zot, unë tashmë të kam dhënë gjithçka. A ka diçka tjetër që ende nuk të kam dhënë?"

Shpëtimtari: "Më jep shqisat e tua."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, po t'i jap. Le të jetë gjithçka e Yt." Shpëtimtari:

"Unë do të shoh dhe do të dëgjoj për ty."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, do të marrësh ndjenja të tjera prej meje. Do të shohësh dhe do të dëgjosh atë që të tjerët nuk e shohin apo nuk e dëgjojnë."

Unë: "Zot, a është kjo pjesë e mistikës?"

Shpëtimtari: "Po, është pjesë e mistikës."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, unë ende kërkoj pëlqimin tënd për stigmat."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, Jezusi im i dashur dhe i mëshirshëm, dashuria ime e pakuptueshme dhe e pafund, të jap pëlqimin tim që të më vendosësh stigmat në trupin tim; trupi im tani është trupi yt. Dhe kjo është për shpëtimin e të gjitha shpirtrave dhe për konvertimin e mëkatarëve që kanë vullnet të mirë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kjo mjafton për mua."

Shpëtimtari: "Duhej ta kontrolloja edhe një herë."

Shpëtimtari: "Ti je bija ime më e dashur." Unë:

"Zot, a duhet ta shkruaj këtë?" Shpëtimtari:

"Po, shkruaje."

Unë: "Zot, nuk mund ta kuptoj që jam më e dashur për ty." Shpëtimtari: "Je ti, bija ime."

Unë: "Zot, kam frikë se jam mëkatarja më e madhe."

Shpëtimtari: "Ti e mendon kështu sepse je kaq e vogël."

Unë: "O Zot, kam etje për dashurinë tënde edhe një herë; jam kaq e pangopur. Të lutem më zhyt në burimin tënd të dashurisë, që të mos kem më kurrë etje."

Shpëtimtari: "Ti do të jesh e përsosur dhe kurrë më nuk do të të etë në Parajsë." Unë: "Zot, mendova se në tokë, Parajsa tashmë ekziston kur dikush jep gjithçka për Ty." Shpëtimtari:

"Bijë, ti ende e ke rrobën tënde."

Unë: "Çfarë nënkupton me 'rrobë'?"

Shpëtimtari: "Trupin tënd. Ti je në një fazë paraprake për në Parajsë, ashtu siç ka edhe një fazë paraprake për në Fer."

Unë: "A do të thotë kjo që mund të përfundoj ende në Purgator?"

Shpëtimtari: "Bijë, lëre këtë për mua. Gëzohu që je me mua."

Shpëtimtari: "Deri tani, ke përmbushur vullnetin tim. Qëndro në mua dhe me mua, dhe do të përmbushësh gjithashtu gjithçka tjetër që të pret përpara."

Unë: "Zot i im, At i im i dashur, të dua kaq shumë sa nuk kam dëshirë tjetër veçse të përmbush vullnetin tënd dhe të jem gjithmonë në ty dhe me ty." Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime, në emër të Atit, të Birit dhe të Frymës së Shenjtë. Shko në paqe, bija ime e dashur."

Unë: "Faleminderit Zotit Perëndi. Lavdi Jezusit dhe Mariës, tani e përgjithmonë. Amin."

Midis orës 16:30 dhe 17:15, u luta në kishën e Rotit dhe shkova të rrëfhem tek Ati Vogt.

Në orën 18:15, mora pjesë në Meshën e Shenjtë në kishën e Mingolsheimit. Adriana ishte aty. Ajo dëshmoi diçka të bukur kur u përula në gjunjë dhe mora Komunionin e Shenjtë nga Ati Kesenheimer.

Rreth orës 21:00, u lutesha Rozari i Dhimbjeve.

23 gusht 1992 – e dielë

8:20 paradite: Si gjithmonë, u luta para se të hyja në bashkim.

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë. Detyra jote është të çosh shumë shpirtëra tek Unë. Duaji të gjithë. Çdo shpirt është i dashur për Mua, njësoj si tjetri. Mos gjyko asnjë."

Pyeta për dje, kur isha në gjunjë para priftit të famullisë Mingolsheim dhe isha nën sulm. Para Komunionit të Shenjtë kisha paqe, dhe vetëm pasi e mora dhe pas bashkimit pata përsëri paqe.

Shpëtimtari: "Frymërat e ndyra janë gjithmonë përreth teje, dhe gjithmonë do të sulmohesh prej tyre. Nuk do të shpëtohesh nga kjo. Nuk ke pse të kesh frikë; unë jam me ty."

Unë: "Zot, nëse je me mua, pse lejoje që frymët e ndyra të më sulmonin ndërsa isha në gjunjë?"

Shpëtimtari: "Që të shohësh se si luftojnë frymërat e papastra kur dikush gjunjëzohet para Meje."

Unë: "Faleminderit, Zot i im. Shpresoj që të tjerët ta pranojnë këtë mësim dhe të bëjnë sakrifica, duke u përulur para teje kur marrin Komunionin e Shenjtë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të doja diçka nga ty."

Unë: "Po, Zot i im, do t'ua jap pa ditur se çfarë dëshironi." Shpëtimtari:

"Dua 'po'-në tënde për gjithçka."

Unë: "Zot, a e dëgjova mirë?" Shpëtimtari:

"Po, shkruaje."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, Perëndi im i dashur Trefishtë, të jap 'po'-n time për gjithçka." Unë:

"O Perëndi i dashur, por të lutem më lejo të njoh se je Ti kur them 'po'. Për këtë, duhet të kem edhe dhuntinë e dallimit të shpirtave."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime; do të marrësh hirin e dallimit të shpirtave; nuk do të vonojë shumë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, më ke dhënë me të vërtetë gjithçka."

Nuk doja ta shkruaja këtë.

Shpëtimtari: "Shkruaje. Vepra ime mund të fillojë."

Unë: "Zot i im, a mund të më japësh ende dashuri? Shpirti im ethet për më shumë dashuri. Kam nevojë për shumë dashuri; ajo që kam nuk mjafton. Ndihej si një lypës që lyp bukë. Ti je oxhaku i flakët i dashurisë. Unë zhytem në këtë dashuri"

Shpëtimtari: "Ti nuk mund ta përballosh ende këtë. Kur të marrësh vuajtjet e pendimit, edhe unë do ta bëj. Bijë e ime, ty nuk të mungon dashuria; unë jam me ty."

Unë: "Po, Zot i im. Njeriu duhet të kënaqet me atë që ka." Unë: "Çfarë të bëj me letrën nga Kancelarja H. Kohl?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, prit edhe pak më gjatë. Unë do të të frymëzoj ende për atë që duhet të bësh. Vazhdo të lutesh për politikanët."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua. Shko në paqe." Unë:

"Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im, për gjithçka."

10:00: Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

13:00: Rrogoza dhe devocione.

Në pasdite kisha dhimbje koke të fortë, por ndjeva shumë dashuri për Shpëtimtarin."

24 gusht 1992 – E hëna

9:45 paradite:

Unë: O Zot i dashur, kisha një dhimbje koke të fortë dhe pulsuese dje dhe përsëri këtë mëngjes midis orës 3:00 dhe 6:00.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, këto ishin vuajtje shlyese nga ana ime."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, fjeta 2 orë e gjysmë natën e kaluar; tani duhet të punoj, dhe këtë mbrëmje ka një grup lutjesh. Në këtë moment ndihem po aq mirë sikur të kisha fjetur gjithë natën. A është kjo një bekim nga Ti?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, përndryshe nuk do të mund të vazhdoje."

Unë: "Do të doja t'ju pyesja nëse duhet të shkoj tek Ati Gebhard Heyder këtë fundjavë; a është kjo vullneti Yt?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shko tek Ati Gebhard; shko tek ai."

Unë: "A mund t'i them atij për stigmat që do t'i marr nga Ti?" Shpëtimtari: "Duhet t'i tregosh atij, ose t'i lexosh atij, atë që ke shkruar."

Unë: "Zot, kur duhet të marr pushimet e mia?" Shpëtimtari: "Duhet t'i rezervosh për shtator."

Unë: "Dje u shqetësova nëse ishte e drejtë ajo që i thashë Klaudiusit nga Luksemburgu (për stigmat)."

Shpëtimtari: "Nuk ishte ti, por unë që fola ato fjalë. Mos u shqetëso më për këtë. Ti je thjesht instrumenti im."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, a ishte dje fillimi i vuajtjeve të shlyerjes?"

Shpëtimtari: "Po, ai ishte fillimi."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, a ka diçka tjetër që duhet ta di?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, stigmat që do të marrësh prej meje; do të ndodhë shumë shpejt."

Unë: "Zot, ti më ke thënë tashmë këtë."

Shpëtimtari: "Dua që të jesh gati." Unë:

"Çfarë nënkupton me 'gati'?"

Shpëtimtari: "Që Unë të veproj në kohën që më përshtatet

Mua." Unë: "O Zot i dashur, çfarë nënkupton me 'në të ardhmen shumë të afërt'?"

Shpëtimtari: "Mund të ndodhë në çdo moment, çdo orë apo çdo ditë." Unë: "Më ke thënë 'të jem gati' – çfarë tjetër nënkupton me 'të jem gati'?"

Shpëtimtari: "Duhet të jesh bujar."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi, të lutem për hir që të jem bujar dhe gati ashtu si dëshiron Ti."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, po të jap këtë hir edhe tani. Por pak njerëz zotërojnë bujari të madhe."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të falënderoj për këtë hir të madh."

Unë: "O Jezu i dashur, zemra ime po digjet si zjarr. O, dashuria ime e zjarhtë, të dua mbi të gjitha. Besoj se dashuria mposht çdo vuajtje."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, do të ndodhë."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, pres nga ty durim dhe dashuri për të gjitha gjërat. Nuk do të të mungojnë këto; mjafton të vazhdosh t'i dhurosh."

Unë: "Po, Zot i im, do ta bëj."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, dje gjeta gëzim duke vuajtur me ty." Unë: "Dhe unë, o Zot, të desha shumë gjatë atyre vuajtjeve; kjo është përtej kuptimit tim."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është. Bijë e dashur, të falënderoj. Shko në paqe."

Unë: "Faleminderit Zotit, Zotit."

I bëra rreze X një pacienti nga Kroacia. Të dy u bekuam kur i fola atij për Zotin. Pacienti qau dhe u largua i lumtur.

Një pacient tjetër erdhi nga Hamburgu, i lindur në vitin 1909.

Ai më tha se Zoti nuk ekzistonte dhe fyeu të kaluarën. E spërkatën me ujë të shenjtë dhe e bekoj pa e vënë re. Pastaj ai vazhdoi të fyejë, veçanërisht Papën.

I thashë se nëse do të qëndronte tani para gjyqit të Zotit, do të shkonte në ferr. Pastaj i thashë se duhej të lutej.

Në këtë ai u përgjigj se do të preferonte t'i kafshonte hundën e tij sesa të lutej. I thashë t'i kafshonte hundën e tij dhe pastaj të largohej.

Pak para kësaj, unë tashmë kisha lutur për të; më pas mendova për Biblën: 'Mos hidhni perlat tuaja para derrat.'

Erdhi një pacient tjetër nga Rusia, nga rajoni i Volga-s. Ai kishte punuar në Siberi për vite me radhë. Ishte i përlurur dhe u gëzua shumë për kartat e lutjes që i dhashë.

18:30 – Rruzari dhe Meshë e Shenjtë.

20:00 – Grupi i lutjes.

25 gusht 1992 – e martë

26 gusht 1992 – e mërkurë

10:00 – Dhoma e mjekëve:

Unë: "Ju lutem, Zot i imi dhe Perëndi im, a mund të më thoni një fjalë tjetër për 'kohën më të shkurtër'?"

Ai nuk ekziston në gjuhën gjermane."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, por ti e ke kuptuar." Unë: "Po, por të tjerët nuk e kuptojnë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, sikur t'ua shpjegoja në një mënyrë që të tjerët të kuptonin, ti nuk do ta kuptonje. Unë po flas me ty, jo me të tjerët."

Unë: "Po, Zot i im, do ta pranoj ashtu siç thatë."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, nuk ke shumë kohë para se të marrësh stigmat. Bijë e ime, më dëgjo me vëmendje. Unë jam Zoti yt dhe Perëndia yt. Të tjerët do të përpiqen të të bindin që të heqësh dorë nga gjithçka. Mos i dëgjo ata. Me mua, do t'i njihësh të gjithë. Dashuria e vërtetë është tek unë. Fëmija im i dashur, shkruaje këtë: do të kesh më shumë njerëz xhelozë se kushdo që ka pasur ndonjëherë më parë."

Unë: "Zot, a duhet t'i duroj të gjitha këto?"

Shpëtimtari: "Nuk mund ta bësh këtë, bija ime; unë do ta duroj me ty." Unë: "Zoti im, largoje këtë 'unë' prej meje."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, 'unë' yt jam Unë."

Unë: "Kjo është ende një zakon im që duhet ta thyej."

Unë: "Zot i madh, kam një kohë që pres; nuk ka ndodhur asgjë, nuk ke thënë asgjë – a duhet të kthehem tani në punën time?"

Shpëtimtari: "Bijë, kam forcuar shpirtin tënd që të kesh guxim për gjithçka." Unë: "Kjo do të thotë që tani jam e guximshme."

Shpëtimtari: "Po, bija ime. Bijë e ime, unë dua të guximshmit mbi të gjithë. Unë të dua; shko në paqe."

Unë: "Faleminderit, Zot i madh dhe Perëndi im."

7.00 pm — Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit.

27 gusht 1992 — e enjte

10:00 paradite Dhoma e mjekëve në Shoqatë:

Shpëtimtari: "Bijë, më dëgjoni?" Unë: "Po,

Zot, të dëgjoj."

Pastaj nuk dëgjova asgjë për një kohë, sepse Dr Hermann hyri. Më vonë:

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, a po më vjen diçka?"

Shpëtimtari: "Po, rrahja; pranoje të gjitha." Unë:

"Po, Zot i im, do ta bëj."

Unë: "Si do ta di që është nga Ti?"

Shpëtimtari: "Mos të të mungojë dashuria. Ofroje atë për mëkatarët e mëdhenj." Unë:

"Po, Zoti im, do ta ofroj për mëkatarët e mëdhenj."

Shpëtimtari: "Ji gati, bija ime." Unë: "A do

të ndodhë ditën apo natën?" Shpëtimtari:

"Natën, bija ime."

Unë: "A do të jetë rrahja pa gjak apo një rrahje me gjak?" Shpëtimtari: "Do të jetë një rrahje me gjak."

Shpëtimtari: "Duron dhimbjen."

Unë: "Po, do ta bëj, o Zot i dashur, sepse të dua shumë. Zot i im dhe Perëndi im, ditën pas rrahjes e vendos në duart e tua. Nuk shqetësohem për atë që do të ndodhë më pas dhe çfarë do të ndodhë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, unë kam marrë atë shqetësim mbi vete për ty."

Unë: "Po, Zot i im, le të bëhet si ti dëshiron. Të dua, Zot i im dhe Perëndi im, më shumë se sa kurrë kam menduar se mund të të dua."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, po më fshikullojnë brenda teje. Do ta ndjejmë dhimbjen së bashku. Do të lejoj aq sa të mund të përballosh. Bijë e ime, juka ime është e ëmbël."

Unë: "A duhet të shkruaj diçka tjetër?"

Shpëtimtari: "Mjafton. Bijë e dashur, shko në paqe." Unë:

"Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi."

6.30 pm Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

28 gusht 1992 – E premte

10:00 paradite:

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, e them këtë tani, sepse nuk e di çfarë dëshiron nga unë, apo nëse duhet të bëj diçka; them 'PO' për këtë. Zot i im, le të bëhet sipas dëshirës tënde. Të gjitha për lavdinë tënde më të madhe dhe për shpëtimin e shpirtave."

Shpëtimtari: "Bijë e Imja, i di qëllimet e tua. Ato më pëlqejnë shumë. Është vullneti Im të të mbaj brenda Meje. Ti i ke kaluar provat deri tani. Të tjerat janë ende për të ardhur."

Unë: "Zot, a duhet të frikësohem se nuk do t'i kaloj?"

Unë: "O Zot dhe Perëndi im, tani kam vetëm një dëshirë, dhe ajo është të mos ndahem kurrë nga Ti, as në mes të vuajtjeve të mëdha."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë. Vuajtjet e mëdha janë vuajtjet e mia. Ti do të marrësh vuajtjet e pendimit, Pesë Plagët e Shenjta, të gjitha njëherësh. Lërimi të veprojnë." Unë: "Po, Zot i madh e Zot, do t'i lë të veprojnë."

Shpëtimtari: "Unë do të jem brenda teje, me ty dhe pranë teje. Fryma e papastër nuk do të jetë pranë teje."

Unë: "A është ky ngjarje shumë afër?"

Shpëtimtari: "Kaq afër sa mund të ndodhë në çdo moment."

Unë: "Zot, ti the se do të ndodhte në kishën në Rot."

Shpëtimtari: "Duke shkurtuar kohën, unë mund të përcaktoj se si do ta bëj."

Unë: "Po, Zoti im, e kuptoj. Zoti im, ti ke gjithmonë të drejtë." Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime, nuk ka asgjë të gabuar tek unë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime: gjithçka që duhet të durojë me mua do të jetë shpërblimi yt i madh në Qiell."

Unë: "O Zot i dashur, do të doja t'ju pyesja edhe një herë nëse duhet t'i mbaj stigmat hapur dhe nëse e kuptova saktë herën e fundit. (Kisha parasysht pa doreza ose mbulim.)"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kur t'i marrësh, mbaji hapur. Është vullneti im që t'i mbash kështu."

Unë: "Po, Zot i im, e kam kuptuar; do ta bëj kështu." Unë: "E nëse ato gjakosen të premtëve?"

Shpëtimtari: "Atëherë do të bësh ashtu si të të them unë. Mos u shqetëso për atë që thonë të tjerët; gjithmonë bëj ashtu si të të them unë."

Unë: "O Zot i dashur, a duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër, apo mund të shkoj në pjesën e pasme për rrezet X?"

Shpëtimtari: "Shko, kryej detyrën tënde, bija ime e dashur; unë jam me ty. Unë jam paqja jote."

Unë: "O Jezu im i dashur, atëherë të shkojmë në punë."

Unë: "Të falënderoj me gjithë zemër për gjithçka."

6:30 pasdite Rruzari dhe Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

Pas Komunionit të Shenjtë, e pyeta Shpëtimtarin për Atin Gebhard Heyder, nëse duhej të shkoja tek ai.

Shpëtimtari: "Shko tek ai, bija ime, shko." Unë:

"A do të më pranojë ai?" Shpëtimtari: "Ai do të të pranojë."

29 gusht 1992 — e shtunë

7:15 paradite në Rot, në shtëpi:

Unë në të vërtetë kisha ndërmend të shkoja me makinë te Ati Gebhard në Regensburg, por ndjeva se duhej të shkruaja më parë. Jashtë kishte stuhi. Kishte bubullima dhe një stuhi të fortë me bubullima, dhe kjo ishte herët në mëngjes.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, shkruaje. Ka shumë vështirësi që do të të dalin përpara. Një nga këto vështirësi është se ende nuk ke një prift që të qëndron pranë teje. Ati Gebhard është i vetmi. Më vjen mirë që po shkon tek ai. Dëgjoje me vëmendje. Unë do të flas me ty përmes tij. Ati Gebhard është prifti i duhur për ty."

Unë: "O Zot i dashur, a mund të lexoj atë që ke thënë?" Shpëtimtari:

"Po, mund të lexosh."

Unë: "Çfarë vështirësish të tjera ka?"

Shpëtimtari: "Njerëzit janë jobesimtarë. Ata kanë një besim të rremë. Ke shumë armiq rreth teje."

Shpëtimtari: "Unë nuk do të të braktis. Me mua, ti do t'i mposhtësh të gjitha. Bijë e ime, shkruaj çdo fjalë."

Unë: "Po, Zot i im, do ta bëj."

Zëri: "Stigmat që do të marrësh – mund të ndodhin në çdo kohë, por unë do të përcaktoj orën."

Unë: "Kush je ti tani, 'Unë'?"

Zëri: "Shkruaj, bija ime; është Zoti Ati që të flet tani."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, nuk mund ta kuptoj këtë, por besoj atë që thoni." Zoti Ati: "Ti je zgjedhur prej meje, prej Birit tim dhe prej Frymës së Shenjtë. Dhe ti i përket Perëndisë Trefishtë. Nëna jote Qiellore do të qëndrojë pranë teje dhe do të mbetet me ty për sa kohë që do të vuash pendimin me Birin tim. Unë, Biri im dhe Shpirti i Shenjtë jemi me ty. Bijë e ime, ti do të kapërcesh të gjitha vështirësitë që të presin përpara, një nga një, me ne. Rrugë jote e Kryqit është edhe Rrugë ime e Kryqit. Do të duhet ta ecësh deri në fund."

Unë: "Faleminderit, Zot i im dhe Perëndi im, do të ec në Rrugën e Kryqit me ty deri në fund."

Unë: "Të kërkoj durim, këmbëngulje dhe qëndresë, dhe shumë dashuri."

Zoti Ati: "Bijë e ime, nuk do të të mungojë asgjë nga këto."

Unë: "O Zot i dashur, mendova se Jezusi kishte zgjedhur orën për stigmat." Zoti Ati: "Ajo që jam unë, është edhe Jezusi dhe Shpirti i Shenjtë. Ne jemi një. Ne jemi të pandashëm."

Unë: Mendova me vete se gjatë vuajtjeve të mia do të merrja pak dashuri.

Zoti Ati: "Unë jam dashuri; vuajtja është pendim. Do të vuash për mëkatarët, bija ime."

Unë: "E kuptoj, Zot i madh e Perëndi im. O, dashuria ime e madhe, mos më lejo kurrë të ndahem prej teje."

Zoti Ati: "Bijë e ime, nuk do të të mungojë asgjë me Zotin Triunik. Të bekoj tani, bijë e ime: Qoftë i bekuar Zoti Ati, Zoti Biri dhe Zoti Fryma e Shenjtë. Shko në paqe, bija ime e zgjedhur."

Unë: "Faleminderit Zotit Perëndi. I bekuar dhe i lavdëruar qoftë Triadë e Plotfuqishme dhe e mëshirshme."

-Regensburg-

Pas shkrimit të letrës, ne udhëtuam me makinë për në Regensburg. Gjatë rrugës, burri im u mundua nga një shpirt i papastër. Duhej të lutesha shumë. Jashtë, një stuhi po trondiste.

Kur mbërritëm në Regensburg, burri im ishte përsëri mirë dhe stuhia kishte kaluar.

U takova me Atë Gebhard dhe biseduam për gjysmë ore në fillim.

Pastaj hyra në kishë, e cila është pjesë e manastirit. Sakramenti i Bekuar ishte ekspozuar dhe adhurohej. Prifti na udhëhoqi në lutjen e Rruzares. Më pas, mbretëroi heshtja.

Në orën 17:15 të asaj mbrëmjeje, në manastirin karmelit, dëgjova Shpëtimtarin dhe më pas shkrova fjalët e Tij para Sakramentit të Bekuar.

Shpëtimtari: "Do t'i flas burrit tënd përmes Atë Gebhardit, që të marrësh stigmat e mia. Ji e sigurt, gjithçka do të shkojë mirë; nuk ke pse të kesh frikë."

Unë: "Zot, e ç'ndodh me djalin tim?"

Shpëtimtari: "Burri yt do t'i tregojë djalit tënd kur stigmat të jenë aty." Shpëtimtari: "Të falënderoj që erdhe këtu."

Unë: "A donit që të vija këtu?" Shpëtimtari: "Po, doja që të vije këtu." Unë: "Atëherë kam përmbushur vullnetin tuaj."

Shpëtimtari: "E ke bërë, bija ime. Je një xhevahir." Nuk doja ta shkruaja këtë.

Shpëtimtari: "Shkruaje."

Unë: "Zot, pse më quani xhevahir?"

Shpëtimtari: "Një xhevahir është i çmuar; duhet kujdesur për të."

Unë: "Zot, jam nën mbrojtjen tënde dhe të Nënës së Zotit." Shpëtimtari: "Shkruaje këtë. Po, kjo je ti, bija ime. Shko në paqe."

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im."

Duke qenë se isha harruar në kishën e manastirit, burri im duhej të më priste më shumë se një orë. U nxitë t'i bashkohem.

Ne kishim parkuar motorhome-in në parkingun e Danubit. Duhej të takoja Atë Gebhard rreth orës 18:30.

Arriti Ati Gebhard dhe biseduam. Pastaj Ati Gebhard shkoi në dhomën e tij në manastir për rreth dy orë.

Kur u kthye, Ati Gebhard na solli një statujë të madhe të Virgjëreshës Mari, e cila ishte për kapelën tonë. Ati Gebhard i kishte thënë burrit tim çfarë duhej të dinte për mua dhe çfarë më priste përpara. Burri im gjithashtu shkoi në rrëfim me Atin Gebhard.

Pasi burri im u largua, unë dhe Ati Gebhard biseduam për feja dhe unë vazhdova t'i lexoja nga ditari. Rreth orës 21:00, unë dhe burri im e shoqëruam Atin Gebhard përsëri në manastir.

Gjeta Jezusin tek Ati Gebhard, dhe për mua është një bekim që më u lejua të jem përsëri me të. Ai është një prift i përlurur, plot dashuri dhe qetësi. Ai flet të vërtetën qartë dhe prerë, i saktë në gjithçka; një studiues i mirë i Biblës që mund ta shpjegojë mirë atë. Tani që kam kaq shumë nevojë për një prift të mirë, ai është aty për të më ndihmuar.

Fatkeqësisht, priftërinjtë modernë nuk mund të ndihmojnë, kështu që unë duhet të shkoj te Ati Gebhard Maria Heyder. Faleminderit Zotit që më dha këtë prift.

30 gusht 1992 – e dielë

Në kamperin 'Salve Regina' në Regensburg, në parkingun e Danubit:

7.45 paradite, Bashkësi e Lutjes:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, shkruaje." Papritmas ndjeva ngrohtësi dhe dashuri.

Shpëtimtari: "Unë jam dashuri. Bijë e ime, nuk të kam braktisur; jam me ty." Unë: "A do të qëndrosh me mua?"

Shpëtimtari: "Ti më përket mua."

Unë: "O Zot, është kaq bukur me ty."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje. Ajo që folët dje me Atin Gebhard ishte e saktë. Stigmat që do të marrësh prej Meje do të ndodhin shumë shpejt. Është kaq afër sa sikur të kishte ndodhur tashmë. Jam me ty; mos u shqetëso për asgjë." Unë: "O Zot i dashur, a është e mundur që të marr kamxhikun më vonë?" Shpëtimtari: "Unë mund të bëj ç'të dua."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: dua që ti të mbash stigmat në duart e tua hapur, jo të lidhura. Kërkoj këtë nga ty."

Unë: "Por pse është kaq e rëndësishme?"

Shpëtimtari: "Do të lë dritë të shkëlqejë nga stigmat." Unë: "Zot, a është kjo dritë e dukshme?"

Shpëtimtari: "Ata që janë në errësirë do ta shohin. Oh, bija ime, ka kaq shumë që janë në errësirë. U duhet kjo dritë për të parë përsëri."

Unë: "E për të ftohtin?"

Shpëtimtari: "Unë jam zjarri i ndezur i dashurisë. Me mua, ti nuk do të ndjesh të ftohtin."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua që të shkruash edhe diçka tjetër. Mos lejo që ndonjë gazetar të bëjë fotografi në fillim. Në këtë mënyrë do të shmangësh shumë kuriozitet. Kureshtja vjen nga një shpirt i papastër. Unë do t'i çoj njerëzit tek ti, pa gazetarë. Mos u lejo të ndikohesh nga kureshtarët. Mos harro, unë jam Zoti që mban Stigmat. Ti je instrumenti im. Bijë e ime, me mua nuk ke pse të kesh frikë. Unë të dua, dhe do të të paralajmëroj për rreziqet. Dëgjo me vëmendje zërin tim. Dhentë e mia e njohin zërin tim."

Unë: "O Jezu i dashur, e kam kuptuar. Të falënderoj për të gjitha konvertimet dhe për shumë hirt që tashmë më ke dhënë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ki kujdes; shko në paqe." Unë:

"Faleminderit Zotit Perëndi."

Në orën 9:30 të mëngjesit, u luta gjatë ekspozimit të Sakramentit të Shenjtë.

Në orën 9:45 të mëngjesit u kremtua Meshë e Shenjtë në manastirin karmelit, të cilën e ndoqëm. Pas drekës, Ati Gebhard u kthye për të na vizituar në motorhome-in tonë.

Ai na dha një kryq. Lotët më rridhnin në fytyrë. Në shtëpi kishim një kryq me përmasa pothuajse të njëjta të varur në mur, dhe unë duhej ta ktheja – nuk ishte i yni. Më kishte pëlqyer ai kryq dhe e dhashë me zemër të rëndë.

Dhe tani, brenda 24 orësh, na është dhënë një kryq tjetër në të cilin pesë plagët e shenjta janë shënuar me të kuqe.

Para se të niseshim për në Regensburg, i kërkoja Shpëtimtarit, nëse ishte vullneti i Tij, të më jepte një shenjë të vogël për të më treguar nëse isha në rrugën e duhur. Tani e di – më është dhënë një kryq.

Më lejoi të shkoja sërish në rrëfim me Atë Gebhard. Ai dëgjoi atë që i lexova nga ditarri im dhe më dha udhëzime, forcë dhe guxim, dhe më ngushëlloi për vuajtjet që më prisnin. Ngushëllimi i tij ishte një burim inkurajimi për mua.

Ati Gebhard është shumë i njohur me mistikën, dhe jam mirënjohëse që më udhëzoi. Ishte sikur Shpëtimtari të fliste përmes tij, dhe fjalët janë gdhendur thellë në zemrën time.

Ati Gebhard bekosi për ne shumë qirinj dhe ujë të shenjtë.

Në udhëtimin për në shtëpi, burri im e voziti gjithë rrugën vetëm, pa asnjë problem. Ai ishte i lumtur dhe i gëzuar.

31 gusht 1992 – E hëna

10:00 – Vizita te mjeku:

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë."

Unë: "Po, Zot i Trinisë, Jezusi im i dashur."

Shpëtimtari: "Stigmat që do të marrësh priten të shfaqen në ditët e ardhshme. Bijë e ime, ji gati. Do të ndodhë në kishë. Kjo është vullneti im. Mos u shqetëso për atë që do të ndodhë më pas.

Kam marrë mbi vete të gjitha shqetësimet e tua. Ti je instrumenti im. Ruaj të gjitha ato që ke shkruar.

Unë: "O Zot i dashur, cili është gjëja më e rëndësishme që duhet ta di për stigmat?"

Shpëtimtari: "Të Më duash. Përmes dashurisë, do të jesh në gjendje të përballosh gjithçka.

Nuk do të të mungojë dashuria. Unë jam me ty, pranë teje dhe brenda teje. Ti je tërësisht në Mua."

Shpëtimtari: "Në ditët që vijnë do të ndjesh një zjarr të madh në zemrën tënde. Është zjarri i dashurisë sime. Shumë nga të zgjedhurit e mi nuk kanë mundur ta përballojnë këtë zjarr." Unë:

"O Zot i dashur, por a do të jem në gjendje ta përballoj këtë zjarr?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. Pas herës së parë, do të duhet të qëndrosh në shtrat (vuajtje – ndoshta stigmat, mendova) për një kohë të caktuar."

Unë: "E grupi i lutjes?" Shpëtimtari:

"Po luten."

Unë: "A do të jesh me mua edhe nëse qëndroj në

shtrat?" Shpëtimtari: "Unë jam gjithmonë me ty."

Unë: "Zot i im, le të bëhet si ti dëshiron. Të dua shumë."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, edhe unë të dua shumë; shko në paqe." Unë: "A është siç e kam shkruar?"

Shpëtimtari: "Po, faleminderit."

6:30 pasdite Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë.

8:00 mbrëmje: Grupi i lutjes

1 shtator 1992 — e martë

Në dhomën e mjekëve:

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti bërë gjithçka si duhet dje; mos lejo që të tjerët të të ndikojnë."

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Do t'i përballosh këto tundime, ashtu si dje, mjaft shpesh. Qëndro e fortë. Gjithmonë m'i beso këta njerëz."

Unë: "Po, Zot i im, do ta bëj."

Unë: "Zot, dua të shkruaj atë që Ti dëshiron, jo atë që dua unë." Shpëtimtari:

"Bijë, jam i kënaqur me atë që ke thënë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua që në të ardhmen të më konsultosh për gjithçka. Diskutoje së pari me mua. Më derdhi zemrën. Më trego së pari për çdo gjë që nuk të pëlqen. Nëse ke nevojë për ndonjë gjë, pyetmë së pari. Unë mund të të jap gjithçka dhe të kujdesem për ty. Nuk do të të mungojë asgjë. Përmes këtyre vuajtjeve të pendimit, shumë shpirtëra do të shpëtohen.

Gëzoju gjithmonë, bija ime."

Unë: "Zot i im, të lutem më dhuro hirin që gjithmonë të jem e gëzuar."

Shpëtimtari: "Bijë, do ta kesh këtë hir. Bijë, unë jam me ty. Shko në paqe."

Unë: "Faleminderit, dashuria ime e madhe."

18:30: Rrogozari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

Rreth orës 20:30, babai Gebhard Heyder telefonoi, dhe unë i tregova për sekretin që Shpëtimtari më kishte dhënë këtë mëngjes dhe që ishte vetëm për mua. (Shpëtimtari më kishte konfirmuar këtë sekret në orën 12:15 dhe përsëri pas Komunionit të Shenjtë në kishë.)

Ati Gebhard më gushëlloi kur i kisha besuar sekretin.

2 shtator 1992 — e mërkurë

10:00 paradite në dhomën e mjekëve:

Bashkim i Lutjes!

Shpëtimtari: "Dua që ta shkruash këtë." Unë:

"Po, Zot i im, çfarë është?"

Shpëtimtari: "Ishte vullneti Im që Ati Gebhard të të telefonojë për të dëshmuar se ai dëgjon zërin Tim. Ai do të të telefonojë përsëri. Dëgjoje me kujdes.

Bijë e ime, shkruaje këtë: vuajtjet e shlyerjes do të fillojnë sot. Do t'i njohësh, sepse unë jam me ty."

Unë: "Si do të jenë vuajtjet? Me gjak, apo diçka tjetër?"

Shpëtimtari: "Le t'ju vijë."

Unë: "Atëherë, mund të shkoj në punë nesër dhe pasnesër?"

Shpëtimtari: "Po, mundesh."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, e kuptoj." Unë: "A

mund të shkoj ende për të notuar sot?" Shpëtimtari:

"Shko për të notuar."

Shpëtimtari: "Bijë, kam diçka tjetër për të të thënë." Unë: "Po,

Zot i im dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Le të fillojë të veprojë ajo që po të jap."

Unë: "Zot, çfarë po më jep, të lutem?"

Shpëtimtari: "Pesë plagët e mia të shenjtë."

Unë: "Zot, do t'i lë të veprojnë brenda meje. Të lutem më jep forcë dhe guxim, dashuri dhe gjithçka që më nevojitet që ti të mund të veproshe brenda meje, sepse unë jam i dobët dhe nuk mund të bëj asgjë vetë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti do të marrësh të gjitha këto."

Unë: "Zot, nuk kam frikë, nuk kam dyshime dhe besoj. Kam besim të madh tek Ti. Qëndroj besnike ndaj Teje, sepse e di që Ti je me mua, pranë meje dhe brenda meje. Të falënderoj me dashurinë time për Ty."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, qëndro ashtu siç je. Ti po përmbush vullnetin tim."

Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime. Tani mund të qëndrosh ulur."

(Ndoshta për këtë arsye munda të qëndroja ulur, sepse sapo kishte hyrë një mjek që me siguri do të kishte menduar se çfarë po bëja në dyshe.)

Shpëtimtari: "Qoftë i bekuar Zoti Ati, Zoti Biri dhe Zoti Fryma e Shenjtë. Shko në paqe, bija ime e dashur."

Unë: "Faleminderit Zotit Zotit; lavdi Trinisë së Shenjtë." Hl. Meshë

në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim.

3 shtator 1992 – e enjte

Departamenti i rrezeve X — arkiva midis orës 10:30 dhe 11:05:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime,

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi, udhëheqësi im shpirtëror."

Shpëtimtari: "Duhet të bësh diçka për mua, bija ime. Përballo me durim gjithçka që do të marrësh prej meje. Fillimi është shumë i vështirë. Asnjëri nga të zgjedhurit e mi nuk e ka pasur të lehtë. Të gjithë kanë ecur në të njëjtën rrugë si ti tani. Do të marrësh pesë plagët e mia të shenjta; e di kur.

Unë: "Dita, po, por jo ora. Në mëngjes apo në mbrëmje."

Shpëtimtari: "Pas Komunionit të Shenjtë. Do të marrësh të pesë stigmat menjëherë."

Unë: "Do të vdes nga dhimbja atëherë."

Shpëtimtari: "Ti nuk do të vdesësh. Unë jam me ty. Do të lejoj vetëm aq dhimbje sa ti mund të përballosh."

Unë: "A duhet ende të shkoj te mjeku?"

Shpëtimtari: "Jo, mund të shkosh të flesh më pas."

Unë: "A do të mund të ec edhe unë?"

Shpëtimtari: "Po, do të mund të ecësh ende."

Unë: "A kam bërë ndonjë gjë të gabuar deri tani?"

Shpëtimtari: "Jo, vazhdo si ke bërë."

Unë: "A mund t'u them disa njerëzve të vijnë në kishë?"

Shpëtimtari: "Po, por mos thuaj çfarë do të ndodhë. Trego vetëm disa njerëz. Sot do të vuash përsëri pendimin. Do të jenë të gjakosura sot."

Unë: "A nënkupton fshikullimin?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Të lutem, më dhuro hirin për t'i përballuar të gjitha."

Shpëtimtari: "Bijë, ti nuk do të të mungojë. Unë jam me ty, bijë. Të dua shumë; mbetesh e dashur për mua."

Unë: "Po, Jezus i dashur, edhe unë të dua shumë. Do të mbetem besnike ndaj teje."

Shpëtimtari: "Bijë, vazhdo të shkruash. Kam përgatitur një shtëpi të bukur për ty në qiell."

Unë: "Dhe a duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaje."

Shpëtimtari: "Prandaj po të kërkoj të ecësh këtë Rrugë të Kryqit deri në fund. Me mua, do ta përballosh."

Unë: "O Jezus i dashur, do të bëj gjithçka që dëshiron, por vetëm nëse jam gjithmonë me ty."

E pyeta Shpëtimtarin nëse e kisha kuptuar drejt për mbartjen e stigmave dhe qëndrimin në shtrat.

Shpëtimtari: "Duhet të qëndrosh në shtrat për një kohë të caktuar. Duhet të ketë shumë lutje." Shpëtimtari: "Do të marrësh Komunionin e Shenjtë në shtëpi. Unë do të kujdesem për këtë."

Unë: "Të lutem, më dhuro shumë dashuri para shenjësimit të stigmave."

Shpëtimtari: "Do ta bëj."

Shpëtimtari: "Të bekoj tani, bija ime." U përula në gjunjë në dysheme.

Shpëtimtari: "Qoftë i bekuar Zoti Ati, Zoti Biri dhe Zoti Fryma e Shenjtë. Shko në paqe." Unë: "Faleminderit Zotit, Zotit."

Unë: "Lëvdimi i qoftë Jezu Krishtit dhe Mariës. Faleminderit për gjithçka, Zot i imi dhe Perëndi im, o Jezu i dashur."

4 shtator 1992 — e premte

Unë: "Zoti im dhe Perëndia im, Jezusi im i dashur, udhëheqësi im shpirtëror. Tani dua të shkruaj atë që më është afër zemrës. Dje më kërkuat të bëja një sakrificë, që të më rrihnin me kamxhik derisa të gjakoshesha gjatë natës. Isha i gatshëm të më rrihnin, por ju nuk e lejuat, dhe sot duhet të më mbishen Lëndimet e Shenjta. Si duhet ta kuptoj këtë? Ju lutem, më ndihmoni. Unë nuk të dua më pak për këtë dhe dua të mbetem besnike ndaj Teje."

Mendova për Abrahamin dhe Jobin, dhe disa gjëra më u bënë të qarta.

Unë: "Ti nuk më ke kursyer vuajtjet e pendimit. Nuk kam përjetuar kurrë dhimbje koke kaq të forta që kanë zgjatur kaq gjatë. I ofrova ato dhe nuk refuzova t'i pranoja përsëri. Një prift modern ndoshta do të kishte thënë se ky tundim vinte nga djalli, por unë nuk e besoj këtë, sepse dashuria dhe paqja jote nuk më munguan kurrë. Nuk kisha frikë nga ajo që do të vinte. Çfarë do të më thuash, o Zot dhe Perëndi im, për këtë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. A më dëgjon?"

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Gjithçka që ke shkruar është e saktë. Gjithçka që ke pritur ende ka për të ardhur. Unë përcaktoj kohën. Bijë e ime, shkruaje këtë. Të gjithë ata që do të jenë në kishë këtë mbrëmje do të habiten nga ajo që do të ndodhë. Pothuajse të gjithë janë të verbër. Një dritë do t'u ndriçojë atyre. Vazhdo të bësh detyrën tënde, ashtu si ke bërë deri tani.

Ata do të korrin frytet e punës sime. Unë jam pema e gjallë; ju jeni fruti im. Bijë e ime, të dua; shko në paqe."

6.30 pm Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

5 shtator 1992 – e shtunë

8:00 — Grupi i Lutjes

Shpëtimtari: "Bijë, të dua. Kam ndryshuar planin tim. Gjërat do të vazhdojnë ashtu si dua unë.

Unë: "Mendoja se kisha bërë diçka gabim, sepse isha gati për gjithçka që thatë të ndodhte."

Shpëtimtari: "Bijë, ke bërë gjithçka si duhet. Unë përcaktoj kohën." Unë: "Ti the se do të ndodhte pas Komunionit të Shenjtë."

Shpëtimtari: "Unë mund ta ndryshoj këtë."

Unë: "O Zot i dashur, nuk mund të të bëj më pyetje tani. Më thuaj çfarë dëshiron. Nuk kuptoj asgjë nga kjo, kështu që po të lë gjithçka ty."

Shpëtimtari: "Bijë, do të vijë koha kur nuk do të kesh asnjë rrugëdalje dhe do të duhet të bësh siç dua unë."

Unë: "O Jezus i dashur, mund ta shpjegosh më qartë për mua? Nuk kuptoj."

Shpëtimtari: "Po vijnë kohë edhe më të këqija."

Unë: "Të lutem më thuaj, o Zot i dashur, cili është gjëja më e keqe që po vjen?" Shpëtimtari: "Lufta e madhe në Evropë."

Unë: "Pra, nuk kam nevojë të ndërtoj një kapelë?"

Shpëtimtari: "Po, ndërtoje. Ajo do të shpëtojë. Lufta po afron dhe po përhapet me shpejtësi."

Mendoja nëse do të merrja ende stigmatat." Shpëtimtari: "Ti pyet. Po, do t'i marrësh. Unë do të përcaktoj ditën." Unë: "Zot i im dhe Perëndi, u bëftë vullneti Yt."

Shpëtimtari: "Lutuni shumë, bijtë e mi, lutuni. Fuqia e Satanit është e pakufishme. Unë kam lejuar që të jetë kështu. Ai do t'i marrë të gjitha ato që janë larguar prej meje. Njerëzit e duan kështu. Ata kanë zgjedhur rrugën e tyre të gjerë. Qëndro besnike ndaj meje, bija ime, ashtu si ke bërë deri tani.

Unë u kam dhënë bijve të mi besnikë mbrojtjen e së Lumes suaj, së Lumes Mari. Ata qëndrojnë nën mantelin e saj të mbrojtjes; atje nuk ka vend për armikun. Lutuni së Lumes suaj, lutuni shpesh. Unë nuk do t'i refuzoj ndërmjetësimin e saj. Ajo nuk i braktis bijtë e saj."

Unë: "Por kjo luftë mund të ndalet." Shpëtimtari:

"Vetëm përmes agjërimit dhe lutjes."

Unë: "A duhet të bëj diçka?"

Shpëtimtari: "Mos u shqetëso paraprakisht. Gjithçka do të vijë në kohën e duhur."

Unë: "Të falënderoj, Zot i im, për dashurinë tënde dhe këshillën tënde, dhe për lajmin për atë që na pret."

Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime." U përula në gjunjë.

Shpëtimtari: "Qoftë i bekuar Zoti Ati, Zoti Biri dhe Zoti Fryma e Shenjtë, bija ime. Shko në paqe."

Unë: "Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi im. Lavdi Jezu Krishtit, tani e përgjithmonë. Amin."

Nga ora 16:30 deri në 19:45 u luta në kishë dhe shkova në rrëfim. Pastaj qëndrova për Meshën e Shenjtë.

6 shtator 1992 – e dielë

7.30 – 9.20 paradite:

U luta dhe ndjeva një dyshim të vogël që po më hynte përsëri; mendja më ishte mbushur me shumë pyetje. Më pas u luta me zell.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, stigmat që do të marrësh do të shfaqen në ditët e ardhshme. Unë do të përcaktoj orën."

Unë: "Zot, kush je ti tani?"

"Unë jam!" Bijë e ime, është Zoti Ati, Zoti Biri dhe Zoti Fryma e Shenjtë që po flasin me ty tani. Mos dysho, bijë e ime; po më ofendon. Ti i përket tërësisht Mua. Nuk ke pse të kesh frikë. Qëndro besnike dhe e palëkundur ndaj meje.

Unë: "O Zot dhe Perëndi im, të lutem më fal; unë kurrë nuk do të jem në gjendje t'ju kuptoj, por ju dorëzohem dhe ju përqafoj si një fëmijë i vogël. Babai im i dashur, le të vazhdojë të ndodhë ashtu si të doni ju."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti do të marrësh pesë stigmata nga unë."

Unë: "Mendoja se do të vinin nga një engjëll, si me Shën Terezën e Avilës. Ndoshta sepse një prift më tha kështu."

Shpëtimtari: "Unë mund të bëj ç'të dua."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, më u bë shumë më e qartë. Nuk duhet të mbështetesh në atë që është shkruar në disa libra. Ti e bën si të duash, përfundimisht." Shpëtimtari: "Po, kështu është, bija ime."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime. Zemra jote do të shpohet nga një dritë që do të vijë prej meje. Kjo dritë do të depërtojë në zemrën tënde. Një zjarr do të ndizet në zemrën tënde. Ky zjarr është dashuria ime. Atëherë ti nuk do të mund të bësh më si të të teket. Unë jam gjithçka brenda teje. Ti do të bësh gjithçka që unë do të dua."

Unë: "Kjo tingëllon pikërisht si Shën Pali."

Shpëtimtari: "Bijë, po përsëris atë që ka ndodhur tashmë. Unë jam i njëjti Zot siç isha atëherë. Bijë, ti je dhe do të mbetesh vetëm instrumenti im, të cilin do ta përdor."

Unë: "Zot, a duhet të shkoj tani në kishë?"

Shpëtimtari: "Po, bëj kështu, bija ime."

Unë: "Janë tashmë 9:15."

Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime e dashur." U përula në gjunjë.

Shpëtimtari: "Qoftë i bekuar Zoti Ati, Zoti Biri dhe Zoti Fryma e Shenjtë. Shko në paqe, bija ime e dashur."

Unë: "Lëvduar qoftë Jezu Krishti. Faleminderit Zotit Perëndisë. Amen."

10:30 paradite Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

13:00 Rrogoza dhe devocione.

7 shtator 1992 – e hëna

Kam tre javë pushim.

8.30 paradite:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Ati im i dashur, Gëdhëndari im."

Shpëtimtari: "Përjetimi yt i vuajtjes së pendimit do të vijë së shpejti." Unë: "Çfarë do të thotë 'SË SHPEJTI', o Zot?"

Shpëtimtari: "Unë do ta përcaktoj këtë 'SË SHPEJTI' kur të vijë koha e duhur. Bijë e ime, do të jetë ashtu si unë do ta dua."

Unë: "Zot, çfarë do të jetë sipas dëshirës tënde – a mund ta dijë dikush për këtë?" Shpëtimtari: "E ardhmja jote."

Unë: "Zot dhe Perëndi im, le të bëhet si Ti dëshiron dhe si të pëlqen Ty."

Unë: "O Jezu i dashur, po më vështirësohet tani sepse kjo është përtej kuptimit tim dhe ndihem si personi më budalla në botë. Ndihej sikur nuk i përkas kësaj bote. Më duket sikur të gjithë janë më të zgjuar se unë, sikur të isha në klasën e parë. Mjafton që të më bëjë të qaj. Ndjem e braktisur nga të gjithë. Madje ndjej se edhe Ti më ke braktisur. Mjekët do të thoshin, 'Ajo duhet të shohë një psikiatër,' por unë jam në mendje të kthjellët dhe po pres të shoh se çfarë dëshiron Ti nga unë."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, detyra jote është të më ndjekësh dhe të bësh atë që dua unë, edhe nëse gjithçka duket kështu. Bijë e ime, jam i kënaqur me ty; me gjithçka që bën. Vendosi shqetësimet që ke tani në duart e mia."

Unë: "Është kaq e vështirë për t'u kuptuar. Vendosi gjithçka që nuk mund ta kuptoj në duart e tua."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje. Kjo provë që po kalon tani duhet të jetë gjithashtu. Është tërë vullneti im. Pesë stigmat që do të marrësh do të të japin dritë ty dhe të tjerëve, që të më kuptosh më mirë. Pa dritën time, je ende në errësirë. Kur drita të depërtojë errësirën, do të shohësh. Unë jam drita dhe e vërteta."

Bijë e dashur, të falënderoj që gjithsesi shkruajte sot. Të bekoj, bijë e ime.

U përula...

18:30 Rrëfeja dhe Meshë e Shenjtë në të Kuqe.

20:00 Grupi i lutjes.

8 shtator 1992 – e martë

Mëngjes: Pas lutjes – Bashkim

Shpëtimtari: "Pesë plagët e shenjta do të gdhenden shumë shpejt, prandaj ji gati në çdo kohë. Bijë e ime, kam ndryshuar kohën; duhej të ishte kështu."

Gjithçka po ndodh ashtu si unë e dua. Dashuria nuk do të të mungojë."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, kur njerëzit më pyesin nëse dëgjoj zërin tënd, a mund t'u them atyre kështu?"

Shpëtimtari: "Mund t'ua thuash; nuk ke pse ta mohosh. Bijë e ime, të flas jo vetëm për hir tënd, por edhe për hir të të tjerëve."

Unë: "Zot i im, kur të kem stigmat dhe të mos ketë prift, a do të vish tek unë edhe shpirtërisht?"

Shpëtimtari: "Unë jam gjithmonë me ty, bija ime. Atëherë unë do të jem gjithçka në ty; ti atëherë nuk do të jesh më asgjë."

Unë: "O Zot i dashur, por unë jam ende

gjallë." Shpëtimtari: "Jeta jote është jeta ime."

Unë: "Zot i im, do ta pranoj këtë, por nuk mund ta kuptoj. Zot, u bëftë vullneti yt."

Unë jam, përfundimisht, vetëm instrumenti yt."

Pas kësaj, Zoti më bekoj.

9:00 paradite: Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Waghäusel me Fridolin.

18:30: Rruzare dhe Meshë e Shenjtë në Rot; nuk mora Komunionin në Rot, pasi kisha marrë tashmë Shpëtimtarin këtë mëngjes në Waghäusel.

8:30 mbrëmje: Ati Gebhard telefonoi, pikërisht siç kishte thënë Shpëtimtari. Folëm në telefon për rreth 25 minuta. I falënderoj Zotit për këtë telefonatë.

9 shtator 1992 – e mërkurë

Në shtëpi — Lutje — Bashkim me

Shpëtimtarin: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, Jezusi im i Dashur."

Shpëtimtari: "Gjithçka që ke shkruar është për llogari tim. Ti flet ashtu si unë dëshiroj. Detyra jote është të vazhdosh të shkruash; edhe pse bën kaq shumë gabime, më pëlqen."

Gabimet e tua janë të padëmshme krahasuar me ato të teologëve, sepse gabimet e teologëve çojnë njerëzit në humnerë. Bijë e ime, vazhdo të shkruash.

Unë i di vështirësitë e tua. Unë e di dashurinë tënde për mua. Më pëlqejnë të dyja tek ti. Vuajtjet e shlyerjes që ti përjeton janë dashuria ime për ty. Sa shumë vuajtje të marrësh prej meje, po aq shumë dashuri merr gjithashtu. Në vuajtje qëndron shpëtimi i shpirtave. Do të duhet të duroj shumë vuajtje brenda teje, sepse dua të shpëtoj shumë shpirta."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, tani kuptoj më mirë. Zot, bëj si të duash."

Shpëtimtari: "Shkruaj pak më shumë. Pesë stigmat HI që do t'i marrësh prej meje do të ndodhin pas një kohe të shkurtër. Lëri të fillojnë të veprojnë kur të vijnë vuajtjet."

Unë: "A do ta di paraprakisht kur do të vijnë vuajtjet?"

Shpëtimtari: "Unë tashmë po të përgatis që ti ta dish. Bijë e dashur, jam i kënaqur me ty ashtu siç je. Qëndro e përlur, që unë të të mbuloj me shumë hiri. Vazhdo të më duash ashtu siç ke bërë deri tani. Dashuria jote është dashuria ime. Më kënaq që ti dëshiron të më duash gjithnjë e më shumë. Unë jam gjithmonë gati të të jap më shumë dashuri."

Unë: "Çfarë duhet të bëj tani?"

Shpëtimtari: "Bëj detyrën tënde, çfarëdo që duhet të bësh tani. Të bekoj, bija ime e dashur."

U përula në gjunjë dhe i kërkova Shpëtimtarit të bekojë dy gratë që po vinin, Marianne dhe zonjën Müller.

Shpëtimtari: "Po, do t'i bekoj edhe

ato." Shpëtimtari dha bekimin e tij.

Mëshira e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim.

10 shtator 1992 – e enjte

10:30 paradite në shtëpi:

Lutje e Bashkimit.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Dua që të shkruash. Do të ketë shumë vështirësi para se të ndodhë e gjithë kjo."

Unë: "Çfarë do të ndodhë, Zot i im dhe Perëndi

im?" Shpëtimtari: "Ajo që dëshiroj të realizoj me ty."

Unë: "Zot, çfarë dëshiron? Çfarë duhet të arrij me Ty?"

Shpëtimtari: "Tërë Rrugën e Kryqit deri në fund."

Unë: "A duhet ta pranoj këtë mundim?"

Shpëtimtari: "Kjo vështirësi nuk është për ty, por për mua; megjithatë zemërimi im do të bjerë mbi ta. Gjaku që do të derdhësh është për të mirët, por jo për blasfemuesit." Unë: "Por Zot, ti derdhe gjakun tënd për të gjithë."

Shpëtimtari: "Kjo ishte atëherë, bija ime; nuk është më kështu sot. Ata tashmë e kanë zgjedhur babanë e tyre. Nuk ke nevojë të flasësh me blasfemuesit."

Unë: "Si do ta njoh që ata janë blasfemues?"

Shpëtimtari: "Unë do t'i njoh ata, jo ti. Bijë ime, shkruaj diçka më tepër. Stigmat që do të marrësh do të shfaqen në këto ditë."

Unë: "Zot, le të bëhet si dhe kur Ti të duash; nuk kam frikë dhe as dyshim; i përkas plotësisht Ty."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Nuk duhet të dëgjosh kur të tjerët të qortojnë. Ti nuk i njeh dobësitë e tyre. Më dëgjo me vëmendje: unë jam udhëheqësi yt shpirtëror; edhe nëse bën diçka të gabuar dhe të tjerët e vërejnë tek ti, për mua është ende e drejtë. Kështu dua unë. Shumica e njerëzve injorojnë të metat e tyre. Nëse lejon që të gjithë të të predikojnë, do të largohesh prej meje. Satani është i maskuar; ki kujdes: nëse bën diçka të gabuar dhe të tjerët nuk pajtohen, ajo vjen prej meje. Nuk ke nevojë për kureshtarë përreth teje. Dërgoje të gjithë kureshtarët të luten dhe të pendohen për mëkatet e tyre së pari; kjo do të të kursejë shumë telashe."

Unë: "O Zot i dashur, kam nevojë për përlulësi për këtë. Të lutem, më dhuro hirin e përlulësisë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të jesh e përlur dhe e butë, ashtu si unë. Sepse atëherë do të jesh tërësisht në mua."

Unë: "Por atëherë është një gjë e tmerrshme nëse priftërinjtë ende nuk besojnë."

Shpëtimtari: "Çdo prift është një Krisht i dytë; ne duhet të lutemi për çdo prift. Unë i dua të gjithë ata, bija ime."

Unë: "Por Zot, unë i dua të gjithë ata gjithashtu, megjithatë jo të gjithë më duan mua." Shpëtimtari: "Kështu është, bija ime; as ju të gjithë nuk më doni mua."

Unë: Shpëtimtari më bekoi...

Rrogoza dhe Messa e Shenjtë në të Kuqe

11 shtator 1992 – e premte

7.40 deri në 8.30 të mëngjesit

Burri im më kishte vështirësuar gjërat.

Kanë mbërritur shumë Bibla nga Ati Gebhard Heyder.

Shpëtimtari: "Dua që të shkruash. Të dua shumë. Do të përballesh më shpesh me sulmet e Satanit në të ardhmen e afërt. Jam dakord me ty për atë që po ndodh me familjen tënde. Ai kërkon rrugën më të shkurtër; ashtu si ti kërkon rrugën më të shkurtër për tek unë përmes Mariës, ashtu edhe shpirti i papastër kërkon rrugën më të shkurtër për tek ti. Bijë e ime, ti bërë gjënë e duhur dje. Bijë e ime, frymët e papastra janë veçanërisht të zemëruara me ty, por me mua do t'i mposhtësh të gjitha. Bijë e ime, lutu për burrin tënd; ai ka nevojë për ndihmën tënde."

Shpëtimtari më tha: "Vazhdo të shkruash, bija ime. Një zjarr i ndezur do të vijë mbi ty."

Unë: "Nuk do ta shkruaj këtë. Kjo me siguri nuk është nga Ti, o Zot i

dashur." Shpëtimtari: "Po, është! Një zjarr i ndezur dashurie."

Unë: "Zot i im, tani kam frikë se do të digjem." Shpëtimtari: "Do të digjesh në dashurinë time. Me këtë zjarr, do të jesh plotësisht e pastër."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, të lutem më bëj të pastër, që të jem gjithmonë me Ty dhe kurrë të mos ndahem prej Teje."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, të bekoj." Unë:

"Shpëtimtari më bekoi..."

Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në të Kuqe

Të shtunën, 12 shtator 1992

7.30 deri në 9.00 paradite

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaj. Dua që të bësh atë që unë dua. Kujtdo vend që të të çoj, atje do të shkosh."

Unë: "Zot, si do ta di që po më udhëzon?"

Shpëtimtari: "Mund të më pyesësh! Rruga drejt meje po bëhet më e pjerrët." Unë: "Zot, çfarë do të thotë 'më e pjerrët'?"

Shpëtimtari: "Do të bëhet më i mundimshëm dhe do të kërkojë shumë forcë. Këtë forcë mund ta marrësh vetëm prej meje. Lutu për veten tënde dhe për të afërmit e tu, që të mund të ecin me ty në këtë rrugë. Përndryshe, mund t'i humbasësh në këtë rrugë të pjerrët."

Unë: "Po, Zot i im, në të ardhmen do të kërkoj më shumë forcë për veten time dhe për të afërmit e mi."

Shpëtimtari: "Zemra jote tashmë është zemra ime. Unë duhet ta formësoj sipas dëshirës sime. Shumë hir do të rrjedhë nga kjo zemër, dhe kjo zemër e plagosur do të bëhet një burim dashurie."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, o Jezu i dashur, si të di që tashmë është zemra Jote?"

Shpëtimtari: "Kjo djegie që ndjen në zemrën tënde është zjarri i dashurisë sime; ajo forcohet kur unë e dua."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi, e ndiej këtë zjarr, por nuk dija çfarë do të thoshte për mua. Kuptova se me këtë zjarr mund të të dua më shumë. Shpirti im dëshiron thellë të jetë me ty. Kam ndjerë se zemra ime tani është si një furrë e ndezur, dhe ky zjarr kurrë nuk shuhet. Tani e kuptoj më mirë kur lexoj në 'Litaninë e Zemrës së Shenjtë':

Ti, oxhak i ndezur i dashurisë.

Deri tani kjo më ishte e paqartë, por tani e kuptoj. Ju falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi im, për këtë hir të madh dhe ndriçim.

Do të doja gjithashtu të thoja, Zot i imi dhe Perëndi im, se Zemra jote është një oxhak i gjallë, i ndezur dashurie. O, qoftë që ky zjarr kurrë të mos shuhet, sepse atëherë e di që ti je gjithmonë me mua. Jezus, të dua me gjithë zemrën time dhe me gjithë fuqinë time; të dua mbi të gjitha gjërat. Shpëtimtari: "Bijë e dashur, gëzohem që e ke njohur këtë; qëndro ashtu si je, mbaje fort dorën time." Unë: Shpëtimtari më bekoi...

16:30 deri në 19:45: Lutje dhe Meshë e Shenjtë në kishën në Rot.

13 shtator 1992 – e dielë

9:30 – 11:15 paradite në shtëpi

Natën e kaluar, nga ora 2:30 deri në 3:30 të mëngjesit, pati një shqetësim jashtë shtëpisë sime. Disa të dehur kishin parkuar përballë shtëpisë sime. Policia u detyrua të vinte.

Bashkëbisedim i lutjes!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime: Unë jam me ty, në ty dhe me ty; ti i përket tërësisht Mua. Mos lejo që të tjerët të të ndikojnë. E pashë dje dhe mbrëmë. Satani po përpiqet me çdo mënyrë të të largojë nga Unë. Ai është i fortë, bija ime, por ti je edhe më e fortë me Mua. Bijë e ime, mbetu besnike grupit tënd të lutjes, ashtu siç ke bërë deri tani. Satani nuk dëshiron gjë tjetër veçse të shpërbëjë grupin tënd të lutjes."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, dhimbjet e djegies që ndjeve dje ishin dhimbjet e mia."

Unë: "Ndjeva si më digjinin dhe më pickonin gjithë ditën, dhe tani kanë ikur." Shpëtimtari: "Po të përgatis për atë që do të vijë në ditët në vijim. Tani ndjen një djegie në zemër."

Unë: "Por nuk është shumë e fortë."

Shpëtimtari: "Por ai do të bëhet shumë i fortë." Unë: "A do të jem në gjendje ta përballoj këtë?"

Shpëtimtari: "Do ta përballosh."

Unë: "A do të më duhet të thërras një mjek atëherë?"

Shpëtimtari: "Nuk do të kesh nevojë; ti e di çfarë duhet të bësh." Unë: "Po, Zoti im, do të bëj si ti dëshiron."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: do të marrësh stigmat në kishë." Unë: "Në të kuqe?"

Shpëtimtari: "Po, në të kuqe."

Unë: "Do të të shoh atëherë?"

Shpëtimtari: "Do të më shohësh. Me dritën që vjen prej meje, do të marrësh stigmën, dhe kjo dritë do të qëndrojë me ty për sa kohë unë të dua. Unë jam drita dhe largon errësirën. Bijë e ime, stigmën që do të marrësh

janë stigmatat e mia."

Unë: "Por më ke thënë këtë më parë."

Shpëtimtari: "Bota nuk mund t'i imitojë këto. Edhe ipeshkvijtë nuk mund t'ua shpjegojnë më vetes, sepse u mungon drita. Prandaj, ji e përlur, sepse ata duhet të ndriçohen nga kjo dritë. Bijë e ime, i dua të gjithë."

Unë: "Zot i im, e ç'ndodh me ata që blasfemojnë kundër Teje?"

Shpëtimtari: "Edhe blasfemuesit tani mund të shpëtohen."

Unë: "Si, Zot i imi dhe Perëndi im?"

Shpëtimtari: "Duke u dhënë atyre dashurinë që u mungon." Unë:

"Si mund t'u jap atyre dashuri?"

Shpëtimtari: "Unë jam ai dashuri." Unë: "Do ta bëj."

Shpëtimtari: "Ti je instrumenti im, të cilin e përdor."

Unë: "O Zot dhe Perëndi im, kjo është shumë e vështirë për t'u kuptuar."

Shpëtimtari: "Unë do t'i ndriçoj ata që kanë vullnet të mirë. Ata do ta njohin në zemrat e tyre, ashtu siç e ke njohur ti, se unë jam dashuria."

Unë: "Po, Zot i im, tani e kuptoj. Shkenca nuk mund ta përmbledhë këtë me intelektin e saj. Dashuria në zemrat tona tejkalon shkencën. O Shpëtimtar i dashur, sa e parëndësishme duhet të jetë shkenca botërore në krahasim me gjërat qiellore që na presin."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me atë që ke shkruar. Të bekoj tani." Unë: "Thashë: Ju lutem, gjithë bota."

Shpëtimtari: "Qoftë i bekuar Zoti Ati, Zoti Biri dhe Zoti Fryma e Shenjtë. Shko në paqe, bija ime e dashur."

Unë: "Faleminderit Zotit, Zotit. Lavdi Jezu Krishtit dhe Mariës, tani dhe përgjithmonë. Amen."

Në orën 12:45 pasdite u lutesha me Rozarin dhe devocionet në Rot.

Në orën 14:30, u lutesha me Rozarin e Dhimbshëm me Hetwig, e më pas Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit në Mingolsheim. Pas Meshës së Shenjtë, bisedova me Atin Steiler, misionar, për më shumë se 30 minuta.

9 shtator 1992 – e hëna

Në shtëpi:

2:10 – 3:05: Lutje

9:30 – 11:15 paradite: Takim lutjesh

Qava! Një prift në Kapelën e Shën Roch më hutoi mbrëmë. Ai mbrojti komunionin në dorë. I kërkoja Shpëtimtarit: nëse është vullneti Yt, më jep një përgjigje. Sepse jam i sigurt që mënyra e saktë është komuniteti në gjuhë.

Nuk mund të besoj këtë prift. "O Shpëtimtar i dashur, a kam gabuar?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, nuk ke gabuar; është një sakrilegj i madh nga ana e priftërinjve që ende japin Komunionin në dorë. Sepse ti ende mbron këtë praktikë, duhet

mbajini ata përgjegjës. Unë jam indiferent ndaj të gjithëve atyre që ende japin Komunionin në dorë.

Bijë e ime, çfarë ke bërë deri tani është e drejtë. Shkruaje këtë, bijë e ime: stigmat që do të marrësh do të jenë shumë të dhimbshme.

Unë: "Më ka marrë frika vetëm duke e dëgjuar." Shpëtimtari: "Bijë, a ke frikë tani?"

Unë: "Jo."

Shpëtimtari: "Me mua, nuk do të kesh frikë. Dhimbja që do të përjetosh do të jetë më e madhe nëse ka pak lutje."

Unë: "O Zoti im, kush do të më dëgjojë dhe do të lutet atëherë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ata që dëshirojnë të shpëtohen do të luten. Unë do të kryqëzohem brenda teje për shpëtimin e shpirtave. Bijë e ime, secili ka pak kohë për veten e vet. Ata do të luten. Shkruaje këtë, bijë e ime: vetëm një numër i vogël do të shpëtohet."

Unë: "Do të vuaj për të gjitha shpirtrat."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, pothuajse asnjëri prej tyre nuk dëshiron të pendohet." Unë: "Atëherë a nuk duhet të vuaj për të gjithë?"

Shpëtimtari: "Po, përndryshe ata nuk mund të thonë se unë nuk vuajta për ta." Unë:

"O Jezus i dashur, është shumë e vështirë për mua ta shkruaj këtë; është e dhimbshme."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, të bekoj. Përfshij botën e tërë, veçanërisht të gjithë të sëmurët dhe të vdekshmit, me bekimin tim."

6.30 pm Rrogoja dhe Mëshira e Shenjtë (e Kuqe)

20:00 Grupi i Lutjes së Kuqe.

Për tre vitet e para, luteshim për rreth një orë. Për dy vitet e fundit, kemi lutur për rreth dy deri në dy e gjysmë orë.

Shpëtimtari më kishte kërkuar që të lutemi shumë.

15 shtator 1992 – e martë

10:30 deri në 13:00

Përpara, u luta së bashku me Fridolin. Më pas, u luta vetëm dhe u bashkova me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime: bashko dhimbjet që do të vuash me Mërzitjet e Mariës. Mërzitjet e Mariës janë edhe dhimbjet e mia. Ofro gjithçka Atit Qiellor. Përmes sakrificave të tua, shumë shpirtëra do të shërohen."

Unë: "O Jezu i dashur, të dua shumë; do të bëj si ti dëshiron. Vetëm më thuaj që të di. Tani ndiej një paqe të thellë që nuk mund të përshkruhet. Ka qark shumë dashuri në këtë paqe, dhe kam dëshirën të mos ndahem kurrë prej saj. Nuk ndjej sikur jam në trupin tim. Ndiem pabesueshëm i lehtë dhe i lirë, pa brenga apo dhimbje. Gjërat botërore më duken të largëta. Unë j a m h i ç i."

Gjithçka brenda meje është Zot. Faleminderit, Zot i madh e Zot im, për këtë bindje dhe hir. Tani kam një dëshirë, dhe po ta shkruaj tani sepse më duket qark e bukur:

Jezus, më lejo të pushoj kokën në gjoksin tënd, ashtu si bëri Gjoni. Dhe tani dua të të përqafoj, sepse zemra ime të do qark shumë. Nuk mund t'ia shpjegoj këtë askujt, sepse dashuria thjesht ekziston. Më mbushën lotët në sy sepse të dua."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime: ashtu siç je tani, kështu dua të jesh gjithmonë. E sheh, ty nuk të mungon dashuria. Ti merr shumë më tepër prej saj përmes vuajtjes. Pesë stigmat janë shumë pranë."

Unë: "O Zot i dashur, ti e ke thënë këtë më parë."

Shpëtimtari: "Por kishte shumë gjëra që ti nuk i dije atëherë. Ji gati për çdo orë që tani do të vijë. Do të provoheesh shumë, bija ime."

Unë: "O Shpëtimtar, jam testuar tashmë qark shumë."

Shpëtimtari: "Jo mjaftueshëm."

Unë: "E çfarë nëse teologët nuk besojnë?"

Shpëtimtari: "Ti nuk po flijon veten për teologët, por për të gjitha shpirtërat. Sigurisht që do të ketë teologë që janë në dritë dhe që do të besojnë. Bijë e dashur, të dua shumë. Shkruaje këtë; vuajtjet e shlyerjes janë gati të fillojnë."

Unë: "Çfarë llogarit si vuajtjet e pendimit?"

Shpëtimtari: "Dhimbjet e kokës dhe të zemrës – këto janë vuajtjet përgatitore. Asnjë ilaç nuk do të të ndihmojë këtu. Këto vuajtje vijnë prej Meje. Ti po vuat për shpëtimin e shpirtave; prandaj asnjë ilaç nuk do të të ndihmojë. Duhet të durojë gjithçka me durim dhe dashuri. Do të të jap qark shumë dashuri, sa do të mund ta përballosh. Unë do të jem gjithçka brenda teje. Shpirti yt është i bashkuar me mua, dhe ti do të ndash vetëm një pjesë të vuajtjeve të mia. Kështu, bija ime, ti nuk je më vetvetja. Jam unë. Shpëtimtari: "Të bekoj ty dhe të gjithë ata që të janë të afërt."

Shpëtimtari na bekoj.

Në orën 18:30 isha me një prift nga Peruja në Mingolsheim. I dhashë një Bibël nga Ati Gebhard Heyder. Shkova të rrëfhem me të. Hedwig ishte me mua tek ky prift dhe foli keq për mua. Duhet të përulja veten. Ia kam falur.

18:30: Rruzari dhe Mëshira e Shenjtë në Rot

16 shtator 1992 – e mërkurë

9:30 – 10:20 paradite

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, o Jezu i dashur."

Shpëtimtari: "Rruga e Kryqit që të çon tek unë është në dritë. Të gjithë fëmijët e mi e njohin atë."

Unë jam kjo dritë që të ndriçon. Bijë e ime, askush nuk mund të të çojë në rrugë të gabuar nga kjo rrugë. Pasi dikush e njeh rrugën e ndriçuar, ai nuk dëshiron më të

të ecin në rrugën e errët. Letra anonime që ke marrë është një kurth i vendosur nga Satani. Ai dëshiron të të çojë në rrugë të gabuar nga rruga e ndriçuar, por nuk mundet, sepse unë jam me ty. Duaji të gjithë, ashtu si ke bërë deri tani. Bijë e dashur, ji gati të pranosh çfarëdo që të të vijë në rrugë."

Çfarëdo që të bëhet tepër për ty, jepja mua. Do të marrësh nga unë pesë stigmata të shenjtja; ji e sigurt dhe e bindur."

Shpëtimtari: "Unë nuk kthehem mbrapsht nga fjala ime. Ti duhet të kalosh provat që të presin."

Unë jam udhërrëfyti yt shpirtëror dhe ti do t'i kalosh. Bijë e ime, unë jam i kënaqur me atë që bën dhe si sillesh me njerëzit.

Sa për të tjerët që duan të të predikojnë, është zili. Ki kujdes. Bijë e ime, ke shumë armiq përreth teje. Mos fol shumë kur je pranë tyre. Do të kthejnë një fjalë në dhjetë për të tallur me ty. Bijë e ime, gjithmonë më beso të gjitha shqetësimet e tua."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër tani?"

Shpëtimtari: "Jo, bija ime, shko aty ku duhet të shkosh. Të bekoj, bija ime e dashur."

Unë: "I thashë Shpëtimtarit, 'Përfshij të sëmuret, të vdekshmit, shpirtërat e varfër në Purgator dhe armiqtë e mi në këtë bekim.'"

Unë: Shpëtimtari më bekoi...

Në orën 12:00 në Katedralen e Speyer-it, u lutesha Engjëllit të Zotit dhe lutjeve të tjera.

7.30 pm: Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Rochit.

8.30 pm: Shkrova ditarin me Marion.

17 shtator 1992 – e enjtë

Në shtëpi nga ora 10:30 deri në

11:30; aktualisht jam ende në pushime.

Lutem sonte nga ora 20:30 deri në 3:30 të

mëngjesit në Shoqërinë e Lutjes:

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, pesë stigmat e shenja do të të gdhenden mbi ty. Do të ketë një shenjë në qiell mbi kishën; duhet ta shikosh. Kjo do të jetë konfirmimi im për atë që do të vijë."

Unë: "Dhe nëse nuk e shoh, a do të ndryshojë atëherë plani yt?"

Shpëtimtari: "Do ta shohësh, bija ime."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, besoj se do të ndodhë. Kam besim të palëkundur, dhe prandaj besoj."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, le të veprojmë brenda teje. Të dua shumë, bijë e ime. Unë të kam zgjedhur.

Dëshiroj të shpëtoj shumë shpirtëra me ty! Ka qenë prej kohësh dëshira ime ta bëj këtë. Koha ka ardhur, dhe askush nuk mund të ndryshojë kohën time!

Unë jam Përjetësia. Bijë e dashur, gjithçka vjen në kohën e duhur.

Të falënderoj, bija ime, për 'po'-n tënd. 'Po'-ja jote është e fortë si shkëmbi në det.

'Po'-ja jote është 'po'-ja ime, dhe askush nuk mund t'ua marrë.

P. Heyder: Për këtë çështje, Ati Gebhard Heyder në Regensburg thotë, pasi shqyrtoi ditarin, se unë duhet të vazhdoj të shkruaj, sepse kjo është një dhuratë hiri nga Shpëtimtari.

Unë: "Sapo po mendoja, 'Jezu, të dua kaq shumë.'"

Shpëtimtari: "Dashuria jote është dashuria ime. Ti mund ta përcjellësh këtë dashuri tek ata që mallëngjehen për dashuri."

Unë: "Zot, gjithçka që sapo të kam thënë nga zemra do të realizohet, ashtu si ti dëshiron dhe si të pëlqen ty. Më është bërë e qartë dhe tani e kuptoj që duhet ta kuptoj këtë; për të tjerat, ti do të më mësoni në kohën e duhur. Unë besoj tek ti dhe mbetem besnike ndaj teje, me virtytet që më jep dhe ato që më ke dhënë tashmë."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, të falënderoj; ajo që ke shkruar më jep gëzim të madh. Të bekoj dhe derdh hir mbi ty, sa të të duhet. Të dhuroj kaq shumë dashuri, që të mund ta përballosh atë që jam gati të të dhuroj."

Unë: Shpëtimtari më bekoi...

Unë: "Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi. Faleminderit, dashuria ime e madhe. Lavdëruar qoftë Jezu Krishti dhe Maria, tani e përgjithmonë. Amin."

18:30 Litanië dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

18 shtator 1992 – E premte

Në shtëpi,

U lutem nga ora 4:00 deri në 5:30 të mëngjesit.

Lutje në nder të Virgjëreshës së Bekuar Mari!

Adhuroi Plagët e Shenjta, u lut për armiqtë, pastaj u bashku me Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: 'Bijë e ime, kam plane për ty. Bëj ç'të më pëlqejë. Ji e durueshme. Gjithçka do të ndodhë ashtu siç kam premtuar. Unë përcaktoj kohën. Gjithçka duhet të ndodhë sipas vullnetit tim.'

Unë: "Zot, mendova se kisha bërë diçka të gabuar."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, ti je një trëndafil fisnik; armiku nuk e pëlqen aromën e tij. Qëndro gjithmonë gati për mua. Do të vësh në provë, bijë e ime. Bijë e ime, të dua; shko flej përsëri."

11:45 – 12:45 Lutje së bashku!

U luta me përkushtim dhe hezitova ta shkruaja këtë. Por Shpëtimtari dëshiron që ta shkruaj.

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; dashuria jote për mua është e vërtetë. Unë i njoh fëmijët e mi që më duan. Por ka shumë pak prej tyre. Ti etet me mua për shpirtërat, sepse i do ata ashtu si i dua unë. Ti më do, por ende nuk më ke parë nga afër. Megjithatë, kjo është edhe më e vlefshme: që ti nuk më sheh dhe megjithatë më do. Kjo është dashuria e vërtetë dhe fisnike që nuk mund të mashtrojë. Unë të falënderoj që më vendose të parin në zemrën tënde. Unë do ta shpërblej këtë shpirt në mënyrë të veçantë në Qiell."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, gjërat nuk duken mirë në botë. Çdo gjë varet nga një fije, dhe ajo fije mund të këputet në çdo moment. Unë ende po e mbaj atë fije që të mos këputet. Lufta po bëhet edhe më e ashpër. Lutuni për paqe në të gjitha kishat dhe në çdo shtëpi, që paqja të kthehet në të gjitha zemrat. Koha për shpëtimin e shpirtëve është e shkurtër, dhe askush nuk mund ta zgjasë përveç meje. Lutuni që edhe shumë shpirta të tjerë të shpëtohen. Unë jam Shpëtimtari juaj dhe ilaçi juaj. Vetëm përmes mjekimit tim mund të shpëtoni." Unë:

"Çfarë është mjekimi yt, o Zot dhe Perëndi im?"

Shpëtimtari: "Dashuria. Ajo është gjithçka, bija ime."

Unë: "Kam shkruar përsëri kaq shumë. A duhet vërtet të shkruaj kaq shumë?"

Shpëtimtari: "Shkruaje çdo ditë."

Unë: "Po, Zot, të falënderoj."

Nga ora 13:45 deri në 15:45 u lutem me Psalmin në pyll.

18:30: Meshë e Shenjtë dhe Rrogoza në Rot

9 shtator 1992 – e shtunë

8:00–10:00: Takim

lutjesh!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, unë do e!

Ti je bija ime e dashur. Dhimbja jote është dhimbja ime. Unë do të shpëtoj shpirtat me ty. Ofroji lotët që ke derdhur për mua."

Unë: "Po, Zot i im, po ta ofroj këtë Ty që shpirtërat të mos bien në mallkim. Më vështirësohet shumë kur di që ka kaq shumë shpirtëra të humbur dhe që njerëzit janë të vakët dhe të goditur nga verbëria. Shohin, e megjithatë nuk shohin asgjë. Sa e madhe duhet të jetë mëkati." Shpëtimtari: "Bijë e dashur, gjithçka do të jetë ndryshe."

Unë: "Si, Zot? Si do të jetë gjithçka ndryshe?"

Shpëtimtari: "Të fundit do të jenë të parët. Ata do të jenë populli im. Unë jam Ati i të varfërve. Bijë e ime, dua nga ty atë që zotëron."

Unë: "Por unë nuk kam asgjë dhe nuk jam asgjë; gjithçka i përket Ty." Unë: Shpëtimtari më bekoj...

Në orën 14:30, Ati Buran më vizitoi dhe i tregova për stigmat që do të marr. Nuk isha i kënaqur me mësimet e tij. Ai kundërshtoi atë që më kishte thënë Shpëtimtari.

Nga ora 16:15 deri në 19:45 isha në kishën e Rotit duke u lutur. Ora e parë ishte shumë lodhëse, pasi një kor po mbante provën e tij në kishë në atë kohë. Më dhembte që kori duhej të stërvitej pikërisht në atë moment, kur po zhvilloheshin rrëfimi dhe Rrogozi. U luta për këto qëllime, për priftërinjtë dhe për paqen në të gjithë botën.

Nuk dola nga kisha për shkak të korit. Qëndrova në kishë dhe vazhdova të lutesha.

20 shtator 1992, e dielë

Në shtëpi, nga ora 7:45 deri në

8:50 e mëngjesit: Bashkimi i

Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, stigmat që do të marrësh do të jenë të dhimbshme. Kjo dhimbje lidhet me dashurinë time. Do të marrësh hirin për t'u bërë e përlutur. Ajo që prifti nga Mannheim, Ati Buran, të tha – e ndjeve vetë – nuk është e vërteta. Gjaku që do të rrjedhë prej teje është gjaku im. Duhet të lutesh shumë për këtë prift. Beso atë që po të frymëzoj të shkruash. Unë jam drejtuesi yt shpirtëror."

Unë: "Pas bisedës me priftin, më dhembti zemra për disa orë. Çfarë do të thotë kjo?"

Shpëtimtari: "Këto dhimbje janë dhimbjet e mia. Kur një prift flet të pavërteta, ti do ta ndjesh dhimbjen më thellë."

Unë: "Ndoshta, atëherë, është më mirë të heshtësh para tyre. Kështu nuk do të të ofendojnë kaq shumë."

Shpëtimtari: "Do të flasësh kur unë të dua."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, më kurse nga priftërinjtë që nuk besojnë se Ti je me të vërtetë, në mënyrë të plotë dhe reale i pranishëm në Hostet e Shenjta—në mish e gjak, trup e shpirt, hyjni e njerëzi."

Shpëtimtari: "Ti do të jesh drita. Shkruaj pak më shumë, bija ime; do të marrësh stigmat sapo të vijë koha e duhur për ty. Ji e sigurt, do t'i marrësh. Më duaj, bija ime. Jam i kënaqur me mënyrën si më do. Bijë e dashur, ki pak më shumë durim; nuk do të të mungojë dashuria. Unë të dhuroj dashuri sa herë të dua; është e drejta ime të zgjedh kohën e duhur."

Unë: "O Jezu i dashur, të falënderoj me gjithë zemër."

Shpëtimtari: "Kujdesu për ata që janë xhelozë për ty. Duhet të jesh veçanërisht e kujdesshme në marrëdhëniet me këta njerëz."

Unë: "Si kështu, Shpëtimtar?"

Shpëtimtari: "Le të flasim ata, e ti hesht. Atëherë do të kuptojnë se janë në gabim."

Unë: "Po, o Jezu i dashur, e kuptoj." Shpëtimtari

më bekoj.

1.30 pasdite: Rruzari dhe devocione.

15:30: Luta Rruzaren dhe lutje të tjera në shtëpi për beatifikimin e Atë

Pios.

6.30 pm: Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Roch. Në fund të Meshës, misionari nuk foli mirë. U zhgënjeva dhe shkova në shtëpi me dhimbje të madhe.

21 shtator 1992 – E hëna

8:15–9:45 paradite: Grupi i

Lutjes!

Unë: "Në fund të Meshës së Shenjtë mbrëmë, misionari lexoi një letër që thuhej se ishte konfirmuar nga një ipeshkëv dhe nga Ati Kessenheimer. Letra thoshte se besimtarët që dëshirojnë të marrin Komunionin e Shenjtë vetëm nga priftërinjtë dhe refuzojnë laikët janë në gabim.

Ishte një goditje e madhe në fytyrë që më dhembti dhe më la të trazuar."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, pas Meshës së Shenjtë, kur të pyeta nëse prifti kishte folur të vërtetën, ti më the se kjo ishte budallallëk.

Do të doja t'ju pyes edhe një herë nëse është e drejtë që laikët të shpërndajnë Komunionin e Shenjtë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. Unë do të kërkoj dhe kërkoj që Komuniteti i Shenjtë të merret përmes duarve të shenjta të priftit. Kjo është mënyra e duhur për të administruar Komuniteti i Shenjtë tek besimtarët. Kushdo që nuk i përmbahet kësaj duhet t'i përgjigjet Mua. Bijë e ime, vazhdo si ke bërë deri tani, edhe nëse je vetëm. Unë jam me ty, bijë e ime."

Shpëtimtari më bekoi.

Rrogoja dhe Mëshira e Shenjtë në të kuqe rreth orës 18:30.

20:00: Grupi i lutjes.

E martë, 22 shtator 1992

8:30 – 9:45 paradite:

Tubim lutjesh!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime! Stigmat që do të marrësh së shpejti do të jenë këtu; kam shkurtuar kohën edhe një herë. Ji gati, bija ime."

Unë: "O Zot i dashur, çfarë do të thotë 'ata do të vijnë së shpejti'?" Shpëtimtari: "Nuk mund të zgjasë shumë tani."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Shkruaj diçka krejt tjetër. Dua që ti të pranosh gjithçka ashtu siç unë do ta dua."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, çfarë dëshiron Ti?"

Shpëtimtari: "Çdo gjë që po të vjen."

Unë: "Si do ta njoh që vjen prej Teje?"

Shpëtimtari: "Do ta njohësh nga dashuria ime, bija ime; duhet ta pranosh, qoftë se të pëlqen apo jo."

Unë: "O Jezui i dashur, o Dhëndëri i im, nëse e thua ti, atëherë do ta bëj! Edhe atë që nuk më pëlqen – por duhet të jem e sigurt që vjen prej teje."

Unë: "Zot, sa më gjatë duhet të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Vetëm pak më gjatë, bija ime. Shkruaj edhe pak më shumë!" Unë: "Po, Zoti im."

Shpëtimtari: "Ti ende po testohet."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, o Jezui i dashur, pse po qani? Lotët po më rrjedhin nga syri i djathtë kaq shpejt; është mbishqiptare. Çfarë do të thotë kjo?"

Shpëtimtari: "Një rrezik qëndron përpara teje. Lufta në Evropë po përhapet. Shumë shpirtëra do të humbasin. Për ta, kryqëzimi im ishte i kotë. Edhe ti, do të vuash kot për shumëkënd. Më shkakton dhimbje të madhe të humbas shpirtëra për shkak të mosbindjes së tyre."

Lutju, bija ime, që kur të paraqiten para gjykimit tim, të ndjejnë keqardhje të thellë, sepse po u jepet edhe një shans për t'u shpëtuar. Unë po u jap shumë më tepër kohë që të mund të marrin ende vendimin e tyre. Ferri është mizor, bija ime, dhe megjithatë kaq shumë njerëz hyjnë aty."

Unë: "O Zot i dashur, nuk mund të shkruaj më; më mëshiro." Shpëtimtari: "Ti ndjen dhimbjen me mua. Të bekoj, bija ime e dashur."

Shpëtimtari më bekoi.

Rrogoz dhe Meshë rreth orës 18:30 në Rot.

23 shtator 1992 – e mërkurë

8:00 deri në 12:30 në shtëpi

Unë: "U luta më me përkushtim se zakonisht."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua që të shkruash. Nuk duhet të shkosh sot në Cenakël. Unë jam Cenakli yt."

Unë: "A duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaje."

Unë: "Po mendoja për daljen e kompanisë."

Shpëtimtari: "Duhet të shkosh atje. Por të lutem, ji e butë dhe e përlur, dhe gëzoju me ta." Unë: "O Zot i dashur, kur të drejtohem me mënyra kaq të ndryshme, a është kjo e drejtë?"

Shpëtimtari: "Më pëlqen mënyra si më thërret. Bijë e ime, shkruaje këtë: duhet të përballosh dhimbjen që vuani me dashuri."

Shpëtimtari: "Më ke thënë këtë më parë."

Unë: "Ato nuk mund t'ju merren. As uji i shenjtë nuk mund t'ju ndihmojë. Mos u lodhni kot duke kërkuar një kurë."

Unë: "E çfarë nëse mjekët përfshihen?"

Shpëtimtari: "Ata kanë nevojë për pëlqimin

tënd." Unë: "E nëse e kanë?"

Shpëtimtari: "Ata sërish nuk mund të të ndihmojnë. Përkundrazi, sepse atëherë dhimbja do të përkeqësohet. Do të vuash për mëkatarët. Duhet të bësh atë që të kërkoj unë."

Unë: "O Zot i dashur, kam frikë se do të hutohesha dhe nuk do të kem besim e këmbëngulje të mjaftueshme. A do të frikësohem nga njerëzit?"

Shpëtimtari: "Ti vazhdon të më japësh gjithçka këtë përsëri e përsëri."

Unë: "O Zot i dashur, zemra ime po më digjet përsëri."

Shpëtimtari: "Është zjarri i ndezur i dashurisë sime. Askush nuk mund ta shuajë përveç meje."

Unë: "Isha kaq e lumtur gjithë mëngjesin, dhe munda të lutesha në vete si kurrë më parë. Më erdhën fjalët e duhura, ashtu si një prift."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, isha unë. Jezusi yt. Nuk je ti, por jam unë."

Unë: "Është një ndjenjë kaq e bukur kur mund të lutesh kaq thellë brenda vetes, veçanërisht tek Ati Qiellor, diçka që njerëzit shpesh e harrojnë. U mahnita gjithashtu që një lutje kaq e çmuar erdhi nga thellësitë e zemrës sime. Besoj se Ati Qiellor i ka përgjigjur kësaj lutjeje."

Shpëtimtari: "Bijë, ti më ke dhënë gjithçka me dashuri."

Unë: "Zot i im, nuk duhet t'u them askujt që jam lidhur me ty prej katër orësh, dhe nuk ndjej se është tepër. Është turp që pushimet e mia nuk janë më të gjata. Të falënderoj që më the se nuk duhej të shkoja në pushime."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje. Më plotëso një dëshirë."

Unë: "O Zot i im, ti ke një dëshirë! Do ta përmbush këtë dëshirë për ty, sepse je me mua dhe sepse të dua."

Shpëtimtari: "Po, do të jem me ty."

Unë: "O Zot i Trinisëhëm, ke 'po'-n time, edhe pse ende nuk e di se çfarë dëshirë duhet t'ju plotësoj. Zemra ime nuk dridhet, por gëzohet për atë që do të më thuash. Zot i im dhe Perëndi im, besoj tek Ti që dëshira jote do të realizohet."

Është ora 12:00 e mesditës; u luta me përkushtim për Engjëllushën dhe Lutjen e Zotit me duar të shtrira – shpesh e bëj këtë kur lutem vetëm.

Pas lutjes, u bashkova përsëri me Shpëtimtarin. Thashë: "Zot, çfarë dëshirë do të të plotësoj?"

Qëndrova në heshtje dhe nuk dëgjova asgjë.

Unë: "Çfarë do të thotë kjo? U bashkova përsëri me Të dhe i luta Shpirtit të Shenjtë. Ju lutem, mos lejoni që asnjë shpirt tjetër të ndërhyjë, sepse kam besim tek Ju. Më thuani çfarë duhet të shkruaj."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime! Unë mund të bëj çfarë të dua brenda teje."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, ti mund të bësh çfarë të duash brenda meje, dhe ky dëshirë do të të plotësohet. O Ati im i dashur, a mund t'i refuzosh dashurisë?"

A refuzove të flijosh Birin tënd të vetëm për ne mëkatarët? A refuzove të kryqëzoheshe për shpëtimin tonë? A refuzove të zbresësh mbi Apostujt në gjuhë zjarri? Ti je Dashuria, dhe i dorëzohem vetes tënde, sepse ti je jeta ime e përjetshme dhe gëzimi im i përjetshëm."

Shpëtimtari: "Më ke sjellë gëzim, që të mund të veproj çdo gjë brenda teje." Shpëtimtari më bekoj.

Humba ndjesinë e kohës; me Shpëtimtarin, katër orë e gjysmë që kalova me të dukeshin kaq Sa shpejt si një rreze drite, dhe kjo është përtej kuptimit.

Tani e kuptoj kur dikush ankohet se një orë në kishë është tepër e gjatë për të – dhe kjo vetëm sepse atyre u mungon dashuria.

7:00 mbrëmje Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit

24 shtator 1992 – e enjtë

8.30–9.45 paradite Bashkimi

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, dua që ti....."

Mendoja se isha e hutuar.

Shpëtimtari: "Bijë, ti nuk je e hutuar. Dua që të bësh diçka për mua. Më jep të gjitha vështirësitë e tua."

Qava me hidhërim dhe ia dhashë Shpëtimtarit shqetësimet e mia. I hodha problemet jashtë vetes dhe ia dhashë Shpëtimtarit. Është e pakuptueshme, por ndjeva një lehtësim. Shpëtimtari: "E sheh, bija ime, duhet gjithmonë t'i japësh mua shqetësimet e tua. Unë do t'i zgjidh të gjitha për ty."

Kërkova një shenjë në kishë për një arsye të caktuar. Shpëtimtari: "Do ta jap

ty, bija ime, një shenjë

që do të marrësh stigmatat."

Unë: "Zot, a do t'i shohin edhe të tjerët, apo vetëm unë?"

Shpëtimtari: "Edhe të tjerët do ta shohin. Do të ndodhë në kishë." Unë: "Kur?"

Shpëtimtari: "Ji gati, bija ime."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, si do ta di që kjo është një shenjë e stigmave?"

Shpëtimtari: "Do të ndodhë me ty."

Unë: "A do të ndiej dhimbje, frikë apo gëzim kur të ndodhë?"

Shpëtimtari: "Bijë, do të më duash më shumë. Ji në paqe, bijë. Të bekoj." Shpëtimtari më bekoj

6.30 pm Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

25 shtator 1992, e premte

Dita e fundit e pushimeve të

mia. Shoqata e Lutjes

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, dua"

Ndërpreva menjëherë dhe pyeta:

"Por ju lutem, më bëni të ditur që jeni ju."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam unë, Jezusi yt." Unë:

"Po, Zot i im, çfarë dëshironi?"

Shpëtimtari: "Dua të filloj vuajtjet e tua shpëtimtare. Bëhu gati. Koha ka ardhur tashmë."

Unë: "A duhet të shkoj tani në ekskursionin e kompanisë?"

Shpëtimtari: "Duhet të shkosh në ekskursionin e kompanisë."

Unë: "Por unë duhet të punoj javën e ardhshme, dhe kolegja ime është sëmurë tani."

Shpëtimtari: "Mos u shqetëso për nesër."

Unë: "Zot i im, me 'vuajtje shlyese' nënkupton dhimbjet e kokës?"

Shpëtimtari: "Kam parasysh stigmën që do të të ngjitet. Ke shumë pak kohë."

Shpëtimtari vazhdoi:

"Shkruaj, bija ime, ti do të marrësh edhe virtytet e tjera." Unë: "I dashur

Shpëtimtar, cilat?"

Shpëtimtari: "Këmbëngulje në vuajtje, për të duruar dhimbjen. Do të të jap dritën time, që edhe të verbrit të shohin. Do të marrësh fuqinë për të shëruar."

Në fillim nuk doja ta shkruaja, por pastaj dëgjova:

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje. Do të marrësh fuqinë për të shëruar. Përmes Gjakut të Çmuar, shpirtërat shpëtohen. Ofroje gjithmonë Atit Qiellor. Kjo do të jetë mjeti më i madh i shpëtimit për shpirtërat. Gjakun tim të Çmuar do të rrjedhë nga plagët e tua.

Bijë e ime, mos më zhgënje. Unë jam Zoti dhe Perëndia yt. Do të të dhuroj shumë gëzim dhe dashuri në këmbim të vuajtjeve të tua. Mos lejo që të tjerët të të ndikojnë. Ti je plotësisht e bashkuar me mua përmes Gjakut të Çmuar. Askush nuk mund të na ndajë."

Unë: "Shpëtimtari im, a duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, revolucion i po vjen. Në Evropë, politikanët do të rrëzohen. Uria do të jetë më e madhe nga katastrofat e rënda që janë gati të ndodhin." Shpëtimtari: "Ndëshkimi është këtu. Njerëzit e kanë sjellë vetë mbi vete."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi, kush dëshiron këtë ndëshkim?"

Shpëtimtari: "Njerëzit që kanë zgjedhur Atin e Gënjeshtërve."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, jam gati; le të fillojnë vuajtjet e pendimit. Por, o Zot, jo vullneti im, por i Yti. Bëj ç'të duash, o Zot."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të dua shumë; mbeti besnike ndaj meje."

Unë: "Ati im i dashur, të dua më shumë se kurrë. Po mbaj fort dorën tënde." Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime e dashur."

Shpëtimtari më bekoj.

6.30 pasdite Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

26 shtator 1992 — e shtunë

Në shtëpi – Lutje – Bashkim –

Shpëtimtari: "Lotët që derdhni janë lotët e mi. Më doni me dashurinë time. Luteni për dashuri dhe e merrni. Bijë e ime, shkruaje këtë. Gjithçka që keni shkruar është një dokument për jobesimtarët."

Ruajeni të sigurt derisa prifti i duhur ta botojë. Mos u shqetësoni për këtë.

Vajza ime, duhet të shkruash edhe diçka tjetër." Unë:

"Po, Zot i imi dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, gjithmonë të jesh e gëzuar."

Unë: "Kur dikush është në dhimbje, a mund të jetë ende i gëzuar?"

Shpëtimtari: "Duhet të përcjellësh dashurinë që merr."

Unë: "Po, Zot i madh e Zot i im, do ta bëj." Unë: "O

Zot i dashur, të lutem më dhuro butësi." Shpëtimtari:

"Po ta dhuroj tani; shkruaje." Unë: "Zot i madh e Zot

i im, të falënderoj."

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime, dhe të bekoj. Përfshij të gjitha shpirtrat në këtë bekim."

16.33 – 19.45 – Lutje – Pendim – Meshë e Shenjtë në të kuqe në kishë.

27 shtator 1992 – e dielë

6.30 – 8.15 paradite sipas kohës së re.

(Orët u kthyen një orë mbrapa mbrëmë.)

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime."

Unë: "Po, drejtuesi im i dashur shpirtëror, Jezusi im i dashur."

Shpëtimtari: "Ajo që i ndodhi burrit tënd dje përfshiu disa shpirtëra të papastër."

Unë: "Zot, dikush mund të kishte menduar se ishte një sulm në zemër. Por unë mund të bëja dallimin kur i dhashë ujë të shenjtë, e bekoja dhe lutesha për të. Djersa i rridhte në fytyrë."

Atëherë ai filloi të ndihej më mirë. Menjëherë pas kësaj, ai qeshi në një mënyrë kaq të shëmtuar, ashtu si ndonjëherë bën në ëndrrat e tij, pikërisht siç kisha dëgjuar më parë. Kjo kishte ndodhur edhe disa herë ndërsa po ngiste makinën, por unë kisha lutur me përkushtim dhe me gjithë zemër. Tani ai ishte ende ulur në timon; sapo kishte hyrë me makinën në oborr dhe nuk mund të dilte më. I kujtova burrit tim se duhej të shkonte të rrëfehej, por ai nuk pranoi."

Shpëtimtari: "Unë kam lejuar që të ndodhin këto sulme. Burri yt nuk dëshiron të

pendohet." Unë: "Kush do të më besojë kur ai shkon në kishë të dielave?"

Shpëtimtari: "Ka shumë të tillë që shkojnë në kishë të dielave. Bijë e ime, lëri gjithçka tek unë."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, Ati Vogt nuk mund të më ndihmojë. Pas rrëfimit të djeshëm, ishte shumë e vështirë për mua. Ati Vogt mendon se unë lexoj libra. I thashë atij se çdo libër thotë diçka të ndryshme dhe se kurrë nuk kam pasur një libër me vete gjatë bashkimit, as në shtëpi e as në punë. Gjithashtu do të isha shumë e kujdesshme që të mos e bëja një gjë të tillë."

Unë gjithashtu i thashë At Vogt se gjaku që do të rrjedhë nga stigmat do të jetë gjaku i Shpëtimtarit. Ai nuk e beson këtë, ashtu si as At Buron nga Mannheim.

Unë: "Të lutem më trego diçka për këtë; ndoshta kam shkruar diçka të pasaktë pas të gjitha."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, gjaku që do të rrjedhë nga pesë stigmat në trupin tënd do të jetë gjaku im. Ky është misteri që nuk e zbuloj për të gjithë."

Është gjaku im që do të derdh për ty. Bijë e ime, natyra e pakuptueshme e kësaj vjen prej meje.

Kështu është. Kështu mbetet. Kështu do të jetë.

Nëse Ati Vogt do të mund t'ju shpjegonte gjithçka, atëherë unë nuk do të kisha nevojë të isha drejtuesi juaj shpirtëror. Bijë e dashur, besojë. Dëshira ime është që t'i kushtosh vëmendje gjithçkaje që të vjen në rrugë." Unë: "O Zot i madh, unë jam vetëm një qenie njerëzore e dobët. Jam kaq e papërvojë."

Satanai më ndjek si një qen i egër. Ju falënderoj, Zot i madh e Zot, që ai nuk mund të bëjë ç'të dojë, por vetëm atë që ju e lejoni; përndryshe ai do të kishte kontroll të plotë mbi botën, por bota i përket jush."

Shpëtimtari: "Bijë, e ke shkruar saktë. Shpirti yt është gati për punën time. Thjesht duhet të presësh edhe pak. Ki besim tek unë. Je nën mbrojtjen time." Unë: "E Virgjëra e Bekuar Mari?"

Shpëtimtari: "Ku jam unë, aty është edhe

ajo." Unë: "O Zot i dashur, të falënderoj."

Shpëtimtari: "O, bija ime e dashur, sa të tmerrshme janë gjërat në këtë kohë. Asnjë shekull nuk ka pasur kaq shumë të verbër sa tani. Herezia ka verbuar shpirtrat. Herezia është helm i gjarprit. Vetëm unë jam antidoti për këtë helm, fëmija im. Bijë e ime e dashur, duhet të shkruash diçka tjetër. Kam nevojë që ti të..."

Unë: "O Zot i dashur, çfarë është?"

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, o Jezus i dashur, po të jap lirinë time. Por kurrë mos më lejo të ndahem prej teje. O Perëndi i dashur, të kam dhënë lirinë time, por nuk e kuptoj plotësisht. Më thuaj diçka rreth saj?"

Shpëtimtari: "Ti je i lirë vetëm në mua!"

Unë: "Po, Zot i im, tani e kuptoj."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, tani të bekoj."

U përula në dysHEME dhe Shpëtimtari më bekoj.

10:00 Mëngjes: Meshë e Shenjtë me rroba të kuqe.

13:00 Rruzari dhe devocione. Nga ora

16:00, lexim i Biblës.

Rreth orës 17:00, Hedwig erdhi tek unë. Ajo më tregoi 'sekretin' e saj, që më tronditi shumë. Më tha se Ati Vogt kishte fotografuar djemtë e altarit – të gjithë djem – të zhveshur nga mbrapa. Këto fotografi, si duket, varen në sakristi dhe në një album privat fotografik të një djali. Nëna e djalit nuk e miraton këtë dhe është e tmerruar, por mbetet e heshtur.

Pastaj ajo shtoi se Ati Vogt ishte parë te pishina e gurthemit duke i thithur gjoksin një djali altaristi dhe duke i puthur veshët.

Nëna më pas u ankua se Ati Vogt nuk i dërgonte fëmijët në shtëpi në kohë. Ata qëndrojnë me të shumë gjatë. Sa di unë, ai ka shumicën e djemve altarë në të gjithë zonën.

Duke ditur që Ati Vogt është shumë i turpshëm dhe shumë i pasigurt, u luta për të dhe lutem çdo ditë që ai të bëhet një prift i mirë.

Hedwig më tha se kishte dëgjuar të njëjtën gjë nga Zita.

Kur u largua Hedviga, unë lutesha 50 herë me Sanctus në rruza të vogla, dhe në rruza të mëdha Lutjen për Shën Mihailin Arkengjell, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Pater noster, Ave Maria dhe Gloria Patri, pastaj Lutjen për Armikët dhe Eksorçizmin.

U trishtova nga ky lajm dhe pastaj qesha.

Do të kisha preferuar të ndaloja menjëherë të shkoja në kishë.

Unë i besoj gjithçka Zotit. Është e mundur që kjo të jetë vepër e Satanit.

Në orën 21:00 vozita për në Wiesental dhe shkrova në ditarin tim me

Marion. Në besim, i tregova Marion për Atë Vogt. Ajo tha

Nuk duhet t'ia them askujt.

28 shtator 1992 – e hënë

10:00: Grupi i lutjes në dhomën e mjekëve!

Shpëtimtari: "Bijë, shkruaje këtë: Reverend Vogt do të largohet." Unë: "Nga St Leon-Rot?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, diçka po të afrohet!" Unë: "Zot, si duhet ta kuptoj këtë?"

Shpëtimtari: "Vepra ime brenda teje."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, jam gati për veprën tënde dhe them 'Po' për të; Të dua shumë; të lutem më dhuro hirin që të mos të them kurrë 'jo', edhe nëse diçka nuk më pëlqen. Të lutem më lejo thjesht ta njoh që e gjithë kjo vjen prej teje. Dëshiroj të bëj gjithçka për shpëtimin e shpirtave."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, ti gjithmonë do ta njohësh dashurinë time."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, si?"

Shpëtimtari: "Do të të çoj aty ku të dua. Bijë e ime, shkruaje këtë." Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Vuajtjet që merr nga unë duhet t'i marrësh shumë seriozisht. Duhet të jetosh me këtë vuajtje. Nuk do ta heq nga ti, edhe nëse më lutesh."

Unë: "Po, Zot i im, e kuptoj, por a do të mbetet dashuria Jote brenda meje?"

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, ajo do të mbetet me ty përgjithmonë."

Unë: "Të falënderoj, Zot i imi dhe Perëndi. Bëj me mua ç'të duash; unë i përkas teje. Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime e dashur."

Shpëtimtari më bekoj.

Që nga sot, Rrogoza është rreth orës 18:00, Mëkëmbja e Shenjtë rreth orës 18:30, dhe unë mora pjesë në të dyja veshur me të kuqe.

20:00: Grupi i lutjes.

Gjithnjë e më shumë njerëz po vijnë për të lutur. Pothuajse nuk ka më vend. Në fund, shkova të rrëfhem tek Ati Dochat për Atin Vogt. Gjatë rrëfimit tim, e pyeta se çfarë duhej të bëja; doja ta ndihmoja, pasi ishin thënë gjëra për të.

Ati Dochat tha se duhej të flisja me Atin Vogt për situatën.

Para se të flas me At Vogt, do të doja të flisja së pari me Shpëtimtarin, sepse duhet të jem e sigurt që ajo që më tha Ati Dochat është e saktë.

Nëse Shpëtimtari pajtohet me mua, do të bëj atë që më këshilloi Ati Dochat. Pas grupit të lutjes, zoti Roland Schmidt qëndroi me ne për të diskutuar çështje me burrin tim. Ndjeva se burri im po sulmohej nga një shpirt i papastër. Burri im më rrëfeu se kishte lexuar fshehurazi ditarin tim. U tmerrova kur e dëgjova këtë. I thashë menjëherë se kjo është një mëkat dhe se nuk duhet bërë një gjë e tillë. Nuk është vetëm kuriozitet, por edhe mosbindje ndaj Zotit. I vendos këto probleme në duart e Zotit.

Që nga sot, do të jem më e kujdesshme me ditarin tim. Nuk dua t'i mbaj të fshehura ato që më thotë Shpëtimtari, por ato duhet të kontrollohen së pari nga një prift para se të shkojnë për shtyp. Roland tashmë ka marrë librat e Atë Johannesit nga Rotenbergu për në Ukrainë. Këto janë librat që Shpëtimtari tha se ishin

ishin të pasakta. Unë ia kisha thënë tashmë këtë Atë Gjonit, por ai nuk më besoi. Roland bën gjithçka që Atë Gjoni i thotë.

29 shtator 1992 – e martë

10:00 në dhomën e mjekëve, Shoqata e Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaj këtë: Ti nuk duhet të shkosh tek Ati Vogt, sepse unë përcaktoj kohën kur diçka duhet të bëhet. Unë njoh zemrat e të gjithëve. Lutu shumë për priftërinjtë. Satani është veçanërisht i fortë në këtë kohë dhe shumë priftërinj po bien në tundimin e tij. Lër tërë çështjen që ka të bëjë me Atin Vogt tek unë."

Unë: "Po mendoja për Rodalben!

Më 1 tetor, do të ngrihet shenja qiellore. Gjakut të Çmuar do t'i bëhet aty nderim.

Shpëtimtari: "Je e mbingarkuar."

Unë: "Pra, këtë herë nuk do të shkoj në Rodalben; kam kaq shumë për të shkruar."

Shpëtimtari: "Po, shkruaj, bija ime."

Unë: "Nuk fola në grupin e lutjes dje. Disa njerëz pyetën pse nuk kisha folur sot."

Shpëtimtar: "Kur të flasësh, unë do të të frymëzoj. Njerëzit duhet të luten shumë tani. Përdorni këtë kohë për t'u lutur. Lutja është më e nevojshme se kurrë më parë. Bijë e ime, ti u lut mirë dje. Qielli u gëzua me ty. Shumë të tjerë do të vijnë për t'u lutur. Bijë e ime, jam i kënaqur me mënyrën si lutesh me të besimtarët. Të falënderoj për përpjekjet tuaja."

Unë: "Ati i dashur, tani ndiej një djegie në zemër. Është një ndjenjë shumë e bukur."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, është dashuria ime."

Unë: "Të falënderoj, Zot i im dhe Perëndi im, për dashurinë tënde." Shpëtimtari: "Ti duron shumë, bija ime."

Unë: "Çfarë do të thotë që mund të duroj shumë?"

Shpëtimtari: "Do të thotë që ti gjithashtu mund të duroj shumë vuajtje."

Unë: "Oh, le të shpëtohen shumë shpirtëra."

Shpëtimtari: "O bija ime, vuajtjet e pendimit tashmë kanë filluar." Unë: "Por unë nuk e kuptoj këtë."

Shpëtimtari: "Ti tashmë po përballon gjithçka përmes dashurisë sime. Ji gati për pesë stigmat e shenjta që do të marrësh."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, jam gati që të më vendosësh stigmat kurdo që të dëshirosh. Mos më lejo të ethem gjatë. Jam shumë i etur. Të lutem, shuaj etjen time."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, do të shuaj etjen tënde; koha e caktuar ka ardhur. Bijë e ime, ethem me ty!"

Shpëtimtari më bekoi.

6.00 pm Rrogoja dhe Mëshira e Shenjtë në Rot.

30 shtator 1992 – e mërkurë

10:00: Mbledhje lutjesh në

dhomën e mjekëve!

Falënderoj Shpëtimtarin për bollëkun e dashurisë që mora gjatë gjithë ditës së djeshme. Kam ndjerë atë dashuri deri tani. Është kaq e mrekullueshme të jesh i lirë nga shqetësimet dhe problemet. Dua të jem vërtet i lirë me Zotin.

O Zot i madh, të lavdëroj dhe të lëvdoj dhe të falënderoj për mbretërinë tënde që ka ardhur tek unë.

Në një situatë të tillë, do të thotë të duash gjithçka. Edhe kjo mot i zyrtar jashtë më dukej i bukur.

Dashuria nuk njih urrejtje; me të, nuk ka asgjë të shëmtuar. O Jezusi im, është e bukur të të dua. Zot i madh dhe Perëndi im, çfarë lloj shenje është kjo që po marr kaq shumë dashuri nga Ti?"

Shpëtimtari: "Kjo dashuri që po merr është një shenjë e vuajtjes që do të përballosh. Së pari duhet të njohësh Perëndinë e dashur; pastaj do të njohësh edhe Perëndinë e vuajtjes—të dyja janë të mira."

Unë: "Hezitohja të shkruaja."

Shpëtimtari: "Shkruaje. Mëkati është i madh dhe i rëndë; ai ka tejkaluar masën e tokës. Shumë shpirtëra do të kompensojnë për mëkatet e botës. Kështu që ti, bija ime, nuk je vetëm. Çdo shpirt ka një Rrugë të Kryqit për ta përmbushur. Vetëm disa kanë një Rrugë të Kryqit si e jotja.

Bijë e ime, ti ke marrë një hir të veçantë për këtë Rrugë të Kryqit. Nuk është merita jote; është vullneti im. Dhe atë që unë dua, do ta bëj realitet tek ai në të cilin e dua. Unë vlerësoj shumë gjithçka që ke bërë për mua deri tani, dhe do të të shpërblej në fund të Rrugës së Kryqit. Shpërblimi yt do të jetë i madh nëse qëndron e fortë deri në fund."

Unë: "E çfarë nëse nuk qëndroj deri në fund?"

Shpëtimtari: "Do të qëndrosh deri në fund. Askush nuk mund të na ndajë tani."

Unë: "O dashuria ime, të dua shumë. A ka diçka më të bukur se të jem me ty?" Shpëtimtari: "Le të flasë secili. Ti je shpirti im i pajtimit, të cilin e kam zgjedhur."

Shpëtimtari më bekoi.

12:00 pasdite u luta me zell në kapelë dhe qaja sepse kaq shumë shpirtëra po humbasin.

Shpëtimtari: "Më jep gjithë zemrën tënde."

Unë: "Të jap gjithë zemrën time, Zot i imi dhe Perëndi."

Shpëtimtari: "Më bën të kënaqur."

Unë: "O Zot i dashur, ti më sheh, por unë nuk të shoh ty, dhe megjithatë ti më pëlqen, sepse të dua."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, rruga që ecën me mua do të jetë një sakrificë për jobesimtarët, sepse ata nuk njohin dashuri."

Unë: "Zot, të lutem u dhuroj mosbesimtarëve hirin për të të dashur."

Shpëtimtari: "Nëse janë të gatshëm ta pranojnë. Ata nuk më japin zemrat e tyre si ti."

Unë: "Kërkova hir për Veronicën, që punon me mua."

Shpëtimtari: "I thuaj t'i japë edhe ajo zemrën e saj."

Unë: "Po, Zot, do t'ia them. Faleminderit, Zot i imi dhe Ati im i dashur."

18:00 Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot. Ati Ferdinand kremtoi Meshën e Shenjtë.

1 tetor 1992 – E enjte

10:45 paradite në dhomën e

mjekëve: Takim lutjesh!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, të kërkoj të mbash heshtje të rreptë lidhur me pesë stigmat."

Unë: "O Zot i dashur, ka kaq shumë njerëz që tashmë e dinë."

Shpëtimtari: "Por ata nuk e dinë se kur do t'i marrësh." Unë: "O Zot i dashur, as unë nuk e di."

Shpëtimtari: "Por ti do ta dish."

Unë: "Do të hesht për këtë. Të lutem, më dhuro hirin të qëndroj heshtur. Dua të bëj gjithçka ashtu si ti dëshiron."

Shpëtimtari: "Do të marrësh Stigmat sonte." Unë: "A do të më duhet të shkoj në punë nesër atëherë?"

Shpëtimtari: "Jo."

Unë: "Si do t'i njoh që janë nga ti?" Shpëtimtari: "Do t'i njohësh kur të jenë aty."

Unë: "A do të marr një shenjë prej Teje nëse ndodh sonte? Në të vërtetë, Ti tashmë më ke dhënë një shenjë: dashurinë e zjarrtë që ndiej tani, dhe qetësinë e këndshme dhe paqen që kam tani. Pajtohem, nëse është vullneti Yt, që stigmat të më mbeten të gdhendura sonte. Të lutem, mos më lejo të ethem. Ndihehem sikur po më digjet brenda. Kam kuptuar se është dashuria Jote. Ti dëshiron të jesh i dashur prej meje po aq sa unë të dua. Zot i im, le të bëhet sipas dëshirës Tënde."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, jam i kënaqur me atë që ke shkruar. Unë gjithashtu mund ta ndryshoj këtë kurdoherë dhe si të dua. Bijë e ime, lër gjithçka për mua."

15:00

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: çfarëdo që të duash të durosh me mua sonte, ofroje tek Ati Qiellor për shpëtimin e shpirtëve. Shkruaje, bijë e ime, fjalë për fjalë.

Dhimbja që do të përjetosh sonte do të jetë e madhe. Duhet ta durojë."

Unë: "Zot i im, a je ende me mua?"

Shpëtimtari: "Po, jam ende me ty; të dua."

Unë: "Jezus, Bir i gjallë i Perëndisë, a ka diçka tjetër që duhet ta di?"

Shpëtimtari: "Të vuash do të thotë 'të duash'."

Unë: "Zot i im, a do të jem në gjendje ta bëj

këtë?" Shpëtimtari: "Me mua, po."

Unë: "Të lutem më dhuro shumë hir, që të mund të dua."

Shpëtimtari: "Nëse je me mua, nuk do të të mungojë dashuria. Bijë e ime, do të të jap kaq shumë dashuri, sa të mund të vuash."

Shpëtimtari më bekoi dhe tha: "Shko në paqe, bija ime e dashur."

18:00 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë, Rot.

2 tetor 1992, e premte – "Zemra e Shenjtë e Jezusit"

10:00 paradite Dhoma e

Mjekëve, Grupi i Lutjes I

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, kur u zgjova këtë mëngjes, menjëherë mendova se asgjë nuk më kishte ndodhur. Nga njëra anë, isha e gëzuar; nga ana tjetër, mendova: 'A nuk ishte ky fryma e papastër që më foli mbrëmë?' Pastaj mendova përsëri: 'Ku ka dashuri, nuk mund të ketë frymë të papastër.' Ose Zoti, ose fryma e papastër është me mua, sepse Zoti nuk e ndan zemrën e Tij me të tjerët. Zoti dëshiron zemrën tërësisht për Vete. Kështu mora një vendim: kjo ishte vullneti i Zotit, dhe kështu ndodhi."

Tani u bashkova me Shpëtimtarin. Ndjeva një ngrohtësi dhe një ndjenjë paqeje, dhe ndjeva se Shpëtimtari ishte me mua.

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë: Kam shtyrë stigmat për një kohë më vonë. Kjo ishte qëllimi im. Mos u shqetëso që ndodhi kështu. Unë mund të bëj çfarë të dua. Ti ishe gati, por koha ende nuk kishte ardhur. Ishte një tjetër provë. Mos u dorëzo; gjithçka do të vijë në kohën e duhur."

Unë: "Zot i im, mund të kisha menduar se ishte shpirti i papastër, sepse në të vërtetë asgjë nuk ndodhi."

Shpëtimtari: "Jeni shumë të nxituar për të nxjerrë përfundime për gjëra të tilla. Ju besoni vetëm atë që shihni, dhe për të tjerat nuk mendoni më tej."

Unë: "Por çfarë është pjesa tjetër?"

Shpëtimtari: "Ti nuk mund të dallosh se çfarë ka përgatitur djalli. Bijë e ime, unë shoh gjithçka. Njoh çdo zemër dhe sa e përparuar është, që të mund të punoj me të."

Unë: "O Jezu i dashur, a do të thotë kjo që nuk isha mjaft e mirë apo nuk isha e gatshme për këto vuajtje?"

Shpëtimtari: "Nuk është faji yt, bija ime. Gjithçka është sipas vullnetit Tim. Mos u shqetëso; do të marrësh stigmat në kohën e duhur."

Unë: "U luta, 'Të lutem, më lejo të qëndroj në zemrën tënde,' sepse sot është Festë e Zemrës së Shenjtë. Dëshiroj të qëndroj në burimin e dashurisë, në oxhakun e ndezur të dashurisë."

Shpëtimtari: "Bijë, zemra jote tani është zemra ime. Ti je brenda meje. Më duaj, bijë." Unë: "Por unë të dua, Zot i im. Ndihej edhe unë zjarrin e dashurisë brenda vetes. Të falënderoj për këtë hir."

Shpëtimtari: "Shko në paqe, bija ime." Mendova

me vete, 'Sot nuk ka bekim.' Shpëtimtari: "Po, të

bekoj, bija ime." Dhe Shpëtimtari më bekoi.

18:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

Ati Vogt dhe Ati Ferdinand kremtuan Meshën së bashku.

3 tetor 1992 – e shtunë

8:00 deri në 10:00: Takim lutjesh

në shtëpi!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; gjithçka që shkruan do të botohet. Gjithçka që shkruan është vepra ime. Ti nuk mund të bësh asgjë me dëshirën tënde. Mos dysho, bija ime. Duke vepruar kështu, më ofendon."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, të kërkoj faljen tënde; ji i mirë dhe i mëshirshëm me mua, një mëkatare e varfër. Ndihej e braktisur nga të gjithë, sikur të isha gënjeshtarë.

Dhe pastaj më erdhën mendime sikur të kisha humbur rrugën dhe të isha bërë një person i keq. Edhe pse jam e bashkuar me ty çdo ditë dhe shkoj në rrëfim çdo javë.

Ndjeva se të gjithë janë më të mirë se unë. Pastaj u ktheva përsëri tek Ti, sepse dashuria Jote është më e fortë dhe nuk mund të jem pa të, dhe dëshiroj gjithnjë e më shumë të të dua. Kam një mall të madh për këtë dashuri. Dhe e kërkoj këtë dashuri përsëri e përsëri.

Kjo dashuri është si një varësi ose si opium.

Asnjë ilaç apo pasuri botërore nuk mund ta zëvendësojë.

Shpesh ndiej një djegie në zemër. Ndiej sa shumë të dua, dhe të gjitha gjërat tokësore janë zbehur nga jeta ime.

Atëherë pyes veten, pse nuk jam tashmë në parajsë?

Që kur kam kuptuar se Ti je dashuri, dëshiroj me gjithë zemër që edhe të tjerët ta kuptojnë këtë. Jam gjithashtu i gatshëm të vuaj për ta, që të mos humbasin.

Zot i im dhe Perëndi im, jo vullneti im, por i Yti u bëftë. Bëj me mua çfarë të duash.

Mos më lejo të ndahem nga dashuria Jote.

Shpëtimtari: "Bijë e dashur. Dashuria jote për mua është e madhe. Unë e vlerësoj këtë tek ti. Dashuria jote për mua është e palëkundur. Mos u shqetëso për atë që thonë njerëzit. Ata do të duhet të japin llogari për gjithçka që thonë para gjykimit tim. Çdo fjalë që vjen nga zemra është një farë që ata kanë mbjellë. Dhe atë që kanë mbjellë, do ta korrin.

Prandaj, bija ime, kujdesu që të korrësh një korrje të mirë. Në fund, do të bëhet e qartë se çfarë është nga unë dhe çfarë është nga fryma e papastër.

Bijë e dashur, të dua ashtu siç je. U gëzova që u lutë së pari tek nëna ime dhe nëna jote. Kam pranuar gjithçka që i the asaj. Ajo të do shumë. Ajo nuk do të të lërë vetëm. Kijo më shumë besim tek ajo."

Unë: "Faleminderit, Jezusi im, do të lutem më shumë për të në të ardhmen dhe do t'i besoj më shumë. Gjithashtu, do të doja ta doja ashtu si të dua ty. Të lutem, më dhuro hirin ta dua ashtu si të dua ty. Sepse ajo është Nëna dhe Mbretëresha ime."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, je e singërtë. Jam shumë i kënaqur me ty. Do të të jap hirin ta duash ashtu si më do mua. Bijë e ime e dashur, të bekoj tani."

Shpëtimtari më bekoj sapo tani.

10:15 paradite: një djalë i ri nga Plankstadt më telefonoi. Ai kishte qenë në grupin tim të lutjes të hënën. Më tha se ishte tunduar nga djalli gjatë natës. Më shprehu dëshirën e tij! Ai do të donte të bëhej katolik. Aktualisht ai është ende protestant. I dhashë disa këshilla të mira. I thashë të shkojë te Ati Switbert në Stiftneuburg për t'u rrëfyer.

16:30 deri në 19:50: u lut në kishën e Rotit.

Shkova në rrëfim me At Vogt. Ai më tha që po bëja gjënë e duhur, por që ai nuk mund të më ndihmonte. Isha mirënjohëse për absolucionin dhe e kuptoj që ai nuk mund të më ndihmojë.

Më pas, lutesha për të tërë Ruzaren.

Në orën 21:15, telefonoi Ati Gebhard Heyder nga Regensburgu. Bisedova me të për më shumë se 30 minuta. U gëzova shumë. I falënderoj Zotit që më telefonoi. Rregullova të takohem me të në Regensburg pas tetë ditësh, rreth orës 18:30. Më në fund, ai më bekoj mua dhe familjen time. U luta menjëherë për të, pasi zemra ime ishte mbushur me gëzim të tillë.

4 tetor 1992 – e Dielë

7.30 – 9.00

Mbledhje lutjesh!

Së pari, lutje para statujës së Zonjës së Bekuar. Pastaj tubimi u mbajt përsëri në kuzhinë, ku mora mesazhin nga Shpëtimtari:

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua që të shkruash. Kam pranuar dashurinë tënde për mua. Nuk është një dashuri lëvduese."

Unë: "A duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaj. U kënaqta me mënyrën se si u lutë sot. Vazhdo kështu. Më vjen mirë që do të shkosh ta shohësh Atë Gebhard. Edhe unë e dëshiroj këtë. Do të flas përsëri me ty përmes tij. Ki besim tek ai. Bijë e ime, më kënaq veçanërisht që i ke pranuar këto vuajtje. Provimi po vjen drejt fundit."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem shpjegoje këtë më në detaje."

Shpëtimtari: "Po testoheni, bija ime, për vuajtjet që do të durojë. Bijë e ime, vazhdo të më duash ashtu si ke bërë deri tani. Unë do të të dhuroj edhe më shumë nga dashuria ime. Ti kërkon gjithnjë e më shumë, dhe unë do të të jap gjithnjë e më shumë."

Unë: "O Zot i dashur, do të doja t'ju pyesja diçka tjetër: Kam disa muaj që vuaj nga dhimbjet në shpatull dhe krahun e majtë. As pomadat, as banjat me kripë nuk më ndihmojnë. A janë këto vuajtje nga ju, apo mund t'i trajtoj me mjekë në spital?"

Shpëtimtari: "Asnjë nuk mund të të ndihmojë as në spital. Këto sëmundje janë nga unë. Ato janë një pararojë e vuajtjeve që ende do të përjetosh."

Shpëtimtari: "Më ke dhënë shëndetin tënd, bija ime."

Unë: "Le të bëhet si të duash. Unë të ofroj këto vuajtje për konvertimin e mëkatarëve dhe për shpëtimin e shpirtave."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, stuhitë që do të vijnë do të shkaktojnë dëme të mëdha. Lutu për këto qëllime. Do të ketë shumë luftëra të reja. Njerëzit janë bërë të vakët. Ata nuk e kanë njohur Atin e tyre. Kanë preferuar gjërat e botës, por gjërat e botës nuk mund t'i shpëtojnë. Natyra po rebelohet kundër mëkatarëve të saj. Bijë e ime, sëmundja e madhe që është gati të shpërthejë është në fazat e saj të hershme. Kjo sëmundje do të përhapet nëpër kombe. Nuk ka kurë për këtë sëmundje. Ajo merr njësoj të pasurit dhe të varfrit, të ligjtë dhe të mirët.

Godet njerëzit papritmas. Askush nuk mund të fshihet prej saj

ose të shpëtojë. Ajo vjen kudo ku unë e dua. Ajo do të shkatërrojë shumë kombe të tokës. Unë:

"A ka një emër kjo sëmundje?"

Shpëtimtari: "Është një sëmundje e re. Ende nuk ka emër, por do t'i vihet një. Bijë e ime, duhet të lutesh shumë."

Unë: "A mund ta lexoj këtë për grupin tim të lutjes?"

Shpëtimtari: "Libri duhet të shkruhet sa më shpejt të jetë e mundur, që të gjithë ta lexojnë. Nëse u tregon diçka tani, nuk do të të besojnë. Ata dëgjojnë vetëm atë që thotë shumica e njerëzve; do ta besojnë vetëm kur ta shohin vetë. Besimi i tyre është sipërfaqësor dhe nuk ka rrënjë."

Unë: "O Zot i dashur, nuk mund të shkruaj më tani. Të lutem më fal." Shpëtimtari më bekoj.

10:00 Mëngjes Mëshira e Shenjtë në Rot; kishte pak njerëz në kishë

13:00: Rruzari dhe devocione.

5 tetor 1992 – e hëna

9:00: Takim lutjesh në dhomën e mjekëve!

Kam pasur një dhimbje koke të fortë që në orët e hershme të mëngjesit. I thashë Shpëtimtarit: 'E ofroj për konvertimin e mëkatarëve dhe shpëtimin e shpirtave.' Më pas i thashë se Ai nuk kishte nevojë të më hiqte dhimbjen.

Më pas, u bashkova me Shpëtimtarin. Tani ndjeva një ngrohtësi në zemër. Është një ndjenjë e këndshme. Njerëzit ndiejnë se Zoti është me mua.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, unë jam me ty. Duhet të bëhet shumë pendim për shpirtat. Bijë e ime, kam nevojë nga ti..."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi, Jezusi im i dashur. Të jap atë që të nevojitet, edhe pse nuk e di se çfarë të nevojitet nga unë."

Shpëtimtari: "Bijë, më duhet të shohësh me sytë e mi." Unë:

"Çfarë do të thotë kjo?"

Shpëtimtari: "Nuk do të mund të shohësh për një kohë."

Unë: "O Zot i dashur, a do të jem i verbër atëherë?"

Shpëtimtari: "Jo verbërisht shpirtërisht."

Unë: "O Zot i im, por kjo duhet të jetë e tmerrshme."

Shpëtimtari: "Do të jem me ty."

Unë: "Po, Zot i im, mund të marrësh shikimin tim. Kur do të ndodhë kjo? A do të jetë para apo pas se të më mbishen stigmat? Mund ta di?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të ndodhë kur unë të dua."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, le të ndodhë kur të duash."

Mendoja se nuk kisha askënd që të kujdesej për mua.

Shpëtimtari: "Do të kesh dikë."

Unë: "A do të zgjasë kjo verbëri shumë kohë?"

Shpëtimtari: "Për një kohë të caktuar."

Unë: "Por po më kërkon shumë."

Shpëtimtari: "Është për përparimin tënd."

Unë: "O Zot i dashur, nëse je me mua, nuk kam pse të shqetësohem. Atëherë do të kujdesesh për mua."

Shpëtimtari: "Është kështu."

Unë: "Po, Zot i im, pajtohem." Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime."

Shpëtimtari më bekoj.

11:45 – O Zot i dashur, të lutem largo shqetësimet e mia për t'u verbuar. Nuk dua të mendoj se si do të jetë.

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, unë do ta heq atë barrë nga ty."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, të falënderoj."

18:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

8.00 mbrëmje – Grupi i lutjes!

6 tetor 1992 – e martë

9.00 – Mbledhje lutjesh

në dhomën e mjekëve!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime e dashur; dua që të shkruash. Më vjen mirë që më ke folur. Zemra jote tani është plot dashuri. Bijë e ime, askush nuk mund t'ia marrë këtë dashuri, përveç nëse ti jep pëlqimin tënd. Ki kujdes."

Unë: "Ati im i dashur, Fryma ime e Shenjtë, Jezusi im i dashur. Ju kërkoj hir. Ruani për mua dashurinë që më keni dhënë. Mos më lejoni të merrem me biseda të kota. Le të flas dhe të hesht sipas dëshirës suaj. Më lejoni të dua edhe aty ku shpirti im reziston.

Le të dua të gjithë me zemrën Tënde, që është një zjarr kaq i ndezur dashurie. Le të kërkoj së pari të metat e mia, para se të gjykoj të tjerët."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti flet nga një zemër e lirë që i përket Mua. Bijë e ime e dashur, diçka po të vjen."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, a do të më shkaktojë kjo trishtim? Por nuk e di se çfarë është. Ju lutem, më tregoni. "Atëherë u luta: "Eja, Frymë e Shenjtë, eja përmes Zemrës së Papërlyer të Mariës, e fejuarës tënde të dashur, dhe më thuaj çfarë duhet të shkruaj. Jam gati të shkruaj çfarëdo që më frymëzon të shkruaj. Qoftë se trishtohem apo jo, do të bëj sipas dëshirës tënde."

Unë ende nuk dëgjova asgjë.

Unë: "Flisni, Zot i imi dhe Perëndi; shërbëtori juaj po dëgjon." Shpëtimtari: "Shumë pikëllim po vjen mbi ty."

Unë: "O Zot i dashur, çfarë nënkupton me 'shumë'?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, duhet të durojsh gjithçka. Lutu për familjen tënde."

Unë: "Zot i madh e Zot, shpëtoji të gjithë; i dua. Të lutem, mos lejo që asnjë prej tyre të humbasë." Shpëtimtari: "Bijë e ime, ata nuk duan të pendohen."

Unë: "Zot i im, jam gati të vuaj për ta, por vetëm nëse ti e dëshiron. Sepse ti i njeh zemrat e tyre, unë jo."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, jam i kënaqur me atë që ke thënë. Do të bëhet sipas vullnetit tim. Bijë e dashur, shkruaj edhe një gjë tjetër. Lufta në Serbi po vjen së shpejti. Lutu që armiku të dobësohet."

Unë: "Do të lutem për këto qëllime."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, kur u përula para teje dhe në grupin e lutjes dhe u luta, ndjeva një djegie të vazhdueshme në zemër. Ishte mjaft e fortë. Mendova se po më digjte nga brenda."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, isha unë."

Unë: "O Zot i dashur, a ka ndonjë rëndësi kjo për mua?"

Shpëtimtari: "Që të mund të përballosh pikëllimin që do të të vijë. Unë i shpërblej fëmijët e mi me një shpërblim të mirë për veprat e mira."

Shpëtimtari më bekoj.

18:00 Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

7 tetor 1992 – e mërkurë

8:15 paradite: Tubim

lutjesh në dhomën e

mjekëve!

Shpëtimtari: "Ti je thesari im, bija ime."

Unë: "Zot, e kam shkruar më parë."

Shpëtimtari: "Shkruaje; shqetësimet e tua janë shqetësimet e mia, bija ime." Unë: "A është shpirti im kaq i pastër sa ta quash atë një xhevahir?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Është një ndjenjë kaq e bukur brenda meje. Besoj se pastërtia e shpirtit është Mbretëria e Zotit."

Shpëtimtari: "Me një shpirt të pastër, mund të bëj çfarë të dua."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: kështu është me verbërinë. Do të shohësh me zemrën tënde. Do të shohësh më shumë se sa shohin të tjerët me sytë e tyre."

Shikimi është tokësor; drita e zemrës është qiellore. Vetëm unë mund ta jap këtë dritë. Prandaj asnjë mjek nuk do të të besojë. Duhet t'u tregosh atyre gjithçka që sheh.

Një prift do ta shkruajë këtë. Nuk do të jesh ti që të flasësh, por unë që do të flas për ty. Bijë e ime, bindu që drita në zemër vlen më shumë se shikimi."

Unë: "Zot i im, tani e kuptoj më mirë. Faleminderit që më thatë këtë." Shpëtimtari: "Bijë e ime, kam nevojë për diçka tjetër nga ty."

Unë: "Po, Zot, nëse mund t'jua jap, mund ta merrni."

Shpëtimtari: "Më duhen duart e tua. Do të shëroj shpirtërat me duart e tua." Unë: "O Zot i im, çfarë po më bën? Nuk mund ta imagjinoj një gjë të tillë."

Por nëse ti je brenda meje, atëherë besoj se një gjë e tillë mund të ndodhë. Zot, jo vullneti im, por vullneti yt u bëftë. Kur bëhet fjalë për shpëtimin e shpirtave, ti tashmë ke duart e mia."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kjo ishte e vetmja gjë që më duhej ende nga ti. Shërimet do të ndodhin kur unë të dua. Jo kur njerëzit duan ato."

Zoti më bekoj dhe tha:

"Shko në paqe, bija ime, dhe vendos besimin tënd tek unë."

7:00 pm: Rrogoja dhe Mëshira e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit.

8 tetor 1992 – e enjte

Arkiva 10:15 paradite

Grupi i Lutjes!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; ka heshtje."

Unë: "Jezu, Bir i Perëndisë së gjallë, dhëndri im, çfarë të shkruaj?" Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime, fjalë për fjalë."

Unë: "Po, Zot i imi."

Shpëtimtari: "Stigmat që do të marrësh do të vijnë si surprizë." Unë: "Pra, nuk do ta di as ditën, as orën kur do të vijnë?" Shpëtimtari: "Bijë e ime, këtë e vendos unë."

Unë: "A mund të shkoj ende në Regensburg, atëherë?"

Shpëtimtari: "Po, mund të shkosh ende. Bijë e ime, Satani është shumë i fuqishëm në këtë kohë. Ai nuk mund të të dëmtojë nëse mbetesh e fortë. Ai do të bëjë gjithçka në fuqinë e tij për të të penguar të shkruash. Bijë e ime, bëj më të mirën tënde dhe vazhdo të shkruash. Ai së shpejti do të mposhtet. Jo të gjithë fëmijët e mi e dëgjojnë atë."

Ky numër i vogël i fëmijëve të mi do ta mposhtë atë."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaj diçka tjetër. Autoritetet janë gati të flasin me ty. Dëgjo me vëmendje zërin tim. Bijë e ime, qëndro te ajo që ke shkruar. Unë jam me ty. Unë do t'i turpëroj të mëdhenjtë. Të mëdhenjtë do të siten."

Unë: "Kush janë të mëdhenjtë?"

Shpëtimtari: "Politikanët dhe ipeshkvijtë; ata janë përgjegjës për kaosin në këtë botë. Shkruaje këtë, bija ime: Unë kërkoj që të shkosh tek Ati Vogt. Thuaji të lërëngjër Rosarinë me të besimitë para Meshës së Shenjtë. Thuaji këtë; unë e kanë kërkuar."

Unë: "E nëse ai thotë se nuk mundet?"

Shpëtimtari: "Më lër mua."

Unë: "O Zot i dashur, kur do të doje që të shkoj tek ai?"

Shpëtimtari: "Shko tek ai sot."

Unë: "A duhet t'i them ndonjë gjë tjetër, përveç se duhet të lërë Rruzaren?" Nuk mora asnjë përgjigje.

Unë: "Po, Zot i madh e Perëndi im, do të shkoj tek ai sot dhe do t'i them atë që më ke thënë."

Në rrugë për në Rot, u lutesha Rozare për priftin.

4.10 pm: Thashë një lutje të shkurtër në kishën e Rotit.

Në orën 16:15 isha me At Vogt.

I thashë atij atë që Shpëtimtari i kishte kërkuar.

Ai tha sërish të njëjtën gjë: "Si do ta menaxhoj këtë me shërbëtorët e altarit?" I

thashë: "Me Zotin, të gjitha gjërat janë të mundura."

I thashë gjithashtu: "Po të isha në vendin e tyre, do të bëja atë që Shpëtimtari u kërkon atyre." Ai u shqetësua. Nuk ishte i kënaqur me këtë. E shihje këtë në fytyrën e tij. I kërkoja bekimin e tij dhe pastaj u largova.

18:00: Rruzare dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

Në fund të Meshës, Ati Vogt luti një dekadë të Rruzares para Sakramentit të Bekuar."

9 tetor 1992 – të

premtën në dhomën e

mjekut: Grupi i Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ki kujdes: mos i jep asnjë ipeshkvi për të lexuar asgjë që ke shkruar. Mund t'u tregosh atyre, por duhet t'i mbash shkrimet për vete. Pasi libri të botohet, atëherë ata mund ta lexojnë. Shkruaj, bijë e ime: Ati Gebhard Heyder do të flasë me ty, duke përcjellë atë që unë e frymëzoj tek ai. Bëj siç të thotë ai. Kjo është vullneti im.

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi, do ta bëj. O Perëndi i dashur, do të doja të të pyesja nëse ajo që i thashë Atit Vogt ishte e drejtë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, është një fillim i mirë."

Unë: "E pyeta Shpëtimtarin nëse kishte ndonjë gjë që t'i thoja Atit Gebhard Heyder."

Shpëtimtari: "Po! Mund t'i thuash se gjithçka që ka bërë deri tani ka qenë vullneti im. I thuaj edhe diçka tjetër: Unë jam i kënaqur me punën e tij. Puna që ka bërë deri tani është e mirë."

Unë: "Faleminderit, Zot i im dhe Perëndi; do t'i përcjell atij gjithçka."

Unë: "O Zot i dashur, ndiej diçka shumë të ngrohtë në zemrën time. A e kam vetëm imagjinuar?"

Shpëtimtari: "Jo, bija ime, kjo është hiri im. Është dhurata ime për ty."

Unë: "O Zot i dashur, nëse më jep një dhuratë të tillë, diçka me siguri po më vjen. Zot i im, do të doja edhe më shumë nga kjo dashuri për priftërinjtë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me atë që ke thënë."

Lutju për shumë dashuri për priftërinjtë. Bijë e ime, të dua; shkruaje këtë."

Unë: O Jezusi im i dashur, të dua kaq shumë tani. Ka më shumë dashuri brenda meje se zakonisht. Faleminderit, Zoti im dhe Perëndia im, për kaq shumë hir që më ke dhënë. Shpëtimtari më bekoi dhe vazhdoi, 'Shko në paqe, bija ime e dashur.'

6:00 pasdite: Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

10 tetor 1992 E shtunë

7.00 Mëngjes Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit

11:30 – 12:00: Takim lutjesh në shtëpi!

Shpëtimtari: "Dëgjo me vëmendje, bija ime, po të jap hirin tim për të shëruar për një kohë të caktuar." Unë: "Jo, Zot, a kam dëgjuar gabim? Të lutem, më thuaj përsëri."

Shpëtimtari përsëriti të njëjtat fjalë për herë të dytë. "Nuk e kuptoj këtë. Nuk më duket e drejtë, sepse unë nuk jam asgjë."

Shpëtimtari: "Unë do të shëroj përmes teje."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi, çfarë lloj shërimi do të jetë ky?"

Shpëtimtari: "Lërimi këto shërime tek unë. Ti je instrumenti im, bija ime. Shkruaje këtë, bija ime: Unë jam shumë i kënaqur me mënyrën si trajton njerëzit."

Unë: "O Zot i dashur, disa njerëz më thonë se jam e rreptë."

Shpëtimtari: "Bijë, mos i dëgjo të tjerët; dua që të mbetesh ashtu siç je." Unë: Shpëtimtari më bekoj.

11 tetor 1992, e dielë

8:00, parkimi Danube–Regensburg, në motorhome. 'Salve Regina.' Grupi i lutjes!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Dua që të shkruash."

Unë: "Nuk e di çfarë dëshiron të më thotë Shpëtimtari tani. Po pres fjalën. Fjala nuk vjen menjëherë. Qëndrova një kohë në heshtje."

Shpëtimtari: "Ati Gebhard Heyder është ende me ty sot. Pastaj ai do të vijë tek unë."

Unë: "A është kjo hera e fundit që do të jem me të, atëherë?"

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "Por kjo më godet shumë fort. Qava. Zot i imi dhe Perëndi im, atëherë nuk do të kem më asnjë prift."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, një do të vijë në Rot."

4 tetor 1992 – e dielë

7:30 – 9:00 paradite

Mbledhje lutjesh!

Së pari, lutje para statujës së Zonjës së Bekuar.

Pastaj u mbledhëm përsëri në kuzhinë, ku mora mesazhin nga Shpëtimtari: Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua që të shkruash. Kam pranuar dashurinë tënde për mua. Nuk është një dashuri lëvduese."

Unë: "A duhet të shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaj. U kënaqta me mënyrën si u lutë sot. Vazhdo kështu. Më gëzon që do të takosh Atë Gebhard. Edhe unë e dëshiroj këtë. Do të flas me ty përsëri përmes tij. Ki besim tek ai. Bijë e ime, më gëzon veçanërisht që i ke pranuar këto vuajtje. Gjyqi po afrohet drejt përfundimit."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem shpjegoja këtë më në detaje."

Shpëtimtari: "Po testoheni, bija ime, për vuajtjet që do të durojë. Bijë e ime, vazhdo të më duash ashtu si ke bërë deri tani. Unë do të të dhuroj edhe më shumë nga dashuria ime. Ti kërkon gjithnjë e më shumë, dhe unë do të të jap gjithnjë e më shumë."

Unë: "O Zot i dashur, do të doja t'ju pyesja diçka tjetër: prej disa muajsh kam dhimbje në shpatull dhe në krahun e majtë. As pomadat, as banjat me kripë nuk më ndihmojnë. A janë këto vuajtje nga ju, apo mund t'i trajtoj me mjekë në spital?"

Shpëtimtari: "Asnjë nuk mund të të ndihmojë as në spital. Këto sëmundje janë nga unë. Ato janë një pararendëse e vuajtjeve që ende do të durojë."

Shpëtimtari: "Më ke dhënë shëndetin tënd, bija ime."

Unë: "Le të bëhet si të duash. Unë të ofroj këto vuajtje për konvertimin e mëkatarëve dhe për shpëtimin e shpirtave."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, stuhitë që do të vijnë do të shkaktojnë dëme të mëdha. Lutu për këto qëllime. Do të ketë shumë luftëra të reja. Njerëzit janë bërë të vakët. Ata nuk e kanë njohur Atin e tyre. Ata kanë preferuar gjërat e botës, por gjërat e botës nuk mund t'i shpëtojnë. Natyra po rebelohet kundër mëkatarëve të saj. Bijë e ime, sëmundja e madhe që është gati të shpërthejë është në fazat e saj të hershme. Kjo sëmundje do të përhapet nëpër kombe. Nuk ka kurë për këtë sëmundje. Ajo merr njësoj të pasurit dhe të varfrit, të ligjtë dhe të mirët."

Godet njerëzit papritmas. Askush nuk mund të fshihet prej saj

ose të shpëtojë. Ajo vjen kudo ku unë e dua. Ajo do të shkatërrojë shumë kombe të dheut. Unë:

"A ka një emër kjo sëmundje?"

Shpëtimtari: "Është një sëmundje e re. Ende nuk ka emër, por do t'i vihet një. Bijë e ime, duhet të lutesh shumë."

Unë: "A mund ta lexoj këtë për grupin tim të lutjes?"

Shpëtimtari: "Libri duhet të shkruhet sa më shpejt të jetë e mundur; atëherë të gjithë mund ta lexojnë. Nëse u tregon diçka tani, ata nuk do ta besojnë. Ata dëgjojnë vetëm atë që thotë shumica e njerëzve; do ta besojnë vetëm kur ta shohin. Besimi i tyre është sipërfaqësor dhe nuk ka rrënjë."

Unë: "O Zot i dashur, nuk mund të shkruaj më tani. Të lutem më fal." Unë:

Shpëtimtari më bekoj...

10:00 Mëngjes Mëshirë e Shenjtë në Rot; kishte pak njerëz në kishë

13:00: Rruzari dhe devocione.

5 tetor 1992 – e hëna

9:00: Takim lutjesh në

dhomën e mjekëve!

Kam pasur një dhimbje koke të fortë që nga mëngjesi. I thashë Shpëtimtarit: 'E ofroj për konvertimin e mëkatarëve dhe shpëtimin e shpirtave.' Më pas i thashë se Ai nuk ka nevojë të ma heqë dhimbjen.

Më pas u bashkova me Shpëtimtarin. Tani ndjeva një ngrohtësi në zemër. Është një ndjenjë e këndshme. Njerëzit ndjejnë që Zoti është me mua.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, unë jam me ty. Duhet të bëhet shumë pendim për shpirtërat. Bijë e ime, kam nevojë nga ti..."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, Jezus i dashur. Do të të jap atë që të duhet, edhe pse nuk e di se çfarë të duhet nga unë."

Shpëtimtari: "Bijë, më duhet shikimi yt." Unë: "Çfarë do të thotë kjo?"

Shpëtimtari: "Nuk do të mund të shohësh për një kohë."

Unë: "O Zot i dashur, a do të jem e verbër atëherë?"

Shpëtimtari: "Jo verbërisht shpirtërisht."

Unë: "O Zoti im, por kjo duhet të jetë e tmerrshme."

Shpëtimtari: "Do të jem me ty."

Unë: "Po, Zot i im, mund të marrësh shikimin tim. Kur do të ndodhë kjo? A do të jetë para apo pas se të më mbishen stigmat? Mund ta di?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të ndodhë kur unë të dua." Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, le të ndodhë kurdo që ti të dëshirosh."

Mendoja se nuk kisha askënd që të kujdesej për mua.

Shpëtimtari: "Do të kesh dikë."

Unë: "A do të zgjasë kjo verbëri shumë kohë?"

Shpëtimtari: "Për një kohë të caktuar."

Unë: "Por po më kërkon shumë."

Shpëtimtari: "Është për përparimin tënd."

Unë: "O Zot i dashur, nëse je me mua, nuk kam pse të shqetësohem. Atëherë do të kujdesesh për mua."

Shpëtimtari: "Kështu është."

Unë: "Po, Zot i im, pajtohem." Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime."

Unë: Shpëtimtari më bekoj...

11:45 – O Zot i dashur, të lutem largoji shqetësimet e mia për t'u verbuar. Nuk dua të mendoj se si do të jetë.

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, do ta heq atë barrë nga ty." Unë:

"Zot i madh dhe Perëndi, të falënderoj."

18:00 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

8.00 mbrëmje: Grupi i lutjes!

6 tetor 1992 – e martë

9:00 – Takim lutjesh në

dhomën e mjekëve!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime e dashur; dua që të shkruash. Më vjen mirë që më ke folur. Zemra jote tani është plot dashuri. Bijë e ime, askush nuk mund t'ua marrë këtë dashuri, përveç nëse ju jepni pëlqimin tuaj. Kini kujdes."

Unë: "Ati im i dashur, Fryma ime e Shenjtë, Jezusi im i dashur. Ju kërkoj hir. Ruani për mua dashurinë që më keni dhënë. Mos më lejoni të merrem me biseda të kota. Më lejoni të flas dhe të hesht sipas dëshirës suaj. Më lejoni të dua edhe aty ku shpirti im reziston.

Le të dua të gjithë me zemrën Tënde, që është një zjarr kaq i ndezur dashurie. Le të kërkoj së pari të metat e mia, para se të gjykoj të tjerët."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti flet nga një zemër e lirë që i përket Mua. Bijë e ime e dashur, diçka po vjen drejt teje."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, a do të më shkaktojë kjo trishtim? Por nuk e di se çfarë është. Ju lutem, më tregoni. "Atëherë u luta: "Ejani, Frymë e Shenjtë, ejani përmes Zemrës së Papërlyer të Mariës, nuses suaj të dashur, dhe më thuani çfarë duhet të shkruaj. Jam gati të shkruaj çfarëdo që më frymëzoni të shkruaj. Qoftë se trishtohem apo jo, do të bëj sipas dëshirës suaj."

Unë ende nuk dëgjova asgjë.

Unë: "Flisni, Zot i imi dhe Perëndi; shërbëtori juaj po dëgjon." Shpëtimtari: "Dhimbje e madhe po vjen mbi ty."

Unë: "O Zot i dashur, çfarë nënkupton me 'shumë'?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, duhet të durojsh gjithçka. Lutu për familjen tënde."

Unë: "Zot i madh e Zot, shpëtoji të gjithë; i dua. Të lutem, mos lejo që asnjë prej tyre të humbasë." Shpëtimtari: "Bijë e ime, ata nuk duan të pendohen."

Unë: "Zot i im, jam gati të vuaj për ta, por vetëm nëse ti e dëshiron. Sepse ti i njeh zemrat e tyre, unë jo."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, jam i kënaqur me atë që ke thënë. Do të bëhet sipas vullnetit tim. Bijë e dashur, shkruaj edhe një gjë tjetër. Lufta në Serbi po vjen së shpejti. Lutu që armiku të dobësohet."

Unë: "Do të lutem për këto qëllime."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, kur u përula para teje dje në grupin e lutjes dhe u luta, ndjeva një djegie të vazhdueshme në zemër. Ishte mjaft e fortë. Mendova se po më digjte nga brenda."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, isha unë."

Unë: "O Zot i dashur, a ka ndonjë rëndësi kjo për mua?"

Shpëtimtari: "Që të mund të përballosh pikëllimin që do të të vijë. Unë i shpërblej fëmijët e mi me një shpërblim të mirë për veprat e mira."

Unë: Shpëtimtari më bekoi...

18:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

7 tetor 1992 – e mërkurë

8:15 paradite në dhomën

e mjekëve: Grupi i Lutjes!

Shpëtimtari: "Ti je thesari im, bija ime."

Unë: "Zot, e kam shkruar më parë."

Shpëtimtari: "Shkruaje; shqetësimet e tua janë shqetësimet e mia, bija ime." Unë: "A është shpirti im kaq i pastër sa ta quash atë një xhevahir?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime."

Unë: "Është një ndjenjë kaq e bukur brenda meje. Besoj se pastërtia e shpirtit është Mbretëria e Zotit."

Shpëtimtari: "Me një shpirt të pastër, mund të bëj çfarë të dua."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: kështu është me verbërinë. Do të shohësh me zemrën tënde. Do të shohësh më shumë se sa shohin të tjerët me sytë e tyre."

Shikimi është tokësor; drita e zemrës është qiellore. Vetëm unë mund ta jap këtë dritë. Prandaj asnjë mjek nuk do të të besojë. Duhet t'u tregosh atyre gjithçka që sheh.

Një prift do ta shkruajë këtë. Nuk do të jesh ti që flet, por unë që do të flas për ty. Bijë e ime, bindu që drita në zemër vlen më shumë se shikimi."

Unë: "Zot i im, tani e kuptoj më mirë. Faleminderit që më thatë këtë." Shpëtimtari: "Bijë e ime, kam nevojë për diçka tjetër nga ty."

Unë: "Po, Zot, nëse mund t'jua jap, mund ta merrni."

Shpëtimtari: "Më duhen duart e tua. Do të shëroj shpirtërat me duart e tua." Unë: "O Zot i im, çfarë po më bën? Nuk mund ta imagjinoj një gjë të tillë."

Por nëse ti je brenda meje, atëherë besoj se një gjë e tillë mund të ndodhë. Zot, jo vullneti im, por vullneti yt u bëftë. Kur bëhet fjalë për shpëtimin e shpirtave, ti tashmë ke duart e mia."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kjo ishte e vetmja gjë që më duhej ende nga ty. Shërimet do të ndodhin kur unë të dua. Jo kur njerëzit duan."

Zoti më bekoi dhe tha:

"Shko në paqe, bija ime, dhe ki besim tek unë."

19:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit.

8 tetor 1992 – E enjtë

Arkiva 10:15 Grupi i

Lutjes!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; ka heshtje."

Unë: "Jezus, Biri i Perëndisë së gjallë, dhëndri im, çfarë të shkruaj?" Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime, fjalë për fjalë."

Unë: "Po, Zot i imi."

Shpëtimtari: "Stigmat që do të marrësh do të vijnë si surprizë." Unë: "Pra, nuk do ta di as ditën, as orën kur do të vijnë?" Shpëtimtari: "Bijë e ime, këtë e vendos unë."

Unë: "A mund të shkoj ende në Regensburg, atëherë?"

Shpëtimtari: "Po, mund të shkosh ende. Bijë e ime, Satani është shumë i fuqishëm në këtë moment. Ai nuk mund të të dëmtojë nëse mbetesh e fortë. Ai do të bëjë gjithçka në fuqinë e tij për të të ndaluar së shkruari. Bijë e ime, bëj më të mirën tënde dhe vazhdo të shkruash. Ai së shpejti do të mposhtet. Jo të gjithë fëmijët e mi i dëgjojnë. Ky numër i vogël i fëmijëve të mi do ta mposhtë atë."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaj diçka tjetër. Autoritetet janë gati të flasin me ty. Dëgjo me vëmendje zërin tim. Bijë, qëndro te ajo që ke shkruar. Unë jam me ty. Unë do t'i turpëroj të mëdhenjtë. Të mëdhenjtë do të siten."

Unë: "Kush janë të mëdhenjtë?"

Shpëtimtari: "Politikanët dhe ipeshkvijtë; ata janë përgjegjës për kaosin në këtë botë. Shkruaje këtë, bija ime: Unë kërkoj që të shkosh tek Ati Vogt. Thuaji të lërëngjëjë Rruzaren me të besimit para Meshës së Shenjtë. Thuaji këtë; unë e kanë kërkuar."

Unë: "E nëse ai thotë se nuk mundet?"

Shpëtimtari: "Më lër mua."

Unë: "O Zot i dashur, kur do të doje që t'i shkoj atij?"

Shpëtimtari: "Shko tek ai sot."

Unë: "A duhet t'i them ndonjë gjë tjetër, përveç se duhet të lërë Rruzaren?" Nuk mora asnjë përgjigje.

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, do të shkoj tek ai sot dhe do t'i them atë që më ke thënë."

Në rrugë për në Rot, u lutesha Rosari për priftin.

4.10 pm: Thashë një lutje të shkurtër në kishën e Rotit.

Në orën 16:15 isha me Atë Vogt.

I thashë atij çfarë i kishte kërkuar Shpëtimtari.

Ai tha përsëri të njëjtën gjë: "Si do ta menaxhoj këtë me shërbëtorët e altarit?" I

thashë: "Me Zotin, të gjitha gjërat janë të mundura."

I thashë gjithashtu: "Po të isha në vendin e tyre, do të bëja atë që Shpëtimtari u kërkon atyre." Ai u shqetësua. Nuk ishte i kënaqur me këtë. E shikojë këtë në fytyrën e tij. I kërkoja bekimin e tij dhe pastaj u largova.

18:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

Në fund të Meshës, Ati Vogt luti një dekadë të Rozares para Sakramentit të Bekuar."

9 tetor 1992 – Takim

lutjesh **të premtës** në

dhomën e mjekëve!

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ki kujdes: mos i jep asnjë ipeshkvi për të lexuar asgjë që ke shkruar. Mund t'u tregosh atyre, por shkrimet duhet t'i mbash për vete. Pasi libri të jetë shtypur, atëherë ata mund ta lexojnë."

Shkruaj, bija ime: Ati Gebhard Heyder do të flasë me ty, duke përcjellë atë që unë frymëzoj tek ai.

Bëj siç të thotë ai. Kjo është vullneti im."

Unë: "Po, Zot i madh e Zot i im, do ta bëj. O Zot i dashur, do të doja të të pyesja nëse ajo që i thashë Atit Vogt ishte e drejtë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, është një fillim i mirë."

Unë: "E pyeta Shpëtimtarin nëse kishte ndonjë gjë për të më thënë që unë t'ia thoja Atit Gebhard Heyder."

Shpëtimtari: "Po! Mund t'i thuash atij se gjithçka që ka bërë deri tani ishte vullneti im. I thuaj edhe një gjë tjetër: Unë jam i kënaqur me punën e tij. Puna që ka bërë deri tani është e mirë."

Unë: "Faleminderit, Zot i madh e Perëndi im; do t'i përcjell atij gjithçka."

Unë: "O Zot i dashur, ndiej diçka shumë të ngrohtë në zemër. A e kam vetëm imagjinuar?"

Shpëtimtari: "Jo, bija ime, kjo është hiri im. Është dhurata ime për ty."

Unë: "O Zot i dashur, nëse më jep një dhuratë të tillë, diçka me siguri po më vjen. Zot i im, do të doja edhe më shumë nga kjo dashuri për priftërinjtë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me atë që ke thënë. Lutu për shumë dashuri për priftërinjtë. Bijë e ime, të dua; shkruaje këtë."

Unë: "O Jezui dashur, tani të dua kaq shumë. Ka më shumë dashuri brenda meje se kurrë më parë. Faleminderit, o Zoti im dhe Perëndia im, për kaq shumë hir që më ke dhënë."

Unë: Shpëtimtari më bekoj dhe vazhdoi: "Shko në paqe, bija ime e dashur."

18:00: Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

10 tetor 1992 – e shtunë

7:00 Mëngjes Mëshira e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit

11:30 – 12:00: Tubim lutjesh në shtëpi!

Shpëtimtari: "Dëgjo me vëmendje, bija ime, sepse për një kohë po të jap hirin tim për të shëruar."

Unë: "Jo, Zot, a kam dëgjuar gabim? Të lutem, thuaj përsëri."

Shpëtimtari përsëriti të njëjtat fjalë për herë të dytë.

Unë: "Nuk e kuptoj këtë. Nuk më bën sens, sepse unë nuk jam asgjë."

Shpëtimtari: "Do të shëroj përmes teje."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, çfarë lloj shërimi do të jetë ky?"

Shpëtimtari: "Lërimi këto shërimë tek unë. Ti je instrumenti im, bija ime. Shkruaje këtë, bija ime: Jam shumë i kënaqur me mënyrën si trajton njerëzit."

Unë: "O Zot i dashur, disa njerëz më thonë se jam i rreptë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, mos i dëgjo të tjerët; dua që të qëndrosh ashtu siç je." Unë: Shpëtimtari më bekoj...

11 tetor 1992 – e dielë

8:00, parkimi i Danubit – Regensburg, në motorhome-in 'Salve Regina'.

Mbledhje lutjesh!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Dua që të shkruash."

Unë: Nuk e di çfarë dëshiron të më thotë Shpëtimtari tani. Po pres fjalën. Fjala nuk vjen menjëherë. Qëndrova për një kohë në heshtje.

Shpëtimtari: "Ati Gebhard Heyder është ende me ju sot. Pastaj ai do të vijë tek unë."

Unë: "A është kjo hera e fundit që do të jem me të, atëherë?"

Shpëtimtari: "Po."

Unë: "Por kjo më godet shumë fort. Qava. Zot i madh, atëherë nuk do të kem më asnjë prift."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dikush do të vijë në Rot."

Unë: "Nuk kam nevojë t'i them Atë Gebhard Heyderit që po e merrni." Shpëtimtari: "Jo, ai e di."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, mbrëmë ndjeva që diçka e tillë po i vinte atij. O Zot i dashur, dëshiron që të shkruaj edhe diçka tjetër?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaj diçka tjetër: çfarëdo që të të thotë Ati Gebhard sot, duhet ta marrësh me zemër. Mos dysho, bija ime. I jepni Atit Gebhard një shikim miqësor."

Unë: "Si do ta bëj këtë nëse duhet të qaj?" Shpëtimtari:

"Do të të jap hir për ta bërë këtë."

Unë: "Kam caktuar të takohem me të këtu në kamperin 'Salve Regina' në orën 13:30. Ai më ka premtuar se do të vijë."

Shpëtimtari: "Kjo është ajo që kisha në mendje. Bijë e ime, më vjen mirë që e do kaq shumë Atë Gebhard. I thuaj atij se unë e dua."

Unë: "Po, Zot i madh e Zot i im, do t'ia them." Më pas

Shpëtimtari më bekoj.

Ati Gebhard mbërriti siç ishte rënë dakord. Kalova më shumë se katër orë me të në karavanin-shtëpi. Në fund, shkova të rrëfhem me të. I lexova me zë të lartë nga ditari që Shpëtimtari më kishte frymëzuar të shkruaja. Ai më konfirmoi se kjo vjen nga Shpëtimtari dhe se unë patjetër duhet të vazhdoj të shkruaj çdo gjë që Shpëtimtari më frymëzon të shkruaj. Më erdhi shumë vështirë t'i them lamtumirë. I thashë se nuk do ta shihja më dhe se për këtë arsye kisha qarë në kishë atë mëngjes. E inkurajova, ashtu si ai më kishte inkurajuar mua. Ne i dhamë njëri-tjetrit një lamtumirë të dhimbshme. Ndjehej sikur dikush më kishte këputur një copë zemre. U luta për të gjatë gjithë rrugës për në shtëpi.

Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kishën Karmelite; homelia ishte e mirë.

12 tetor 1992 – E hëna

8:30 paradite në dhomën

e mjekut, Grupi i Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: Unë të dua. Dje nuk ishte asgjë gabim; gjithçka ishte e drejtë. Mos u shqetëso, sepse unë isha me ty. Ati Gebhard do të vijë tek unë në ditët në vijim. Kjo është vullneti im. U kënaqta me atë që i the atij. Ai do të meditojë për këtë sot dhe do të kuptojë. Ai të do shumë. Ti i solle atij gëzim të madh dje."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, vazhdo të shkruash. Katastrofa e madhe e ardhshme është shumë pranë. Do të preken shumë njerëz. Askush nuk mund ta ndalojë këtë katastrofë. Ajo do të lërë pas vetes një shteg shkatërrimi. Lutuni me përkushtim për të vdekurit. Bijë e ime, diçka po vjen drejt teje."

Unë: "O Jezu i dashur, po dëgjoj."

Shpëtimtari: "Stigmatat do të të gdhenden mbi ty. Ji gati; ato janë shumë afër. Jam i kënaqur me guximin tënd. Është hiri im, bijë."

Unë: "Zot i madh e Perëndi im, të falënderoj për këtë hir. Mund të më thuash diçka, të lutem?"

Çfarë nënkupton kur më thua: 'Ji gati!'"

Shpëtimtari: "Duhet të bësh shumë pendesë që shumë shpirtëra të shpëtohen."

Unë: "Po, Zoti im, e kuptoj. Me hirin tënd, do ta bëj."

Shpëtimtari: "Mëkatet e pendimit do të jenë të padurueshme në fillim. Duhet të jetë kështu. Askush nuk mund të mburret me stigma, dhe askujt nuk i kanë pëlqyer ndonjëherë. Vetëm dashuria ime mund t'i mbajë ato."

Nuk ke nevojë t'u dëgjosh të tjerëve kur shumë të thonë se po krenoresh me stigma sepse nuk do të veshësh doreza. Është fryma e papastër që i vë këto fjalë në mendjet e tyre."

Shpëtimtari: "Ati Gebhard ka njohur se ti do të marrësh stigma, sepse unë i kam dhënë atij dritën time. Pa dritën time, askush nuk mund të njohë asgjë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, vendos gjithçka që do të më ndodhë në duart e tua përmes Zemrës së Papërlyer të Mariës. Bëj si të duash; unë jam shërbëtorja jote; le të bëhet tek unë ashtu siç ke thënë."

Shpëtimtari: "Të bekoj, bija ime."

Shpëtimtari më bekoj.

6:00 pasdite Mëshira e Shenjtë dhe Rrogoza në Rot

20:00 Grupi i Lutjes

13 tetor 1992 – e martë

8.30 paradite Grupi i

Lutjes në Dhomën e

Mjekëve!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë: së pari, duhet t'i mbash fshehur stigma që do të marrësh."

Unë do t'i sjell njerëzit tek ti. Jo të gjithë ata që vijnë tek ti janë njerëz lutjesh.

Shumë prej tyre do të largohen. Dhentë e mia dëgjojnë zërin tim; mos u shqetëso nëse, për një kohë, ka më pak njerëz në grupet tuaja të lutjes."

Unë: "Po, Zoti im, do të bëj siç thatë në fillim. Do t'i mbaj stigma fshehur në fillim."

Shpëtimtari: "Do të kesh nevojë për shumë pushim në fillim. Nervozizmi i njerëzve mund të të dëmtojë. Bijë e ime, përgatitu për atë që do të vijë. Jam i kënaqur me dashurinë tënde për mua."

Shkruaje edhe këtë, bija ime. Stigmat janë shenjat e mia, dhe vetëm unë mund t'i lëviz. Askush nuk mund t'i imitojë. Ato mund të zhduken kurdo që unë të dua, dhe mund të qëndrojnë për aq kohë sa unë të dua. Stigmat që ti do të marrësh do të qëndrojnë për aq kohë sa unë të dua. Stigmat kanë një madhësi dhe thellësi të caktuar."

Ato përputhen me të miat në Golgota. Do të ndjesh dhimbje të madhe kur të gdhenden. Lutu që të mund ta përballosh këtë dhimbje. Ji e durueshme me gjithçka që të pret përpara. Durimi është një virtyt i madh."

Unë: "Zot, të lutem më dhuro hirin e madh, durimin dhe këmbënguljen për ta përballuar këtë me ty dhe me njerëz të tjerë."

Shpëtimtari më bekoj.

18:00: Meshë e Shenjtë dhe Rruzari në Rot.

14 tetor 1992 – e mërkurë

8:30 paradite: Takim

lutjesh në dhomën e
mjekëve!

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti dëshiron shumë dashuri dhe unë do ta jap. Dashuria e madhe sjell vuajtje të mëdha. A e dëshiron këtë, bijë e ime?"

Unë: "Më e madhja dashuri, me ty, po, sepse të dua mbi të gjitha dhe sepse ti je gjithçka brenda meje. Kam një etje të madhe për shpëtimin e shpirtave. Rruga drejt Teje çon përmes Kryqit drejt Dritës. Në Kryq ka shpëtim, shpresë dhe jetë. Në Kryq qëndron shpëtimi i botës.

Zot, i përkas tërësisht ty; bëj me mua ç'të duash."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, do të vuash shumë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, dhëndër i im i dashur, edhe unë do të të dua thellë. Sepse vuajtja me ty do të shndërrohet në dashuri, dhe dashuria është më e fortë se e gjithë vuajtja në botë!"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të vijë koha kur njerëzit do të vuajnë kundër dëshirës së tyre. Kushdo që i reziston pranimit të kryqit tim nuk mund të jetë dishepull i imi. Vetëm përmes kryqit tim ke jetën e përjetshme. Duaj çdo kryq, që ta pranosh. Do të duhet të mbash shumë kryqe."

Unë: "Sapo po mendoja për dhimbjen në krahun e majtë dhe shpatullat e mia."

Shpëtimtari: "Këto janë vuajtjet e mia të pendimit. Ti mund të më ofrosh çdo vuajtje sa herë të duash. Ato japin fryt. Duhet të më ofrosh shumë që të kesh shumë fryt."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër, o Zot im?"

Shpëtimtari: "Po, vuajtjet që do të përjetosh janë të pashërueshme." Unë: "Çfarë nënkupton me këtë, o Zot?"

Shpëtimtari: "Mjekët nuk mund t'i shërojnë. Pa vuajtje, do të jesh në botën tjetër." Unë: "Kjo do të thotë që ti vuat me mua dhe brenda meje. Pra, nuk do të jem i ndarë prej teje. Atëherë ti je Jezusi që vuan brenda meje!"

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, kështu është. Shpëtimtari më bekoi."

19:00 Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit

15 tetor 1992 – e enjte

Mbledhje lutjesh në
dhomën e mjekëve!

U luta me zell dhe i thashë Shpëtimtarit:

Unë: "Zot, do të doja t'i doja të gjithë me dashurinë Tënde."

Shpëtimtari: "Dashuria është këtu; ti duhet ta bësh këtë. Ti mund të tërheqësh shumë dashuri. Burimi ende nuk është tharë; të gjithë mund të tërheqin sa të duan. Dashuria nuk njeh kufij."

Unë: "O Zot i im, më jep shumë dashuri që ta përcjell më tej. Tani ndiej një zjarr në zemrën time."

Shpëtimtari: "Është dashuria ime."

Unë: "Kam ndjerë këtë zjarr të ndezur mjaft shpesh kohët e fundit. Shpëtimtari vjen tek unë sa herë që dëshiron. Unë ndiej gjithashtu këtë zjarr dashurie edhe kur nuk jam e bashkuar me Shpëtimtarin. Atëherë ndiej se Shpëtimtari është aty. Është e rëndësishme që shpirti të jetë gjithmonë i pastër."

Shpëtimtari: "Bukuroshja ime, të dua. Asgjë nuk mund të na ndajë më. Ti je brenda meje, bija ime. Mund të bëj me ty çfarë të dua."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, mund të bësh me mua ç'të duash; ke pëlqimin tim."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë: vuajtjet e përgjakshme po fillojnë. Duhet të filloj tani, sepse kam etje. Ti je instrumenti im, që unë e përdor. Të lutem qëndro besnike ndaj meje."

Unë: "O Zoti im, të lutem më dhuro hirin që të mbetem besnike ndaj teje. Sepse nuk mund të bëj asgjë vetë. Pa hirin tënd, jam e paaftë të jem besnike ndaj teje. Zoti im, kam qenë besnike ndaj teje deri tani. Sepse ti më ke dhënë virtytin e besnikërisë."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, doja të dija nëse e kishe harruar tashmë këtë."

Unë: "Por, o Zot, fjala jote jeton brenda meje. Fjala jote e gjallë nuk mund të fshihet kur je gjithmonë me ty."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, kështu është. Më duaj më shumë, bijë e ime."

Unë: "Do ta bëj, i dashuri im Gëdhëndar. Dëshira ime është të të dua thellë. Shpëtimtar, bekoje."

19:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit.

16 tetor 1992 – e premte

8:30 paradite: Tubim

lutjesh në dhomën e mjekëve!

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë; është e rëndësishme." Unë: "Po, o Zot i dashur dhe i mëshirshëm."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua që t'i ofrosh Mua të gjitha vuajtjet që do të përjetosh për fëmijët e Mia të humbur, që të gjejnë rrugën e kthimit në shtëpinë e Atit."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im, do ta bëj."

Shpëtimtari: "Vuajtjet janë tashmë kaq afër, sikur të kishin ndodhur tashmë. Bijë e ime, ji gati, sepse ato mund të vijnë në çdo orë."

Unë: "Por, Zot, jam në punë tani. Nuk kuptoj asgjë nga kjo. Si duhet ta kuptoj?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, nuk ke nevojë të kuptosh asgjë. Më mjafton që të më duash. Mendja jote është mendja ime."

Unë: "Po, Zot i im, një gjë e di: që të dua shumë."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë; po të jap shumë dashuri. Kjo dashuri do të të forcojë dhe nuk do të kesh frikë. Bijë e ime, atë që kam nisur, do ta çoj edhe në fund. Dëshira ime është të jem brenda teje, dhe do të mbetem brenda teje; kështu, ti nuk do të jesh vetëm. Nuk do të të braktis. Do të mbetem brenda teje dhe do të vuaj me ty. Ki besim të madh tek unë." Unë: "O Zot i dashur, nuk di ç'të them."

Shpëtimtari: "Mos thuaj asgjë; e di çfarë po mendon."

Unë: "Do të jetë shumë e vështirë për mua, sepse tani nuk kam prift dhe nuk do ta shoh më Atë Gebhard. Dhe nuk kam më askënd si Atë Gebhard. Por kam ty. Ti vetëm je i mjaftueshëm. Ti je më i madh se të gjithë priftërinjtë."

Do të gjej ngushëllim në këtë."

Shpëtimtari: "Unë tashmë kam një prift për ty. Ai do të vijë kur unë të dua dhe kur koha të jetë e duhur."

Shpëtimtari: "Dëshira ime është që të kesh një drejtues shpirtëror që të kujdeset për ty."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, të falënderoj që gjithsesi do të kem një drejtues shpirtëror."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, më dëgjon?"

Unë: "Po."

Shpëtimtari: "Vazhdo të shkruash. Zjarri i dashurisë sime do të të pastrojë. Le të digjet ky zjarr. Ky është zjarri i dashurisë sime."

Shpëtimtari më bekoj.

Ndjeva një gëzim të tillë gjatë gjithë ditës. Zemra ime ishte në flakë nga dashuria. Shpëtimtari më dhuroi kaq shumë hir. Por fryma e papastër provoi disa herë për të më çuar në tundim.

18:00 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot,

17 tetor 1992 – E shtunë

7.00: Mora pjesë në Meshën e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit. Pas Meshës së Shenjtë, u luta për rreth gjysmë ore.

16:30–17:45: u lut në kishën në Rot. Sot nuk shkrova asnjë mesazh.

10 tetor 1992 – e dielë

6.30 deri në 9.00:

Mbledhje lutjesh!

Shpëtimtari: "Të falënderoj, bija ime, që më fole kaq gjatë. Kam pranuar gjithçka nga Nëna jote qiellore që ia besove asaj."

Përmes saj, është rruga më e shpejtë drejt meje. Ajo ishte ajo që më dha juve më shpejt. Duaje shumë, sepse fëmijët e saj nuk e duan shumë."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaj."

Unë: "Jezus, Biri i Perëndisë së gjallë, çfarë të shkruaj? Tani besoj gjithçka sepse e di që jam në Ty. Ka qetësi të pafund, paqe; madje, ngrohtësi rrezaton në zemrën time. Unë me të vërtetë nuk di çfarë do të shkruaj tani. Po pres zërin që e marr në zemrën time, sepse kjo nuk ka të bëjë me mendjen time. Sepse unë po përqendrohem plotësisht te ajo që marr në zemrën time. Do të pres derisa të dëgjoj diçka përsëri."

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është; atë që ke shkruar. Ti nuk mund të bësh asgjë me vullnetin tënd. Bijë e ime, shkruaj këtë: Bijë e ime, kohë të tmerrshme po vijnë mbi ty."

Armiku dëshiron të marrë shumë më tepër shpirtërash se më parë. Fatkeqësi të mëdha po afrohen. Gjermania kërcënohet nga një fatkeqësi e madhe. Këtë herë, shumë shpirtëra do të humbasin. Gati të gjithë do të humbasin. Sepse ata nuk luten më. Shpirtërat janë të ftohtë. Edhe ipeshkvijtë do të humbasin.

Unë: "O Zot i dashur, duhet ta kem shkruar gabim."

Shpëtimtari e përsëriti dhe tha të njëjtën gjë përsëri. Ai më nxiti edhe një herë ta shkruaja.

Shpëtimtari: "Ti e ke futur Kishën time në konfuzion. Dhe i ke shpërndarë delet e mia. Ti nuk je më në gjendje t'i mbledhësh së bashku. Fëmijët e humbur po ecin në rrugën e gjerë; ata po nxitojnë përpara. Satani i ka kapur të gjithë. Rruga e gjerë është rruga e humbjes. Bijë e ime, ji e durueshme në vuajtjet e tua. Ora e caktuar ende nuk ka ardhur, por është te dera. Ji gati për veprën time. Duhet të ndodhë kështu, sepse Ati im, unë dhe Fryma e Shenjtë do të veprojmë njësoj. Asgjë nuk ndodh pa vullnetin tonë. Më pëlqen, bija ime, që ti dëshiron të vuash me mua. Kjo është vepra e dashurisë që ke marrë prej meje. Dhe me këtë dashuri, ti më do."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaj pak më shumë. Nuk do të punosh më shumë në klinikën psikiatrike. Kjo është vullneti im. Do të merresh me pelegrinët në shtëpi. Shumë do të kërkojnë këshillën tënde. Ji i mirë dhe i dashur me të gjithë. Shumica e tyre janë të pafuqishëm. Shumë kanë humbur besimin te priftërinjtë. Duhet të kthehen në kishë. Në Kishën e Shën Pjetrit. Lutu për shumë dashuri për ta. Vetëm dashuria mund t'i shpëtojë."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, kam kuptuar. Ju falënderoj. Do të bëj gjithçka me hirën dhe forcën tuaj, që më jepni."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, të dua. Je nën një mbrojtje të madhe. Beso në këtë mbrojtje."

Unë: Shpëtimtari më bekoi.

10:00 Mëngjes Meshë e Shenjtë

13:00 Rruzari dhe devocione.

19 tetor 1992 – e hëna

Takim lutjesh në

dhomën e mjekëve!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë: vuajtjet që përjeton kanë vlerë të madhe vetëm nëse je e bashkuar me mua."

Unë: "Zot, por unë gjithmonë jam e bashkuar me Ty."

Shpëtimtari: "Por ti mund të më kthehesh mbrapsht. Bijë e ime, ti ke vullnet të lirë."

Unë: "Por, Zot, nëse të jap vullnetin tim, nuk mund të largohem nga Ti." Shpëtimtari: "Nëse më jep vullnetin tënd, atëherë jo."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, Perëndia im Triadik, o Jezu i dashur. Të jap vullnetin tim, që të mos largohem kurrë prej teje, që të jem e bashkuar në dashurinë tënde, dhe që gjithmonë të përmbush vullnetin tënd. Kjo është dëshira ime, dhe besoj se do të bashkoj vuajtjet e mia me ty."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, jam i kënaqur me atë që ke shkruar. Shkruaje;

Zoti i Trefishtë të do."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; çfarëdo që të ndodhë, duhet të më thuash mua së pari."

Unë: "Po, Zoti im, do ta bëj."

Shpëtimtari: "Shkruaje, bija ime; është e rëndësishme. Bijë e dashur, duhet të durojë vuajtjet ashtu si unë dëshiroj."

Unë: "Zot i im, nuk e kuptoj fare këtë."

Shpëtimtari: "Do të ketë ditë kur do të përjetosh më shumë ose më pak dhimbje. Dhimbja udhëhiqet prej meje, kështu që nuk ke nevojë të presësh që të lehtësohet."

Unë: "O Zot i dashur, tani për mua po bëhet serioze. Të lutem, kur të vijë koha, më dhuro hirin të vuaj si duhet dhe të kem durimin për ta bërë këtë. O Zot dhe Perëndi im, le të bëhet sipas dëshirës tënde. Të dua shumë. Nuk mund t'i shpreh më me fjalë, por ti e di vetë këtë. Jam gati të vuaj me ty. Kam shpresë të madhe. Nuk ka vuajtje në Parajsë. Më jep gëzim të madh që më lejohet të vuaj me ty këtu në tokë."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, u gëzova ta dëgjoj këtë nga ty." Unë:

Shpëtimtari më bekoj.

18:00 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë, e Kuqe

20 tetor 1992 – e

martë Në dhomën e
mjekëve, Shoqata e
Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jam i kënaqur me gjithçka që ke shkruar deri tani.

Bijë e ime, ti nuk shkruan atë që dëshiron, por shkruan atë që dua unë. Zëri që dëgjon është zëri im. Bijë e ime, ti nuk

sepse ata vetë nuk dëgjojnë asgjë, por përmes fjalëve që ti flet, ata do të njohin se jam Unë. Ata nuk do të jenë në gjendje ta mohojnë këtë. Bijë e ime, ji gati, sepse po afron ora e vuajtjeve të përjetshme që do të përjetosh në tokë. Unë jam Zoti dhe Perëndia. Unë do ta përfundoj veprën time. Ti je instrumenti im, të cilin e përdor. Bijë e ime, ti do të marrësh dashurinë time me bollëk, sepse unë jam dashuri. Vuajtja jote do të jetë dashuria ime."

Unë: "Shpëtimtari më bekoj."

18:00 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë, Rot

10 tetor 1992 – E

mërkurë Në dhomën e
mjekëve, Shoqata e
Lutjes!

Shpëtimtari: "Dua që ta shkruash këtë, sepse do të të duhet më vonë." Unë: "O Jezu i dashur, çfarë duhet të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ka ende kaq shumë për të shkruar."

Unë: "Zot, do ta shkruaj, por të lutem më jep hir që të mund të shkruaj më shumë, dhe edhe për Marion, sepse ajo që shkruajmë është shumë pak."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, duhet të përpiqesh të shkruash, sepse është vullneti im që të shkruhet shpejt. Ti tashmë ke marrë hirin për të shkruar. Bijë e ime, kam nevojë për diçka nga ty."

Unë: "Përsëri? Mendova se tashmë t'i kisha dhënë të gjitha. A mund ta di se çfarë është?"

Shpëtimtari: "Duhet t'i besosh të gjitha shpirtat tek unë. Të gjithë duhet të shpëtohen. Do të vuash për të gjithë shpirtat."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, ti the se shumë shpirtëra nuk janë më gjallë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, jepmë edhe këto shpirtëra. Bijë e ime, unë mund t'i ngjall nga të vdekurit."

Unë: "Por ata kanë zgjedhur Atin e Gënjeshtrevë."

Shpëtimtari: "Në Kryq është shpëtimi; në Kryq është jeta."

Unë: "Përmes kryqëzimit tënd brenda meje, edhe mëkatarët më të mëdhenj mund të shpëtohen!" Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, kjo më bën të frikësohem nga vuajtjet."

Shpëtimtari: "Me mua, nuk do të kesh asnjë frikë."

Unë: "Po, Zot i imi dhe Perëndi im, do të bëj si ti dëshiron. Zot, u bëftë vullneti yt." Shpëtimtari: "Bëj gjithçka si unë dëshiroj."

Unë: "Po, do ta bëj me hirin tënd."

Mendova për atë të dielë kur Shpëtimtari më tha se pothuajse të gjitha shpirtrat do të humbnin për shkak të një katastrofe.

Shpëtimtari: "Mos u shqetëso nëse do të ndodhë diçka. Kjo është përkujdesja ime. Detyra jote është të shkruash të gjitha këto. Unë mund të ndryshoj gjërat sipas dëshirës sime. Kam pushtet mbi gjithçka. Ti nuk mund të bësh asgjë pa mua. Bijë e ime, mbeti besnike ndaj meje. Unë tashmë kam përgatitur planin tim për ty.

Duhet të përmbushet."

Unë: Zoti më ka bekuar.

12:00 në mesditë, Kapelë

Shpëtimtari: "Dashuria ime është e përjetshme. Vuajtjet në tokë janë të përkohshme. Bijë e ime, shkruaje këtë: të vuash me mua është një hir i madh. Prandaj, ofrohu për të vuajtur me mua. Këto vuajtje do të bashkohen me dashurinë time."

Në orën 16:30 isha në klinikën e otorinolaringjisë; më kishte ftuar Dr. Meier.

Ishin disa ligjërata. Ligjërata e Dr. Meier përfundoi rreth orës 19:10. U largova nga salla e ligjëratave dhe vrapova me gjithë shpejtësinë për në Kapelën Rochus në Mingolsheim.

Arrita në kapelë në orën 19:35. Rruga ishte e lagur dhe unë u luta gjatë gjithë rrugës. Dëshiroja shumë të pranoja Shpëtimtarin. Pas Meshës së Shenjtë, bisedova me priftin e ri për rreth 30 minuta. Ky prift nga Filipinet ishte aty për herë të parë sot. Besoj se ishte vullneti i Shpëtimtarit që të flisja me të. Salla e ligjëratave në klinikën e ENT është rreth 30 km larg Kapelës Rochus në Mingolsheim/Bad Schönborn.

22 tetor 1992 – E enjtë

8:30 paradite në dhomën

e mjekëve: Grupi i Lutjes!

Shpëtimtari: "Dëshira ime është që ajo që shkruan të botohet. Dua që të qëndrosh larg të gjithëve me të cilët bisedon. Të gjithë do të përpiqen të të ndikojnë, duke të thënë se ky zë që dëgjon nuk është i imi. Flisthu me ta kur të jetë e nevojshme. Duaji të gjithë. Bijë e ime, do të vijë një kohë kur të gjithë do të të braktisin. Atëherë do të më braktisin edhe Mua. Por ti je me Mua. Mbaje gjithmonë besimin tek Unë.

Nëna ime dhe unë nuk do të të braktisim. Qëndro te ajo që ke shkruar." Unë: "Zot i imi dhe Perëndi, por kjo braktisje është kaq e vështirë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, përmes kësaj shumë shpirtëra do të shpëtohen. Çdo sakrificë jep fryte."

Unë: "Zot i im, tani ndiej një djegie në zemër. A do të thotë kjo diçka që duhet ta di?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime. Kjo është dashuria ime për ty. Me këtë zjarr do të të forcoj gjithmonë. Bijë e ime, ti nuk je kurrë vetëm. Ti i përket tërësisht mua."

Unë: Po mendoja nëse stigmat do të shfaqen këtë vit. Shpëtimtari:

"Shkruaje këtë: do të ndodhë këtë vit."

Unë: "Çfarë do të ndodhë? Po mendoj për dy gjëra!"

Shpëtimtari: "Stigmat! Nuk do të çlirohesh prej tyre. Ato janë një dhuratë hiri për ty. Përmes tyre, ti je në mua. 'Po'-ja ime mbetet 'Po'."

Unë: "O Jezu i dashur. Tani të dua kaq shumë. Dua të të dua kështu përgjithmonë. Përveç dashurisë tënde, nuk më duhet asgjë tjetër."

Shpëtimtari: "Kushdo që është me mua nuk ka nevojë për asgjë tjetër përveç meje. Unë zëvendësoj gjithçka."

Unë: "O Zot i dashur, mos lejo që këto katastrofa t'i ndodhin Gjermanisë. Ti mund t'i parandalosh."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të vijë. Sepse njerëzit nuk duan të pendohen. Bijë e ime, të bekoj tani."

Unë: Shpëtimtari më bekoj.

18:00 Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot

23 tetor 1992 – E premte

8:30 dhe 9:30 në mëngjes në dhomën e mjekëve

Gjatë bashkimit të dytë, Shpëtimtari më tha:

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, gëzohem që po më flet përsëri. Ishte vullneti im." Unë: "Po, Zot, diçka më udhëhoqi; më tërhoqi drejt teje."

Shpëtimtari: "Jeta jote i përket tërësisht Mua."

Unë: "Po, Zot, kjo më është e qartë, sepse të kam dhënë gjithçka."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime; dua që të më ofrosh gjithçka që ke thënë gjatë ditës."

Unë: "Në të vërtetë, flas për Ty gjithë ditën. Do ta bëj këtë, o Zot dhe Perëndi im." Shpëtimtari:

"Vazhdo të shkruash, bija ime. Ajo që Ati Wodke tha në një kasetë për Monsieur Mat jo nga Kanadaja do të ndodhë këtë vit. Katastrofa që do t'i ndodhë Gjermanisë do të ndodhë këtë vit. Stigmat që do të marrësh do të ndodhin gjithashtu këtë vit. Lutuni shumë, fëmijët e mi. Keni shumë pak kohë." Unë: "A do të vijë së pari katastrofa, apo së pari vuajtjet e mia?"

Shpëtimtari: "A dëshiron të dish, bija ime?"

Unë: "Po, Zot i im, nëse mendoni se është e drejtë."

Shpëtimtari: "Ti do të vuash së pari, para se të vijë katastrofa."

Unë: "Po, Zot i im, e kuptoj. Ju falënderoj. Por, Zot, a nuk mund të paralajmëroj askënd për këtë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, a do t'i besojë ndokush ndonjë fjalë që thua?"

Unë: "Kam një ndjesi që të gjithë do ta dëgjojnë, por askush nuk do të më besojë."

Shpëtimtari: "Bijë, ata janë të gjithë njerëz me besim të vogël."

Unë: "O Zot i dashur, disa njerëz mërzhiten kur thua se po vjen një katastrofë." Shpëtimtari: "Po, që të mos kenë nevojë të luten. Do ta besojnë kur të jetë tepër vonë. Bijë e ime, ata me besim të vogël janë gjithashtu krenarë. Duhet të pendohen. të përluritur e pranojnë besimin; të krenarët nuk mund ta kuptojnë atë. Besimi është dhurata ime për ty."

Unë: Shpëtimtari më bekoi përsëri.

18:00 Rrëzia e Shenjtë dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

24 tetor 1992 – e shtunë

11:00 në shtëpi

7.15 në mëngjes në kishën e Waghäusel.

Në fillim të Meshës, dolëm nga kisha. Fridolini dhe unë u ulëm përpara tabernakullit dhe u lutëm.

Kur Ati Werner Egon na pa, na tha: "A do të dëshironit të na bashkoheshit për Meshën e Shenjtë?"

Unë iu përgjigja: "Po." Pastaj ai tha: "Ju lutem, ejani në anën tjetër."

Kjo është ana ku nuk mund të shohësh tabernakullin. Sepse në mëngjes, Messa e Shenjtë gjithmonë celebrimet në atë anë. Ai më pyeti për herë të dytë: "A dëshiron të marrësh pjesë në Mesën e Shenjtë?" Unë thashë: "Po, por këtu përpara tabernakullit."

Ai përsëriti të njëjtën gjë për herë të tretë. Më pas u përkulëm para tabernakullit dhe më pas dolëm nga kisha. Shkuam për një shëtitje pranë një liqeni, duke recituar Rruzaren dhe lutje të tjera për Atin Werner Egon dhe për besimtarët që kishin mbetur në kishë.

Sepse Shpëtimtari më tha se duhej të qëndroja pranë tabernakullit. Të gjithë priftërinjtë kishin rënë dakord për këtë deri tani, përveç Atë Egon Werner.

Ora 11:00 Mbledhje Lutjesh!

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime, ajo që të dy bëtë sot ishte absolutisht e drejtë. Bijë e ime, unë jam Zoti dhe Perëndia; kam pushtet mbi të gjitha gjërat."

Unë Unë: "O Zot i dashur, tani ata patjetër do të thonë gjëra të këqija për ne."

Shpëtimtari: "Bijë, të gjithë ata që flasin keq për ty do të duhet t'i japin llogari Mua. Sepse ti ke pasur të drejtë."

Unë: "U luta për Clauden nga Luksemburgu."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, Satani është ende i fuqishëm; lutju për Kladen."

Unë: "E pyeta Shpëtimtarin për burrin e Hedvigës, sepse ajo qan kaq shpesh dhe ankohet për të."

Shpëtimtari: "Bijë, Satani e ka zotëruar atë. Duhet të lutemi për një eksorçizëm për të."

Unë: "A duhet t'i them këtë Hedwigut?"

Shpëtimtari: "Po, duhet gjithmonë të thuash të vërtetën. Bijë e ime, shkruaje këtë. Lutu shumë në ditët që vijnë. Katastrofa e madhe po afron."

Unë: "Pra, vuajtjet e mia janë gjithashtu afër?"

Shpëtimtari: "Bijë, vuajtjet e tua janë shumë afër."

Unë: "I kërkoja gjithashtu Shpëtimtarit nëse ishte e vërtetë që djali im kishte mësuar nga Fridolini se unë do të vuaja."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ishte vullneti im që ai ta zbulonte. Bijë e ime e dashur, mos lejo që njerëzit të të ndikojnë. Bëj gjithçka që të them. Unë jam udhërrëfyesi yt shpirtëror. Ti i përket tërësisht mua. Unë jam gjithmonë me ty, bijë e ime. Vazhdo si ke bërë deri tani. Unë të dua dhe gjithmonë do të të dhuroj hirin tim. Të bekoj."

Unë: U përula në gjunjë në dysheme. Shpëtimtari më bekoj.

16:30

Unë dhe Friedolin vazhduam të luteshim në kishën e Rotit. Shkova të rrëfeja tek Ati Vogt.

19:00

Unë dhe Friedolin morëm pjesë në Meshën e Shenjtë në Mingolsheim. Kur morëm Komunionin e Shenjtë, të dy u përulëm në gjunjë në dysheme. Pas Meshës, një grua na foli: ajo u gëzua që pa dikë duke marrë Komunionin e Shenjtë në gjunjë. Ajo tha se do të donte ta bënte të njëjtën gjë, por nuk kishte guxuar. I thashë asaj të lutej që Zoti ta çlirojë nga frika se çfarë mund të mendojnë të tjerët.

9.00 mbrëmje

Ati Gebhard Heyder nga Regensburgu më telefonoi dhe më ofroi ngushëllim dhe inkurajim

25 tetor 1992 – e dielë

7.30 – 10.30 në shtëpi – Grupi i Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: ti nuk mund të bësh asgjë vetë. Kujdesu për këtë."

Unë: "Po, Zot i im, e kam kuptuar këtë. Por tundimet janë gjithmonë aty."

Shpëtimtari: "Për sa kohë që je me mua, do të të çojnë në tundim. Të gjithë ata që i përkasin meje do të përballen me tundim. E rëndësishme është që t'i rezistosh tundimit."

Më pëlqen që ti shkon për t'u rrëfyer herë pas here. Kjo e dobëson vazhdimisht armikun dhe të mundëson të njohësh mashtrimin e tij. Bijë e ime, armiku është veçanërisht i fortë në këtë kohë."

Nuk mund të të kursej nga provat që ai do të të vërë. Të gjithë ata që kam zgjedhur kanë luftuar kundër tij. Me mua, gjithmonë mund ta mposhtësh.

Vajza ime, vazhdo të shkruash. Dua që çdo ditë dhe çdo natë të jenë të miat." Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, o Jezusi im i dashur, udhëheqësi im shpirtëror, çdo ditë dhe çdo natë do t'i përkasin teje. Sepse për çfarë do të më shërbenin të gjitha këto ditë dhe netë nëse nuk do të kishe ty?"

Babai im i dashur, më lejo thjesht të jem në dashurinë tënde."

Shpëtimtari: "Ti je bija ime e dashur dhe je në dashurinë time." Unë: "A t'i them Fridolinit diçka për këtë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti i ke thënë atij atë që unë doja t'i thoja." Unë:

"Faleminderit, Zot i imi dhe Perëndi."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaj; po të jap diçka."

Unë: "Nuk jam kurioze të di se çfarë më jep, por do ta pranoj nga ty. Por, të lutem, më thuaj që duhet ta shkruaj atë që më jep."

Shpëtimtari: "Po të jap këmbënguljen time në vuajtje."

Unë: "Jam shumë i lumtur për këtë dhe të falënderoj, o Zot i mëshirshëm. O Zot i im, kjo do të shpëtojë shumë shpirtëra. Këmbëngulja në vuajtje ka shumë rëndësi për mua, sepse kjo është një hir i madh nga Ti."

Shpëtimtari: "Shkruaj se çfarë është tek ti që më pëlqen kaq shumë."

Unë: "Çfarë është ajo, Zot?"

Shpëtimtari: "Ti u tregon njerëzve atë që unë vendos në zemrën

tënde." Unë: "Çfarë është ajo që vendos në zemrën time?"

Shpëtimtari: "Fjalët e jetës. Më pëlqen që i jep këto fjalë njerëzve." Unë: "Por, Zot, gjermanishtja ime është shumë e dobët; në fakt, nuk di të flas asnjë gjuhë si duhet."

Shpëtimtari: "Por këto fjalë vijnë nga zemra dhe jo nga bota."

Unë: "Zot i im, do të flas me hirin Tënd, dhe Fryma e Shenjtë do të më japë fjalët e duhura."

Shpëtimtari: "Është vullneti im që të flasësh. Priftërinjtë e mi duhet ta dëgjojnë gjithashtu. Edhe ata do të marrin hir ndërsa dëgjojnë. Unë mund të dhuroj hir sa herë të dua. Fjalët e mia janë jetë, dashuri dhe dritë."

Unë: "O Zot i dashur, nuk mund të shkruaj më."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, u gëzova që shkruave. Të bekoj ty dhe të gjithë ata që më i ke besuar sot."

Unë: Shpëtimtari më bekoj.

Rreth orës 16:00, u ftova për kafe. Folën sërish për Zotin në dy gjuhë.

18:30: Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Mingolsheim. Isha atje me burrin tim. Homelia ishte e mirë!

26 tetor 1992 – e hëna

8.30–9.30 në shtëpi:

takimi i lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, kam dëgjuar gjithçka që ke thënë.

Vuajtjet e shlyerjes që po përjeton tani vijnë prej Meje. Unë mund t'ia dhuroj këtë dhuratë hiri kujtdo që të zgjedh."

Unë: "Por këto janë dhimbje të forta koke dhe dhimbje në shpatullën dhe krahun tim të majtë." Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë."

Ishte heshtje për një kohë të gjatë.

Pastaj Shpëtimtari tha: "Tani duhet të shkruash."

Shpëtimtari: "Unë dua 'po'-n tënd që të mund të gdhend pesë stigmata mbi ty." Unë:

"Por, Zot, unë tashmë të kam dhënë atë. Ti e ke thënë më parë." Shpëtimtari: "Po të provoj përsëri, bija ime."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, po të jap 'po'-n time tani, dhe mund të gdhendësh stigmat brenda meje për shpëtimin e shpirtave."

Unë: "Ati im i dashur, 'po'-ja ime tani është 'po'-ja jote, dhe e përsëris edhe një herë: Mos u ndaqa kurrë prej teje, sepse të dua mbi të gjitha dhe dëshiroj t'i përkas ty, sepse ti je Zoti im i Trinisëhëm, Ati im i dashur, Jezusi im, Fryma e Shenjtë e Zotit dhe flakë e përjetshme dashurie."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, do të derdh dashurinë time mbi ty me bollëk, që të mund të mbash stigmat. Mos e refuzo këtë dashuri. Duhet t'i mbash që të mund të vuash si duhet. Bijë e dashur, përgatitu për pesë stigmat e shenjta."

Unë: "A duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Duhet ta shkruash këtë."

Unë: "O Jezu i dashur, ende nuk kam një prift."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, unë jam drejtuesi yt shpirtëror; ki më shumë besim tek unë. Me mua, nuk do të të mungojë asgjë. Bijë e ime, vuajtjet e tua do të jenë edhe vuajtjet e mia."

Unë: "Pyes: A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Jo."

Unë: Shpëtimtari më bekoj.

6:00 pasdite Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

20:00 Grupi i lutjes:

Ishin të pranishëm shumë të besimtarë. Atë Berthold nga Waghäusel ishte gjithashtu aty.

Ai është një prift i mirë. E kanë transferuar tashmë nga Waghäusel në Darmstadt. Është turp, sepse ai është prift marian. Atë Dochat ishte aty gjithashtu. Ai dëgjoi rrëfime. Pas grupit të lutjes, bisedova me Atin Dochat në praninë e Josef dhe Giesela nga Neu-Ulm dhe bashkëshortit tim. Nuk më pëlqeu ajo që tha Ati Dochat për Ipeshkvin Lefebvre. Vlerësimi i tij për Ipeshkvin Lefebvre më plagosi thellë.

27 tetor 1992 – e martë

11.55 – 13.15

Shoqata e Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë. Komunia në dorë bën që grimca të vogla të bien në dysHEME dhe të shtypen me këmbë nga njerëzit; **këto grimca jam UNË.**

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, dje i bëra Atit Dochat një pyetje: Cila është më e keqe, shugurimi i ipeshkvijve nga Kryepeshkopi Lefebvre apo grimcat që bien në dysHEME si pasojë e marrjes së Komunionit në dorë?"

Ati Dochat u përgjigj:

'Konsagratimi i ipeshkvijve nga Kryepeshkopi Lefebvre është më i keq.'

Zotëria im, kjo më shkaktoi dhimbje të madhe dhe nuk mund ta pranoj." Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë. Ky prift duhet të pendohet."

Unë: "Por ai kremton Meshën e Shenjtë."

Shpëtimtari: "Nëse ky prift nuk pendon, ai duhet të përballet me një pasojë të rëndë nga Unë."

Unë: "O Zot, kjo më tronditi."

Unë: "O Jezus i dashur, a do t'i thoje ti, në vendin tim, se ai duhet të pendohet?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, lëre këtë për mua. Do t'i jap pak më shumë kohë për të reflektuar. Bijë e ime, ti duhet të vazhdosësh të flasësh për marrjen e Komunionit në gjuhë, që të verbrit të shohin përsëri dhe të shurdhët të dëgjojnë përsëri."

Unë: "E pyeta Shpëtimtarin nëse duhet të shkoj në ligjëratën e Derisit. Atë Dorte do të jetë aty gjithashtu."

Shpëtimtari: "Lutuni për këto qëllime."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, do të doja t'ju pyesja për At Vogtin, pasi ai ishte veçanërisht i mirë me mua në konfesion të shtunën, krejt ndryshe nga vetja e tij e zakonshme. U ndjeva shumë i lumtur më pas."

Shpëtimtari: "Ati Vogt do të bëjë atë që i them unë."

Unë: "Zot i Madh dhe Perëndi im, kisha dhimbje koke gjithë mëngjesin deri në orën 12:00, dhe tani që po flas me Ty, ajo ka ikur."

Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime: Unë mund ta shkaktoj dhimbjen kur të dua."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër? Sepse nuk mund të shkruaj më."

Shpëtimtari: "Je e lodhur, dhe kjo mjafton."

Unë: Shpëtimtari më bekoi.

18:00: Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot

Shkova përpara për të marrë Komunionin, por ndërsa një motër po e shpërndante, unë u përku pa marrë Ostinë dhe u ktheva në vendin tim. Ndjeva se Shpëtimtari kishte ardhur tek unë shpirtërisht, dhe madje mora më shumë hir sesa do të kisha marrë nga Komuniteti sakramental. Sepse Shpëtimtari nuk dëshiron që unë të marr Komunionin nga duar të papërkushtuara!

28 tetor 1992 – e mërkurë

11.00 – 12.30

Grupi i Lutjes!

Unë: "Atëherë i kërkova Shpëtimtarit nëse ajo që kisha bërë dje në kishë ishte e drejtë, apo nëse duhej të kisha bërë diçka ndryshe?"

Shpëtimtari: "Ajo që bëre ishte vullneti im. Ishte e drejtë."

Unë: "Sot, midis orës 8:30 dhe 9:00 të mëngjesit, djalli më u shfaq para një fotografie të Jezusit.

Fotografia është e shenjtëruar dhe më është dhënë nga Margaret nga Belgjika. E dua shumë këtë fotografi dhe shpesh e uth. Mund të shihja vetëm kokën e djallit përpara fotografisë. Ai qeshi me mua në një mënyrë të tmerrshme.

Por ai kishte dhëmbë të rremë; do të mendoje se i kishte marrë nga një klinikë dentare. Ishte mjaft i mbuluar me qime në fytyrë. Në faqen e majtë kishte gërvishtje të mëdha që ishin me gjak. Flokët i kishte të çrregullt. U duk vetëm për një çast, pastaj u zhduk. Ai donte të imitojë Jezusin, por nuk ia doli.

E pyeta Shpëtimtarin nëse e kisha vetëm imagjinuar.

Shpëtimtari: "Ai thjesht donte të të bezdiste."

Unë: "Para se djalli të më shfaqej, po lexoja një libër për shenjtoret. Ai më shqetësonte tashmë ndërsa po e lexoja atë libër."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua të shkruash. Dua lejen tënde, kohën e duhur, që t'i gdhend stigmat mbi ty."

Unë: "Zot, mund të zgjidhësh kohën kur të duash." Shpëtimtari më bekoi.

18:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

29 tetor 1992 – E enjtë

8:00–10:00 në mëngjes në shtëpi:
takimi i lutjes!

U zhgënjeva shumë nga prifti nga Filipinet (një misionar Steiler); ai mbrojti komunionin në dorë. U luta për të, pasi ai është mysafir në Rochus Health Resort në Mingolsheim. Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë: duhet të vazhdosh të thuash se komuniteti në dorë është sakrilegj. Të gjithë ata që mbrojnë komunionin në dorë bëjnë atë që dëshiron Satani.

Ky prift është në errësirë. Prifti nga Filipinet është problemi im; lëre për mua. Qëndro e palëkundur në atë që ke shkruar."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, po vijnë kohë të vështira."

Unë: "O Zot i dashur, o Jezu im i dashur, çfarë nënkuptoni me 'kohë të vështira'?"

Shpëtimtari: "Po vjen një urë e madhe. Shkruaj, bija ime: zemërimi im mbi tokë nuk do të qetësohet. Njerëzit duhet të pendohen. Kurrë më parë nuk kanë shkruar kaq shumë njerëz në ferr sa tani. Ata i kanë besuar Djallit dhe e kanë zgjedhur atë. Bijë e ime, vetëm një numër i vogël i perkasin meje. Zemërimi im do të bjerë mbi të gjithë. Atëherë do të dinë se kujt i perkasin. Bijë e ime, largohu nga bisedat e kota, sepse ato pengojnë përparimin tënd. Koha është e shkurtër. Duhet t'i japësh përparësi lutjes.

Unë: "Çfarë tjetër duhet të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Qëndro besnike ndaj meje."

Unë: Shpëtimtari më bekoi.

19:00: Rruzare në Kapelën e Shën Rochit.

30 tetor 1992 – E premte

8:30–11:20 Takim
lutjesh!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, të kam dëgjuar; ti je shërbëtore ime. Dëshira ime është që të flasësh me priftërinjtë. Ata nuk të dëgjojnë, por mendojnë për atë që thua. Sa më thellë që një prift është zhytur në baltë, aq më pak dëgjon. Bijë e dashur, mos u trishto për priftërinjtë, sepse ata janë të hutuar tani. Gjëja më e keqe është se ata nuk e kuptojnë që janë të hutuar. Prandaj po të kërkoj të flasësh me ta."

Unë: "O Zot i im, por kjo është një goditje për mua, sepse ndiej kaq shumë krenari tek ata."

Shpëtimtari: "Lutuni që të jenë të përlur. Duhet shumë lutje për priftërinjtë. Ata duhet t'i kthejnë fëmijët e humbur."

Unë: "Por Zot, nëse priftërinjtë e humbur udhëheqin fëmijët e humbur, a nuk do të bien të dy në humnerë?"

Shpëtimtari: "Ashtu është."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. Dashuria jote për mua është e vërtetë. Ti më do me dashurinë time. Ti dëshiron të vuash me mua, dhe unë pres me mall atë orë, sepse unë të dua më shumë se sa ti më doje mua. Vetëm ata që më duan me të vërtetë e kuptojnë se çfarë do të thotë të vuajnë me mua. Bijë e ime, të falënderoj që dëshiron të vuash me mua. Vuajtjet vullnetare janë një shpërblim i madh për ata që vuajnë me mua. Bijë e ime, duhet ende të të pastroj."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, si atëherë?"

Shpëtimtari: "Me zjarrin e dashurisë sime."

Unë: "O Zot, të lutem më pastro më tej."

Shpëtimtari: "Do të ndjesh përsëri dhimbje në zemrën tënde." Unë:

"O Zot i im, nuk e kuptoj këtë tani."

Shpëtimtari: "Do të jetë një zjarr i ndezur. Dhe me këtë zjarr do të pastrohesh. Ti e di tashmë këtë, bija ime."

Unë: "Faleminderit."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, dua që ti të ofrosh dhimbjen tënde për shpëtimin e shpirtave. Çdo dhimbje që bashkohet kështu me mua jep frytë."

Unë: "Ati im i dashur, nuk kam dëshira personale. Më kërko çfarë të duash." Shpëtimtari: "Po, bija ime, kam një dëshirë prej teje. Dhe ajo është që të ecësh Rugën e Kryqit deri në fund me mua."

Unë: "Zot, u plotësoftë dëshira jote. O Jezusi im i dashur, nuk dua të ndaloj së shkruari tani. Dua të qëndroj në ty. Është kaq e bukur. Të dua, o Zot dhe Perëndi im. Nuk mund ta përshkruaj. Nuk mund të kuptoj si mund të të refuzojnë njerëzit."

Shpëtimtari: "Të gjithë ata që më kanë refuzuar kanë zgjedhur Atin e Gënjeshtërave. Nuk mund t'i shërbesh dy zotërinjve. Bijë e ime, vazhdo të më duash ashtu siç ke bërë deri tani."

Unë: "Lutem me përkushtim dhe i ofroj Atit Qiellor, përmes Zembrës së Papërlyer të Mariës, të gjitha vuajtjet e Jezu Krishtit, Rugën e Kryqit, çdo pikë gjaku që Ai derdhi që nga kryqëzimi i Tij, pesë plagët e Tij të shenjta, meritat e Tij dhe vdekjen e Tij. Pastaj i ofrova Shtatë Hidhrimet e Zonjës së Bekuar, lotët e saj të gjakut që i ka derdhur për ne deri tani, të gjitha lutjet që i ka bashkuar me të miat, të gjitha për shpëtimin e shpirtave, që papastërtitë të pastrosen nga Kisha dhe që Kisha e vërtetë e Pjetrit të rivendoset. Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, u kënaqta me atë që ke shkruar."

Zoti i Plotfuqishëm dhe i Mëshirshëm, Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë, të bekoftë. Shko në paqe, bija ime e dashur."

Unë: "Faleminderit Zotit, Zotit tonë. Qoftë i lavdëruar, i dashur, i adhuruar dhe i lartësuar Triadës Hyjnore, tani dhe përjetë e përjetë. **Amen.**

18:00 Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

31 tetor 1992 – e shtunë

7.00 mëngjes: Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit.

Pas Meshës së Shenjtë, u luta për gjysmë ore. Jam ulur në kapelë, drejtpërdrejt përpara tabernakullit, dhe jam shumë e lumtur që po lutem këtu. Gati të gjithë u përulën në gjunjë këtë mëngjes para Komunionit të Shenjtë, përveç motrave dhe disa të sëmurëve. U gëzova shumë kur e pashë këtë. Shpesh jam përulur në gjunjë vetëm, sepse të tjerët nuk guxonin. Një ditë çdo gju do të përkulet para Zotit tonë Perëndi.

Në orën 11:20, pas lutjes, u bashkova me Të.

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaj."

Unë: "Jezu, o Zot i dashur, çfarë duhet të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Stigmat që po të gdhend mbi ty janë shumë afër. Koha ka ardhur. Ki besim tek unë. Provat për stigmat po afrohen drejt fundit."

Unë: "A ka diçka tjetër që duhet të di për stigmat? Nëse ka diçka që mendon se duhet ta di?"

Shpëtimtari: "Po, ka diçka tjetër që duhet ta dish. Duhet të mbash fjalime për stigmat."

Unë: "Ku, Zot i im dhe Perëndi im?"

Shpëtimtari: "Kudo që je i nevojshëm."

Unë: "E çfarë nëse ipeshkvijtë më ndalojnë ta bëj këtë?"

Shpëtimtari: "Unë do të flas në emrin tënd, kudo që të shkosh. Nëse të refuzojnë, atëherë më kanë refuzuar edhe mua. Do të shkosh aty ku të të çoj unë."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, nga dashuria për ty dhe për shpëtimin e shpirtave, do të bëj gjithçka që ti dëshiron. Zot, u bëftë vullneti yt. Zot i im dhe Mbret i im, At i im i dashur dhe i mëshirshëm, do të bëj gjithçka sepse të dua shumë – ty, Perëndinë e Trinisëhëm."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë. Pesë stigmat e shenja që do t'i gdhend mbi ty janë një shenjë për gjithë botën, sepse ti do të vuash për shpirtrat e gjithë botës. Më jep të gjitha shpirtrat që të refuzojnë. Çdo shpirt duhet të paraqitet para meje dhe të marrë përgjegjësi para meje. Prandaj, duaji të gjithë, edhe ata që nuk do të të duan ty.

Sepse është për këto shpirtëra që ti do të derdhësh edhe gjakun tim. Bijë e dashur, na pret një detyrë e madhe përpara."

Unë: "O Zoti im, mendova se puna ime kishte përfunduar tashmë."

Shpëtimtari: "Kjo është vetëm fillimi, bija ime. Kur të lartësohemi, do të tërheqim drejt vetes të gjithë ata me vullnet të mirë. Gjaku im është shpëtimi dhe ilaçi yt. Ai të çliron nga vdekja e përjetshme.

Vetëm Gjaku tim mund t'i pastrojë mëkatet e tua, nëse Gjaku tim të Shenjtë e nderon me përkushtim të madh. Ti do të jesh burimi i Gjakut të Shenjtë, nga i cili do të rrjedhë Gjak çdo të premte. Bijë e dashur, të falënderoj për durimin tënd."

Unë: "A duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Po, kjo është ajo që duhet të shkruash."

Unë: "Zot i im, kam kuptuar gjithçka dhe e pranoj të gjitha, që të mund të përmbush vullnetin tënd me ty. Le të bëhet ashtu siç ke thënë, sepse i kam dorëzuar vullnetin tim te ti."

Shpëtimtari më bekoj.

12:45 pasdite – Më telefonoi Roswitha; nëse dëshiroj, djali i saj Wolfram do të më ndihmojë të shkruaj ditarin tim. U gëzoja shumë për këtë, pasi Shpëtimtari tashmë më kishte nxitur të shkruaja më shpejt. I thashë asaj se do t'i pyesja më parë Shpëtimtarit.

12:55 pasdite – E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte e drejtë që Wolfram të shkruante.

Shpëtimtari: "Po, bija ime, ai do të shkruajë."

Nga ora 13:30 deri në 18:00 shkrova ditarin me Wolfram. Ai punoi shumë fort dhe shkroi 8 faqe A4. Faleminderit, o Zot, për këtë hir.

6.15 pm – 9.30 pm bëra punët e shtëpisë.

10:30 mbrëmje – Kopjova shënimin e ditarit tim nga blloku në fletoren time, në mënyrë që Wolfram të mund të shkruajë përsëri nesër në mëngjes pas Meshës së Shenjtë.

Në orën 23:30, lutesha me Ruzaren e Dhimbjeve. Më pas, shkova dy herë në sauna.

Në orën 1:15 të mëngjesit, u luta me përkushtim. Lexova një libër deri në orën 2:30 të mëngjesit.

Fjeta rreth tre orë dhe pastaj u zgjova rreth orës 5:50 të mëngjesit. U luta së pari dhe pastaj mora mesazhin nga Shpëtimtari.

1 nëntor 1992 – e dielë

Në shtëpi

Shoqata e Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë. Rreziku i madh është në derë. Lufta po përhapet më tej."

Unë: "Zot, a është edhe Republika Federale e

Gjermanisë nën kërcënim?" Shpëtimtari: "Bijë e ime, e gjithë Europa është nën kërcënim."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi, na shpëto, sepse ti ende mund ta ndalosh gjithë këtë. Të lutem, mos lejo që zemërimi yt të bjerë mbi ne. Zot, të lutem na kurse."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ditë të tmerrshme po ju vijnë." Unë: "O Shpëtimtar, a duhet të ndërtoj kapelën atëherë?"

Shpëtimtari: "Ndërtoje sa më shpejt të jetë e mundur. Bijë e ime, shkruaje këtë: revolucion i po afron. Ai do të sjellë kaos me vete. Krishterët do të përzihen me masonët."

Do të ketë një apostazi të madhe mes të krishterëve. Lutu shumë, bija ime. Bijë e ime, ajo që bëre dje ishte e mirë."

Unë: "A nënkupton shkrimin me Wolfram?"

Shpëtimtari: "Po. Ti ke përmbushur vullnetin tim. Vazhdo të shkruash, sepse unë do ta shpërblej mirë këtë punë. Bijë e ime, unë do të të dhuroj hirin tim."

Unë: "A duhet të shkruaj ndonjë gjë tjetër?"

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime. Së pari, zemra jote do të theret."

Unë: "O Zot i dashur, ti the se do të marrja të pesë stigmat njëkohësisht."

Shpëtimtari: "Mund të vendos ndryshe më vonë."

Unë: "Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kështu duhet të jetë. Ji gati, bijë e ime. Ju dua, bijtë e mi." Unë: "Tani jam vetëm."

Shpëtimtari: "Shkruaje kështu. Bijë e ime, të bekoj ty dhe të gjithë ata që janë pranë teje." Unë: Shpëtimtari më bekoj.

Në orën 8:00 mora pjesë në Meshën e Shenjtë.

Nga ora 9:30 deri në 12:30, shkrova ditarin me Wolfram.

13:30: Devocione.

19:00–20:00 – Takim lutjesh!

Shpëtimtari: "Bijë, jam i lumtur që flas me ty. Bijë, po të jap diçka."

Unë: "Tani, apo kur do të duhet të duroj vuajtjet?"

Shpëtimtari: "Tani."

Unë: "A mund të gëzohem për këtë?"

Shpëtimtari: "Mund të gëzohesh, sepse po të jap dashurinë time."

Unë: "Kjo është një dhuratë e mrekullueshme. Ju falënderoj për të, o Zot dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë. Ky dashuri që e merr nga unë do të jetë zjarri në zemrën tënde."

Unë: "Ju lutem, lejoni që kjo flakë të digjet."

Shpëtimtari: "Do ta lë të digjet. Bijë e ime, ti duhet gjithashtu të përballosh dashurinë time."

Unë: "Do ta bëj, Zot i im dhe Perëndi. A është kjo një shenjë që zemra ime do të thyhet?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, e ke njohur. Vetëm me dashurinë time mund ta përballosh dhimbjen."

Unë: "Shpëtimtari më bekoj."

2 nëntor 1992 – E hëna

10:45 paradite në dhomën

e mjekut – Mbledhje

Lutjesh!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, duhet të shkruash." Unë:

"O Jezu i dashur, çfarë duhet të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Duhet të ruash të gjitha shkrimet e tua të sigurta. Satani është i zemëruar për atë që po të frymëzoi të shkruash. Do të vijë koha kur gjithçka kjo do të përmbushet. U kënaqta me punën tënde sot. Unë: "Zot, a nënkupton që sot i kam treguar pothuajse të gjithë pacientëve për ty, u kam shpërndarë lutje, kam dhënë Medalen Mrekullibërëse, ose që i kam dërguar të gjithë në rrëfim?"

Shpëtimtari: "Po! Bijë e ime, ke qenë një punëtorë e mirë në vreshtin tim. Bijë e ime e dashur, dëshiroj diçka nga ty."

Unë: "O Zot i dashur, jam gati t'ju jap gjithçka, edhe nëse ende nuk e di çfarë!" Shpëtimtari: "Koha."

Unë: "O Zot i dashur, koha gjithmonë i ka përkitur Ty."

Shpëtimtari: "Bijë, ke të drejtë. Bijë, dua të flasësh."

Unë: "Të jap gjuhën time. Por si duhet ta kuptoj këtë? Si duhet të flas atëherë? Në të vërtetë, unë tashmë të kam dhënë gjithçka. Ti përdor gjuhën time. Sikur të mos më kishe dhënë këto fjalë, nuk do të kisha mundur t'u thoja asgjë pacientëve. Gjuha ime, për më tepër, është gjuha jote."

Shpëtimtari: "Bijë, kjo është gjithashtu e vërtetë. E sheh, bijë, unë po punoj brenda teje." Unë: "Faleminderit, Jezusi im, tani e kuptoj punën brenda meje—çfarë nënkupton."

Shpëtimtari: "Kështu do të vazhdoj të punoj brenda teje, bija ime. Vetëm që kjo punë do të jetë më e dhimbshme."

Unë: "A nënkupton me zemrën time, o Zot i dashur?"

Shpëtimtari: "Po, këtë dua të them."

Unë: "Zemra ime i përket plotësisht teje. Atëherë, të dy do të vuajmë." Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është."

Unë: "O Shpëtimtar i dashur, vepro në zemrën time që shpirtrat të shpëtohen. O Zot i dashur, kam një dëshirë shumë të madhe."

Shpëtimtari: "Dhe çfarë është ajo?"

Unë: "Që të jem gjithmonë me Ty, sepse Ti je dashuri."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, ti je në mua dhe me mua. Nuk mund të jesh më pa mua, përndryshe do të vdisje nga etja. Lutjet e tua më pëlqejnë. Lutju pa ndërprerje. Bijë e ime, do të të dërgoj një bamirës për kapelën."

Unë: "A duhet ta shkruaj këtë?"

Shpëtimtari: "Po, shkruaje."

Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, kjo është një gëzim i madh për mua, sepse dëshiroj që lutjet të thuhën në këtë kapelë çdo ditë. Zot i imi dhe Perëndi im, të falënderoj paraprakisht."

Shpëtimtari: "Marion duhet ta shkruajë. Ju të dyja duhet të shkruani."

Unë: "Faleminderit, Zot i im; do t'u them atyre. E nëse ajo nuk dëshiron të vazhdojë të shkruajë?"

Shpëtimtari: "Ajo dëshiron të vazhdojë të shkruajë."

Unë: "Më gëzon ta dëgjosh këtë, o Jezus i dashur, sepse nuk dua ta humbas atë. Pra, o Shpëtimtar i dashur, ju duhen tre persona për të vazhduar shkrimin."

Shpëtimtari: "Duhet të shkruhet shpejt."

Unë: "Po, o Zot i dashur, do të shkruajmë me hirin tënd. Të lutem na dhuro shumë hir për të shkruar."

Shpëtimtari: "Ju bekoj, Marion dhe Wolfram."

Unë: "Faleminderit Zotit Perëndi. Lavdëruar qoftë Jezu Krishti dhe Maria."

P.S.: Shpëtimtari tha: 'Qoftë i bekuar Zoti Ati, Zoti Biri dhe Zoti Fryma e Shenjtë.' Në mendje mendoja pse ai nuk tha 'ju të gjithë' në bekim.

Shpëtimtari: "E kam bekuar atë, bija ime."

12:30 pasdite – U lutesha me përkushtim në kapelën e spitalit:

Shpëtimtari: "Të dua, bija ime, më shumë se sa më do ti."

Unë: "Më mbushën lotët sytë sepse kisha etje për dashuri. Sa më shumë që pi nga ky burim, aq më e madhe bëhet etja."

Shpëtimtari: "Po të jap diçka, bija ime. Hirin për të shëruar." Unë: "Si?"

Shpëtimtari: "Ti mund të shërosh – si shpirtërisht ashtu edhe fizikisht." Unë: "Por unë nuk mund të bëj asgjë!"

Shpëtimtari: "Do të shëroj përmes teje." Unë: "Kur, o Zot i dashur?"

Shpëtimtari: "Mund të fillosh."

Unë: "O Zot i dashur, udhëheqësi im shpirtëror, do ta bëj me hirin tënd. Zot, u bëftë vullneti yt."

Shpëtimtari: "Shkruaj atë që të kam thënë për shërimin."

1.45 pasdite, unë dhe Veronika pimë kafe dhe hamë pak nga torta e Roswithës.

Ndihmësi i mjekut erdhi dhe na solli një pacient për rreze X. I dhashë mjekut një copë tortë. Ai më pyeti nëse e kisha pjekur tortën.

Unë thashë: "Kjo është providenca e Zotit. Njeriu thjesht duhet të besojë te Zoti." Ai tha: "Ke të drejtë për këtë."

I thashë atij: "Lutem për të gjithë ju që të shkoni në parajsë." Ai tha: "Parajsa është tashmë e mbushur."

Unë thashë, "Jo parajsë, por ferr." Ai qeshi.

I tregova lutjet që ishin ngjitur në dollap. Dhe kur të jetë në detyrë, ai duhet të gjejë pak kohë për t'u marrë me lutjet. U largua me humor të mirë.

3 nëntor 1992 – e

martë në dhomën e
mjekëve, Bashkimi i
Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë, sepse u kënaqta me veprimet e tua dje." Unë: "Nuk isha unë; ti vepruat përmes meje."

Shpëtimtari: "Ti e njohët vullnetin tim. Bijë e ime, duhet gjithmonë t'i ofrosh vuajtjet e tua për mua."

Unë: "Po mendoja për Atin Qiellor."

Shpëtimtari: "Unë jam Zoti Trefishtë. Ti lutesh te Zoti në tre Persona. Më ofro gjithçka." Unë: "Unë tashmë të kam dhënë gjithçka. Çfarë nuk të kam dhënë ende?"

Shpëtimtari: "Dashurinë tënde."

Unë: "Zot, të ofroj dashurinë time për shpëtimin e shpirtave."

Mendoja se e gjithë kjo ishte përtej kuptimit tim.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, më pëlqen që ti nuk kupton gjithçka. Një fëmijë i vogël pranon gjithçka, jo sepse kupton gjithçka."

Shpëtimtari: "Shkruaj, bija ime: vuajtjet që do të përjetosh do të hedhin shumë njerëz në konfuzion, sepse u mungon drita ime, megjithatë ata preferojnë të qëndrojnë në errësirë që veprat e tyre të liga të mos zbulohen. Një derëk i pëlqen të rrotullohet në baltën e vet."

Unë: "O Zot, nuk mund ta shkruaj këtë."

Shpëtimtari: "Po, shkruaje. Qetësohu, bija ime; disa kafshë janë më të mira se disa njerëz pa mua."

Unë: "O, nuk mund të shkruaj më, Shpëtimtar."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të largoj lodhjen tënde." Unë: "Të falënderoj, Zot i im dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Unë mund të zëvendësoj gjithçka që të mungon. Bijë, do të ketë një luftë civile në Serbi. Do të ketë shumë shkatërrim. Do të ketë një tërmet në Ballkan. Do të ketë shumë vdekje. Bijë, askush nuk do t'i shpëtojë zemërimit tim. Të gjithë mbajnë përgjegjësi për atë që ndodh në botë.

Qëndro besnike ndaj meje, bija ime. Jam i kënaqur me dashurinë tënde për mua. Vazhdo të më duash, bija ime." Unë: Shpëtimtari më bekoj.

18:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë me petku të kuq.

22:30: Shikova lajmet në dhomën e vjehrrës sime, e ndjekur nga një film. Nuk kisha parë një film prej shumë kohësh. Por pas filmit, u mposhta nga një provë / tundim. Qava me gjithë zemër. Mendova se Zoti më kishte braktisur. I bëra Zotit vërejtje për kaq shumë gjëra, duke thënë se e dëgjoj vetëm, por nuk e shoh. Mendova se ndoshta edhe djalli po më fliste. U ndjeva kaq e vetmuar dhe e braktisur nga të gjithë. Qava dhe doja të heqja dorë nga gjithçka, por pastaj u përula në gjunjë para kryqit të madh në dhomën time të gjumit.

Përqafova kryqin dhe qesha. Lotët rridhnin siç nuk kishin rjedhur prej kohësh. Pas pak, nuk mund të qaja më. Shpëtimtari mori me vete vajtimin tim. Fjeta në paqe.

4 nëntor 1992 – e mërkurë

8:30 paradite

Bashkësi Lutjesh!

Vonë mbrëmë u përballa me sprova. Sot ofrova shumë lutje flijimi. Pastaj u bashkova me Shpëtimtarin:

Shpëtimtari: "Dashuria jote për mua është e mirë." Unë: "Sa e mirë?"

Shpëtimtari: "E vërtetë. Do të të jap më shumë dashuri. Shkruaje këtë, bija ime:

Zemra jote është zemra ime."

Unë: "Por ti më ke thënë tashmë këtë."

Shpëtimtari: "Ti ndjen dhimbjen time brenda tij."

Unë: "Ndjehem sikur po sëmurem në zemër."

Shpëtimtari: "Unë jam mjeku yt. Mund të shëroj pa ilaçe. Me zjarrin tim të dashurisë, shuaj çdo dhimbje. Bijë e ime, unë lejova që provat e djeshme të ndodhnin. Ti nuk duhet të shikosh asnjë program televiziv. Ti i përket tërësisht mua."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, të lutem më fal. Nuk do të shikoj më." Shpëtimtari:

"Shkruaj, bija ime. Kam nevojë për diçka nga ti."

Unë: "Po, Zot i madh e Zot. Do t'jua jap, edhe pse nuk kam asgjë më për t'ju dhënë, sepse gjithçka tashmë i përket Ju."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje fjalë për fjalë. Kam nevojë për 'po'-në tënde që të gdhendin stigmat."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të jap 'po'-n time që të mund të më gdhendësh pesë stigmat e shenjtë mbi mua. Të dua, Zot i im dhe Perëndi im. Nuk mund të përgjigjem ndryshe."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti je fëmija im i dashur. Do të gdhend stigmat mbi ty para fundit të këtij viti."

Unë: "Kjo do të thotë para fundit të vitit 1992."

Shpëtimtari: "Po! Kështu është. Do të më shohësh kur stigmat të gdhenden." Unë:

"Si do ta njoh që je ti?"

Shpëtimtari: "Unë jam Dashuria. Unë jam Drita që largon errësirën. Bëj gjithçka që të them. Bijë e dashur, beso më shumë tek unë. Largohu nga bisedat tokësore. Ato mund të të dëmtojnë vetëm. Ti je nën mbrojtjen time dhe të Nënës tënde qiellore.

Engjëjt tuaj ruajtës ju mbikëqyrin vazhdimisht. Mos kini dyshime. Kini besim."

Unë: "O Zot i dashur, nuk mund të shkruaj më."

Shpëtimtari: "E di këtë, bija ime."

Unë: Shpëtimtari më bekoj. Në atë bekim, përfshiva të gjitha shpirtrat e botës.

7.00 pm: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Kapelën e Shën Roçit.

5 nëntor 1992 – E enjte

Në dhomën e mjekëve

7.55 paradite: Së bashku me Verena, solla rrobat dhe këpucët e mbledhura në makinën time për t'i dhënë të pastrehëve.

8:30 paradite – Pas një lutjeje të singertë dhe ndërmjetësimesh, përfshirë për Spitalin Universitar (stafin dhe pacientët), i kërkova Shpëtimtarit: "A do të dëshiroje që unë të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Po! Të lutem, bija ime."

Unë: "O Zot i mëshirshëm, çfarë duhet të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Nuk ke pse të kesh frikë nga ajo që shkruan. Është vullneti im që të shkruash. Vazhdo të shkruash, bija ime; detyra jote është të bësh gjithçka që të frymëzoj unë."

Unë: "Edhe nëse priftërinjtë kthehen kundër meje?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, unë jam e Vërteta. Vepra ime brenda teje është afër. Por së pari do të ketë disa vështirësi."

Unë: "Më trego diçka rreth kësaj."

Shpëtimtari: "Do të ketë vështirësi nga ana e Kishës." Unë: "O Zot i dashur, por kjo është e tmerrshme për mua. Çfarë duhet të bëj?"

Shpëtimtari: "Thjesht thuaj atë që të kam vënë në zemër. Lërin të tjerat për mua."

Unë: "A do të më marrin në pyetje, Shpëtimtar?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti tashmë ke shpëtuar shumë shpirtëra nga djalli. Ai është i zemëruar me ty. Ai po përdor njerëz të mirë për t'i vështirësuar gjërat për ty. Ki kujdes! Mos u ngut kaq shumë! Ai nuk e përballon dot durimin tënd. Ti do ta mposhtësh atë, bijë e ime. Ji e guximshme dhe e fortë.

Bijë e ime, shkruaj edhe pak më shumë. Prifti që po pret do të jetë këtu së shpejti. Ji e sigurt që ai do të vijë. Nuk do të mbetesh pa prift. Të duhet një prift i përlurur. Ai njeh vullnetin tim. Bijë e ime, vazhdo të shkruash. Je e lodhur dhe ke nevojë për pushim. Ky shkrim së shpejti do të mbarojë. Unë e vlerësoj përkushtimin tënd. Dhe atë të atyre që po të ndihmojnë. Do t'ju shpërblej të gjithëve mirë për këtë. Kjo punë do të shpërblehet njëqindfish. Ji e sigurt." Shpëtimtari: "Bijë e ime, duhet të bëhesh edhe më e pastër. Do të të bëj edhe më të pastër me zjarrin tim të dashurisë. Ky zjarr, që do ta ndjesh, është vepra ime brenda teje."

Unë: "O Zot, atëherë jam e qetësuar. Ka pasur herë kur kam ndjerë sikur zemra më digjej."

Shpëtimtari: "Me këtë zjarr dashurie, unë shpëtoj shumë shpirtëra. Shumë nuk mund ta përballojnë më këtë zjarr."

Unë: "O Zot i im, do ta lë këtë zjarr dashurie të veprojë brenda meje. Të lutem, më bëj të pastër, që të mos ketë asnjë njollë tek unë."

Shpëtimtari: "Kështu do të jetë. Do të jesh po aq e pastër sa unë dëshiroj."

Unë: "Zot i madh dhe Perëndi im, të falënderoj nga thellësia e zemrës sime paraprakisht për këtë pastërti." Shpëtimtari më bekoj si gjithmonë dhe tha: "Shko në paqe, bija ime e dashur."

18:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

8:30–11:15 pm: shkrova ditarin me Wolfram. Faleminderit, o Zot, për kaq shumë hir që mundëm të shkruanim kaq shumë.

6 nëntor 1992 – E premte – Zemra e Shenjtë

8:45 paradite Vizitë te mjeku

Këtë mëngjes kisha kaluar më shumë se një orë e gjysmë duke u lutur.

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaj. Kam nevojë..." Unë:

"Çfarë ke nevojë?"

Shpëtimtari: "Të gjitha ato që ke shkruar duhet të vendosen në rend të përsosur. Ajo që ke shkruar ende duhet të shtypset."

Unë: "Zot i im, na dhuro hirin të shkruajmë shpejt, sepse përballemi me shumë pengesa nga i Ligu."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, të kam dhënë atë hir."

Unë: "E pyeta Shpëtimtarin nëse ajo që ka shkruar Wolfram është e saktë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ai shkruan ashtu siç dëshiroj. Bijë e ime, përgatitu; stigmat po fillojnë."

Unë: "O Zot i dashur, nuk e kuptoj këtë. Më thuaj çfarë nënkupton."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ke pak kohë. Gati të gjithë fëmijët e mi refuzojnë të pendohen. Duhet t'i ndëshkoj. Zemërimi im bie mbi ta. Të gjithë fëmijët i përkasin mua."

Unë: "Nuk je siç je zakonisht sot. Më dukesh si një Zot ndëshkues." Shpëtimtari: "Asgjë e mirë nuk paraqitet para gjykimit tim.

Ata janë si dru të thatë, që mund të digjen vetëm. Lutu, bija ime, që zemërimi im të qetësohet."

Unë: "Ati ynë qiellor, të lutem mos lejo që zemërimi yt të bjerë mbi tokë. Ati, ata nuk e dinë ç'po bëjnë. Të lutem na fal. Hidh mbi ne hirin tënd, që të gjithë fëmijët e Evës të bëhen fëmijë të Mariës, sepse ajo është Nëna jonë dhe Mbretëresha e të gjithë fëmijëve në tokë.

Nëna e Shenjtë, ji strehë për mëkatarët dhe ndërmjetësja jonë tek

Zoti. Ne, fëmijët e tu, të duam.

Na mbështjell të gjithëve nën mantelin tënd mbrojtës.

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, lutu pa ndërprerje; mëkati është shumë i madh. Bijë e ime, bëj gjithçka ashtu siç të kam thënë deri tani. Mbro të vërtetën time. Unë jam me ty."

Unë: Shpëtimtari më bekoj.

18:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot. Festë e Zemrës së Shenjtë nuk u festua dhe Sakramenti i Bekuar nuk u ekspozua sepse kishte Meshë mortore.

7 nëntor 1992 – e shtunë

12:10–13:10 Takim

lutjesh!

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaj."

Unë: "Çfarë dëshiron të shkruaj?"

Shpëtimtari: "Shkruaj; është e rëndësishme. Bijë e ime, detyra jote është të mbetesh besnike Mua, edhe nëse dhimbja nuk zbehet."

Unë: "O Zot i dashur, ti tashmë më ke dhënë hirin për të pasur durim për të përballuar vuajtjet e mia."

Shpëtimtari: "Bijë, nëse e mban mend këtë, është edhe më mirë." Unë:

"Zot i im dhe Perëndi, çfarë nënkupton me 'e rëndësishme'?"

Shpëtimtari: "Atëherë do të jesh plotësisht në mua."

Unë: "O dashuria ime, atëherë jam në bollëkun tënd. Nuk mund të dëshiroja më shumë, dhe kjo është ajo që ka rëndësi për mua – që të jem gjithmonë me ty."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, është e rëndësishme që unë jam Zoti dhe Perëndia yt, dhe që 'po'-ja jote do të mbetet 'po'."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, të lutem më dhuro hirin që 'po'-ja që të kam dhënë të mbetet e patundur, ashtu si dëshiron Ti."

Shpëtimtari: "Dua diçka nga ty, bija ime."

Unë: "Përsëri? Të lutem më fal. Po, Jezusi im i dashur."

Shpëtimtari: "Unë dua zemrën tënde, duart e tua dhe këmbët e tua, që të mund të filloj."

Unë: "Unë tashmë t'i kam dhënë ato. Nuk do të ndryshoj mendje. Mund të fillosh kurdo që të dëshirosh."

Shpëtimtari: "Më ke sjellë gëzim të madh." Unë:

Shpëtimtari më bekoj.

Nga ora 13:35 deri në 17:05 shkrova ditarin me Wolfram.

Në orën 17:20 shkova në kishë për t'u rrëfyer. Ishte errët dhe nuk kishte njeri brenda. Hyra në konfesion, duke menduar se aty nuk kishte njeri.

Pastaj At Vogt foli.

Së pari rrëfeva mëkatet e mia dhe pastaj i tregova atij se çfarë më kishte irrituar kaq shumë në kishë. I kërkoja priftit të linte dritat ndezur edhe pesë minuta më shumë pas Meshës. Ai tha se sakristani duhej të shkonte në shtëpi. I thashë se duhej t'i merrte çelësin që të mund të kyçte vetë. Pastaj i thashë se nuk duhej të ushtronte me shërbëtorët e altarit për të rrahur kambanat menjëherë pas Meshës, sepse ende kishte disa njerëz në kishë që donin të lutej.

I thashë se nuk kishim marrë bukëza të vogla, por Trininë e Shenjtë.

Iu ankova atij se të premten e Zemrës së Shenjtë nuk e kishte festuar dhe se nuk e kishte ekspozuar Sakramentin e Bekuar. Ai tha se nuk ishte e mundur për shkak të Meshës për të vdekurit.

Të cilës i përgjigja se, ashtu si ai e shtyn të shtunën për të dielën, po ashtu mund të shtynte edhe të premten e Zemrës së Shenjtë.

Pastaj i thashë se nuk ishte e përshtatshme që kori të mbante provat e tyre në kishë të shtunën gjatë Rruzares. E njëjta gjë kishte ndodhur edhe gjatë Koshifes. Pas Koshifes, u luta

Nga ora 19:00 deri në 20:00 shkrova në ditarin tim.

Në orën 20:45 mbërriti Fridolini.

Bisedova me të për fe. Ai gjithashtu më tregoi për çështjet që lidhen me komunionin në dorë në Speyer.

Nga ora 11:00 deri në 11:45, shkrova përsëri në ditarin tim.

8 nëntor 1992 – e dielë

6.30 deri në 7.45 të mëngjesit:

Takim lutjesh në shtëpi!

Shpëtimtari: "Bijë e ime, është mirë që ke lutur. Dashuria jote për mua është e vërtetë. Lutu për dashuri të vërtetë për të afërmit e tu. Bijë e ime e dashur, shkruaje këtë: Ati Vogt është prifti im. Ai ende ka nevojë për pak kohë për të kuptuar atë që ti tashmë e kupton.

Vazhdo të lutesh për të. Shumë pak lutje thuhet për priftërinjtë. Një prift mban një përgjegjësi të madhe para Meje. Lutuni për ta.

Bijë e ime, Ati Vogt ka pranuar atë që i the dje në rrëfim. Lërimi të tjerat për mua."

Unë: "Pyeta për një ipeshkëv në Speyer që detyroi një kandidat të ri për priftërinë të merrte vetë Hostinë e Shenjtë gjatë Komunionit."

Shpëtimtari: "Peshkopi nuk po bën vullnetin tim. Ai po bën vullnetin e Atit të Gënjeshtreve."

Unë: "Çfarë duhet të bëjë studenti kur një peshkop vepron në këtë mënyrë?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ata duhet të luten për këto qëllime." Unë:

"O Zot i dashur, a dëshiron që të shkruaj edhe diçka tjetër?"

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë: dashuria jote për mua është e palëkundur. Kjo qëndrueshmëri në dashurinë tënde për mua është një hir nga unë. Ruaje këtë qëndrueshmëri në dashurinë time. Kjo është një virtut i madh, bijë e ime."

Unë: "Ati Qiellor, të falënderoj me gjithë zemrën time dhe do ta çmoj këtë si një perlë."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaj diçka tjetër. Lufta e madhe është shumë pranë. Ajo do të vijë nga Lindja, bijë e ime. Njerëzit po hidhen kokë e këmbë në humnerë. Satani i ka kapur në rrjetën e tij. Ata janë të verbër; nuk e kuptojnë. Ata nuk duan të kthehen mbrapsht, sepse ky rrugëtim është tepër i rehatshëm për ta.

Prano gjithë vuajtjet që do të të vijnë. Kjo është vullneti im. Në këtë mënyrë, mund të shpëtosh atë që mund të shpëtohet ende."

Unë: "O Zoti im, është shumë e vështirë ta shkruaj këtë."

Shpëtimtari: "Është shumë më e vështirë për mua t'i shoh fëmijët e mi duke vrapuar drejt humnerisë nga e cila nuk ka kthim prapa. Po, bija ime, kaq ishte për sot."

Unë: Shpëtimtari më bekoj.

8:00 Mëngjes Meshë e Shenjtë në Rot.

9:30–11:30: shkrova ditarin me Wolfram.

13:00: Rruzari dhe devocione. U befasova që Ati Vogt kremtoi Festën e Zemrës së Shenjtë dhe ekspozoi Sakramentin e Bekuar.

Bullitini i kishës përmendi devocionet me bekim.

2.15 pasdite: Erich erdhi të më shihte.

Burri im më tha se, brenda një ore, një grua kishte telefonuar deri në katër herë, duke pretenduar se Ati Dochat kishte një të dashur dhe se makina e tij ishte aktualisht e parkuar jashtë shtëpisë së saj. Mendova se Satani donte të largonte priftin edhe nga grupi i lutjes. Nuk i besova kësaj gruaje, pasi mund të ishte e pushtuar nga një demon.

9 nëntor 1992 – e hëna

5.15 – 6.15 paradite: Tubim

lutjesh në shtëpi!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë. Do të marrësh stigmat në kishë. Zemra jote do të theret e para."

Unë: "Por Ti thatë se do të marrja të gjitha stigmat menjëherë."

Shpëtimtari: "Unë mund të bëj ç'të dua. Mund të ndryshoj planin tim. Do të humbësh shumë gjak nga stigmat në zemrën tënde. Ofroje këtë gjak për të gjitha shpirtat në botë."

Unë: "E shpirtërat e varfër?"

Shpëtimtari: "Edhe për shpirtat e varfër në Purgator."

Unë: "E pyeta Shpëtimtarin nëse ishte e saktë që kisha shkruar 'Purgatori'?"

Shpëtimtari: "Është një vend pastrimi.

Do të përjetosh një dhimbje të madhe kur të të shfaqen stigmat. Kjo dhimbje nuk mund të krahasohet me dhimbjen që ke përjetuar deri tani. Do të jetë dhimbja ime brenda teje."

Unë: "Pas shkuarjes në rrëfim me Atin Vogt, ndjeva një dhimbje të madhe në zemër. Më dhembte që Ati Vogt nuk kremtoi Festën e Zemrës së Shenjtë. A ishte kjo dhimbje nga ty gjithashtu?"

Shpëtimtari: "Bijë e ime, do të ndjesh gjithmonë dhimbje sa herë që priftërinjtë më ofendojnë."

Unë: "O Zot i dashur, kohët e fundit ndihem shumë e përzier pas ngrënies. Madje u ndjeva keq edhe në kishë."

Shpëtimtari: "Nëse unë jam brenda teje, nuk ke nevojë të hash asgjë." Unë:

"Zot, ende nuk kuptoj shumë nga kjo."

Shpëtimtari: "Unë jam jeta jote. Mund të zëvendësoj gjithçka." Unë: "Por djalli gjithashtu mund të shkaktojë të keqen."

Shpëtimtari: "Por ai nuk mund të të zotërojë, sepse unë jam me ty. Mërzia jote është pjesa botërore brenda teje."

Unë: "Çfarë është kjo?"

Shpëtimtari: "Ti mban me vete mëkatet e botës. Mëkati është një barrë e madhe dhe është e keqja."

Unë: "Por shpesh kam ndjerë të përziera në kishë."

Shpëtimtari: "E keqja në kishë është më e keqe se jashtë. Lutu që e keqja të largohet nga kisha."

Unë: "A nënkupton Trupin e Krishtit, kur grimcat bien në dysHEME gjatë Komunionit dhe shtypen me këmbë?"

Shpëtimtari: "Edhe atë, bija ime."

Unë: "Apo që disa të të pranojnë me zemër të papastër?" Shpëtimtari:

"Po, duke vepruar kështu ata sjellin dënim mbi vete."

Unë: "Ose sepse shpërndaheni me duar të papërkushtuara. A është edhe kjo indiferencë një të keqe?"

Shpëtimtari: "Po, bija ime, kështu është."

Unë: "Atëherë, me siguri, ky të keqe duhet të hiqet shpejt nga Kisha."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kërkoj që të gjithë priftërinjtë ta bëjnë këtë; përndryshe, zemërimi im do të bjerë mbi ta."

Unë: "Po, Zot i madh dhe Perëndi im, e kam kuptuar."

Shpëtimtari: "Më pëlqeu që u zgjove kaq herët për të shkruar. Nuk u shqetësove nga askush."

Unë: Shpëtimtari më bekoj.

12:15 pasdite në kapelën e klinikës së veshëve, hundës dhe fytit

Pas lutjes së Engjëllit, u luta te Shpëtimtari. Dëshiroja të dija nëse duhej t'i thoja Atit Dochat se një grua kishte telefonuar në mënyrë anonime dhe kishte folur keq për të.

Shpëtimtari: "Thuaj atij të lutet për këtë grua."

Edhe këtë mëngjes, pësova disa sulme nga i Ligu. Faleminderit Zotit për hirësinë që të njoh të Ligu kur ai futet fshehurazi. Këtë herë, i Ligu veproi përmes vjehrrës sime.

18:00: Rruzari dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

Murgesha ishte e padëgjuar dhe përsëri më ofroi Komunionin në dorë.

U përkul para Shpëtimtarit dhe u ktheva në vendin tim pa e marrë. Shpëtimtari erdhi tek unë shpirtërisht. Mora shumë hir.

20:00 Grupi i lutjes

Ishin aty dy ose tre persona që u ankuan para Sakramentit të Bekuar sepse kishim lutur shumë në latinisht sot.

10 nëntor 1992 – e martë

8:00 paradite

Grupi i Lutjes!

Për herë të parë, në grupin e lutjes u lutëm shumë në latinisht. Pas orës

23:00, shkova në rrëfim me Atin Dochat. Pashë një shikim mizor dhe të pamëshirshëm në sytë e tij.

Shpëtimtari: "E lejova; ishte Satani. Priftërinjtë e mi janë nën kërcënim, siç e di ti." Unë: "Zot i imi dhe Perëndi im, e pashë vetëm në sytë e tij. Më duket ende keq kur mendoj për dje. Do të kisha preferuar të mos kthehesha kurrë më në kishë. Por, duke të dashur dhe duke qenë besnike ndaj teje, jam gati të luftoj djallin krah teje."

Shpëtimtari: "Më vjen mirë që e ke kuptuar këtë. Bijë e ime, duhet të vazhdosh, sepse të është dhënë hiri për ta mposhtur këtë. Me mua, do ta mundësh atë."

Unë: "Pyeta nëse ishte e drejtë dje që u lutëm me Rozarinë në lateinisch." Shpëtimtari: "Shkruaje këtë, bija ime. Duhet të ketë shumë lutje në lateinisch. Kam zgjedhur latinishten për popullin tim. Kisha duhet të vazhdojë të luten në latinisht. Unë do të shpërblej fëmijët e mi që luten në latinisht në një mënyrë të veçantë. Bijë e ime, vazhdo siç bërë dje."

Unë: "Por Zot, ata ankohuan se nuk kuptonin asgjë." Shpëtimtari:

"Bijë e ime, unë e kërkoj."

Unë: "O Zot i dashur, ipeshkvijtë kanë hequr kaq shumë latinisht."

Shpëtimtari: "Lutjet do të thuhën përsëri në latinisht në Kishë." Unë: "Po, o Zot i im, do të bëj si thua ti."

Shpëtimtari: "Unë do t'i udhëheq të besimtarët tek ti; ata do të luten në latinisht. Edhe pakicët që ankohen duhet t'ju përshtaten juve, jo e anasjelltat. Rruga e ngushtë që çon tek unë kërkon lutje komunitare për të gjithë fëmijët e mi. Nuk është e nevojshme që çdo lutje të thuhet në latinisht; ajo që është lutur gjithmonë më mjafton."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, kam nevojë për diçka nga ti."

Unë: "Zot i im, do t'ua jap dhe do të them 'Po', edhe pse nuk e di se çfarë do të jetë." Shpëtimtari: "Më duhet leja juaj që shpirtërat e varfër të mund t'ju shfaqen."

Unë: "Kjo nuk është një çështje indiferente për mua. Por nëse, me ju, mund t'i ndihmoj, dhe kështu çlirohen më shpejt nga vendi i pastrimit, do t'ju jap lejen time menjëherë. Zot i madh dhe Perëndi im, jo vullneti im, por i juaji u bëftë. Megjithatë, ju duhet të më mundësoni t'i njoh; përndryshe, edhe djalli mund të shfaqet si një shpirt i varfër."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, ti do të njohësh çdo shpirt të varfër që vjen prej meje. Për këtë do të të jap hirin tim. Ti tashmë u ke ndihmuar shumë shpirtërave të varfër."

Unë: "Zot, kam ofruar shumë Misa të Shenjta për ta; mbaj vazhdimisht të ndezur qiririn e shenjtëruar për ta; shumë herë në ditë u jap shpirtërave të varfër ujin e shenjtë dhe u ofroj shumë lutje për indulgjenca. A këtë nënkuptoni?"

Shpëtimtari: "Ti i ke ndihmuar shumë duke vepruar kështu."

Unë: "O Zot i dashur, të lutem largo frikën time kur shpirtërat e mjerë të më shfaqen." Shpëtimtari: "Ti nuk do të trembesh, sepse shpirtërat e mjerë luten shumë për kauzën tënde."

Unë: "O Zot dhe Perëndi im, bekoji të gjithë; do të lutem më shumë për ta në të ardhmen. I dua të gjithë, sepse një ditë të gjithë do të jenë në Parajsë, duke të lavdëruar dhe duke të madhëruar Ty dhe duke të nderuar."

Shpëtimtari: "Bijë e ime, u kënaqta veçanërisht me atë që ke shkruar. Unë, Shpëtimtari, të bekoj."

18:00 Rrogoza dhe Meshë e Shenjtë në Rot.

Desha të shkoja të fle rreth orës 21:30 sonte. Por sapo po hyja në shtrat, djalli hodhi kryqin e madh dy metra dhe tryezën në dysheme me forcë të madhe. Mbi tryezë qëndronte shenja qiellore e Gjakut të Çmuar nga Rodalben.

Kishte gjithashtu një imazh të Zonjës së Ndhmës së Përrjetshme dhe një fotografi të Jezusit të Mëshirshëm nga Motër Faustina. Ai hodhi gjithçka në dysheme.

Imazhi i Gjakut të Çmuar nuk u thye. Ai bëri të ndjehej prania e tij edhe një herë, duke treguar se ishte përsëri pranë meje.

Më pas, shpërndava kripë të shenjtëruar në të gjithë dhomën. Fjeta gjithë natën.

Jezu është me mua; ai nuk mund të më dëmtojë.

11 nëntor 1992 – e mërkurë

8:30–9:20 Lutje—

Bashkim!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje. Dua që të shkruash." Unë: "Jezu, Biri i Perëndisë së gjallë, çfarë duhet të shkruaj?" Shpëtimtari: "Bijë, dua diçka nga ti!"

Unë: "Çfarë dëshiron nga unë? A ka diçka tjetër që nuk të kam dhënë ende? Zot, nuk do të refuzoj asgjë, sepse të dua shumë: dhe nëse dashuria ime për ty nuk është krejtësisht e drejtë, atëherë të lutem më dhuro hirin që kurrë të mos të them 'jo'. Sepse do të bëj gjithçka që ti dëshiron nga unë. U bëftë vullneti yt në çdo gjë që më kërkon. Dhe tani më lejohet ta di këtë, pasi unë tashmë të kam dhënë 'po'-n time."

Shpëtimtari: "Bijë, dua pëlqimin tënd. Dua të të bëj krejtësisht të re." Unë: "Zot, të lutem, më bëj të re. Të lutem shpjegoje këtë për mua, sepse nuk e kuptoj." Shpëtimtari: "E vjetra do të vdesë brenda teje. Ti nuk i ke më mëkatet e tua të vjetra."

Unë: "Zot, a po më çliron nga të gjitha mëkatet që kam bërë?" Shpëtimtari: "Bijë, do të jesh e lirë nga të gjitha mëkatet."

Unë: "O Zot i im, çfarë do të thotë kjo?"

Shpëtimtari: "Unë mund ta bëj këtë, bija ime. Askush nuk mund t'i përdorë mëkatet e tua kundër teje. Unë të kam bërë të re."

Unë: "Zot, por kam mëkatuar shumë para pagëzimit tim."

Shpëtimtari: "Bijë, të kam bërë të re." Unë: "O Zot i dashur, a ka ndonjë fjalë tjetër për 'e re'?"

Shpëtimtari: "Bijë, ke hequr qafe veten të vjetër. Brenda teje është vetja e re, me të cilën mund të bëj ç'të dua."

Unë: "Zot, vepro me personin e ri brenda meje si të duash, sepse si një person i ri, unë jam tërësisht me ty dhe në ty."

Shpëtimtari: "Bijë, shkruaje këtë. Më pëlqen shumë. Do të filloj të bëj ç'të më dojë qejfi me vetën e re. Bijë, ti ende nuk e kupton këtë. Por do të vijë koha kur do të kuptosh gjithçka. E pakuptueshme është se njeriu e kupton vetëm një herë në qiell.

Dashuria jote për mua më mjafton. Bijë, ajo që ke shkruar ishte me të vërtetë e rëndësishme."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi, udhëheqësi im shpirtëror. Ju falënderoj që më bëtë një person të ri. Ju ofroj veten time si një person i ri."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, kaq ishte." Unë:

Shpëtimtari më bekoj.

Nga ora 17:55 deri në 19:05 shkrova ditarin me Wolfram.

7.30 pm: Meshë e shenjtë në Klinikën Rochus me Roswitha.

8.30 pm deri në 10.00 pm: Shkrova ditarin përsëri me Wolfram.

12 nëntor 1992 – E enjte

8.00 paradite

Grupi i Lutjes!

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, shkruaje këtë."

Unë: "Po, Zot i im dhe Perëndi im."

Shpëtimtari: "Stigmat që do të marrësh do të bindin shumë njerëz se jam unë. Shumë priftërinj do të konvertohen.

Do të ketë një brez të ri të shumë priftërinjve që do të më përkasin.

Unë u kam dhënë apostujve të mi fuqinë të bëhen priftërinj, jo gra. Gratë nuk janë zgjedhur për priftërinë. Bijë e ime, është vullneti i Satanit që gratë të marrin rolin e priftërinjve. Këto gra do të duhet të mbajnë një përgjegjësi të madhe para meje. Ato nuk po përmbushin vullnetin tim, por atë të Satanit.

Kini kujdes nga këto gra.

Bijë e ime, shumë nga priftërinjtë e humbur do të gjejnë rrugën e tyre përsëri në shtëpinë e Atit.

Gëzohu me ta!"

Shpëtimtari: "Ndëshkimi do të bëhet edhe më i madh, që fëmijët e mi të kuptojnë se unë ende ekzistoj.

Të gjithë ata që janë të pabesë ndaj meje janë tradhtarët e mi.

Bijë e ime, pabesnikëria ndaj Perëndisë së tyre, i cili mund t'i shpëtojë, është një të keqe e madhe. Kjo të keqe duhet të zhduket pa vonesë."

Unë: "O Zot i dashur, nuk mund të shkruaj më. Më vështirësohet të shkruaj, sepse ka kaq shumë pabesueshmëri ndaj Teje në këtë botë."

Zoti i mëshirshëm më bekoi.

Ishte e pamundur për mua të vazhdoja të shkruaja. Shpëtimtari më tha shumë gjëra të tjera, por nuk mund të shkruaja më sepse mëkatet e botës më rëndonin aq shumë. Ndihej kaq keq sa mund të vjell në çdo moment.

Në orën 10:30 të mëngjesit u largova nga puna. Shkova te mjeku për shkak të dhimbjes.

Dr Staufer tha se ky dhimbje vinte nga shtylla kurrizore. Kisha gjithashtu një dhimbje të mprehtë, therëse në anën e djathtë pranë veshkave. Kjo dhimbje përhapet në të gjithë shpinën time.

Marramendja ishte ende me mua. Pasdite, dhimbja ishte kaq e fortë sa nuk mund të ecja më.

Drejt mbrëmjes, dhimbja u lehtësua.

Në orën 18:00 shkova në kishë pavarësisht dhimbjes, sepse mjeku im i vërtetë është Shpëtimtari. Sot u gëzova që drita qëndroi më gjatë pas Meshës së Shenjtë. Ati Vogt pranoi atë që i thashë në konfesion.

Faleminderit, o Zot, për këtë hir.

Nga ora 19:45 deri në 22:45, vazhdova të shkruaja ditarin me Wolfram. Nga

ora 23:00 deri në 23:45, shkrova shënimet e mia në ditar.

13 nëntor 1992 – E premte

10.30 – 13:00: Takim lutjesh në shtëpi!

Së pari, u luta para statujës së Zonjës së Bekuar. I fola Zonjës së Bekuar dhe qava. Përmes Mariës, i dorëzohem Shpëtimtarit. U bashkova me zemrat e Mariës dhe të Shpëtimtarit. Pastaj u luta me zell te Shpëtimtari.

Shpëtimtari: "Bijë e ime, shkruaje këtë. Dua që edhe sot të më japësh gjithçka që zotëron."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, nuk kam asgjë. Gjithçka i përket Ty. Ti je gjithçka në mua. Nuk solla asgjë në këtë botë. Dhe nuk do të mund të marr asgjë me vete. A ishte e mirë apo e keqe ajo që kam bërë deri tani? Pres shpërblimin tim në Qiell. Kam besim të madh në këtë shpërblim. E pres me padurim. Gëzohem çdo ditë, sepse me çdo ditë që kalon jam pak më afër Qiellit. Që atje të mund të vazhdoj të të dua, të të lavdëroj dhe të të madhëroj së bashku me Virgjëreshën e Bekuar Mari, Shën Jozefin, të gjithë engjëjt, engjëjt mbrojtës dhe shenjtorët.

Është e mrekullueshme të dish qëllimin për të cilin jeton njeriu në këtë tokë."

Shpëtimtar: "Bijë e dashur, unë jam pasuria jote. Ti je gjithçka në mua. Unë jam e ardhmja jote; unë jam përjetësia jote. Bijë e dashur, jam i kënaqur me atë që ke shkruar sot. Bijë e dashur, kjo letër po afrohet drejt fundit. Mund të shkruhej shumë më tepër, por ajo që ke shkruar mjafton për mua. Më ka sjellë gëzim. Ke qenë e përkushtuar. Ke bërë shumë sakrifica.

Bijë e ime, pusho pak."

Unë: "Çfarë ndodh tani? Zot i imi dhe Perëndi, udhëheqësi im i dashur shpirtëror, a nuk do të kem më nevojë të shkruaj nesër?"

Shpëtimtari: "Mund të më flasësh, por nuk ke më nevojë ta shkruash. Bijë e dashur, mbeti besnike ndaj meje."

Unë: "O Zot i dashur, tani kam një dhimbje therëse në zemër, një dhimbje zemre."

Shpëtimtari: "Është vepra ime brenda teje. Kam filluar veprën time brenda teje. Bijë e dashur, unë jam brenda teje dhe gjithmonë do të jem brenda teje.

Kujtoje mirë këtë. Ti kurrë nuk do të jesh vetëm, edhe kur të ndihesh e braktisur."

Unë: "Zot i im dhe Perëndi im, besoj atë që më ke thënë. Uroj që të ndodhë ashtu siç ke thënë. Unë jam fëmija yt, bija jote, nusja jote, motra jote, shërbëtore jote dhe instrumenti yt përmes të cilit ti vepron. Zot i im dhe Perëndi im, të gjitha këto janë nga dashuria për ty, për lavdinë tënde të madhe dhe për shpëtimin e shpirtave."

Shpëtimtari: "Bijë e dashur, të falënderoj. Do të mbetesh nën mbrojtjen time. Të bekoj, bijë e ime."

Unë: "Zot, përfshij të gjitha shpirtërat, madje edhe ata në Purgator, që askush të mos thotë se nuk ka marrë këtë bekim."

Shpëtimtari: "Qoftë i bekuar Zoti Ati, Zoti Biri dhe Zoti Fryma e Shenjtë. Shko në paqe, bija ime e dashur."

Unë: "Faleminderit Zotit, Zotit tonë. Qoftë i lavdëruar, i dashur, i adhuruar dhe me mirënjohje i lartësuar Triadë Hyjnore. Lavdi Jezu Krishtit dhe Mariës, tani dhe përgjithmonë. **Amin.**"

Nga ora 13:30 deri në 16:00 transkriptova shënimet e mia në ditar.

Nga ora 17:00 deri në 18:15, shkrova ditarin me Wolfram.

6.30 pm: Meshë e Shenjtë në Rot.

Nga ora 19:30 deri në 21:00, vazhdova të shkruaja ditarin me Wolfram.

Në orën 21:30, më telefonoi Ati Gebhard Heyder nga Regensburgu.

Ai më tha se sot kishte përfunduar veprën e tij kryesore. Dhe se edhe unë duhej të ndaloja së shkruari, pasi do të mjaftonte. Unë i thashë se Shpëtimtari më kishte thënë tashmë këtë mëngjes. Atë Gebhard Heyder u kënaq kur e dëgjoi këtë, pasi unë e dija tashmë nga Shpëtimtari. Sepse kjo ishte një konfirmim se Shpëtimtari kishte vepruar përmes tij.

I thashë se sot do të ishte edhe dita ime e fundit e shkrimit. Ati Gebhard na bekoi mua dhe burrin tim në telefon. U gëzova që na dha bekimin në latinisht. U përshëndeta me të. Falënderoj Zotin edhe për këtë hir, që Ati Gebhard Heyder më telefonoi dhe më foli edhe një herë.

Nuk kam përdorur kurrë asnjë Bibël apo ndonjë libër tjetër fetar ndërsa shkruaja këtë ditar. Fjalori im gjermanisht është shumë i kufizuar. Gjithashtu, thajse nuk kam përdorur asnjë fjalë të huaj, pasi doja të shkruaja në një mënyrë shumë të thjeshtë që të ishte e kuptueshme për të gjithë.

Ky ditar u përfundua sot, më 14 nëntor 1992. Nënshkrimi: Julijana

Ebert

Ky ditar u shtyp nga Marion Hambsch dhe Wolfram Bellemann.

Dy shtojca për ditarin:

5 nëntor 1993 – E premte e Zemrës së Shenjtë

Mbrëmjen e mëparshme (4 nëntor), Julijana kishte marrë një telefonatë nga një burrë që i kishte thënë një prifti nga Waghäusel (kisha e pelegrinazhit) se Nëna e Zotit dëshironte komunionin në gjuhë.

Prifti i kishte përgjigjur: "Është djalli që flet përmes teje!"

Më në fund, prifti i tha burrit, i cili ishte nga Bruchsal, se ai ishte i lirë të merrte Komunionin duke u ulur në gjunjë.

Julijana më pas mori fjalët e duhura: Nëse djalli po fliste përmes njeriut, si mund t'i lejonte prifti të bënte atë që ai tha?!

Më 5 nëntor, rreth orës 10, Julijana i kërkoi Nënës së Zotit.

Ajo i lutej Nënës së Zotit që, nëse ishte vullneti i Zotit dhe vullneti i saj, t'i tregonte çfarë dëshironte lidhur me çështjen e komunionit në gjuhë.

Nëna e Zotit: "Do të të them, bija ime! Unë kërkoj komunionin oral në të gjitha kishat, ashtu si bën edhe Ati."

Julijana: "E dashur Nënë e Zotit, faleminderit që më thatë këtë!"

Ajo më pas pyet, në lidhje me Marpingen, nëse Thomas duhet të shkruajë; ajo e pyet Shpëtimtarin.

Shpëtimtari: "Është e drejtë që ti të shkruash! Çdo gjë që vjen nga Zoti duhet të përhapet që plani i Zotit të realizohet."

Julijana më pas i kërkoi Shpëtimtarit: "Cili është arsyeja që priftërinjtë që ishin në Medjugorje janë pjesërisht fajtorë? (për luftën, shih 4 nëntor)."

Shpëtimtari: "Në fillim kishte përlësi në Medjugorje, por më pas nuk kishte më. Ata e kanë vendosur Trupin Tim në duart e njerëzve.

Bijë e ime, shkruaj këtë: Unë kërkoj nga priftërinjtë që të predikojnë për nderimin e madh që i takon Trupit Tim. Ku ka nderim, aty ka dashuri.

Ku mungon dashuria, ata korrin vetëm urrejtje.

Shkruaj, bija ime: Unë u jap priftërinjve konvertimin. Ata duhet t'u japin Komunionin në gjuhë të besimtarëve. Bijë e ime, Unë i jap Vetën shpirtërore."

Julijana i pyet Shpëtimtarin nëse ata duhet apo janë të detyruar t'u japin Komunionin në gjuhë. Shpëtimtari: "Ata duhet, sepse Unë jam ai që jam. Prandaj Unë ia kam dhënë këtë vetëm priftërinjve të Mi. (Të prekin Trupin Tim Më të Shenjtë me duart e tyre).

Do të shpërblej çdo prift që tani e tutje heq dorë nga dhënia e Komunionit në dorë. Dashuria dhe hiri Im do t'u derdhen atyre në bollëk. Ata duhet t'i ofrojnë Mua gjithë krenarinë e tyre. Bijë e dashur, të falënderoj që e shkruajtë këtë!

5 nëntor 1994 – E hëna

9:45 mbrëmje

Zonja jonë: "Bijtë e mi, ju dua. Të gjithë keni marrë hir nga Zoti.

Edhe nëse ju duket e vështirë të luteni këtë Ruzare për Vendet e Shenjta të Zotit, luteni atë çdo ditë.

Jo të gjithë mund të luten me këtë Ruzare.

Përmes saj, shumë shpirtëra shpëtohen.

Ju falënderoj, fëmijët e mi, për lutjen tuaj të zjarrtë.

www.gnadenvolle-gebete.de

11 mars 2026
Kopjuar nga ditari origjinal – Bernhard

Lutja më e mirë, e mbushur me hir – Ati ynë –
për të gjithë njerëzit –
që çdo zemër të gëzohet dhe shumë shpirtëra të shpëtohen (Gjermanisht)
† (Ne lutemi në emër të të gjithëve dhe për të gjithë njerëzit) 19 qershor 2025

† Në emër të Trinisë së Shenjtë të Plotfuqishme,

Atin, Birit dhe Frymës së Shenjtë, ju kërkojmë dhe ju ftojmë të luteni me ne dhe të na mbron: Virgjëreshën e Shenjtë Mari, Nënë dhe Mbretëreshën tonë; Shën Jozefin; të gjithë shenjtoret; engjëjt e shenjtë në Parajsë – Qiell; dhe engjëjt tanë mbrojtës të shenjtë, që janë gjithmonë me ne. Ne i kërkojmë shpirtrat në Purgator të jenë ndërmjetësit tanë dhe të luten për ne.

O Zot i Trinisë së Shenjtë, † Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë, Ti je një, i pandashëm, i mirë, i plotfuqishëm dhe i pranishëm kudo.

Mbretëria Jote është ndër ne. Ti sundon në Qiell – Parajsë – dhe mbi tokë.

U bëftë vullneti Yt, në tokë siç bëhet në qiell. **O Zot i gjallë dhe i mëshirshëm,** të lutemi na fal gabimet tona, ashtu si ne i falim ata që gabojnë ndaj nesh. Me përulësi të kërkojmë: jeto dhe qëndro në zemrat tona me dritën, forcën dhe dashurinë Tënde.

Na dhuro dhe të gjithë njerëzve hirin që paqja jote të banojë në zemrat tona dhe në zemrat e të gjithë njerëzve, që t'i përkasim ty, të të shërbejmë, të jemi besnikë ndaj teje dhe të qëndrojmë me ty përgjithmonë.

Ati ynë, të lutemi përulësisht:

na pastro dhe na shpëto nga të gjitha mëkatet.

Ju lutemi na jepni bukën tonë të përditshme, e cila transformohet nga një prift katolik romak në Eukaristinë e gjallë të Shenjtë. Pas konsagimit, Eukaristia është **Zoti ynë i shenjtë, i gjallë, Mbreti dhe Shpëtimtari për të gjithë njerëzit.** Të cilin e marrim në Kishë me përulësi dhe me zemër të pastër, dhe në të cilin shpresojmë për jetën e përjetshme.

O Zot i Plotfuqishëm i Shenjtë, të lutemi,

hidh djallin në ferr përgjithmonë, që njerëzit dhe ne të mos i dëgjojmë, të mos u shërbejmë apo të mos mëkatojmë; që ata të mos na sulmojnë, të bëjnë luftë, të na mendojnë, të na vrasin, të na çojnë në tundim, të na shqetësojnë ose të na ndikojnë, dhe **të mos** na hedhësh **ne apo njerëzimin** në ferr.

O Zot i Shenjtë, ju lutemi mos na lejoni as ne e as të tjerët të largohemi prej Jush dhe të qëndrojmë në mëkatin vdekjeprurës; përkundrazi, ne dëshirojmë, sipas vullnetit Tuaj, të jemi me Ju tani e përgjithmonë.

O Zot i Shenjtë Trefishtë, me hirin dhe vullnetin Tënd ne do të jemi të lumtur në Parajsë.

O Zot i shenjtë, i përjetshëm dhe besnik, ne të nderojmë, të lavdërojmë, të duam dhe të adhurojmë; besojmë tek Ti dhe të falënderojmë për gjithçka, tani dhe përherë e përgjithmonë. **Amen.**

Postskriptum (PS) – i rëndësishëm për leximin dhe zbatimin e vullnetit të Zotit:

(Gjermanisht) Një prift katolik romak nuk i referohet Romakëve, por Papës së parë, Shën Pjetrit, në Romë.

Ne mund të shkruajmë vetëm aq sa mund ta përballojmë. Prandaj Shpëtimtari na jep fjalë më të forta, ndërsa lufta përhapet më tej dhe shumë njerëz vdesin.

Kuptimi – Transformāta – transformim. Consecrata – 'shugurim' ose 'shenjtërim'. Për të shpërblyer – praemium dare

Në latinishten klasike, shkronja J nuk ekziston. Emri Julijana shkruhet me 'I'; 'I'-ja zëvendëson J-në, prandaj Julijana!

Giuliana – Julijana shqiptohet në italisht si **Juliana** angleze (Dsch)

Shën Juliana e Liège – Belgjika. Profetja e Festës së Korpit të Krishtit, ajo kishte një dashuri të madhe për Sakramentin e Shenjtë të Altarit. Papa Urbani IV e prezantoi Festën më të Shenjtë të Korpit të Krishtit për të gjithë Kishën në vitin 1264. Juliana e Liège nderohet së bashku me italiane Juliana Falconieri më 19 qershor;

dhe ajo mund të shërbejë si ndërmjetëse. Juliana e Nikomediës nderohet në Kishën Katolike më 16 shkurt.

Lutja e Zotit e ndryshuar në Festën e Korpit të Krishtit – (19 qershor 2025):

Tronditjet – Tribulationes

mos na çoj në tundim – ne inducas in tentationem

dhe mos na hidh në ferr – et ne nos in infernum praecipites

Mbret dhe Shpëtimtar i gjithë njerëzimit – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

in Paradiso – Qielli

Engjëjt e Shenjtë Mbrojtës, të cilët janë gjithmonë me ne

qiellin dhe Engjëjt e Shenjtë rojtarë, të cilët janë gjithmonë me ne.

(19 qershor 2025) **Këln – gjatë Meshës së Shenjtë:**

ombrellat e verdha dhe të kuqe gjatë shpërndarjes së Komunionit – kjo

është herezi – Shpëtimtari nuk i sëmur njerëzit; Ai është gjithashtu

Shëruesi.

Të gjithë ata që e marrin ose e kanë marrë Komunionin në dorë duhet të shkojnë në rrëfim!

Sepse Komuniteti në dorë është një neveri në sytë e Zotit; për më tepër, nuk është bukë e zakonshme – pas Konsagrujes në Ostinë e Shenjtë, Zoti, Jezu Krishti i Shenjtë, është i bashkuar në mënyrë të pandashme me Zotin Atin dhe Zotin Frymën e Shenjtë – me mish e gjak, trup e shpirt, hyjni e njerëzi, me të vërtetë, në mënyrë të sinqertë, në mënyrë substanciale, i pranishëm gjallë dhe i plotfuqishëm.

(Gjoni 14:8–11: Filipi i tha Jezusit: 'Trego na Atin, dhe kjo do të na mjaftojë.'

Jezu Krishti u përgjigj: 'Kush më ka parë mua, ka parë Atin', dhe: '...Ati, që banon në mua...').

Praktika e saktë është që Komuniteti të administrohet në gjuhë vetëm nga prifti.

(19 qershor 2025 – 14:10) Lutja "Ati ynë" është e përfunduar

Lutja e Zotit tani është e plotë, dhe i gjithë Parajsa – Qielli – gëzohet duke u lutur me ne.

Mbi 30 vjet në shkollën e Shpëtimtarit, kemi mësuar si të

Lutja e Zotit. Duhet ta lutemi para Meshës dhe pas Meshës, dhe nëse e lutemi disa herë në ditë, më shumë shpirtëra do të shpëtohen! Shpëtimtari tha: 'Dëshira ime është që kjo lutje të lutet! Ju kërkohet të përfshini Julijana dhe Bernhard në lutjet tuaja gjithashtu; ju falënderojmë – Zoti i Shenjtë do t'ju shpërblejë.

Qoftë i bekuar Zoti Triadë i Shenjtë ju dhe të gjithë njerëzit,

† Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë!

Sancta Diei – Shën Juliana Falconieri 19

qershor 2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Festë e Trupit të Krishtit

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Një lutje e mbushur me hir – Ati ynë – për gjithë njerëzimin – që çdo zemër të gëzohet dhe shumë shpirtëra të shpëtohen.

19 qershor 2025

(Latinisht)

(Të lutemi në emër të të gjithëve dhe për të gjithë njerëzit)

† Në emër të Perëndisë së Shenjtë dhe Trinitare, Atit, Birit dhe Frymës së Shenjtë, ftojme të na bashkohen në lutje dhe të na mbrojnë:

Virgjëreshën e Bekuar Mari, Nënë dhe Mbretëreshën tonë; Shën Jozefin; të gjithë shenjtoret; engjëjt e shenjtë në Parajsë – qiellin dhe engjëjt e shenjtë mbrojtës, të cilët janë gjithashtu gjithmonë me ne. Ne kërkojmë që shpirtërat e varfër në Purgator të jenë ndërmjetësit tanë dhe të luten për ne.

Trinitet i Shenjtë, o Zot, † Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë, Ti je një, i pandashëm, i gjithfuqishëm dhe i pranishëm kudo Zot.

Mbretëria Jote është mes nesh. Ti sundon në qiell – Parajsë – dhe në tokë. U bëftë vullneti Yt, në tokë siç bëhet në qiell – Parajsë.

O Zot i mëshirshëm dhe i gjallë, të lutemi, na falë borxhet tona, ashtu si edhe ne i falim borxhlinjve tanë; të lutemi me përulësi: Jetoj dhe qëndro në zemrat tona me dritën, forcën dhe dashurinë Tënde. Na dhuro dhe të gjithë njerëzve hirin që paqja Yte të banojë në zemrat e atyre që i përkasin Ty, që të shërbejnë Ty, që janë besnikë ndaj Teje dhe që të qëndrojnë me Ty përgjithmonë.

Ati ynë, të lutemi:

na pastro dhe na shpëto nga të gjitha mëkatet tona.

Të lutemi, na jep bukën tonë të përditshme, e cila, përmes priftit katolik romak, shndërrohet në Eukaristinë e Shenjtë të gjallë.

Pas konsagratimit, Ostia është Zoti ynë i Shenjtë

, i gjallë dhe i pranishëm, Mbret dhe Shpëtimtar i gjithë njerëzimit.

Ne e marrim Atë në Kishë me përulësi dhe zemër të pastër, dhe presim me padurim jetën e përjetshme.

O Zot i shenjtë dhe i fuqishëm; të lutemi: hidhi djallët në ferr përgjithmonë, që as ne e as asnjë popull tjetër të mos i dëgjojmë, as t'i shërbejmë atyre, as të mëkatojmë; që të mos na sulmojnë, të mos na bëjnë luftë, të mos na mendojnë apo të na vrasin; që Ti të mos na çosh në tundim, të mos na shqetësosh apo të na trazosh; dhe që Ti të mos na hedhësh **ne apo njerëzimin** në ferr.

O Zot i Shenjtë, të lutem, mos na lejo të largohemi prej Teje apo të qëndrojmë në mëkat vdekjeprurës, por, sipas vullnetit Tënd, të jemi me Ty tani e përgjithmonë.

O Zot i Shenjtë i Trefishtë, me hirin dhe vullnetin Tënd do të jemi të lumtur në parajsë. **O Zot i Shenjtë i Përjetshëm,** të nderojmë, të lavdërojmë, të duam dhe të adhurojmë; besojmë tek Ti dhe të falënderojmë për gjithçka, tani dhe gjithmonë e përgjithmonë. **Amen.**

Shënjtore e Ditës – Shën Juliana Falconieri 19 qershor 2025

**Postskriptum (PS) – për t'u lexuar dhe për të bërë
vullnetin e Zotit:**

(Latinisht)

Një prift katolik romak nuk i përgjigjet romakëve, por Papës së parë, Shën Pjetrit, në Romë. Ne mund të shkruajmë vetëm aq sa mund të përballojmë.
Prandaj Shpëtimtari na jep fjalë më të forta kur shpërthen
lufta dhe vdesin shumë njerëz.

Lutja e Zotit siç është ndryshuar për Festën e Trupit të Krishtit (19 qershor 2025)

Murtaja – Mundimet

Mos na çoj në tundim – ne inducas in tentationem

dhe mos na hidh në ferr – et ne nos in infernum praecipites

Mbret dhe Shpëtimtar i gjithë njerëzimit – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

Parajsë, Qiell dhe me ne – Paradiso – caelum et apud nos

(19 qershor 2025) Kolonia – gjatë Meshës së Shenjtë:

Çadrat e verdha dhe të kuqe janë herezi.

Peshkopi tha gjatë Meshës së Korpit të Krishtit: Jezu Krishti është Trupi dhe Gjak!

Ai është Zot dhe njeri, me të vërtetë, realisht, i gjallë, i pranishëm dhe i plotfuqishëm, Zoti i Trinisë – Ati, Biri dhe Shpirti i Shenjtë.

Komunioni në dorë – ju lutem, rrëfejeni këtë!

(19 qershor 2025 – 14:10) Lutja e Zotit është e plotë. Lutja e Zotit

është e plotë sot, dhe i gjithë parajsa – qielli – gëzohet duke u lutur me ne.

Për më shumë se tridhjetë (30) vjet në Shkollën e Shpëtimtarit kemi mësuar si të lutemi më mirë. Duhet të lutemi para Meshës dhe pas Meshës, dhe sa më shumë që lutemi gjatë ditës, aq më shumë shpirtëra do të shpëtohen!

Shpëtimtari tha: 'Dëshira ime është që kjo lutje të thuhet!'

Ju kërkohet të na përfshini në lutjet tuaja, mua, Julijana dhe Bernhard; ju falënderojmë – qoftë që Zoti i Shenjtë t'ju shpërblejë.

Qoftë e bekuar Trinia e Shenjtë, një Zot,

† Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë.

www.gnadenvolle-gebete.de

[www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-](http://www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de)

[wunder.dewww.vater-unser.net](http://www.vater-unser.net)

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

Ne nderojmë Virgjëreshën e Bekuar
Mari dhe përkujtojmë ditëlindjen e saj

9 shtator
2025

Në emër të Trinisë së Shenjtë, Atit †, Birit dhe Frymës së Shenjtë. Amen.

E shenjtë Nënë e Zotit, Mari, Mbretëreshë e Paqes,

të duam dhe të lavdërojmë,

Ti je Konsepsioni ynë i Papërlyer, Nënë e

Perëndisë e konceptuar pa mëkatin e lindjes,

e cila na do dhe vepron brenda nesh me dashurinë e Zotit nga Parajsa.

Ju lutemi, Nënë e Shenjtë e Kishës, shtrijini krahët tuaj

dhe na përqafoni me engjëjt tuaj të shenjtë.

Na udhëhiq dhe pajtoje me Birin tënd, Mbretin dhe Shpëtimtarin tonë, që të jetojmë në dritën e Frymës së Shenjtë.

Nëna e Shenjtë, ndërmjetëso për ne për përlësi, butësi,

besnikëri dhe këmbëngulje në lutje,

që paqja dhe dashuria të mbretërojnë në zemrat e të gjithë njerëzve.

Ne të falënderojmë, o Virgjëreshë e Madhe e Shenjtë, ti je strehë e mëkatarëve,

Ndihmë e të krishterëve, ndërmjetësuese e madhe e të gjitha hirit.

Me ditëlindjen tënde, për ne fillon një jetë më e mirë, me dritën, mbrojtjen dhe sigurinë në praninë tënde.

Le të jetë Biri yt, Zoti ynë i Shenjtë, gjithmonë me ne në anën tënde, duke na bekuar, duke na shpëtuar dhe duke na ruajtur nga mëkati.

O Zot i përjetshëm, i Plotfuqishëm, i Shenjtë Trefishtë, Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë, ju lavdërojmë, ju falënderojmë dhe ju lartësojmë, tani dhe përgjithmonë.

Amin.

Maspalomas – Gran Canaria – 9 shtator 2025
Julijana, Samuel, Bernhard